

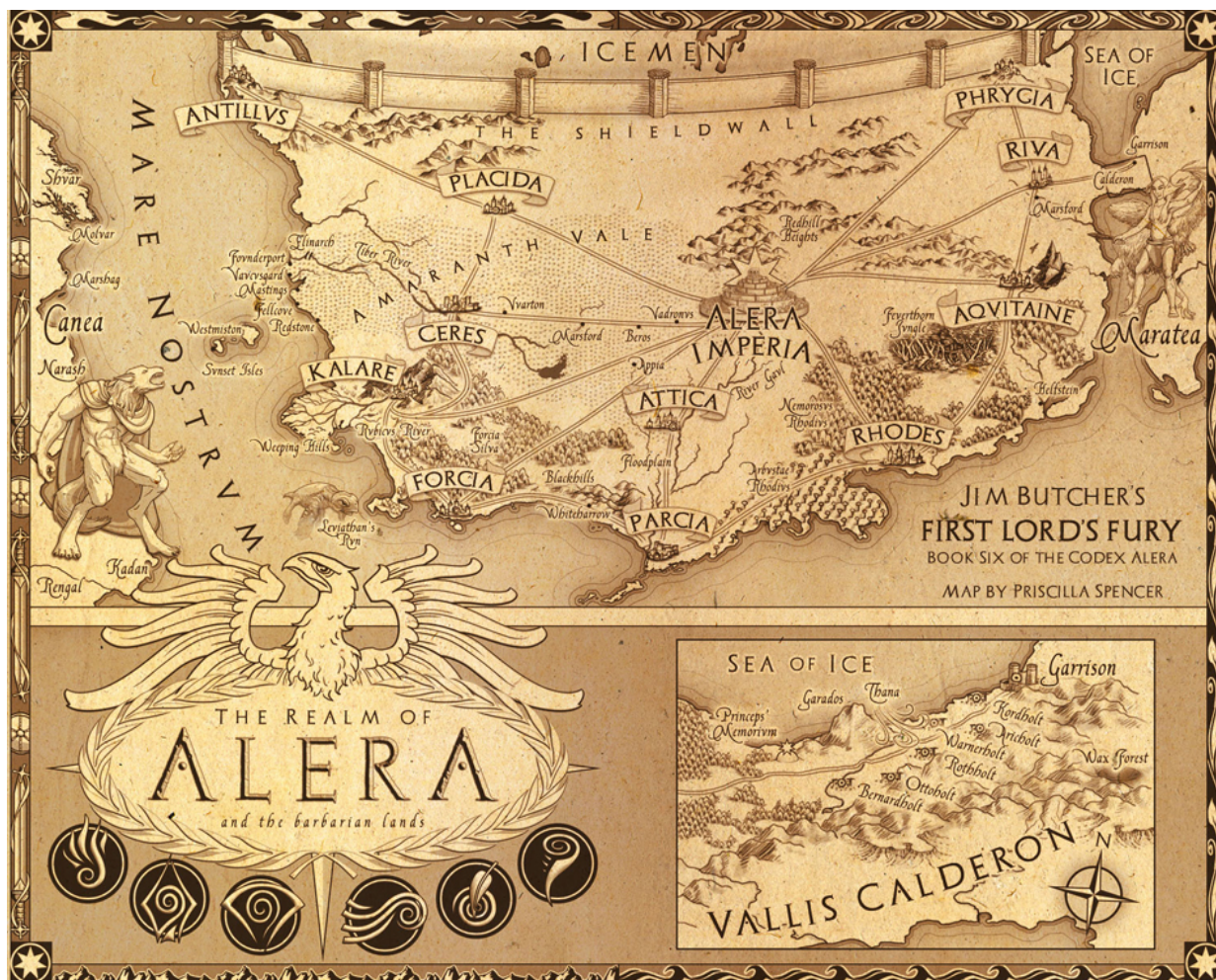
ДЖИМ БЪЧЪР ФУРИЯТА НА АКАДЕМА

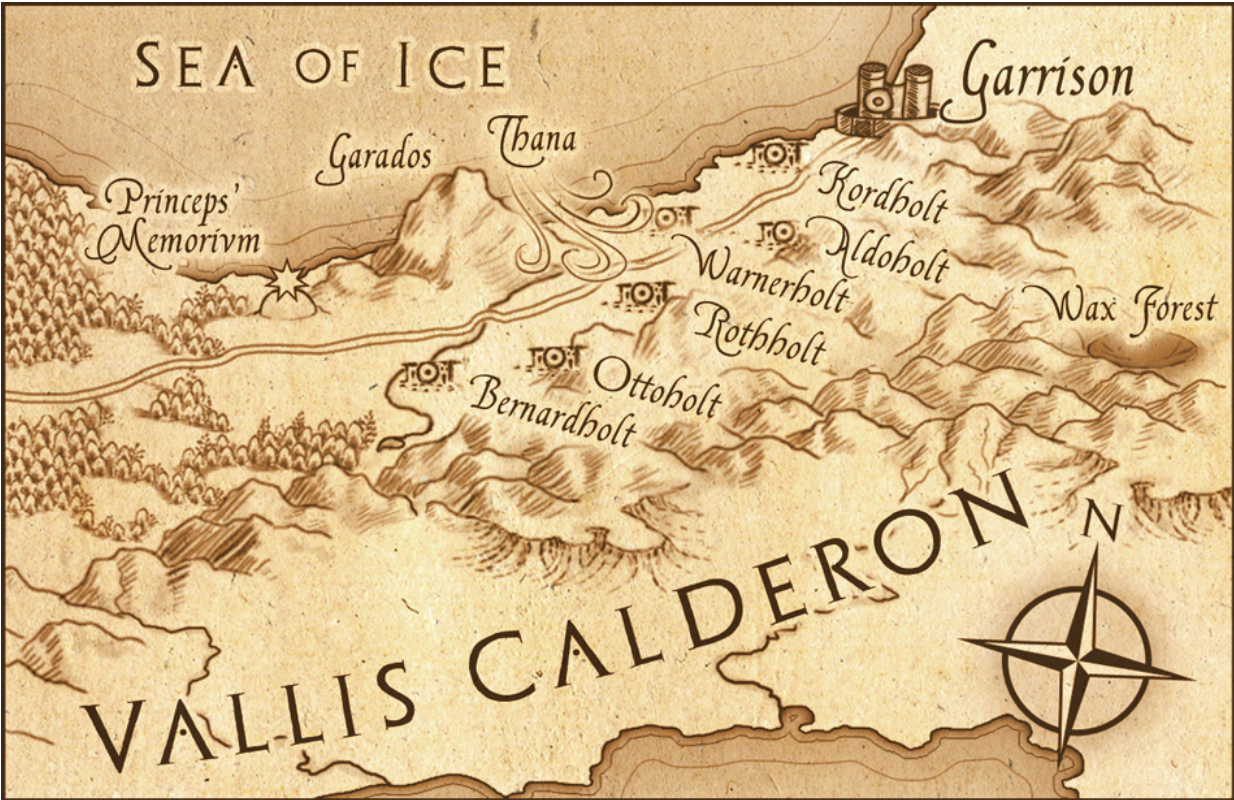
Част 2 от „Кодексът на Алера“

Превод от английски: Васил Велчев, 2014

chitanka.info

На всички от старата тайфа в „AmberMUSH“ и „Тоо“. Пропияхме доста време заедно, но не съжалявам за нито миг от него.

[Картите са от страницата на Джим Бъчър: <http://www.jim-butcher.com/posts/2009/codex-alera-map> — Бел. ел. кор.]

БЛАГОДАРНОСТИ

Винаги има много хора, заслужаващи да им се благодари за оказаната помощ при такъв голям проект като роман, но този път искам да благодаря само на един човек, който винаги прави страшно много за мен, без никога да иска нещо в замяна.

Благодаря ти, Шанън. Толкова много неща си направила за мен, че не мога да си ги спомня всичките, камо ли да ги изредя в списък.

Не знам как ме понасяш, ангел мой, но се надявам да продължиш да го правиш.

ПРОЛОГ

Ако началото на мъдростта е да осъзнаваш, че нищо не знаеш, то началото на разбирането е да осъзнаваш, че всичко на света е в съзвучие с една проста истина: големите неща са изградени от дребни частици.

Капките мастило оформят букви, буквите образуват думи, от думите се съставят изречения, а съчетанията от изречения изразяват мисли. По същия начин през пролетта от семената израстват растения, а стените се състоят от отделни камъни. Същото е и с човечеството — съвкупността от обичаите и традициите на нашите предшественици лежи в основата на нашите градове, нашата история и начина ни на живот.

Мъртвите камъни, живата плът, бушуващото море, безгрижните и буреносните времена, пазарните дни и отчаяните сражения — всичко се подчинява на този закон.

Големите неща са изградени от дребни частици.

Значението на тази истина е огромно, но невинаги е очевидно.

Из трудовете на Гай
Секундус,
Първи лорд на
Алера

Вятърът виеше над обраслите с редки дървета хълмове в земите на маратите, народ от множество племена. Той гонеше пред себе си

твърдите груби снежинки, а Единственият се издигаше високо в небето, макар и лицето му да беше скрито от облаците.

Кайтай изпитваше студ за пръв път от пролетта насам. Тя се обърна и хвърли поглед назад, слагайки длан над очите си, за да ги предпази от суграшицата. Носеше само къса набедрена препаска и колан, на който бяха закачени ножът ѝ и ловната ѝ торба. Вятърът размяташе около лицето ѝ гъстата ѝ бяла коса, чийто оттенък се сливаше с цвета на шибащия сняг.

— Побързай! — извика тя.

В отговор се разнесе приглушено пръхтене и се появи едра фигура. Гаргантът Уокър беше звяр, огромен дори за вида си — височината му надвишаваше двукратно човешкия ръст. Рунтавата му зимна козина, гъста и черна, го пазеше от студа и той не обръщаше внимание на снега. Ноктите му, всеки от които по-голям от алеранска сабя, пробиваха с лекота заледената почва.

Бащата на Кайтай, Дорога, се поклащаше небрежно върху плетено седло на гърба на гарганта. Той също носеше набедрена препаска, както и протрита червена алеранска туника. Гърдите, раменете и ръцете му бяха толкова мускулести, че се беше наложило да скъса ръкавите на туниката, но тъй като тя му беше подарък, който нямаше да е учтиво да откаже, той беше изплел от ръкавите превръзка, която беше сложил на челото си, за да удържа собствените му бели коси.

— Трябва да побързаме, защото долината бяга от нас. Виждам я. Може би трябваше да се придържаме към посоката на вятъра.

— Не си толкова забавен, колкото мислиш, че си — каза Кайтай, намръщена от шегите на баща си.

Дорога се усмихна и това подчерта бръчките върху широкото му ъгловато лице. Той се хвана за ремъка на седлото на Уокър, плъзна се и скочи на земята с неочаквана за размерите си ловкост. После потупа с ръка предния крак на гарганта и Уокър послушно седна, кротко дъвчейки тревата.

Кайтай се обърна и тръгна напред, срещу вятъра, и въпреки че баща ѝ не издаде нито звук, тя знаеше, че той върви подире ѝ.

След малко достигнаха ръба на скалата, под който зееше пропаст. Снегът ѝ пречеше да разгледа добре долината, но в затишията между

поривите на вятъра можеше да се види пътеката, водеща до основата на скалата под тях.

— Виж — каза тя.

Дорога пристъпи до нея и разсеяно я прегърна през рамото. Кайтай никога не би допуснала баща ѝ да я види как трепери, не и от една обикновена есенна суграшица, но въпреки това се сгуши до него, изказвайки безмълвна благодарност за топлината му. Тя го наблюдаваше как се взира надолу, чакайки вятъра да стихне, за да може да разгледа мястото, което алераните наричаха Восъчната гора.

Кайтай затвори очи, припомняйки си мястото. Мъртвите дървета бяха покрити с *кроач* — гъсто, лепкаво вещество, толкова слоесто, сякаш Единственият е залял гората с восъка на множество свещи. *Кроачът* покриваше всичко в долината, включително почвата и значителна част от склоновете. Тук-таме птици и животни залепваха в *кроача* и оставаха да лежат неподвижно, все още живи, докато не омекнеха и не се разтопяха като месо, сварено на слаб огън. Бледи същества с големината на диви кучета — полупрозрачни паякообразни многокраки твари — се спотайваха в *кроача*, почти невидими, докато други създания кръстосваха гората, безмълвни, чевръсти и странни.

Кайтай потрепери от този спомен, но прехапа устни, овладявайки се. Хвърли поглед към баща си, но той се престори, че не е забелязал нищо, и продължи да се взира надолу.

Народът ѝ нямаше спомени някога тази долина да е била покривана със сняг. Дори и през зимата мястото беше топло, сякаш *кроачът* беше някакъв грамаден звяр и сгриваше въздуха с топлината на тялото си.

Ала сега Восъчната долина беше покрита с лед и плесен. Старите мъртви дървета бяха покрити с нещо кафяво и противно, наподобяващо смола. Земята беше замръзнала, макар че тук-таме се виждаха късове изгнил *кроач*. Няколко от дърветата бяха нападали. А наскре гората лежеше куха могила, срутена и разложена, и от нея прииждаше такава смрад, че дори Кайтай и баща ѝ можеха да я усетят.

Дорога остана безмълвен още известно време, след което каза:

— Трябва да слезем. Да разберем какво се е случило.

— Аз го направих — каза Кайтай.

Баща ѝ се намръщи.

— Било е глупаво да вършиш това сама.

— От нас тримата тук кой най-често се е спускал долу и се е връщал жив?

Дорога изсумтя и погледна надолу към нея. В тъмните му очи имаше топлота и привързаност.

— Може и да си права. — Усмивката му изчезна, а вятърът и суграшицата отново скриха долината от погледите им. — Какво откри?

— Мъртви Пазители — отвърна тя. — Мъртъв *кроач*. Няма топлина. Няма движение. Пазителите са празни обвивки. *Кроачът* се разпада на прах при докосване. — Тя облиза устни. — И още нещо.

— Какво?

— Следи — отговори тя тихо. — Отдалечаващи се от отгатышната страна. Водещи на запад.

Дорога изсумтя.

— Какви следи?

Кайтай поклати глава.

— Не са скорошни. Може да са маратски или алерански. Намерих множество мъртви Пазители по пътя. Сякаш са марширували и са умирали един по един.

— Тварта — промърмори Дорога. — Насочила се е към алераните.

Кайтай кимна с изражение на безпокойство.

Дорога я погледна и попита:

— Какво друго?

— Торбата му. Раницата, която момчето от равнината загуби във Восъчната гора по време на състезанието ни. Намерих я на пътя край последните от мъртвите паяци. Все още пазеше мириса му. После заваля дъжд. И изгубих следата.

Дорога се навъси.

— Ще разкажем това на господаря на долината Калдерон. Може да не значи нищо.

— А може и да значи. Аз ще отида — каза Кайтай.

— Не — отсече Дорога.

— Но, татко...

— Не — повтори той още по-твърдо.

— А ако *то* го търси?

Баща ѝ помълча малко, после отвърна:

— Твоят алеранец е умен. Бърз. Може да се грижи за себе си.

Кайтай се намръщи.

— Той е малък. И глупав. И досаден.

— Смел е. И самоотвержен.

— Слаб е. И дори не владее магията на своя народ.

— Той ти спаси живота — рече Дорога.

Кайтай се намръщи още повече.

— Да. Досаден е.

Дорога се усмихна.

— Дори и лъвовете започват живота си като палета.

— Можех да го разкъсам на две — изръмжа Кайтай.

— Засега сигурно можеш.

— Презирам го.

— Засега може би.

— Той нямаше право.

Дорога поклати глава.

— Колкото имаше право ти, толкова и той.

Кайтай скръсти ръце и каза:

— Мразя го.

— И затова искаш някой да го предупреди. Разбирам.

По бузите и шията на Кайтай плъзна червенина.

Баща ѝ се направи, че не е видял нищо.

— Станалото — станало — промърмори той. Обърна се към нея и сложи широката си ръка върху бузата ѝ. — Харесват ми очите му, когато те гледа. Като изумруди са. Или като млада трева.

Кайтай почувства, че се просълзява. Тя замижа и целуна ръката на баща си.

— Исках кон.

Дорога се разсмя гръмогласно.

— Майка ти искаше лъв. А получи лисица. Не съжaliaваше.

— Искане ми се това да ми се размине.

Дорога я прегърна и се обърна към Уокър.

— Не може. Трябва да стоиш на стража.

— Не искам.

— Така е прието при нашия народ — каза Дорога.

— Не искам.

— Упорито кутре. Ще останеш тук, докато ти дойде акъл в главата.

— Не съм кутре, татко.

— Но се държиш точно като кутре. Ще останеш със *сабот-ха*.

Достигнаха до Уокър и Дорога с лекота я вдигна до средата на ремъка на седлото. Кайтай се качи върху широкия гръб на гарганта.

— Но, татко...

— Не, Кайтай. — Той се качи след нея и цъкна с език на Уокър. Гаргантът спокойно се изправи и пое обратно по пътя, от който бяха дошли. — Забранено ти е да ходиш там. Точка по въпроса.

Кайтай седеше мълчаливо зад него и гледаше на запад, изложила загриженото си лице на вятъра.

Докато Майлс се спускаше по дългата вита стълба към подземията под двореца на Първия лорд, старата му рана се обаждаше, но той не й обръщаше внимание. Непрестанната тлееща болка в лявото му коляно го притесняваше не повече от уморените му крака или разтегнатите мускули на раменете и ръцете му след тежките тренировки през деня. Той не мислеше за тях, лицето му беше безизразно и сдържано като дръжката на меч на колана му.

Това, което го занимаваше доста повече, беше предстоящият му разговор с най-могъщия човек на света.

Майлс достигна края на стълбите и огледа изкривеното си изображение върху лъскавия щит, закачен на стената на преддверието. Оправи подгъва на червено-синята си туника — това бяха цветовете на Кралската гвардия — и приглади с пръсти разрошената си коса.

На пейка до затворената врата седеше слаб и дългурест юноша, явно наскоро наддал на височина, защото ръкавите и крачолите на панталоните му бяха твърде къси, китките и глезените му бяха изложени на показ. Върху лицето му падаха черни рошави къдрици, а в скута му имаше разтворена книга. Въпреки че единият му пръст сочеше ред от текста, юношата явно спеше.

Майлс се спря пред него и промърмори:

— Академ.

Юношата подскочи в съня си и книгата му падна на пода. Той се сепна, примигна и запелтечи:

— Да, Ваше Величество, какво, въъ... да, Ваше Величество. Ваше Величество?

Преди юношата да успее да скочи, Майлс сложи ръка върху рамото му.

— Спокойно, спокойно. Годишните изпити приближават, а?

Юношата се изчерви и клекна с наведена глава, за да вдигне учебника.

— Да, сър Майлс. Нямам много време за спане напоследък.

— Много добре си спомням как е — отвърна Майлс. — Той още ли е там?

Юношата кимна отново.

— Доколкото знам — да, сър. Да съобщя ли за вас?

— Да, моля.

Юношата се изправи, опъна измачканата си сива туника — униформата му на академ — и се поклони. После почука внимателно по вратата и я отвори.

— Ваше Величество? — попита той. — Сър Майлс е дошъл при вас.

Последва дълга тишина, после се обади благ глас:

— Благодаря, академ. Нека влезе.

Майлс пристъпи в залата за медитиране на Първия лорд, а юношата затвори звуконепроницаемата врата зад гърба му. Мъжът се спусна на едно коляно и приведе глава, чакайки Първият лорд да му обърне внимание.

Гай Секстус, Първият лорд на Алера, стоеше наред облицования с плочки под. Той беше висок мъж със сурово лице и уморени очи. Макар че умението му да призовава вода му позволяваше да изглежда на по-малко от петдесет, Майлс знаеше, че той е двойно по-възрастен. Косата му, някога тъмна и лъскава, се беше прошарила доста през последната година.

Плочките пред Гай променяха цвета си, различни шарки се оформяха и изчезваха, цареше непрестанно движение. Майлс разпозна част от южното крайбрежие на Алера, близо до Парция — картината застина неподвижно за момент и отстъпи място на планинска пустош, която можеше да се намира единствено на север, край Защитната стена.

Гай поклати глава, махна с ръка във въздуха пред себе си и промърмори:

— Достатъчно.

Цветовете изчезнаха напълно, плочките възвърнаха обичайната си сивкава окраска. Гай се обърна и се отпусна на стола до стената с лека въздишка.

— Бодърстваш до късно тази нощ, капитане.

Майлс се изправи.

— Бях в Цитаделата и реших да ви поднеса почитанията си, Ваше Величество.

Прошарените вежди на Гай се вдигнаха нагоре.

— Спуснал си се петстотин стъпала надолу, за да ми поднесеш почитанията си?

— Не съм ги броил, Ваше Величество.

— И ако не греша, ти предстои да инспектираш новото командване на легиона на разсъмване. Малко време за сън ще ти остане.

— Наистина. Почти колкото и на вас, милорд.

— Ха! — възкликна Гай. Протегна се и взе чашата с вино от бюрото до стола си. — Майлс, ти си войник, а не дипломат. Кажете какво има.

Майлс леко въздъхна и кимна.

— Благодаря. Вие не спите достатъчно, Секстус. На откриването на Фестивала по случай изпращането на зимата ще изглеждате като нещо, изцвъкано от гаргант. Време е да си лягате.

Първият лорд махна с ръка.

— Предполагам, че скоро и това ще стане.

— Не, Секстус, няма да се отървете толкова лесно. Прекарвате тук всяка нощ от три седмици насам и започва да ви личи. Нуждаете се от топла постеля, нежна жена и почивка.

— За съжаление, едва ли ще получа някое от тези неща.

— Глупости — каза Майлс. — Вие сте Първи лорд на Алера. Можете да имате каквото поискате.

Очите на Гай припламнаха с изненада и гняв.

— Постелята ми едва ли ще бъде топла, докато в нея е Кария, Майлс. Знаеш как стоят нещата между нас.

— А вие какво очаквахте? Оженили сте се за едно наивно дете, Секстус. Тя е очаквала да преживее епичен романс, а вместо това е получила стар сухар политик.

Гай стисна устни, гневът в очите му стана още по-явен. Каменният под под краката му се развълнува, бюрото до стола му се разтрака.

— Как смееш да ми говориш по този начин, капитане?

— По ваша заповед, милорд. Но преди да ме отпратите, помислете си. Ако не бях прав, щяхте ли да се ядосате толкова? Ако не бяхте толкова изтощен, щяхте ли да покажете гнева си толкова лесно?

Треперенето на пода се успокои, Гай изглеждаше още по-уморен и не чак толкова сърдит. Майлс почувства как го обзема разочарование. Навремето Първият лорд нямаше да отстъпи толкова лесно пред изтощението.

Гай отпи още една глътка от виното и каза:

— Какво според теб трябва да направя, Майлс? Кажи ми.

— В леглото — каза Майлс. — Жена. Сън. Фестивалът започва след четири дни.

— Кария не ме пуска в спалнята си.

— Тогава си намерете любовница — рече Майлс. — Проклятие, Секстус, имате нужда от почивка, а страната се нуждае от наследник.

Първият лорд се намръщи.

— Не. Може и да съм се държал лошо с Кария, но няма да я унижавам, намирайки си любовница.

— Тогава добавете афродин във виното ѝ и я скъсайте, човече.

— Не знаех, че си такъв романтик, Майлс.

Войникът изсумтя.

— Толкова сте напрегнат, че въздухът пращи, когато се движите. Ако прекосите стаята, огънят ще лумне двойно по-силно. Всяка фурия в столицата усеща това, а изобщо не ви трябва, когато Върховните лордове пристигнат за фестивала, да разберат, че нещо ви тревожи.

Гай се намръщи. Той известно време разглеждаше виното си, след което каза:

— Онези сънища се върнаха, Майлс.

Майлс почувства пронизалото го безпокойство като физическа болка, но се постарала да запази безизразна физиономия.

— Сънища. Не сте дете, та да се боите от сънища, Секстус.

— Това не са обикновени кошмари. Гибелта ще дойде на фестивала.

Майлс вложи в тона си нотка на презрение.

— Гадател ли сте вече, Ваше Величество, смърт ли предричате?

— Не непременно смърт — рече Гай. — Използвах старата дума. Гибел. Орис. Прокоба. Съдбата ще се сблъска с нас на фестивала и аз не мога да видя какво се крие зад гърба ѝ.

— Няма никаква съдба — отсече Майлс. — Имахте същите сънища преди две години, но страната не беше разрушена от бедствия.

— Благодарение на едно упорито пастирче и смелостта на онези холтъри. Едвам се спасихме. Ако думата „съдба“ не ти харесва, наречи го „отчаяни времена“. Историята е пълна с такива моменти. Моменти, в които участието на хиляди е на везни, които лесно може да се катурнат в една или друга посока в зависимост от ръцете и волята на онези, които са замесени. Точно такъв момент приближава. Този фестивал ще определи пътя на държавата и проклет да съм, ако знам по какъв начин ще стане това. Но моментът приближава, Майлс. Приближава.

— В такъв случай ще се справим — каза Майлс. — Но всяко нещо по реда си.

— Точно така — каза Гай, стана от стола си и се върна на мозаечните плочки, като направи знак на Майлс да го последва. — Нека да ти покажа.

Майлс се намръщи, наблюдавайки как Първият лорд отново прекарва ръка над пода. Почувства как по плочките плъзва шепотът на неуловимо могъщество, когато фуриите от всички краища на държавата откликнаха на призива на Първия лорд. Шарките на създадената от фуриите карта се разраснаха наоколо и Майлс се почувства като великан, застанал над призрачното изображение на Цитаделата в Алера Империя, столицата на Алера. Зави му се свят, когато картината помръкна, и гледната му точка се понесе на запад, към хълмистата разкошна долина Амарант, отмина я и продължи към Черните хълмове и към крайбрежието. Изображението отново се проясни и се превърна в жива картина на морето, където бушуваща буря удряше брега с огромни вълни.

— Виж — каза Гай. — Осми ураган за тази пролет.

След известно мълчание Майлс каза:

— Огромен е.

— Да. Но не е най-лошият. Правят ги все по-силни.

Майлс погледна рязко към Първия лорд.

— Някой предизвиква тези бури?

Гай кимна.

— Мисля, че са канимските жреци. Никога по-рано не са упражнявали толкова голяма сила върху морето. Естествено, посланик Варг отрича това.

— Лъжливо псе — възмути се Майлс. — А защо не потърсите помощ от Върховните лордове по крайбрежието? С достатъчно призователи на вятър би трябвало да може да се спре бурята.

— Те вече помагат — отговори тихо Гай. — Макар и да не знаят това. Разбивам фронта на бурята и след като всеки от Върховните лордове може да се справи с част от нея, го оставям да защитава собствената си територия.

— Тогава поискайте допълнителна помощ — рече Майлс. — Със сигурност Рива или Плацида могат да изпратят призователи на вятър в крайбрежните градове.

Гай махна с ръка и картата помръкна отново, а гледната точка се премести в далечния север на държавата, при солидния гладък камък на Защитната стена. Майлс се намръщи и се наведе, за да погледне по-отблизо. Забеляза на няколко левги от Стената множество движещи се фигури, повечето от които скрити зад облаци от ситни снежинки. Опита се да ги преброи и скоро съобрази, че са твърде много.

— Ледените хора. Но те не са се раздвижвали от години!

— Обаче сега това се е променило — каза Гай. — Те се събират на групи. Антил и Фригия вече са отблъснали две нападения над Стената, но ситуацията се влошава все повече и повече. Пролетното топене на снеговете закъснява достатъчно, за да може да се прогнозира слаб урожай. Значи, южняците ще искат от градовете покрай Стената твърде висока цена за храната и при положение че ситуацията и без това е доста напрегната, това може да доведе до задълбочаване на проблемите.

Майлс се намръщи още повече.

— А ако бурите продължават, съвсем ще унищожат реколтата на южняците.

— Точно така — потвърди Гай. — Северните градове ще гладуват, а южняците няма да са подготвени да се изправят срещу ледените хора, които ще се излеят през Стената.

— Може ли канимите и ледените хора да действат заедно? — попита Майлс.

— О, фурии, не! — възкликна Гай. — Да се надяваме, че е просто съвпадение.

Майлс изскърца със зъби.

— А през това време Акватайн разправя на всеослушание, че причината за всичко това е в неспособността ви да управлявате.

Гай леко се усмихна.

— Акватайн е по-скоро приятен, макар и опасен противник. Той, общо взето, действа директно. Много повече ме безпокоят Род, Калар и Форция. Те спряха да се оплакват в Сената. Това ме изпълва с подозрения.

Войникът кимна. Той помълча известно време; тревогата му започваше да нараства.

— Не бях забелязал.

— Никой не го забеляза. Съмнявам се, че някой знае достатъчно, за да разбере значимостта на проблема — каза Гай. Той отново прекара ръка над мозаечните плочки и призрачната карта изчезна. — Така и трябва да си остане. Държавата е в опасна ситуация, Майлс. Изпадането в паника или една-единствена погрешна стъпка може да доведе до разногласия между градовете и да направи Алера беззащитна срещу нападение на канимите или ледените хора.

— Или на маратите — добави Майлс, вече без да се опитва да крие горчивината в гласа си.

— Не се притеснявам особено на този фронт. Изглежда, новият граф на Калдерон има добър напредък в установяването на приятелски отношения с няколко от най-големите им племена.

Майлс кимна, но не каза нищо повече за маратите.

— Имате твърде много грижи.

— Всички тези неща, и не само те — потвърди Гай. — А също и обичайният натиск от страна на Сената, Дианическата лига, Роботърговския съюз и Търговския консорциум. Мнозина виждат във възстановяването на Кралския легион знак за моята слабост или дори сенилност. — Той въздъхна. — Същевременно цялата държава се безпокои, че това може да е последната ми зима, а аз още не съм определил наследник, който да заеме мястото ми. През това време Висши лордове като Акватайн явно са готови да плуват към трона ми през река от кръв, ако се наложи.

Майлс помълча, обмисляйки чудовищността на чутото.

— Проклятие.

— Ммм — въздъхна Гай. — Всяко нещо по реда си.

За момент доби вида на много стар и уморен човек. Майлс го наблюдаваше как затваря очите си, придава на лицето си спокойно изражение и изпъва раменете си. Гай заговори с обичайния си рязък, делови тон:

— Трябва да следя тази буря още няколко часа. Ще спя колкото мога, Майлс. Но нямам много време за това.

Войникът наведе глава.

— Думите ми не бяха добре обмислени, Ваше Величество.

— Но честни. Не трябваше да ти се ядосвам за тях. Извинявай, Майлс.

— Няма за какво.

Гай потисна въздишката си и кимна.

— Ще направиш ли нещо за мен, капитане?

— Разбира се.

— Удвой стражата в Цитаделата по време на фестивала. Нямам доказателства за това, но не е изключено някой да приложи „дипломатията на кинжала“ по време на изпращането на зимата. Особено след като Фиделиас ни предаде. — При последните думи на Гай погледът му помръкна още повече и Майлс изпита съчувствие към него. — Той знае повечето проходи в Цитаделата и в подземията.

Майлс погледна Гай Секстус в очите и кимна.

— Ще се погрижа за това.

Гай кимна и отпусна ръката си. Майлс прие това като жест, че е свободен, и тръгна към вратата. Но се спря при нея и погледна назад през рамо.

— Отпочинете си. И си помислете за това, което ви казах за наследника, Секстус. Моля ви. Това може да реши много от проблемите ви.

Гай кимна.

— Работя по въпроса. Не мога да ти кажа нищо повече.

Майлс се поклонил ниско на Гай, обърна се и отвори вратата. В стаята нахлу скърцащ, бръмчащ звук.

— Вашият паж хърка много силно — отбеляза Майлс.

— Не го съди твърде строго — отвърна Гай. — Подготвяли са го да стане пастир.

ГЛАВА 1

Тави надникна зад ъгъла на спалните помещения на момчетата в централния двор на Академията и каза на застаналия наблизо юноша:

— Отново си направил онази физиономия.

Ерен Патроний Вилий, юноша, висок едва малко над пет фута, слаб, блед и тъмноок, се зае да оправя подгъвите на робата си и на сивото си академско наметало.

— Каква физиономия?

Тави се отдръпна от ъгъла и опъна лениво униформата си. Имаше чувството, че колкото и да се опитва да преправя дрехите си, тялото му винаги ще го изпреварва. Робата му беше твърде тясна в раменете и на гърдите, а подгъвите на ръкавите дори не се доближаваха до китките му.

— Знаеш, Ерен. Физиономията, която правиш, когато се готвиш да дадеш съвет на някого.

— Всъщност правя тази физиономия, когато се готвя да дам съвет на някого, за когото съм сигурен, че няма да ме послуша. — Ерен също надникна зад ъгъла и каза: — Тави, те всички са там. По-добре да си тръгнем. Има само един път до столовата. Ще ни видят.

— Не са всичките — настоя Тави. — Близнаците ги няма.

— Наистина. Само Бренсис, Ренцо и Вариен са там. Всеки от тях може сам да съдере кожата и на двама ни накуп.

— Може да не им е толкова лесно, колкото очакват — рече Тави.

По-дребното момче въздъхна.

— Тави, въпрос единствено на време е да наранят някого. Може би лошо.

— Няма да посмеят — каза Тави.

— Те са *граждани*, Тави. А ние не сме. Толкова е просто.

— Не е толкова просто.

— Не внимава ли в часовете по история? — възрази Ерен. — Естествено, че е толкова просто. Ще кажат, че е било нещастен случай и че ужасно съжаляват. И то при положение че произшествието

изобщо стигне до съда. Съдията ще ги накара да платят обезщетение на родителите ти. А междувременно ти ще си останал без очи или без крак.

Тави стисна зъби и тръгна към ъгъла.

— Няма да пропусна закуската. Бях в Цитаделата цяла нощ, той ме накара да изкача на бегом десетина пъти проклетото стълбище и ако още веднъж пропусна ядене, ще полудея.

Ерен го хвана за ръката. Носеше около врата си шнурче с три мъниста — бяло, синьо и зелено, легнали върху гърдите му. Броят на мънистата показваше, че според преподавателите в Академията Ерен няма почти никакви способности в призоваването на фурии.

Естествено, мънистата на Ерен бяха с три повече от тези на Тави.

Ерен погледна Тави в очите и изрече тихо:

— Ако отидеш там сам, ще означава, че вече си полудял. Моля те, изчакай още няколко минути.

Точно в този момент прозвуча третата утринна камбана, три продължителни удара. Тави се намръщи, загледан в кулата на камбанарията.

— Последната камбана. Ако не отидем веднага, няма да имаме време да се нахраним. Ако уцелим момента, можем да минем покрай тях точно когато някой друг излиза. Може да не ни видят.

— Не разбирам къде може да се е дянал Макс — каза Ерен.

Тави отново се огледа.

— Не знам. Тръгнах за двореца точно преди вечерния час, а сутринта леглото му имаше вид като че ли не е спано в него.

— Пак е бил навън цяла нощ — промърмори Ерен. — Не знам как смята да си взема изпитите, ако продължава по този начин. Дори аз няма да мога да му помогна.

— Нали го знаеш какъв е Макс — отбеляза Тави. — Не е много по планирането на бъдещето. — Коремът на юношата се сви от глад и изкъркори. — Край — каза той. — Трябва да тръгваме. Идваш ли с мен, или не?

Ерен прехапа устни и поклати глава.

— Не съм чак толкова гладен. Ще се видим в час, нали?

Тави почувства разочарование, но потупа Ерен по ръката. Разбираше нежеланието на по-дребното момче да влиза в конфронтация. Ерен беше израснал в спокойния дом на родителите си,

сред книги и бюра, където се бяха развили силната му памет и математическите му способности за сметка на умението за призоваване на фурии. Преди да дойде в Академията, той не се беше сблъсквал със студената дребнава жестокост, с която младите призователи на фурии се отнасяха към лишените от тази дарба свои връстници.

За разлика от него Тави се беше сблъсквал с този проблем през целия си живот.

— Ще се видим в час — отвърна той.

Ерен оправи шнурчето на врата си с изцапаните си с мастило пръсти.

— Сигурен ли си?

— Не се притеснявай. Всичко ще бъде наред.

С тези думи Тави зави зад ъгъла и тръгна през двора към столовата.

След няколко секунди дочу шума от тичане и запъхтиянят Ерен се озова до него. Изглеждаше изнервен, но непоколебим.

— Трябва да ям повече — каза той. — Така ще израсна повече.

Тави се усмихна и двамата тръгнаха през двора един до друг.

Пролетната слънчева светлина, по-топла от планинския въздух около столицата на Алера, обливаше територията на Академията. Дворът на учебното заведение представляваше градина с пищна растителност и криволичещи алеи от гладък бял камък. Ранните пролетни цветя бяха заобиколени от зелена трева, израснала от почвата след зимния мраз; цветовете им, сини и червени, разкрасяваха двора. Учениците, насядали по пейките, разговаряха, четяха и похапваха, всичките облечени в сивите си униформени роби и туники. Птичетата се къпеха в слънчевата светлина, накацали на стрехите на постройките по краищата на двора, на моменти се стрелваха надолу, за да клъвнат някое от насекомите, изпъзели от укрытията си и събрали се около трохите, отронени от безгрижните академи.

Спокойно, прелестно място, незасегнато от всичко онова, което се случваше в могъщата столица на Алера.

Тави го мразеше.

Бренсис Калар-младши и приятелчетата му бяха застанали на обичайното си място до фонтана, точно при входа на столовата. Само един поглед към водача на тайфата беше достатъчен на Тави, за да му

се развали настроението. Бренсис беше висок и красив младеж с царствени маниери и тясно лице. Носеше косата си на дълги къдрици — според упадъчната мода в южните градове, особено в родния му Калар. Академската му роба беше от най-фин плат, скроена специално за него и украсена с нишки от чисто злато. На шнурчето върху гърдите му вместо мъниста от евтино стъкло блестяха полускъпоценни камъни във всичките шест цвята, символизиращи различните видове фурии: червено, синьо, зелено, кафяво, бяло и сребърно.

Когато Тави и Ерен се приближиха към фонтана, групата ученици от Парция, чиито златистокафяви кожи блестяха в лъчите на утринното слънце, тъкмо минаваха между тях и побойниците. Тави ускори крачка. Трябваше да останат незабелязани само още няколко ярда.

Не им провървя. Бренсис стана от мястото си на ръба на фонтана и устните му се изкривиха в широка и радостна усмивка.

— Я виж ти! — възкликна той. — Малкият писар и уродливият му домашен любимец са излезли да се разходят. Не съм сигурен дали изрода ще го пуснат в столовата, ако не му сложиш нашийник, писарче.

Тави дори не погледна към Бренсис и продължи напред, без да намалява темпото. Имаше шанс, ако просто се направи, че не забелязва Бренсис, онзи да го остави на мира.

Обаче Ерен се спря и изгледа кръвнишки Бренсис. Облиза устни и изрече твърдо:

— Той не е изрод.

Бренсис се приближи. Усмивката му стана още по-широка.

— Разбира се, че е изрод, писарче. Домашната маймунка на Първия лорд. Научил е някои номера и сега Гай иска да покаже на всички колко добре е дресиран.

— Ерен, да вървим — подкани приятеля си Тави.

Внезапно очите на Ерен припламнаха, а долната му устна започна да трепери. Но той вирна брадичка, без да отмества поглед от Бренсис.

— Т-той не е изрод — настоя Ерен.

— Лъжец ли ме наричаш, писарче? — попита Бренсис. Усмивката му стана злобна и той започна да свива и изпъва пръсти. —

Аз си мислех, че си се научил да показваш уважение към по-големите...

Тави стисна зъби разстроено. Не беше честно идиоти като Бренсис с такава лекота да демонстрират силата си, а свестни хора като Ерен постоянно да си патят. Явно Бренсис не смяташе да ги пусне просто така до столовата.

Тави погледна към Ерен и поклати глава. Чувстваше се отговорен за него — приятелят му изобщо нямаше да е тук, ако не го беше последвал. Обърна се към Бренсис и каза:

— Бренсис, моля те, остави ни на мира. Искаме само да закусим.

Бренсис допря ръка до ухото си и направи израз на престорено учудване.

— Чухте ли нещо? Вариен, ти чу ли?

Един от двамата лакеи на Бренсис, седящи зад него, се изправи и се приближи. Вариен беше среден на ръст и широкоплещест.

Робата му не беше ушита от толкова хубав плат като Бренсисовата, макар и да бе по-добра от тази на Тави. Излишните тлъстини придаваха на лицето му сприхаво, заядливо изражение, а неговите светли, тънки като на дете коси изглеждаха твърде изтощени в сравнение с къдриците на Бренсис. Шнурчето му беше украсено с няколко бели и зелени мъниста, които въобще не бяха в хармония с мътните му светлокафяви очи.

— Май чух да пици плъх.

— Възможно е — изрече Бренсис със сериозен вид. — Е, писарче, какво предпочиташ — земя или вода?

Ерен преглътна с усилие и отстъпи назад.

— Чакайте. Не търся неприятности.

Бренсис, присвил очи, пристъпи към дребното момче и го сграбчи за академската униформа.

— Земя или вода, жалко свинче!

— Земя, милорд — намеси се Вариен и очите му проблеснаха лошо. — Закопай го до шията в земята и нека умната му глава се попече малко на слънце.

— Пусни ме! — възкликна Ерен.

В гласа му се появиха нотки на паника.

— Земя да бъде — каза Бренсис и посочи с едната си ръка към земята и пръстта се надигна и потрепери.

За момент не се случи нищо, после пръстта се размърда и омекна, започнаха да се надигат мехури, породени от съвместното призоваване на земя и вода, разнесе се бълбукане.

Тави се огледа, търсейки помощ, но тя нямаше откъде да дойде. Наблизо не се забелязваше някой от учителите, а от учениците никой освен Макс не се осмеляваше да се противопостави на Бренсис при опитите му да се забавлява за нечия чужда сметка.

— Почакай! — извика Ерен. — Моля те, нямам други обувки!

— Чудесно — каза Бренсис. — Явно на твоето семейство ще му се наложи да спестява пари още едно поколение, преди да изпрати още някого тук.

Тави осъзна, че трябва да отвлече вниманието на Бренсис от Ерен, но не можа да измисли нищо по-добро от това, да се наведе, да загребе шепка кал и да я захвърли в очите на по-големия ученик.

Младият Калар ахна от изненада, когато калта плъсна върху лицето му. Избърса я и се вторачи изумено в мръсните си пръсти. Учениците, наблюдаващи сцената, прихнаха, но когато Бренсис се обърна към тях, отместиха погледи и прикриха усмивките си с ръце. Бренсис изгледа Тави намръщено, с гняв в очите.

— Да вървим, Ерен — каза Тави и побутна приятеля си в посока на столовата.

Ерен се препъна, но после хукна към вратата. Тави понечи да го последва, без да обръща гръб на Бренсис.

— Ти! — изръмжа Бренсис. — Как *смееш!*

— Стига, Бренсис — каза Тави. — Ерен не ти е направил нищо лошо.

— Тави! — изсъска Ерен предупредително.

Тави усети нечие присъствие зад гърба си и се приведе. Отскочи встрани — тъкмо навреме, за да избегне удара на Ренцо, вторият приятел на Бренсис.

Ренцо беше просто огромен. И на височина, и на ширина. Имаше тъмни коси, едва набола брада и дребни очички върху ъгловатото лице. Академската му туника беше ушита от обикновен плат, но размерите ѝ бяха такива, че сигурно струваше двойно по-скъпо от онези на останалите ученици. На шнура му имаше само кафяви мъниста — но страшно много на брой. Той пристъпи отново към Тави и запрати огромния си юмрук напред.

Тави успя да избегне и този удар и извика:

— Ерен, намери маестро Гал!

Ерен нададе тревожен вик, Тави погледна през рамо и видя, че Вариен е хванал малкия писар за раменете и го стиска болезнено.

Объркан, Тави не успя да избегне следващата атака на Ренцо, който го сграбчи безмълвно и без никакви церемонии го запрати във фонтана.

Тави плъосна във водата и шокът от студа му изкара въздуха. За миг размаха крака, опитвайки се да се оттласне от дъното, и се озова седнал в дълбоката два фута вода на фонтана. Започна да плюе.

Бренсис стоеше до фонтана и калта капеше от бузите върху разкошните му дрехи. Върху красивото му лице се изписа гняв. Той вдигна едната си ръка и направи муден жест с китката си.

Водата около Тави се разбушува сякаш по своя собствена воля. От повърхността ѝ се надигнаха пара и изгаряща горещина. Тави се задъха и вдигна едната си ръка, за да предпази очите си, докато се опираше с другата в дъното. Горещината изчезна толкова внезапно, колкото се беше появила.

Изведнъж Тави осъзна, че е напълно неспособен да се движи. Той се огледа и видя, че облакът от пара се е разсеял, а водата във фонтана се е превърнала в неподвижна ледена маса. Миг по-късно през кожата му започна да нахлува студ и той се опита да си поеме дъх.

— К-как? — измънка той, гледайки в Бренсис. — Как го направи?

— Чрез призоваването на фурии, изрод — отвърна Бренсис. — В края на краищата призоваването на огън е всичко, което е нужно за създаването на горещина. Просто извадих от водата цялата топлина. Разбира се, това е нов, напредничав метод. Не че очаквам да разбереш как действа.

Тави огледа двора. Вариен продължаваше да стиска болезнено Ерен, който надаваше накъсани стонове. Повечето ученици, свидетели на произшествието, си бяха тръгнали. От останалите няколко души никой не гледаше към фонтана, всички изведнъж се бяха заинтересували от книгите си, закуските си или от покривите на сградите из двора на Академията.

Тави започваше да усеща студа като болезнено впити в него зъби. Ръцете и краката му пулсираха мъчително и му ставаше все по-трудно

да диша. Обзе го страх, сърцето му се разтуптя.

— Бренсис — започна Тави, — не прави това. — Преподавателите...

— Тях не ги е грижа за *теб*, изрод. — Бренсис наблюдаваше Тави спокойно, преценяващо. — Аз съм най-големият син на Върховен лорд. А ти си никой. Ти си нищо. Нима не си го разбрал *досега*?

Тави знаеше, че другото момче се опитва да го нарани и да го разгневи, и грижливо е подбрало думите си. Наясно беше, че Бренсис преднамерено го манипулира, но въпреки това думите го засегнаха. През по-голямата част от живота си беше мечтал да напусне холта на леля си и чичо си, да влезе в Академията и да постигне нещо, въпреки пълната липса на способности по призоваване на фурии.

Изглежда, съдбата беше отвърнала на желанието му с най-жестокия си удар.

Беше му трудно да говори, но той все пак успя да се обади:

— Бренсис, и двамата ще получим наказания, ако някой от преподавателите види това. Пусни ме. Извинявай за к-калта.

— Да те извиня? А аз какво общо имам с това? — отвърна Бренсис. — Ренцо.

Ренцо замахна към Тави и го удари с юмрук в лицето. Прониза го остра болка, осъзна, че горната му устна е сцепена, и почувства вкуса на кръв. Гневът му надделя над страха и той извика:

— Враните да те вземат, Бренсис! Остави ни на мира!

— Той все още има зъби, Ренцо — отбеляза Бренсис.

Ренцо не каза нищо, но удари отново Тави, този път още по-силно. Тави се опита да извърне глава, за да избегне удара, но ледът го държеше здраво. Погледът му се замъгли, по бузите му се стекоха сълзи, които той напразно се опитваше да сдържи.

— Остави го! — изрече задъхано Ерен, но никой не му обърна внимание.

Тави чувстваше как болката в крайниците му се усилва и устните му изтръпват. Опита се да извика за помощ, но звукът се получи съвсем слаб и никой не дойде да помага.

— Добре, изрод — каза Бренсис. — Ти искаше да те оставя на мира. Мисля, че точно така ще постъпя. Ще намина след обяда, да видя дали имаш да ми кажеш още нещо.

Тави погледна нагоре и видя възможност за спасение, но само ако успееше да отвлече вниманието на мъчителя си. Той се вторачи в Бренсис и измънка нещо под нос.

Бренсис наведе глава настрани и пристъпи напред.

— Какво каза?

— Казах, че си жалък — изхриптя Тави. — Ти си глезено мамино синче и си твърде голям страхливец, за да се изправиш срещу някой достатъчно силен, за да те нарани. Предпочиташ да тормозиш хора като мен и Ерен, защото си слабак. Ти си едно нищожество.

Бренсис присви очи и се наведе внимателно напред.

— Знаеш ли, изрод, не е нужно да те оставям на мира. — Той положи едната си ръка върху леда, който започна да се движи и да се променя, издавайки скърцане и стенание. Тави почувства остра болка в рамото си, още по-силна от агонията отпреди малко. — Ако искаш — рече Бренсис, — мога да остана тук с теб.

— Бренсис! — изкрещя Вариен.

Тави се наведе напред и изръмжа:

— Хайде, мамино синче. Направи го. От какво те е страх?

В очите на Бренсис проблесна ярост и ледът продължи да се движи.

— Сам си го изпроси, селяко.

Тави изскърца със зъби, за да не изкрещи от болка.

— Добро утро! — прогърмя жизнерадостен глас.

Зад Бренсис застана едър, мускулист младеж с къса легионерска подстрижка и го сграбчи за яката и за дългата му коса. Без никакво встъпление заби главата му с трясък в ледената повърхност близо до Тави. После младежът издърпа Бренсис назад и го запрати надалече от фонтана. Младият лорд се просна безсилно върху зелената трева.

— Макс! — извика Ерен.

Ренцо замахна, за да удари Макс по врата, но високият младеж се гмурна под ръката му и заби юмрук в корема му, изкарвайки му въздуха. Ренцо се олюля. Макс го дръпна за ръката и го тръшна на земята до Бренсис.

После погледна към Вариен и присви очи.

Младият благородник пребледня, пусна Ерен и заотстъпва, вдигнал ръце пред себе си. Дватамата с Ренцо вдигнаха замаяния Бренсис на крака и тримата бабаити се оттеглиха безславно от бойното

поле. Изчезването им беше съпроводено от глъчка и възбуден шепот сред академите, събрали се в двора.

— Фурии, Калдерон — извика Макс на Тави достатъчно силно, за да го чуе всеки, който не е глух. — Толкова съм несръчен сутрин! Вижте как се сблъсках с тези двамата!

Без повече приказки той се приближи до фонтана и започна да изучава ситуацията, в която се беше озовал Тави. Кимна веднъж, пое си дълбоко дъх и съсредоточено присви очи. После замахна и заби юмрук в леда до Тави. По цялата повърхност плъзна паяжина от пукнатини и дребни парченца лед се забиха в изтръпналата кожа на Тави. Макс нанесе още няколко удара с юмрука си и благодарение на увеличената си с помощта на фурия сила успя да разбие пленилия Тави лед. След половин минута Тави почувства, че оковите около него отслабват, и Ерен и Макс успяха да го измъкнат от фонтана.

Тави полежа малко, опитвайки се да си поеме дъх. Зъбите му все още тракаха, крайниците му бяха вкочанени и не можеше да говори.

— Враните да го изкълват! — изруга лениво Макс и се зае да разтрива крайниците на Тави. — За малко да измръзне!

Тави почувства, че вече може да движи ръцете и краката си, когато огнените иглички на болката започнаха да бодат кожата му. Веднага щом му се върна способността да говори, изрече задъхано:

— Макс, забрави за това. Отведи ме на закуска.

— Закуска? — попита Макс учудено. — Калдерон, ти се шегуваш.

— Искам прилична з-закуска, дори и след това да умра.

— О! Тогава всичко ще бъде наред — отбеляза Макс и се зае да помага на Тави да се изправи. — Между другото, благодаря, че му отвлече вниманието, за да го нацеля както трябва. Какво стана?

— Бррренсис — процеди Тави. — Отново.

Ерен кимна навъсено.

— Той пак се канеше да ме зарови до врата и Тави му хвърли шепа кал в лицето.

— Ха! — възкликна Макс. — Жалко, че не можах да го видя това.

Ерен прехапа устни, погледна по-едрото момче и каза:

— Ако не се беше скитал навън цяла нощ, можеше и да го видиш.

Едрият академ се изчерви. Тави си помисли, че Антилар Максим не може да се нарече красив по никакви стандарти, но чертите на лицето му бяха правилни и рязко очертани, придаваха излъчване на сила. Той имаше типичните за северните благороднически домове вълчи сиви очи, съчетани с мощно телосложение и небрежна котешка грациозност. Макар че гледаше да се бръсне старателно всеки ден, явно не бе успял да го направи тази сутрин и тъмната набола брада му придаваше бандитски вид, което прекрасно се съчетаваше с изкривения му, два пъти чупен нос. Робата на Макс беше семпла и измачкана, възтясна на гърдите и около раменете. Шнурчето му, завързано на възли на местата, където се беше късало, съдържаше голям брой нанизани хаотично разноцветни мъниста.

— Много съжалявам — измънка Макс, докато придържаше залитация Тави по пътя към столовата. — Просто така се случи. Има някои неща, които един мъж не може да пропусна.

— Антилар — изрече женски глас, нисък и гърлен, с атикански акцент.

Тави отвори очи и видя пленителна млада жена, чиято тъмна коса беше сплетена в дълга плитка, прехвърлена през лявото ѝ рамо. Тя беше изключително прелестна, а в тъмните ѝ очи се таеше чувственост, която вече отдавна беше покорила почти всички млади хора в Академията. Академската ѝ роба не можеше да скрие разкошните очертания на гърдите ѝ, а южната коприна, от която беше ушита, прилепваше към бедрата ѝ, докато тя крачеше из двора.

Макс се обърна към нея и се поклони галантно.

— Добро утро, Селин.

Селин се усмихна с изражение на лениво обещание и позволи на Макс да поеме ръката ѝ и да я целуне. Без да издърпва ръката си, тя въздъхна.

— О, Антилар! Знам, че ти харесва да биеш годеника ми до загуба на съзнание, но ти си толкова... по-едър от него. Не ми се струва справедливо.

— Животът е несправедлив — изрече втори женски глас. Към тях се приближи друга красавица, абсолютно идентична със Селин, с изключение на плитката, която беше праметната през другото ѝ рамо. Тя сложи ръка на рамото на Макс, от другата му страна, и добави: — Сестра ми е такава романтичка!

— Лейди Селесте — промърмори Макс. — Аз само се опитах да го науча на маниери. Това е за негово добро.

Селесте възнагради Макс с лукав поглед и каза:

— Ти си отвратително жесток човек.

Макс издърпа ръката си и отговори с галантен поклон.

— Селесте — каза той. — Селин. Надявам се, че сте спали добре тази нощ. Почти изтървахте закуската.

Момичетата се усмихнаха по един и същ начин.

— Звяр — каза Селин.

— Мерзавец — добави сестра й.

— Дами.

Макс им се поклони още веднъж и ги изгледа как се отдалечават, застанал до Тави и Ерен.

— П-повръща ми се от теб, Макс — каза Тави.

Ерен погледна озадачено през рамо към близначките, после към Макс. Примигна и попита:

— Ето къде си бил през цялата нощ. И с *двете*?

— Та те имат едно и също жилище. Едва ли би било учтиво да ощастливя едната и да оставя другата самотна — изрече Макс благочестиво. — Направих това, което би сторил всеки кавалер.

Тави погледна през рамо, неспособен да откъсне очи от бавното полюшване на бедрата на отдалечаващите се момичета.

— Повръща ми се, Макс. Повръща ми се от теб.

— Винаги на твое разположение — засмя се Макс.

Тримата влязоха в столовата точно навреме, за да получат последните порции, подготвени за тази сутрин, но тъкмо когато си намериха места на една от кръглите маси, чуха усиливащото се туптене на бягащи крака. Някаква девойка, не по-голяма от Тави, ниска, пълничка и съвсем обикновена на вид, се спря до масата им и нейните зелени и сини мъниста проблеснаха под слънчевите лъчи на фона на сивата й роба. Тънката й сиво-кафява коса се развяваше около главата й на местата, където тънки кичурчета се бяха измъкнали от плитките й.

— Няма време — изрече тя задъхано. — Оставете храната и елате с мен.

Тави вдигна поглед от чинията, в която имаше късове месо и пресен хляб, и изгледа навъсено момичето.

— Няма да повярваш през какво ми се наложи да мина, за да се сдобия с това, Гаел — каза той. — Няма да помръдна, преди да си изпразня чинията.

Гаел Патрония Сабиния бързо се огледа, после се наведе към масата и прошепна:

— Маестро Килиан казва, че годишният ни изпит започва.

— *Сега?* — заекна Ерен.

Макс хвърли изпълнен с копнеж поглед надолу, към собствената си пълна чиния, и попита:

— Преди закуска?

Тави въздъхна и отблъсна стола си назад.

— Проклети врани и кървава мърша! — Той се изправи и потрепери, усещайки пулсиращата болка в крайниците си. — Добре, момчета, да вървим.

ГЛАВА 2

Тави влезе пръв в облицования със сив камък кабинет в еднотажната сграда, разположена в западната част от двора на Академията. Постройката беше квадратна, със страна двайсетина крачки, и около нея нямаше други здания. Кабинетът нямаше прозорци. Мъхът водеше безмълвна битка с бръшляна за превземането на стените и покрива. Единствената разлика между сградата и складовите постройки беше в табелката на вратата, където беше изписано четливо: МАЕСТРО КИЛИАН — ЛЕЧИТЕЛСТВО ЧРЕЗ ПРИЗОВАВАНЕ.

Няколко протрити, но достатъчно меки стари дивана бяха наредени около подиум пред голяма дъска. Тави влезе пръв, следван от останалите. Макс се вмъкна последен, затвори вратата и огледа стаята.

— Всички ли са готови? — попита той.

Тави запази мълчание, но Ерен и Гаел отговориха дружно, че са готови. Макс положи ръка върху вратата и затвори очи за миг.

— Добре — докладва той. — Чисто е.

Тави притисна длан към определено място на дъската и върху нея внезапно се появи пукнатина, права и отвесна. Той натисна дъската с рамо и с усилие отвори таен вход. Лъхна го студен въздух и той погледна към тясното каменно стълбище, което се виеше надолу, под земята.

Гаел му подаде лампа, останалите също си взеха по една. После Тави започна да се спуска, а приятелите му го последваха.

— Казах ли ви? Намерих път до Крайречие през подземията — промърмори Макс.

Тави изсумтя. Звукът се отрази от каменните стени и се превърна в съскане.

— Право до винарните, а?

— Така става по-лесно измъкването оттам — каза Макс. — Иначе е толкова трудно, че не си струва усилията.

— Не се шегувай с такива неща, Макс — изрече Гаел приглушено. — Подземята се простират на цели мили и само великите фурии знаят на какво може да се натъкне човек там. Трябва да ходиш по пътищата, построени за нас.

Тави достигна до края на стълбището и свърна наляво, към широк коридор. Той започна да брой отворените врати от дясната страна.

— Не е чак толкова зле. Направих някои проучвания.

— Тави — каза Ерен ядосано, — точно по тази причина маестро Килиан те товари с толкова много допълнителна работа. За да те предпазва от забъркване в неприятности.

— Аз внимавам — усмихна се Тави.

Завиха в друг коридор, който се спускаше надолу.

— А ако сбъркаш? — попита Ерен. — Ако паднеш в някоя пукнатина? Или в стара шахта, пълна с вода? Или се натъкнеш на свирепа фурия?

— Всяко нещо крие рискове — сви рамене Тави.

Гаел повдигна едната си вежда и каза:

— Да, но не се чува често някой глупак да се е удавил, да е умрял от глад или да е паднал и да се е пребил в библиотеката или в пекарната.

Тави я възнагради с мрачен поглед, а междувремежно групичката достигна до края на наклона, където коридорът се пресичаше с друг. Нещо проблесна в периферията на зрението на Тави и той се обърна надясно, вглеждайки се внимателно.

— Тави? — попита Макс. — Какво има?

— Не съм сигурен — отвърна Тави. — Стори ми се, че видях светлина там.

Гаел вече беше завила в срещуположната посока и Ерен я последва.

— Хайде — подкани ги момичето. — Знаете колко мрази да чака.

— И той знае колко обичаме да пропускаме закуската — промърмори Макс.

Тави се усмихна на думите му. Коридорът водеше към ръждясала двукрила врата. Тави я отвори и четиримата академи влязоха в класната стая.

Тя беше огромна, много по-голяма от столовата на Академията и таванът се губеше някъде нагоре в сенките. Две редици сиви каменни колони подкрепяха покрива, а поддържаните от фурии лампи, закрепени за тях, хвърляха в помещението пронизваща бяло-зелена светлина. В далечния край на залата бяха наслагани тръстикови рогозки, образуващи голям квадрат. До него имаше тежък бронзов мангал, чиито нажежени до червено въглени бяха единствен източник на топлина в помещението. Покрай едната редица колони беше очертана издължена площадка за трениране на бой с оръжия. Противоположният край на стаята беше изпълнен с навити въжета, дървени колове и съоръжения с различна височина — пътека с препятствия.

Маестро Килиан седеше на колене до мангала. Той беше набръчкан възрастен човек с тънка бяла коса, увенчаваща като ореол лъскавото му теме. Слаб, нисък и привидно крехък, той беше облечен с толкова стара и изтъркана преподавателска роба, че черният ѝ цвят отдавна беше станал сив. Беше обул няколко чифта вълнени чорапи, пръчката му лежеше на пода до него. Когато учениците се приближиха, той вдигна глава и слепите му, замъглени очи се обърнаха към тях.

— Това ли означава възможно най-бързо? — попита той раздражено, със скърцащ глас. — По мое време учениците Курсори, които действаха толкова мудро, ги биеха с камшик и после ги караха да лягат върху сол.

Четиримата се приближиха до тръстиковите рогозки и седнаха в редица срещу стареца.

— Извинявайте, маестро — каза Тави. — Аз съм виновен. Пак Бренсис.

Килиан опипа пода в търсене на пръчката си, вдигна я и се изправи на крака.

— Без оправдания. Просто трябва да намериш начин да не привличаш вниманието му.

— Но, маестро — възрази Тави, — аз просто исках да закуся!

Килиан леко потупа Тави по гърдите с пръчката си.

— Нямахте да ти навреди да останеш гладен до обяд. Ако не друго, щеше да проявиш самодисциплина. А още по-добре щеше да

бъде да проявиш съобразителност и да си оставиш малко от снощната вечеря, за да закусиш.

— Да, маестро — каза Тави навъсено.

— Някой видя ли ви, като влизахте?

— Не, маестро — отговориха четиримата едновременно.

— Добре тогава — каза Килиан. — Ако нямате нищо против, да започнем с изпита. Ти ще си пръв, Тави.

Всички се изправиха. Килиан закуцука към тепиха и Тави го последва. Докато вървеше, той почувства как въздухът около него се сгъстява — старият учител призоваваше въздушни фурии, за да подсилват усещанията му и да му помагат да долавя движенията. Килиан се обърна към Тави, кимна и каза:

— Защищавай се и нападай.

С тези думи дребният човечец замахна с пръчката си към главата на момчето. Тави едвам успя да се отмести и в последния момент видя как старият маестро вдига обувия си в чорапи крак и го насочва към коляното му. Момчето отскочи и възползвайки се от инерцията, се наклони да нанесе отведен ритник в корема на Килиан.

Старият маестро хвърли пръчката, хвана Тави за глезена, усуква го, момчето изгуби равновесие и се строполи върху рогозките. Ударът изкара въздуха на Тави и той лежа известно време, мъчейки се да си поеме дъх.

— Не, не, не! — започна да го хока Килиан. — Колко пъти трябва да ти го повтарям? Трябва да си движиш не само краката, но и главата, глупако! Не можеш да очакваш една нецеленасочена атака да успее! Трябва да обръщаш глава и да наблюдаваш целта. — Той вдигна пръчката си и чукна Тави по главата. — Освен това моментът на нападението не беше избран удачно. Ако някога ти е възложена мисия и те нападнат, подобно поведение ще означава сигурна смърт.

Тави потърка главата си на мястото, където Килиан го беше чукнал, и се намръщи. Не беше необходимо възрастният човек да го удря толкова силно.

— Да, маестро.

— Иди да си седнеш, момче. Ела, Антилар. Да видим дали можеш да се справиш по-добре.

Макс излезе на тепиха и направи подобно упражнение с маестро Килиан. Той го изпълни безупречно, сивите му очи проблеснаха,

когато обърна глава, за да не изпусне от поглед противника си. После дойде ред на Гаел и Ерен, и те също се представиха по-добре от Тави.

— Горе-долу задоволително — отсече Килиан. — Ерен, донеси тоягите.

Ерен взе двете шестфутови тояги от стойката до стената и ги отнесе на маестро. Килиан сложи пръчката си настрана и ги взе.

— Добре, Тави. Да видим дали си успял да научиш поне нещичко.

Тави взе едната тояга от учителя, двамата се поздравиха чрез вертикално повдигане на тоягите и леко се приведоха, заемайки бойна стойка.

— Защиатавай се! — възкликна Килиан и проведе серия от нападения с тоягата си, като се въртеше, замахваше стремително и се навеждаше, целейки се в корема на Тави. Момчето отстъпваше, блокирайки и отбивайки ударите, и се плъзгаше встрани. После реши да контраатакува, но усети напрегнатост в раменете си, която забавяше реакциите му.

Килиан светкавично отби оръжието на Тави, нанесе му силен удар по пръстите и с лек удар запрати тоягата му към една от каменните колони.

Учителят удари с тоягата си по тепиха и на лицето му се изписа разочарование.

— Колко пъти трябва да ти казвам, момче? — попита той недоволно. — Тялото ти трябва да бъде отпуснато, докато не нанесеш удара. Напрягането забавя реакциите. Понякога по време на битка животът и смъртта се движат рамо до рамо.

Тави сви в юмрук ударената си ръка и процеди:

— Да, маестро.

Възрастният човек кимна към падналата тояга и Тави отиде да я вдигне. Килиан поклати глава.

— Гаел, опитай да покажеш на Тави какво имам предвид.

Останалите повториха упражнението и се справиха по-добре от Тави. Дори и Ерен.

Килиан предаде тоягите на Тави и взе пръчката си.

— На площадката, деца.

Те го последваха до тренировъчната площадка. Килиан отиде в центъра ѝ и почука по пода с пръчката си.

— И пак Тави. Хайде да опитаме и това.

Тави въздъхна и застана пред Килиан. Учителят вдигна пръчката си така, сякаш е меч.

— Вьоръжен съм с меч — каза той. — Разоръжи ме, без да излизаш извън площадката.

Върхът на пръчката се стрелна към гърлото на Тави, момчето с лекота отби атаката с едната си ръка и отстъпи. Старецът го последва, целейки се в главата му. Тави приклезна, направи задно кълбо, за да избегне хоризонталния удар, скочи на крака и отрази следващата атака. После пристъпи покрай импровизирания меч, опитвайки се да хване учителя за китката.

Атаката му беше твърде нерешителна. Маестрото моментално реагира на забавянето му и успя да избегне атаката му. Старецът го шибна два пъти на кръст през гърдите и Тави усети как кожата му пламва. Учителят заби основата на дланта си в гърдите на момчето, карайки го да отстъпи, после го сръга здравата с върха на пръчката и го просна на пода.

— Какво ти става? — попита сърдито Килиан. — Дори една овца щеше да е по-решителна. Решаеш ли да скъсиш разстоянието, няма връщане. Атакуваш с максимална сила и бързина. Или умираш. Всичко е много просто.

Тави кимна, без да поглежда към останалите ученици, и отговори много тихо:

— Да, маестро.

— Добрата новина, Тави — каза кисело Килиан, — е, че няма нужда да се безпокоиш за карантите ти, които ще се изсипят върху коленете ти. Фонтанът кръв от прободеното ти сърце ще те убие много по-бързо.

Тави се изправи на крака, треперейки.

— Лошата новина — продължи Килиан — е, че не виждам причина да определя представянето ти дори близо до задоволително. Скъсан си.

Тави не каза нищо. Отиде при един от стълбовете, разтривайки гърдите си.

Учителят отново удари пода с пръчката.

— Ерен, надявам се, в името на великите фурии, че ще си по-решителен от него.

Изпитът завърши, когато Гаел прецизно отблъсна встрани ръката на маестро, запращайки пръчката му надалече. Тави наблюдаваше как тримата му приятели постигат успех там, където той се бе провалил. Потърка очите си, опитвайки се да не обръща внимание на това, колко му се спи. Стомахът му се сви почти болезнено, когато коленичи заедно с останалите ученици.

— Крайно незадоволително — промърмори Килиан, когато Гаел приключи. — Всички трябва да прекарвате повече време в тренировки. Едно е да се представите добре на тренировката на тепиха, съвсем друго е в истинска битка. Очаквам всички да се подготвите за изпитанието по проникване в тила на врага, което ще се състои на Фестивала по изпращане на зимата.

— Да, маестро — отговориха всички горе-долу в синхрон.

— Добре тогава — каза Килиан. — Омитайте се отгук, палета! Все още имате шанс да станете Курсори. — Той се обърна навъсено към Тави. — Или поне повечето от вас. Говорих с готвачите тази сутрин. Разбрахме се да ви запазят закуска.

Учениците се изправиха, но Килиан положи пръчката си върху рамото на Тави и каза:

— Ти остани, момче. Трябва да си поговорим за представянето ти на изпита. Останалите са свободни.

Ерен и Гаел погледнаха Тави и се намръщиха, после се усмихнаха смутено и си тръгнаха.

Макс потупа Тави по рамото с грамадната си ръка, докато минаваше покрай него, и прошепна:

— Не му се давай!

После излезе след останалите от залата и затвори след себе си масивната желязна врата.

Килиан се върна при мангала и седна, като протегна ръце, за да се сгрее. Тави отиде пред него и коленичи. Килиан затвори очи за малко и върху лицето му се изписа страдание, докато свиваше и изпъваше пръсти, протегнал ръце напред. Тави знаеше, че учителя му го мъчи артрит.

— Добре ли беше? — попита момчето.

Изражението на стареца се смекчи, той леко се усмихна.

— Ти имитира много добре слабостите им. Антилар не забрави да ме погледне, преди да нанесе удара. Гаел си спомни, че трябва да се

отпусне. Ерен успя да действа без колебание.

— Това е прекрасно, предполагам.

Килиан наклони главата си.

— Огорчен си, задето изглеждаш неумел в очите на приятелите си?

— Предполагам, че да. Обаче... — Тави се намръщи при мисълта си. — Трудно ми е да ги мамя. Това не ми харесва.

— Нормално е да не ти харесва. Но ми се струва, че това не е всичко.

— Да — каза Тави. — Тъй като... е, те са единствените, които знаят, че преминавам през подготовка за Курсор. Единствените, с които мога да поговоря за всичко, което ме безпокои. И знам, че се опитват да са мили. Но знам също какво оставят неизказано. Виждам как се опитват да ми помогнат, стараейки се да не забележа нищо. Днес Ерен реши, че трябва да ме защити от Бренсис. *Ерен.*

— Той е верен другар — усмихна се Килиан.

Тави се намръщи.

— Но той не биваше да го прави. И без това съм достатъчно безпомощен.

Учителят се намръщи.

— В смисъл?

— В смисъл, че мога да изуча всички начини на ръкопашен бой и пак няма да мога да направя нищо срещу силен призовател на фурии. Някой като Бренсис. Дори и да съм с оръжие.

— Несправедлив си към себе си.

— Защо да съм несправедлив? — попита Тави.

— Ти си много по-способен, отколкото ти се струва — отвърна Килиан. — Може и никога да не станеш такъв майстор на меча, какъвто може да бъде един силен призовател на метал, или толкова бърз като призовател на вятър, или силен като призовател на земя. Но призоваването не е всичко. Малцина призователи имат дисциплината да развиват нови умения. А ти го правиш. Сега си доста по-боеспособен от мнозина от слабите призователи на фурии. Имаш с какво да се гордееш.

— Щом така казвате... — въздъхна Тави. — Но аз нямам такова усещане. Не чувствам, че има с какво толкова да се гордея.

Килиан се разсмя изненадващо топло.

— И това го казва юношата, който попречи на маратските орди да нападнат Алера и си спечели покровителството на самия Първи лорд? Твоята неувереност произтича от факта, че си на седемнайсет, а не защото не можеш да призоваваш фурии.

Тави почувства как се усмихва в отговор.

— Искате ли да си взема изпита сега?

Килиан махна с ръка.

— Няма нужда. Намислил съм нещо друго.

Тави примига.

— Наистина ли?

— Аха. В легиона има проблем с престъпността. През последните няколко месеца са извършени редица кражби от търговци и жилища, като при това някои от тях са били защитени от фурии. Засега легионът не успява да хване крадеца.

Тави замислено започна да хапе устни.

— Мислех, че използват градски фурии. Нима те не могат да разкрият кой е заблудил фуриите пазачи?

— Използват. И да, би трябвало да могат, но не успяват.

— Как е възможно това? — попита Тави.

— Не знам със сигурност — отвърна Килиан. — Но си имам теория. А ако крадецът извършва кражбите, без да призовава фурии? В такъв случай не би имало никаква полза от градските фурии.

— Но ако крадецът не използва фурии, как успява да проникне в охранявани от фурии жилища?

— Именно — каза Килиан. — В това ще се състои изпитът ти. Открий как действа този крадец и се погрижи да го хванат.

Тави почувства как веждите му се вдигат.

— Защо аз?

— Ти имаш уникална гледна точка към случая, Тави. Вярвам, че си много подходящ за тази задача.

— Да хвана крадец, когото Градският легион не е успял да открие?

Усмивката на Килиан стана още по-широка.

— Това ще е лесна работа за славния герой от долината Калдерон. Постарай се да се справиш — при това дискретно — преди фестивалът да е свършил.

— Какво? — възкликна Тави. — Маестро, а моите уроци, а нощните ми дежурства в Цитаделата? Не знам как очаквате да се справя.

— Без хленчене — отсече Килиан. — Имаш реален потенциал, младежо. Но ако е проблем да се организираш, може би трябва да помолиш Негово Величество да те върне вкъщи.

Тави преглътна.

— Не — каза той. — Ще се справя.

Учителят се изправи, с усилие запазвайки равновесие.

— Тогава те съветвам да започваш. Нямах време за губене.

ГЛАВА 3

Амара вдигна ръце и се протегна. Най-после бе успяла да прогони гъстите облаци над крайбрежието на Ледено море и студената, заслепяваща мъгла отстъпи пред възхитителната топлина на изгряващото слънце. Краищата на облациите се раздвижиха за миг, над тях се издигна въздушната ѝ фурия Сирус и на фона на вихрушката Амара успя да различи формата ѝ — призрачни очертания на изящен дългокрак жребец, бързоног, грациозен и красив.

Облаците образуваха върхове и долини, като огромни планински вериги, цяла една страна на спокойно изящество и спираща дъха красота. Златистата светлина на пролетното слънце ги обагреше в алените цветове на огнените пламъци, а те на свой ред я пречупваха в цветни ленти, които танцуваха и се вихреха около Амара.

Тя се разсмя весело, изпълнена с радост. Колкото и често да летеше, красотата на небесата не спираше да изпълва сърцето ѝ с възхищение, а усещането за свобода и мощ ставаше все по-силно. Амара призова Сирус и фурията я понесе нагоре с такава скорост, че вятърът я удари в лицето, а част от облака с големината на Цитаделата в Алера бързо се смали до размерите на малка колона. Амара изви ръцете си по такъв начин, че въздушното течение я подхвана и я завъртя в шеметни кръгове, докато не ѝ се зави свят и въздухът не стана студен и разреден.

Присъствието на Сирус ѝ позволяваше да диша с лекота, поне за известно време, но ялната синева на небето започна да потъмнява и скоро пред очите ѝ грейнаха звездите. Студът се усили и самата Сирус започна да се изморява, докато се опитваше да привлече достатъчно въздух, за да се издигне още по-нагоре.

Сърцето ѝ биеше силно от вълнение и тя даде сигнал на Сирус да започне да се спуска. Почувства как издигането ѝ постепенно се забавя и за една възхитителна секунда увисна между звездите и земята. След това тя изви тялото си като за гмуркане и започна да пада. С разтуптяно от страх и възбуда сърце събра краката си и притисна

силно ръце към тялото, с глава, насочена към земята. След секунди тя вече се спускаше надолу още по-бързо отколкото се беше издигала и очите ѝ се насълзиха от вятъра, докато Сирус не спусна пред тях част от себе си, за да я предпази.

Когато въздухът се сгъсти, тя накара Сирус отново да я задвижи, скоростта ѝ се удвои и утрои и около нея се образува лек ореол от светлина. Пред погледа ѝ се появиха зелените хълмове на долината Калдерон, които постепенно отблъскваха зимата с новата си растителност. Долината постепенно се уголемяваше с измамна предпазливост.

Амара увеличи скоростта, съсредоточавайки всяка частица от волята си върху управлението на фурията си, и се насочи към пътя, който прекосяваше долината и водеше към укрепената ферма в източния ѝ край. След това пред очите ѝ се появи и самият гарнизон^[1].

Амара нададе силен вик от възбуда и напрегна силите си до крайност. Внезапно се разнесе оглушителен гръм. Тя изохка и разпери ръце и крака, за да забави падането си само на хиляда фута на дъното на долината. Сирус побърза да се спусне пред нея, забавяйки още повече падането ѝ. Двете заедно промениха посоката на движение и се плъзнаха над пътя като виеща ветровита буря. Изтощена и задъхана от усилието да постигне такава скорост, Амара се стрелна към портата на гарнизона, по-бърза от изстреляна от лък стрела. Приближавайки се, тя събра ветровете около себе си, а стражът, който пазеше портата, ѝ махна с ръка, без да става от мястото си.

Амара се ухили и промени курса си така, че да се спусне върху бойниците над портата. Вихрушката около нея вдигна облак от прах и отломки около стража — прошарен центурион, на име Джиралди. Набитият стар войник белеше с ножа си набръчканата кора на една ябълка от зимните запаси и бързо я покри с наметалото си в пурпурно и синьо, докато не се уталожил прахта. След това продължи с беленето.

— Графиньо — каза той с небрежен тон. — Радвам се да ви видя отново.

— Джиралди — отвърна тя. Развърза ремъците на запечатаната куриерска раница, която носеше на гърба си, и я свали. — Повечето войници стават и козируват, когато ги посети благородник.

— На повечето войници задникът не е дърт като моя — отвърна развеселено той.

„Нито пък носят на униформените си панталони алената нашивка на Ордена на Лъва, личната награда на Първия лорд за проявена доблест в битка“, помисли си Амара и едва успя да скрие усмивката си.

— Защо си поел караула? Мисля, че още предишния месец донесох документите за повишението ти.

— Донесохте ги — потвърди Джиралди и изяде една сбръчкана обелка. — Отказах го.

— Повишението?

— Враните да го изкълват, момиче — изруга той с определена доза шеговито пренебрежение към традицията за по-деликатно отношение към представителките на слабия пол. — През цялата си кариера съм се подигравал на офицерите. Смяташ ли, че съм такъв глупак, че да поискам да *стана* един от тях?

Неспособна да се сдържа повече, Амара избухна в смях.

— Ще изпратиш ли някой да съобщи на графа, че съм тук с пощата?

Джиралди изсумтя.

— Предполагам, че вече сама сте му съобщили. Не са много хората, които при пристигането си вдигат такъв шум и грохот, че раздрънчават всички тенджери в долината. Всички, които не са глухи, вече знаят, че сте тук.

— В такъв случай ти благодаря за учтивостта, центурион — подразни го тя, метна раницата си през рамо и тръгна към стълбите.

Докато вървеше, летателният ѝ кожен костюм леко поскърцваше.

— Срам и позор — оплака се Джиралди. — Красиво момиче като вас да се мотае наоколо, облечено така. С мъжки дрехи. Неприлично тесни. Намерете си някоя рокля.

— Така е по-практично — извика Амара през рамо.

— Забелязах колко практично изглеждате всеки път когато посещавате Бърнард — провлече глас Джиралди.

Амара усети как бузите ѝ неволно пламват, макар да се съмняваше, че си е проличало, защото лицето ѝ и без това се беше зачервило от вятъра и студа. Тя се спусна до западния двор на лагера. Когато Бърнард пое командването на гарнизона от предишния му граф, Грам, той нареди да бъдат премахнати всички следи от битката, от която вече бяха изминали две години. Въпреки това Амара винаги си

мислеше, че все още вижда петна от кръв, които са били пропуснати при почистването, макар да знаеше, че всичката пролята кръв отдавна е била измита.

Останали бяха само кървавите петна в спомените и сърцето ѝ. Тази мисъл леко я отрезви, без всъщност да помрачава веселото ѝ настроение. Животът тук, на източната граница на Алера, напомни си тя, може да е труден и суров. Хиляди алеранци бяха намерили смъртта си в тази долина, както и десетки хиляди марати. Повече от век това място бе връхлитано от страдания, опасности, предателство и насилие.

Но нещата започваха да се променят, до голяма степен заради усилията и смелостта на мъжа, който го управляваше от името на Короната, и заради срещата с когото бе обяздила най-опасните високи ветрове.

Усмивайки се, Бърнард излезе от командирската квартира, намираща се наскре лагера. Макар дрехите му да бяха по-елегантни и ушити от по-фино платно, той продължаваше да носи зелено и кафяво — цветовете на свободен холтър, какъвто беше преди, вместо по-ярките цветове, съответстващи на произхода му и на настоящото му положение. Той бе висок, с тъмна коса, на места преждевременно прошарена и подобно на брадата му — подстригана късо, както беше прието в легиона. Бърнард се спря и задържа вратата отворена за прислужничката, която носеше купчина пране, след което отиде при Амара с широки, уверени крачки. Амара си помисли, че телосложението му е като на мечка и пристъпва като котка на лов, но със сигурност бе най-привлекателният мъж, който беше виждала. Тя харесваше най-много очите му. Сиво-зелените му очи бяха като самия него — ясни, открити и откровени, и не им убягваше почти нищо.

— Графе — промърмори тя, когато той се приближи до нея и ѝ предложи ръката си.

— Графиньо — отвърна той.

В очите му припламнаха огънчета, които накараха сърцето ѝ да се разтупти, докато той нежно поемаше пръстите ѝ и се навеждаше над тях. Стори ѝ се, че усеща дълбокия му глас да вибрира в корема ѝ, когато той добави:

— Добре дошла в гарнизона, лейди Курсор. Добре ли пътува?

— Да, след като времето най-после се оправи — отвърна тя и без да издърпва пръсти от ръката му, тръгна редом с него към кабинета му.

— Как се развиват нещата в столицата?

— По-забавно от обичайното — рече тя. — Консорциумът на роботърговците и Дианическата лига само дето не се дуелират по улиците, а сенаторите не могат да си подадат носовете навън, без върху тях да се нахвърли една или друга партия. Южните градове правят всичко възможно, за да вдигнат цената на тазгодишната реколта, като надават вой срещу алчността и рушветчийството на лордовете на Стената, докато градовете край Стената настояват за увеличение на данъците, които плаща скъперническият Юг.

Бърнард изсумтя.

— Негово Величество...?

— ... е в отлична форма — рече Амара и реши, че сега е моментът да си поеме дълбоко дъх през носа. Бърнард ухаеше на борови иглички, кожа и дим от изгоряло дърво и тя обожаваше аромата му. — Но тази година имаше значително по-малко публични изяви, отколкото преди. Появиха се слухове, че здравето му най-последно се е влошило.

— Че кога не ги е имало?

— Именно. Според докладите племенникът ти се справя добре в Академията.

— Наистина ли? Дали най-последно не е...

Амара поклати глава.

— Не. Повикали са десетина различни призователи на фурии, които да го изследват и да работят с него. Нищо.

Бърнард въздъхна.

— Но иначе се представя отлично. Преподавателите му до един са впечатлени от ума му.

— Добре — каза Бърнард. — Гордея се с него. Винаги съм го учил, че не бива да позволява на проблемите да застават на пътя му. Че умът и уменията му ще го отведат по-далеч от призоваването на фурии. И все пак се надявах... — Той въздъхна, кимна почтително на двамата преминаващи покрай тях легионери калидоси, които се връщаха от столовата заедно със своите официално несъществуващи съпруги. — И така, какво ми изпраца Първият лорд?

— Обичайните официални съобщения, както и покани за теб и холтърите от долината за фестивала.

Той повдигна вежди.

— Изпратил е и за сестра ми?

— Най-вече за нея — отвърна Амара. Тя се намръщи, докато се изкачваха по стълбите към личния кабинет на Бърнард. — Трябва да знаеш някои неща, Бърнард. Негово Величество ме помоли да разясня и на двама ви ситуацията около нейното гостуване. Насаме.

Бърнард кимна и отвори вратата.

— Досетих се. Тя вече си приготви багажа за пътуването. Ще изпратя куриер и до довечера ще е пристигнала тук.

Амара влезе, погледна го през рамо и вирна брадичка.

— Още тази вечер, така ли?

— Хм... Може би чак утре сутринта. — Той затвори вратата зад гърба си. Съвсем небрежно бутна резето и се облегна на нея. — Знаеш ли, Амара, Джиралди е прав. Една жена не бива да се облича в такива тесни кожени дрехи.

Тя го погледна и примигна невинно.

— Така ли? И защо не?

— Кара мъжете да си мислят разни работи.

Тя тръгна бавно из стаята. Бърнард бе ловец по душа и когато бе необходимо, можеше да бъде изключително търпелив. Амара бе установила, че ѝ доставя огромно удоволствие да подлага търпението му на изпитание.

И още по-голямо да го накара да се предаде.

Тя започна да разплита меднокестенявата си коса.

— И какви точно неща, Ваша светлост?

— Че трябва да носиш рокля — каза той, а в гласа му бе започнало да се промъква слабо, ниско ръмжене.

Докато я гледаше как разпуска косата си, очите му сияеха.

Тя разплете плитката си с преднамерена прецизност и започна да разресва косата си с пръсти. По-рано я носеше доста къса, но започна да я пуска, след като разбра колко много харесва Бърнард дългите коси.

— Ако бях облечена с рокля — каза Амара, — вятърът щеше да я разкъса на парчета. И когато се спуснех долу, за да се срещна с теб, милорд, Джиралди и хората му щяха да се заяпат във всичко, което парчетата не могат да покрият. — Тя отново примигна и остави косата си да пада на вълни пред лицето и върху раменете ѝ. Видя как очите му се присвиват от удоволствие пред гледката. — Едва ли щях да мога да

се разхождам така наоколо, пред очите на тълпа легионери. Както вече казах на добрия центурион, така е по-практично.

Бърнард се отгласна от вратата и тръгна напред с бавни стъпки. Наведе се към нея и свали куриерската ѝ раница. Пръстите му докоснаха леко рамото ѝ и тя сякаш ги усети през жакета. Бърнард бе призовател на земя с невероятна сила, а такива хора винаги излъчваха аурата на чисто първично, животинско физическо желание, която се носеше около тях като парфюм. Амара го беше усетила първия път, когато го срещна, и всеки път то ставаше все по-силно.

Достатъчно бе само той да направи опит и собственото ѝ търпение щеше да се изпари за миг. Не беше справедливо, но тя трябваше да признае, че едва ли може да се оплаче от резултата.

Той остави раницата настрани и продължи да пристъпва напред, притискайки я леко с тялото си към бюрото, принуждавайки я да се извие назад.

— Да, не трябва — рече той с тих глас и тя почувства как близостта му постепенно пробужда в нея животински копнеж.

Той повдигна ръка и докосна бузата ѝ с върховете на пръстите си. След това нежно отпусна ръката си върху рамото ѝ и бавно я плъзна надолу до хълбока.

Докосването му я накара да остане без дъх от внезапно връхлетялото я желание. Ръката му полегна върху хълбока ѝ и той каза:

— Ако дрехите ти бяха практични, щях да успея да ги сваля с един замах. Можехме да спестим време. — Наведе се напред, устните му докоснаха леко бузата ѝ и той зарови лице в косата ѝ. — Ммм. Да те получа цялата наведнъж. Това вече би било практично.

Амара се опита да продължи играта, но не го беше виждала от седмици и почти против волята си почувства как тялото ѝ се поддава на удоволствието от допира до него и се извива така, че бедрото ѝ да се притисне към неговото. Той се наведе над нея и я целуна и меката топлина на устните му и чувствената наслада от тях изпразниха главата ѝ от всякакви мисли.

— Играеш нечестно — прошепна тя миг по-късно, докато плъзгаше ръце под туниката му, за да почувства силните горещи мускули на гърба му.

— Не е нарочно — изръмжа той и разтвори предницата на жакета ѝ, а тя отметна глава назад, усещайки докосването на хладния

въздух върху тънката ленена долна риза. — Желая те. Твърде дълго чаках.

— Не спирай — прошепна тя и гласът ѝ премина в тих стон. — Твърде дълго.

По стълбите, водещи към кабинета на Бърнард, се разнесе тропот на ботуши.

Човекът се изкачваше бавно.

И шумно.

Бърнард изръмжа раздражено и затвори очи.

— Кхм — покашля се Джиралди пред вратата. — Апчх. Леле, яко съм настинал. Да, сър, настинка. Ще трябва да потърся лекар.

Бърнард изпъна рамене и Амара с огромно усилие се откъсна от него. Изправяйки се, тя леко се олюля. За да не изгуби равновесие, се подпря на ръба на бюрото на Бърнард и с пламнало лице започна да закопчава жакета си.

Бърнард запаса набързо туниката си в колана, но в очите му тлееше сподавен гняв. Той отиде до вратата и Амара остана поразена колко огромна изглеждаше фигурата му. Графът отключи и се изправи срещу застаналия на прага центурион.

— Извинявай, Бърнард — каза Джиралди. — Но...

Той снижи гласа си до шепот и Амара не можа да чуе останалото.

— Враните да го изкълват! — изруга ядосано Бърнард.

Тонът на гласа му накара Амара рязко да вдигне глава.

— От колко време? — попита графът.

— По-малко от час. Да вдигна ли всички по тревога? — попита Джиралди.

Бърнард стисна зъби.

— Не. Събери центурията си при Стената. В парадна униформа.

Джиралди се намръщи и леко наклони главата си настрани.

— Не се подготвяме за битка. Поставяме почетна стража. Ясен ли съм?

— Напълно, Ваша светлост — отвърна Джиралди с глух глас, резултат от често чупения му нос. — Искате най-добрата ни центурия строена до Стената в пълно бойно снаряжение, за да можем да ступаме маратите, ако са в настроение за бой, а ако не са, ще бъдат посрещнати

от най-прекрасните ни и очарователни центуриони, които да ги накарат да се почувстват добре дошли.

— Браво на теб.

Усмивката на Джиралди се стопи и той заговори тихо, но без страх:

— Смятате ли, че ни чака битка?

Бърнард плесна стария войник по рамото.

— Не. Но искам ти лично да съобщиш на капитана на рицарите Грегор и на останалите центуриони, че няма да е зле да инспектират оръжията и броните си, в случай че греша.

— Да, Ваша светлост — каза Джиралди, удари с юмрук гърдите си, както се поздравяваха легионерите, кимна на Амара и си тръгна.

Бърнард отиде до големия здрав дървен шкаф и го отвори. Извади отвътре износена стара военна куртка и я облече с уверени движения.

— Какво става? — попита Амара.

Той ѝ подаде ремък с ножница, в която бе пъхнат къс здрав меч.

— Може да имаме проблеми.

Гладиусът беше основното въоръжение на легионерите и най-разпространеното в държавата оръжие. Амара умееше да борави с него и го закопча на рамото си, без да се налага да гледа какво прави.

— Какво имаш предвид?

— В долината има маратски отряд — каза Бърнард. — Идват насам.

[1] В американското издание *garrison* (гарнизон) е използвано **u** като съществително собствено — *Garrison* (Гарисън). — Бел. Dave ↑

ГЛАВА 4

Амара почувства как напрежението бавно сковаваше раменете ѝ.

— Колко са?

Бърнард навлече ризницата си и бързо закопча страничните ѝ ремъци.

— Двеста, може и повече — отвърна той.

— Не са ли твърде малко, за да са враждебен отряд? — попита тя.

— Вероятно.

Тя се намръщи.

— Едва ли вярваш, че Дорога изобщо смята да ни напада, камо ли с толкова малко бойци.

Бърнард сви рамене, измъкна със замах една тежка бойна брадва от шкафа и праметна ремъка ѝ през рамо.

— Може да не е Дорога. Ако някой е успял да го измести по същия начин, по който той се справи с Атсурак, тогава нападението е напълно възможно, а аз нямам намерение да излагам на никакъв риск живота на моите хора. Ще се подготвим за най-лошото. Подай ми лъка.

Амара се обърна към камината и свали лъка, който висеше над нея — изваян полумесец от тъмно дърво с дебелината на глезените ѝ. Подаде му го и грамадният мъж измъкна от шкафа един боен колчан, натъпкан със стрели. След това прихвана лъка с единия си крак, огъна без видими усилия якото дърво, за което иначе щяха да са необходими двама мъже с инструменти, и му наниза тетивата.

— Благодаря ти.

Амара повдигна вежди и посочи огънатия лък.

— Смяташ ли, че ще е необходим?

— Не. Но ако се случи нещо лошо, искам веднага да съобщиш за това в Рива.

Тя се намръщи. Въобще нямаше да ѝ хареса да остави Бърнард сам в опасност, но задълженията ѝ като куриер на Първия лорд не ѝ оставяха друг избор.

— Разбира се.

— Да ти събера ли пощата? — попита той.

Тя поклати глава.

— И без това съм изморена от пътуването до тук. Ако ще трябва пак да летя, не искам да нося със себе си излишна тежест.

Той кимна и излезе от кабинета си, а Амара го последва. Двамата прекосиха заедно източния двор и се отправиха към грамадната, надвиснала над главите им Защитна стена, която ги отделяше от просторните равнини в земите на маратите. Стената достигаше трийсет фута височина и ширина, беше направена от черен базалт и изглеждаше като изсечена от единствен гигантски каменен блок. Покрай бойниците бе издигната редица от зъбери. Портата, която бе достатъчно широка и висока, за да пропусне и най-големия гаргант, бе изработена от цял лист от някаква тъмна стомана, каквато Амара не беше виждала досега, и която бе извлечена от недрата на земята от самия Първи лорд след битката отпреди две години.

Те се изкачиха по стъпалата към бойниците, където в боен ред се бяха строили осемдесетте прошарени ветерани на Джиралди — мъже, оцелели след Втората калдеронска битка. Кървавочервените нашивки на Ордена на Лъва изпъкваха върху ширитите на панталоните им и макар да бяха облечени в парадните си облекла, всеки от мъжете носеше бойното си оръжие и броня, изработени от неукрасена, изпробвана в битките стомана.

В далечината се виждаха приближаващите се към крепостта фигури, които все още представляваха само движещи се из долината тъмни, неясни петна.

Амара се наведе между два каменни зъбеца и вдигна ръце. Тя призова Сирус и фурията ѝ се гмурна между ръцете ѝ, превръщайки въздуха в лист изкривена светлина, която уголеми образа на далечните пътешественици.

— Това е Дорога — докладва тя на Бърнард. — И ако не греша, с него е Хашат.

— Хашат ли? — попита Бърнард, мръщейки се. — Тя му е нужна, за да патрулира из източните блата и да удържа Вълците. Твърде опасно е да пътуват заедно с толкова малък отряд.

Амара се намръщи и ги огледа.

— Бърнард, Хашат върви пеша. Конят ѝ накуцва. Има и други от Конете, които вървят пеша. Виждам и носилки. Конете и гарганти без ездачи. Ранени животни.

Бърнард се намръщи и кимна отсечено.

— Прав беше, центурион — каза той. — Това е боен отряд.

Джиралди кимна.

— Само че не идват да се бият с нас. Възможно е някой да ги преследва.

— Не. Движат се твърде бавно — отвърна Бърнард. — Ако някой ги гонеше, досега да ги е заловил. Слез долу и събери лечителите.

— Слушам, сър.

Центурионът даде знак на хората си да приберат оръжията в ножниците, после излая заповедите си, изпращайки няколко от мъжете да напълнят с вода ваните и да съберат гарнизонните призователи на вода, за да се погрижат за ранените.

На обезсиления отряд на Дорога му бе нужен повече от час, за да стигне до крепостта. Междувременно готвачите изпълниха въздуха с аромата на печено месо и прясно опечен хляб, отрупаха масите с храна, струпаха малка купчина сено за гаргантите, а около конюшните подредиха поилки с вода и храна за конете. Легионерите на Джиралди разчистиха малка площ в един от складовете и подредиха няколко реда постелки с одеяла за ранените.

Бърнард отвори портата и излезе да посрещне отряда марати. Амара застана до него. Двамата се приближиха на около двайсетина крачки от огромния, белязан в битки черен гаргант, който яздеше Дорога, и в носа ги удари острата му животинска миризма.

Самият марат беше висок, с могъщо телосложение, твърде едър дори за собствената си раса, а мощните му мускули танцуваха под кожата. Рошавата му бяла коса бе привързана на врата с бойна лента, а на гърдите му имаше порезна рана, покрита със засъхнала кръв. Чертите на лицето му бяха груби, но в тъмните очи, които гледаха Бърнард изпод надвисналите вежди, проблясваше интелигентност. Той носеше туниката, която жителите на Калдерон му бяха подарили след битката, макар да я беше разпрал отпред и да бе откъснал ръкавите, за да може да промуши ръцете си. Студеният вятър като че ли въобще не го притесняваше.

— Дорога — извика Бърнард.

Дорога му кимна в отговор.

— Бърнард. — После посочи с палец през рамото си. — Ранени.

— Готови сме да помогнем. Вкарай ги вътре.

Широката уста на Дорога се разтегли в усмивка, която разкри едрите му квадратни зъби. Той кимна с благодарност на Бърнард, след което развърза от седлото на гарганта една голяма торба с ремък за през рамо. После хвана здраво плетеното кожено въже и със засилка скочи от гърба на звяра. Приблужи се до Бърнард и двамата се поздравиха по маратски обичай, поставяйки ръце на раменете си.

— Задължен съм ти. Не ни стигат умения да се оправим с някои от ранените. Реших, че хората ти ще се съгласят да помогнат.

— За тях ще бъде чест.

Бърнард даде знак на Джиралди да поеме грижата за ранените марати, а конярите се приближиха да огледат ранените коне и гарганти, както и два окървавени вълка.

— Добре изглеждаш — каза Бърнард.

— Как е племенникът ти? — избоботи Дорога.

— Учи — отвърна Бърнард. — Кайтай?

— Учи — рече Дорога и се обърна към Амара. — А, момичето, което лети. Трябва да се храниш повече, момиче.

Амара се засмя.

— Ще се опитам, но непрекъснато тичам по задачи за Първия лорд.

— Да, от тичането много се отслабва — съгласи се Дорога. — Намери си мъж. Роди си деца. Това винаги върши работа.

Противна пулсираща болка преряза Амара през корема, но тя се опита да задържи усмивката на лицето си.

— Ще си помисля по въпроса.

— Пфу — изсумтя Дорога. — Бърнард, да не би нещо да не ти е наред в гащите?

Лицето на Бърнард пламна в аленочервено.

— Ъх. Не.

Дорога забеляза смущението на графа и избухна в грухтящ, лаещ смях.

— Вие, алеранци! Всички се чифтосват — каза Дорога. — На всички им харесва. А само вие се преструвате, че не го правите.

Амара се забавляваше със смущението на Бърнард, макар че само болката от думите на Дорога ѝ бе попречила самата тя да се изчерви. Бърнард сигурно щеше да реши, че тя е просто твърде обиграна, за да се смути от някакви си приказки.

— Дорога — каза тя, за да го измъкне от затруднението, — откъде получи тази рана? Какво се случи с хората ти?

Усмивката на маратския главатар се стопи и той се обърна към равнината с мрачно изражение на лицето.

— Получих я заради собствената ми глупост — отвърна той. — Останалото е само за вашите уши. Трябва да влезем вътре.

Бърнард се намръщи, кимна му и го покани с жест да го последва. Двамата влязоха заедно в територията на гарнизона и се отправиха към кабинета на Бърнард.

— Искаш ли да се нахраниш? — попита Бърнард.

— След като приключат хората ми — отвърна Дорога. — И техните чала. Зверовете им.

— Разбирам. Седни, ако искаш.

Дорога поклати глава и се разходи мълчаливо из кабинета. Отвори шкафа, взря се в тухлите на камината и извади няколко книги от скромното по размери рафтче, за да разгледа страниците им.

— Твоят народ — каза той. — Колко е различен от нашите!

— В някои отношения — съгласи се Бърнард. — Но в много други си приличаме.

— Да. — Дорога прелисти страниците на „Хрониките на Гай“, като се спря да разгледа една от илюстрациите. — Моят народ не знае толкова много неща като твоя, Бърнард. Ние нямаме тези... как ги наричате?

— Книги.

— Книги — рече Дорога. — Нито рисуваната реч, която хората ти използват в тях. Но ние сме древен народ и имаме своето познание. — Той посочи раната си. — Черна китка и пясъчна трева, стрити на прах, премахват болката, спират кръвта и затварят раната. А вие щяхте да имате нужда от шевове или от вашата магия.

— Аз не се съмнявам в опита или познанията на твоя народ, Дорога — рече Бърнард. — Вие сте различни. Това не ви прави по-нисши от нас.

Дорога се усмихна.

— Не всички алерани мислят като теб.

— Така е.

— Ние си имаме нашата мъдрост — каза Дорога. — Предаваме я от поколение на поколение още от първата зора. Пеем я на нашите деца, те я пеят на своите и така помним какво е било. — Той отиде до камината и разрови въглените с ръжена. Оранжевата светлина хвърляше зловещи сенки върху мускулестото му тяло и придаваше на лицето му дивашко изражение. — Аз постъпих много глупаво. Нашата мъдрост ме предупреди, но аз се проявих като голям глупак и не видях същината на опасността.

— Какво имаш предвид? — попита Амара.

Той си пое дълбоко дъх.

— Восъчната гора. Чувал ли си за нея, Бърнард?

— Да — отвърна той. — Ходил съм там два или три пъти. Но никога не съм навлизал навътре.

— Мъдро си постъпил — рече Дорога. — Това беше едно смъртоносно място.

— Беше?

Маратът кимна.

— Вече не е. Съществата, които я обитаваха, са я напуснали.

Бърнард примигна.

— Напуснали? И къде са отишли?

Дорога поклати глава.

— Не съм сигурен. Все още. Но нашата мъдрост ми каза за тях и ме предупреди какво ще направят.

— Искаш да кажеш, че хората ти са виждали нещо такова и преди?

Дорога кимна.

— В далечното минало народът ми не е живял по тези земи. Дошли сме от друго място.

— Отвъд морето? — попита Амара.

Дорога присви рамене.

— Отвъд морето. Отвъд небесата. Били сме другаде, после сме дошли тук. Народът ми е живял на много места. Отиваме на новото място. Установяваме връзки с онези, които живеят там. Учим се. Растем. Пеем песните на мъдростта на нашите деца.

Амара се намръщи.

— Искаш да кажеш... Затова ли в народа ти има толкова различни племена?

Той погледна с присвити очи, също както учителите в Академията гледат някой твърде глупав ученик, и кимна.

— Заради чала. Тотемите. Нашата мъдрост ни казва, че много отдавна, на едно друго място сме срещнали едно същество. Това същество откраднало сърцата и умовете на моя народ. То и потомството му се разплодили от десетки до милиони. Погълнали ни. Унищожили земите и домовете ни. Откраднали децата ни, а нашите женски родили изчадията им.

Бърnard седна в стола до камината и се намръщи.

— Това е демон, който може да приема много форми — продължи маратът. — Храни се с кръв и може да приема формата на съществото, чиято кръв е вкусно. Ражда свое потомство. И превръща враговете си в... твари. Твари, които се бият за него. И не спира да взема хора. Убива. Плоди се. Докато накрая не остане нищо, което да му се противи.

Бърnard присви очи, изцяло погълнат от разказа на Дорога. Амара пристъпи няколко крачки напред, застана до стола му и положи ръка на рамото му.

— Това не е история от ония, които се разказват край лагерния огън — каза тихо Дорога. — Нито е някаква грешка. Това същество е истинско. — Едрият марат преглътна и лицето му преbledня. — То може да приема всякаква форма и нашата мъдрост ни предупреждава да не разчитаме единствено на външния му вид, за да усетим присъствието му. И това беше моята грешка. Не успях да разпозная съществото, докато не стана твърде късно.

— Восъчната гора — каза Бърnard.

Дорога кимна.

— Когато племенникът ти и Кайтай се върнаха от изпитанието, нещо ги е последвало.

— Имаш предвид восъчните паяци? — попита Бърnard.

Дорога поклати глава.

— Нещо по-голямо. Нещо повече.

— Почакай — обади се Амара. — За много същества ли говориш, или за едно?

— Да — отвърна Дорога. — И точно това го превръща в изчадие в очите на Единствения.

Амара с усилие прикри раздразнението си. Маратите просто не използваха езика по същия начин като алераните, дори когато говореха на алерански.

— Мисля, че никога не съм чувала за нещо такова, Дорога.

Маратът присви рамене.

— Не. Затова дойдох тук. Да ви предупредя. — Той пристъпи към тях, приклекна и прошепна: — Изчадие е тук. Мъдростта ни каза името на слугите му. То е *ворду-ха*. — Той потръпна, сякаш произнасянето на думата го е отвратило. — Каза ни и името на самото същество. То е *ворд*.

За миг настъпи тежка тишина. След това Бърнард попита:

— Откъде знаеш, че е тук?

Дорога кимна към двора.

— Вчера на зазоряване нападнах гнездото на ворда с две хиляди воини.

— И къде са те сега? — попита Амара.

Маратът не отмести поглед от огъня.

— Тук.

Амара зяпна от изненада.

— Но с теб имаше само двеста...

На лицето на Дорога бе застинало диво, каменно изражение и тя не довърши изречението си.

— Заплатихме с кръвта си за унищожаването на ворда в това гнездо. Но мъдростта ни каза, че когато вордите напускат гнездото си, те се разделят на три групи, за да построят нови гнезда. Да се размножават. Ние проследихме и унищожихме една такава група. Но има още две. Според мен едната от тях е тук, в твоята долина, и се крие в склоновете на планината, наречена Гарадос.

Бърнард се намръщи.

— А къде е другата?

Вместо отговор, Дорога бръкна в торбата си и измъкна оттам една окъсана стара кожена раница. Подхвърли я в скута на Бърнард.

Амара почувства как цялото тяло на мъжа се напруга и той впери очи в раницата.

— Велики фурии — прошепна Бърнард. — Тави.

ГЛАВА 5

Срутването напълни с облаци прах конюшните на Исанахолт и през процепите в покрива проникнаха меките златисти лъчи на слънцето. Исана се взираше в огромната напречна греда на постройката. Тя се беше строшила и рухнала на пода в конюшната без всякакво предупреждение, миг след като Исана влезе в плевнята, за да сипе храна за животните. Ако беше тръгнала в погрешната посока или просто се беше забавила малко, сега, вместо да стои на място и да трепери от спотаен ужас, тя щеше да лежи мъртва на пода, заедно с размазаните и окървавени тела на двете нещастни кокошки.

Първата ѝ мисъл бе за хората от холта. Имаше ли някой от тях в плевнята или на тавана? О, фурии, не, дали някои от децата не са играли тук? Исана призова фурията си и с нейна помощ създаде водна завеса, която премина през цялата постройка — но в плевнята нямаше никой.

„Може би това е била целта“, помисли си тя, досещайки се внезапно за едно възможно обяснение за инцидента. Изправи се и все още разтреперена, отиде да огледа гредата.

Единият ѝ край беше отчупен и от него стърчаха неравни трески. Другият бе далеч по-гладък и изглеждаше така, сякаш бе отрязан с трион. Но тук не бе използвано никакво острие. Дървото бе раздробено и прашно, сякаш го беше нападнала цяла армия от термити.

„Призоваване на фурия — помисли си Исана. — И то умишлено.“

Произшествието не беше случайност. Определено не беше случайност.

Някой се беше опитал да я убие.

Внезапно Исана почувства още по-осезаемо, че е съвсем сама в конюшната. Повечето от хората ѝ вече бяха излезли на полето — оставаха им само още няколко дни за оран и сеитба, а пастирите трябваше да следят размножителния цикъл, да помагат при израждането на новите агънца, теленца, деца и две гаргантчета. Дори

кухнята, която се намираше най-близко до конюшната, в момента беше празна, защото работещите вътре жени бяха отишли да вечерят в холтърската къща.

Казано накратко, едва ли някой бе чул падането на гредата — и естествено, никой нямаше да я чуе, ако беше извикала за помощ. За миг ужасно ѝ се прииска брат ѝ все още да живееше в холта. Но Бърnard го нямаше. Трябваше сама да се погрижи за себе си.

Исана си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и направи няколко крачки към стената, където на една кука висеше вила. Тя я откачи, старайки се да не вдига шум, и накара Ручей още веднъж да провери плевнята. Не можеше да разчита напълно на фурията си — дори убиецът да се намираше някъде наблизко, ако бе достатъчно сдържан човек, Ручей нямаше да успее да долови чувствата му. Но и това бе по-добро от нищо. При нужда призователите на дърво можеха да използват силата на фуриите си, за да скрият присъствието си от очите на другите, ако наблизко имаше достатъчно растителност. По заповед на призователя дърветата изместваха сянката си, тревата се прегъваше, за да го замаскира, и неуловимата игра на светлосенки можеше да го скрие дори от най-бдителните очи. А подът на плевнята бе покрит почти до глезените с тръстика, за да се запази топъл през зимата.

Исана остана неподвижно на мястото си в продължение на няколко безмълвни секунди, като се ослушваше за някой звук, който да издаде присъствието на друг човек. Търпеливостта щеше само да ѝ е от полза — не след дълго хората ѝ щяха да започнат да се прибират от полето в холта, за да се навечерят. Нападателят ѝ, ако все още беше тук, досега да я е нападнал, ако я смяташе за уязвима цел. Най-лошото, което можеше да направи в този момент, е да изгуби ума и думата и да хукне да бяга, попадайки в някой хитър капан.

Навън се разнесе тропотът на приближаващи се копита и някой на кон мина през портата на холта. Животното тупна раздражено няколко пъти по земята, след което се разнесе младежки глас:

— Хей, има ли някой в холта? Холтър Исана?

Исана затаи дъх, после бавно въздъхна и се поуспокои. Някой беше дошъл. Тя отпусна вилата и тръгна към вратата, през която беше влязла.

Зад нея се разнесе тихо тупване, едно кръгло камъче подскочи и падна върху сламата. Внезапно Ручей я предупреди за вълна от паника,

извираща някъде зад гърба ѝ.

Исана се обърна, вдигна инстинктивно вилата и едва зърна смътните очертания на човешка фигура в сумрачната плевня. Проблесна стомана, топлина заля едното ѝ бедро и тя усети как зъбците на вилата се забиват в жива плът. Исана сподави ужасения си вик и с всички сили мушна здраво с вилата. Изтика нападателя си назад към здравата врата на едно от отделенията за коне и почувства с най-малки подробности внезапната експлозия на болка, изненада и страх, които заструиха от нападателя ѝ.

Зъбците на вилата се забиха здраво в дървената врата и призованото от нападателя ѝ прикритие потрепна и изчезна.

Той не бе достатъчно млад, за да го смята за юноша, но не бе и достатъчно възрастен, за да го нарече мъж. Като че ли се намираше в онази опасна възраст, когато силата, опитът и увереността се сблъскваха с наивността и идеализма; когато младите мъже, овладели изкуството на насиетието, можеха лесно да бъдат примамени да приложат уменията си с жестока ефективност и без да задават въпроси.

Убиецът я зяпна с ококорени очи и пребледняло лице. Ръката му, която вместо широко разпространения гладиус държеше странен меч с леко извито острие, потрепна и той изпусна оръжието. Младежът се хвана с две ръце за зъбците на вилата и се опита да я отблъсне, но в него не бе останала никаква сила. „Някой от металните зъбци е прерязал кръвоносен съд в корема му“, помисли си с хладно спокойствие Исана. Нищо друго не би могло да го обезсили толкова бързо. В противен случай щеше да нанесе нов удар с меча си, въпреки нараняванията си.

Но останалата част от съществуването ѝ се гърчеше в непоносима болка. Връзката на Исана с Ручей бе твърде силна, за да не ѝ обръща внимание. Всичко, което чувстваше нападателят ѝ, се отпечатваше върху мислите и възприятията ѝ с кристална, агонизираща яснота. Тя усещаше ужасната болка от раните му, паниката и отчаянието му, дошли с осъзнаването на това, какво се случва, и че няма начин да избегне съдбата си.

Усети как страхът и болката му преминават в изненада и объркване, хрисимо разкаяние и тотално изтощение. Връхлетя я паника и тя се опита да освободи сетивата си от младия мъж, като мислено изкрещя на Ручей да прекъсне връзката си с убиеца. Едва не

проплака от облекчение, когато емоциите му постепенно избледняха, и го погледна в лицето.

Младият мъж отвърна на погледа ѝ. Очите му имаха лешников цвят, а над лявата му вежда се забелязваше белег.

Тялото му омекна и се отпусна върху вилата, изтръгвайки зъбците ѝ от дървената врата. Главата му увисна върху гърдите и леко се залюля настрани. Очите му застинаха. Исана потрепери, но не отмести поглед от него, докато той не умря. След това Исана се опита да издърпа вилата. Тя обаче се беше заклешила и жената трябваше да опре крак в гърдите на младия мъж, за да я измъкне. Когато най-накрая я освободи, от дупките на корема му шурнаха лениви струйки кръв. Трупът се килна на една страна и изцъклените му очи зяпнаха Исана.

Тя беше убила младия мъж. Беше го убила. Той не бе много по-възрастен от Тави.

Това вече ѝ дойде в повече. Исана падна на колене и изгуби контрол върху съдържанието на стомаха си. След това остана на място, вперила поглед в пода на конюшната и трепереца, докато я заливаха вълни на отвращение и страх.

В конюшната се разнесоха стъпки, но тя не им обърна никакво внимание. Щом стомахът ѝ се поуспокои, Исана бавно полегна настрани. Продължаваше да лежи там и когато хората ѝ влязоха в конюшната, давайки си сметка, че ако не бе убила мъжа, той щеше да я довърши.

Някой, който разполагаше с достатъчно средства, за да наеме професионален убиец, я искаше мъртва. Тя затвори очи, напълно изтощена, за да направи каквото и да било, и без да обръща внимание на останалите, позволи на забравата да отнесе страха и терзанията ѝ.

ГЛАВА 6

— От колко време е на легло? — изръмжа дълбок мъжки глас.

„Брат ми — помисли си Исана. — Бърнард.“

Гласът, който му отговори, беше старчески и леко трепереше. Исана разпозна спокойния уверен тон на старата вещица Бите.

— От малко преди вечеря.

— Изглежда ми бледа — чу се друг мъжки глас, по-писклив, не толкова плътен. — Сигурен ли си, че е добре?

Бърнард му отговори:

— По-сигурен не мога да бъда, Арик. Тя няма нито една рана по тялото си. — Той бавно въздъхна. — Може да е изгубила съзнание, защото е вложила всичките си сили в призоваването. И друг път съм я виждал да се докарва до припадък.

— Може и да е реакция на битката — рече Амара. — От уплаха.

Бърнард изръмжа утвърдително.

— Понякога новациите легионери го правят след първата си битка. Великите фурии са ми свидетели, че убийството на човек е ужасно нещо. — Исана почувства широката топла длан на брат си върху косата си. От него се носеше миризмата на потни коне, кожа и прах, а в гласа му се долавяше стаена болка. — Горката Сана. Можем ли да направим нещо за нея?

Исана си пое дълбоко дъх и се опита да каже нещо, но от устата ѝ излезе само измъчен шепот:

— Като например да си измиеш ръцете, братче. Вонят.

Бърнард се засмя радостно и едва не я смаза в мечешката си прегръдка.

— Ще се наложи да ми лекуват счупения гръбнак, Бърнард — изпъшка тя, но не можа да сдържи усмивката си.

Той веднага я сложи да си легне, като внимаваше да сдържа силата си.

— Извинявай, Исана.

Тя отпусна ръка върху неговата и му се усмихна.

— Добре съм, честно.

— Хубаво де — рече решително Бите. Тя беше дребна старица с изцяло побеляла коса и гърбица, но имаше много повече акъл от мнозина и се ползваше с уважение в долината много отпреди Първата битка в Калдерон, да не говорим за по-скорошните събития. Тя се изправи и размаха ръце да ги пропъди. — Хайде, всички вълн. Трябва да се нахраните, а според мен на Исана няколко минути насаме ще ѝ се отразят добре.

Исана ѝ се усмихна с благодарност, след което рече на Бърнард:

— След малко ще сляза долу.

— Сигурна ли си, че можеш... — започна той.

Тя вдигна ръка и отвърна с по-твърд глас:

— Всичко ще бъде наред. Умирам от глад.

— Добре — омекна Бърнард и отстъпи пред погледа на Бите като бик пред овчарско куче. — Но нека вечеряме в кабинета — каза той. — Трябва да обсъдим някои неща.

Исана се намръщи.

— Но разбира се. Идвам след малко.

Мъжете излязоха. Исана стана да се освежи и да си събере мислите. Когато видя кървавите петна по полата и туниката си, стомахът ѝ се сви от погнуса и тя побърза да свали дрехите си колкото се може по-бързо и да ги хвърли в камината. Това си беше живо разхищение, но тя знаеше, че повече никога не би ги облякла. Не и след като бе видяла как мракът бавно настъпва в погледа на младия мъж.

Тя побърза да прогони тези мисли, съблече и бельото си и го подмени с чисто. После разплете дългата си тъмна коса и разсеяно забеляза, че в нея са се появили нови бели кичури. Върху скрина бе поставено малко огледало и тя се взря замислено в лицето си, докато разресваше косата си. Въпреки белите коси, никой не можеше да определи точно възрастта ѝ. Тя бе слаба (твърде слаба според съвременните стандарти) и чертите ѝ бяха като на двајсетина годишна девойка — наполовина на действителната ѝ възраст. Ако доживееше до годините на Бите, би изглеждала малко над трийсетте, ако не бяха сивеещите ѝ коси, които категорично отказваше да боядисва. Може би на фона на стройното ѝ тяло и младежкия вид, които бяха типични за всички призователки на вода, единствено посивелите коси

подказваха, че е жена, а не девойка. Това си беше доста съмнително достойнство, предвид всичко, което бе преживяла и изгубила през годините, но тя не разполагаше с друго.

Исана не сплете отново косата си, а я остави разпусната и се погледна намръщено в огледалото. Да вечерят в кабинета вместо в трапезарията? Това означаваше, че Бърнард — или по-скоро Амара — са загрижени някой да не подслуша разговора им. Което пък на свой ред означаваше, че тя носи някакво послание от Короната.

Стомахът ѝ отново се сви, този път от притеснение. Убиецът в плевнята се беше появил в доста неподходящо време. Каква беше вероятността нещо такова да се случи само няколко часа преди куриерът на Короната да пристигне в долината? Едва ли тези две събития бяха свързани помежду си.

Което повдигаше въпроса кой е изпратил убиец след нея? Враговете на Короната?

Или самият Гай.

Тази мисъл далеч не бе толкова абсурдна, колкото би се сторила на някого, предвид онова, което ѝ бе известно. Исана бе срещала Гай и бе почувствала присъствието му. Тя знаеше, че той бе човек от камък и стомана, с воля да управлява, да мами и ако е необходимо, да убива, за да защити своето положение и хората си. Той нямаше да се поколебае да нареди убийството ѝ, ако преценеше, че тя се е превърнала в заплаха за него. А доколкото му бе известно, такава опасност съществуваше.

Тя потрепери и побърза да потисне тревогите си, заменяйки страха си с чувство на увереност и сила. В продължение на двайсет години тя бе пазила тайни и знаеше как да играе играта не по-зле от който и да е друг в страната. Колкото и да харесваше Амара, колкото и да ѝ харесваше да вижда брат си щастлив, Амара беше Курсор и бе върна на Короната.

Не можеше да ѝ вярва.

Каменните стени на холта щяха да изстинат с падането на нощта, затова тя уви около раменете си плътен тъмночервен шал, който допълваше тъмносинята ѝ рокля, нахлузи чехлите си и тръгна тихо по коридора към кабинета на Бърнардохлт — не, на Исанахолт. Към нейния кабинет.

Стаята не беше много голяма и се намираше във вътрешността на холта, затова нямаше прозорци. По-голямата част на помещението бе заета от две маси, а на стените бяха монтирани рафтове и дъска за писане. През зимата, когато работата не заемаше цялото им време, децата в холта идваха тук да учат основна аритметика, да се обучават в призоваване на фуриите си и поне от малко да се научат да четат. Сега край едната маса, която бе отрупана с храна, седяха Бърнард, Амара и Арик, най-младият холтър в долината.

Исана се промъкна тихо вътре и затвори вратата зад гърба си.

— Добър вечер. Съжалявам, че не можах да ви посрещна подобаващо, Ваши светлости, холтъре.

— Глупости — каза Арик, като се надигна и ѝ се усмихна. — Добър вечер, Исана.

Бърнард също се изправи и двамата изчакаха Исана да се настани, преди отново да седнат.

Известно време всички се хранеха и разговаряха тихо за разни несъществени неща, докато не приключиха с вечерята.

— Ти почти не се обади, Арик — каза Исана, когато всички бутнаха чиниите си настрана и си сипаха по чаша горещ чай. — Как ти и хората ти изкарахте зимата?

Арик се намръщи.

— Боя се, че точно затова съм тук. Аз... — Той леко се изчерви. — Добре де, ще бъда откровен. Имам проблем и исках да се посъветвам първо с теб, преди да притеснявам граф Бърнард.

Бърнард се намръщи.

— Милостиви фурии, Арик. Аз съм си все същият човек, какъвто бях и преди две години, с титла или без. Не бива да се колебаеш да ме притесняваш, когато става въпрос за делата на холта.

— Не, сър — отвърна Арик. — Няма повече, Ваша светлост, сър.

— Добре.

Младият мъж рязко се обърна към Исана и заговори:

— Появиха се някои проблеми и се притеснявам, че може да се наложи да потърся помощта на графа.

Амара покри устата си с ръка и побърза да прикрие усмивката си зад чашата с чай, от която отпи глътка. Бърнард се облегна назад с търпелива усмивка, но Исана долови и нещо друго в него — внезапен прилив на тревога.

Арик си наля малко вино в чашата и се облегна назад. Той беше кльощав младеж, само кожа и кости, твърде млад, за да придобие по-тежката, по-мускулеста фигура на зрелите мъже. Но въпреки това бе смятан за необикновено умен и през последните две години бе работил неуморно в двата холта, които се намираха под негово управление, за да се разграничи напълно от кръвната връзка с покойния му баща Корд, която всички смятаха за злощастна.

— Нещо е тръгнало на лов в източния холт — каза той със сериозен тон. — Липсва ни почти една трета от добитъка, който бяхме пуснали на зимните пасища. Мислехме, че са били отмъкнати от танаденти или дори от стадомори. Но след като прибрахме добитъка в заградените ни пасища, изгубихме още две крави.

Исана се намръщи.

— Искаш да кажеш, че са били убити?

— Искам да кажа, че ги изгубихме — отвърна Арик. — През нощта си бяха на пасището, а на сутринта ги нямаше. Не открихме никакви следи. Нито кръв. Нито трупове. Просто бяха изчезнали.

Исана повдигна изненадано вежди.

— Но това е... странно. Крадци на добитък?

— И аз така си помислих — отвърна Арик. — Взех двама от моите призователи и тръгнахме към хълмовете, за да проследим виновниците. Търсихме лагера им и го намерихме. — Арик отпи голяма глътка вино. — Изглеждаше като че ли там е имало около двайсетина мъже, но те си бяха заминали. Огньовете бяха угасени, но над единия беше останало парче месо, нанизано на шиша. Навсякъде бяха разхвърляни дрехи, оръжия, постелки и сечива, сякаш просто бяха станали и си бяха тръгнали, без да вземат нищо със себе си.

Бърнард се намръщи още повече и Арик го погледна настойчиво.

— Това не беше... нормално, сър. И беше страшно. Не знам по какъв друг начин да ви го опиша, но косъмчетата на вратовете ни настръхнаха. Скоро щеше да падне мрак, затова подбрах хората си и тръгнахме обратно към холта колкото се може по-бързо. — Лицето му леко преbledня. — Единият от тях, Гримард — помните ли го, сър? Мъжът с белега на носа?

— Да. Легионер от Атика, мисля, който излезе в оставка заедно с братовчед си. Видях го как посече двама от вълците воини във Втория гарнизон.

— Същият — каза Арик. — Той не се върна в холта.

— Защо? — попита Исана. — Какво се случи?

Арик поклати глава.

— Вървахме в колона, аз се намирах в средата. Той се намираше на не повече от пет ярда от мен. Вървеше си там, а после като се обърнах, вече го нямаше. Просто беше... изчезнал, сър. Без звук. Без следа. Никакъв знак от него. — Арик наведе глава. — Уплаших се и побягнах. Не трябваше да постъпвам така.

— Враните да го изкълват, момче — рече намръщено Бърнард. — *Разбира се*, че точно така трябваше да постъпиш. На мен щеше да ми се изправи косата от ужас.

Арик го погледна и после отново наведе глава, неспособен да преглътне срама.

— Не знам как да кажа на съпругата на Гримард. Надяваме се още да е жив, сър, но... — Арик поклати глава. — Но според мен едва ли. Този път си нямаме работа с бандити или марати. Не знам защо мисля така. Просто...

— Инстинкт — избоботи Бърнард. — Никога не го пренебрегвай, момче. Кога се случи това?

— Снощи. Наредих да приберат децата зад стените на холта и навън да се излиза само на групи най-малко от четирима. И веднага на сутринта тръгнах насам, за да поговоря с Исана.

Бърнард бавно въздъхна и погледна към Амара. Курсорът кимна, стана и отиде до вратата. Исана я чу да прошепва нещо, докато докосваше дървото, изпита мигновена болка в ушите и те изпукаха.

— Вече можем да говорим свободно — каза Амара.

— Да говорим свободно за какво? — попита Арик.

— За нещо, което научих тази сутрин от Дорога — рече Бърнард. — Той каза, че наоколо броди някакво същество, което нарече ворд. Каза, че досега е обитавало Восъчната гора, но нещо се е случило и го е принудило да напусне дома си.

Исана намръщено изслуша разказа на Бърнард за онова, което Дорога му бе споделил за съществото.

— Не знам, сър — обади се Арик със съмнение в гласа. — Никога не съм чувал за нещо подобно. Метаморф кръвопиец? Ако такова нещо съществуваше, щяхме да сме чували за него, нали?

— Според Дорога тогава, когато чуеш за него, вече ще е твърде късно — отвърна Бърнард. — Ако е прав за местоположението на гнездото му в Гарадос, това може да обясни изчезванията в холта ти, Арик.

— Сигурен ли сте, че не ви е разказвал някоя легенда? — попита Арик.

— Видях със собствените си очи как нашите лечители закръпват към двеста марати и поне още толкова от животните им, Арик. Никой не се шегува с такива неща. Щом Дорога казва, че е изгубил близо две хиляди бойци, аз му вярвам.

И той им разказа останалото от историята на Дорога.

Исана скръсти ръце и потрепери.

— А третото гнездо?

Бърнард и Амара си размениха един от онези погледи и на Исана не ѝ беше необходимо да прибягва към призоваване, за да разбере, че брат ѝ лъже, когато отвърна:

— Дорога е пратил следотърсачи след него. Щом открием нещо, ще нанесем удар. Но ми се иска първо да съсредоточим вниманието си върху гнездото, за което вече знаем.

— Две хиляди бойци — промърмори Арик. — Как ще нападнем това гнездо? В цялата долина няма толкова хора, Бърнард.

— Маратите са нямали рицари. Ние имаме. Мисля, че ще успеем да удържим тези ворди в гнездото им, докато не пристигне подкрепление от Рива.

— Ако пристигне подкрепление от Рива — обади се Исана.

Бърнард рязко се обърна към нея.

— Какво имаш предвид?

— Нали видя как реагира Арик, когато му разкри откъде знаеш всичко това, а той лично се е срещал с Дорога. Затова не се изненадвай, ако Върховният лорд Рива изобщо не обърне внимание на думите на един варварин.

Амара прехапа устни и присви очи.

— Мисля, че е права. Рива има много причини да мрази маратите.

— Но тук умират алерани, Амара — каза Бърнард.

— В доводите ти има смисъл — отвърна Амара. — Но това не означава, че Рива ще прояви благоразумие. И без това средствата му са

ограничени след възстановяването на гарнизона и помощта, която оказа за ремонтите в холтовете. Ако мобилизира легионите си, ще се окаже с празни джобове. Ще се старее по всякакъв начин да избегне това и съм почти сигурна, че ще предпочете да протака колкото се може повече, отколкото да харчи пари по разни призрачни истории, разказани от някакъв си варварин, който дори няма фурия. Напълно е възможно дори вече да е заминал за столицата, за да присъства на откриването на Фестивала по изпращането на зимата.

— Но е възможно и да не е.

Амара вдигна ръка в успокояващ жест.

— Казвам само, че ще ни бъде трудно да получим помощ само въз основа на думите на един маратски предводител. Рива презира Дорога.

— Предпочитам да направя нещо, отколкото да стоя със скръстени ръце. А и вече изпратих куриер. Стореното — сторено. Няма време за губене.

— Защо? — попита Арик.

— Според Дорога до една седмица гнездото ще се размножи и ще се раздели на три. Ако не го намерим веднага, вордите ще започнат да се разселват по-бързо, отколкото ние ще можем да ги намираме и унищожаваме. Така че, ако Рива не ми отговори веднага, ще бъдем принудени сами да ги отстраним.

Арик кимна, макар изобщо да не изглеждаше доволен.

— Как мога да помогна?

— Върни се в холта си — каза Амара. — Започни да пълниш съдове с питейна вода, да подготвяш вани за лечителите, превръзки, всякакви такива. Докато открием гнездото, ще използваме Арихолт за наша база.

— Много добре — отвърна Арик и стана от масата. — В такъв случай по-добре веднага да се връщам там.

— Може да е опасно да пътуваш по тъмно — предупреди го Амара.

— Ще заобиколя планината отдалече — каза Арик. — Мястото ми е при моите хора.

Бърнард го погледна изпитателно и кимна.

— Внимавай, холтър.

Всички се сбогуваха с младежа и Арик излезе от кабинета.

След като вратата се затвори зад гърба му, Амара се обърна към Исана и ѝ подаде един плик.

— Какво е това? — попита Исана.

— Покана от Короната за Фестивала по изпращането на зимата.

Исана повдигна вежди.

— Но той е само след няколко дни.

— Беше ми съобщено, че Негово Величество вече е изпратил насам няколко рицари Аери, които ще те отведат в столицата.

Исана поклати глава.

— Боя се, че това е невъзможно — отвърна тя. — Не и докато не решим този проблем с вордите. Ще имаме нужда от лечители.

Амара я погледна намръщено.

— Това не е точно покана, холтър Исана. Присъствието ти е задължително. Ти се превърна в истинска ябълка на раздора.

Исана примигна.

— Така ли?

— Да. След като те издигна на пост, който те поставя на равна нога с мъжете дворяни, Гай тихомълком установи нещо като равенство между мъжете и жените. В резултат на това много хора го разтълкуваха като разрешение да предоставят на жените права, които досега им бяха отказвани. А други безсрамно се възползваха от възможността. В много градове започнаха да облагат продажбата на робини със същите високи данъци, както при мъжете роби. Консорциумът на роботърговците е бесен и настоява да бъде възстановено статуквото, а Дианическата лига провежда демонстрации срещу тях.

— Не виждам какво общо има това с присъствието ми на фестивала.

— В Сената се забелязва промяна в баланса на силите. За да не изгуби контрола си в него, Гай се нуждае от подкрепата на Дианическата лига. Затова има нужда от теб на фестивала, за да покаже на всички в страната, че разполага с твоята силна подкрепа.

— Не — отвърна Исана с равен тон. — Тук имам по-важни задължения.

— По-важни от стабилността на страната? — попита меко Амара. — Ами! Сигурно си много заета?

Исана рязко стана, присви очи и изръмжа:

— Нямам нужда от някое дете като теб да ми казва какви са ми задълженията.

Бърнард се изправи и погледна стреснатото Исана.

— Сана, моля те.

— Не, Бърнард — отвърна му тя. — Аз не съм домашното кученце на Гай, че да сядам и да скачам през обръчи, щом щракне с пръсти.

— Разбира се, че не си — рече Амара. — Но *си* единственият човек, който може да му осигури предимството, от което се нуждае, за да предотврати избухването на гражданска война в страната. И точно *затова* някой е изпратил убиец при теб — или може би това не ти е минавало през ума?

Бърнард постави топлата си длан върху рамото на Исана, за да я успокои, но думите на Амара я накараха да се почувства като залята с ледена вода.

— Гражданска война? Дотам ли се стигна?

Амара уморено отметна косата си назад.

— Вероятността да избухне нараства с всеки изминал ден. Консорциумът на роботърговците е подкрепян от няколко южни града, а Северът и градовете на Стената симпатизират на Дианическата лига. Наложително е Гай да задържи контрола над Сената, а Дианическата лига е лостът за упражняване на натиск, от който се нуждае той. Беше ми заповядано да ти предам тази информация, а след това да придружа теб и брат ти до столицата.

Исана се отпусна бавно в стола си.

— Но ситуацията се промени.

Амара кимна.

— Ако Дорога е прав за вордите, те може да се окажат смъртоносна заплаха. Трябва да се разправим незабавно с тях, затова двамата с Бърнард ще останем тук и веднага щом ни се удаде възможност, ще се присъединим към теб.

— Освен това — изръмжа Бърнард — мислим, че знаем къде се намира третата група ворди.

Исана повдигна въпросително вежда.

Бърнард бръкна в торбата, която носеше със себе си, и измъкна стара, изтъркана кожена раница.

— Дорога е намерил това край пътя, който води директно към столицата.

Щом видя раницата, Исана примигна.

— Това не е ли старата торба на Фейд?

— Да — отвърна Бърнард. — Но Фейд я даде на Тави преди влизането му във Восъчната гора. Тави я изгуби някъде вътре по време на битката. Цялата е пропита с неговата миризма.

— Кръв и врани — изруга Исана. — Да не би да искаш да ми кажеш, че това същество го *преследва*?

— Така изглежда — каза Амара. — Исана, рицарите Аери ще пристигнат на зазоряване. Трябва да отидеш в столицата и да поискаш аудиенция при Гай колкото се може по-скоро. Разкажи му за ворда и го накарай да ти повярва. Той трябва да намери гнездото им и да ги спре.

— Защо вместо това не му изпратиш куриер?

— Твърде е рисковано — отвърна Бърнард. — Ако куриерът се забави или ако Гай е твърде зает с приготовленията, няма да е зле да разполагаме с човек, който да ни осигури допълнителна помощ.

Амара кимна.

— Той ще те приеме, холтър Исана. Ти може би си единственият човек, който ще може да наруши протокола и веднага да се срещне с него.

— Добре. Ще го направя. Ще говоря с него — рече Исана. — Но чак след като се убедя, че Тави е в безопасност.

Амара се намръщи, но кимна.

— Благодаря ти. Никога не съм имала намерение да те изпращам сама в онази яма със змии. Там е пълно с хора, които ще проявят интерес към теб. Някои от тях са много добри в измамите и са опасни. Мога да ти осигуря ескорт — един мъж, на когото вярвам, името му е Нидус. Той ще те посрещне в Цитаделата и ще може да ти помогне.

Исана кимна леко и се изправи.

— Благодаря ти, Амара. Ще се справя.

Тя се запъти към вратата, но потрепери и едва не се строполи на земята. Бърнард успя да я подхване навреме.

— Леле. Добре ли си?

Исана затвори очи и поклати глава.

— Просто трябва да си почина. Сутринта ще ставам рано. — После отвори очи и погледна намръщено брат си. — Нали ще

внимаваш?

— Ще внимавам — обеща той. — Ако и ти ми обещаеш същото. Тя му се усмихна едва-едва.

— Готово.

— Не се тревожи, Сана — промърмори той. — Ще се постараям всички да са в безопасност. Особено Тави.

Исана кимна и отново тръгна към вратата, този път с по-уверена крачка.

— Непременно.

Ако, разбира се, вече не бяха закъснели.

ГЛАВА 7

От момента, в който видя как хората на холтър Исана я намират в плевнята, до залязването на слънцето, Фиделиас бе пробягал повече от сто мили и бе оставил долината Калдерон далеч зад гърба си.

Павираният с помощта на фурии път отдаваше силата си на собствената му земна фурия, а чрез нея — и на самия Фиделиас. Макар мъжът да приближаваше шейсетте, продължителният бяг му бе коствал сравнително малко усилия. Когато пред очите му се появи ханът, той затича по-бавно и последните неколкостотин ярда измина почти ходом, задъхан, с леко пулсиращи от усилието ръце и крака. Огненият залез скоро се скри зад оловносиви облаци и започна да вали.

Фиделиас вдигна качулката на наметалото си. През последните няколко години косата му бе съвсем оредяла и ако не покриеше главата си, студеният дъжд щеше да бъде хем неприятен, хем нездравословен. Никой уважаващ себе си шпионин не би си позволил да настине. Фиделиас си представи колко смъртоносни биха били последиците от евентуалното му кихане или кашляне, докато се намираще в плевнята заедно с Исана и набедения за неин убиец.

Мисълта да умре по време на мисия не го плашеше, но враните да го изкълват, ако някога позволеше това да се случи заради някаква си жалка грешка.

Ханът не се различаваше по нищо от всички останали ханове в северната част на страната — десетфутова стена заобикаляше столовата, конюшните, две жилищни сгради и скромна ковачница. Фиделиас подмина столовата, където пътешествениците си купуваха топла храна. Стомахът му изкъркори. Музиката, танците и пиенето щяха да започнат чак късно вечерта, а дотогава той не искаше да рискува да бъде разпознат от скучаещите посетители, чието единствено забавление беше да зяпат наоколо и да разговарят със спътниците си.

Промъкна се до втората жилищна сграда, отвори вратата на стаята, която се намираще най-далеч от входа, и я залости зад себе си.

Погледът му се спря на леглото. Болката в мускулите и ставите напомни за себе си, но дългът винаги бе преди всичко. Той въздъхна, запали камината, хвърли настрана наметалото и наля вода от каната в широка купа. След това извади малка манерка от чантата си, отвори я и ливна в купата малко от водата, налята от изворите, които се намираха дълбоко под Цитаделата на Акватайн.

Водата в купата се раздвижи, появиха се кръгове и от повърхността ѝ се откъсна продълговата капка, от която постепенно се оформи фигурата на жена във вечерен халат. Тя бе около трийсетгодишна, по-скоро ефективна, отколкото красива.

— Фиделиас — каза женската фигура. Гласът ѝ прозвуча слабо, неясно, като че ли много отдалече. — Закъсня.

— Лейди Инвидия — отвърна ѝ Фиделиас и леко наклони глава. — Боя се, че противниците ми не бяха наясно, че времето ми е ограничено.

Тя се усмихна.

— Агентът е ликвидиран. Успя ли да научиш нещо от него?

— Нищо конкретно. Но той носеше каларански изкормващ кинжал и си разбираше от работата — отвърна Фиделиас.

— Каларански кръволок — каза фигурката. — Значи, слуховете се потвърждават. Калар е обучил свои собствени Курсори.

— Очевидно.

Тя се засмя.

— Само един настина почтен човек би устоял на желанието си да отвърне: „Нали ви казах.“

— Благодаря, милейди.

— Какво се случи?

— Беше близо до успеха — каза Фиделиас. — Но когато първоначалният му план се провали, той се паникьоса и ѝ се нахвърли с изкормващия кинжал.

— Холтърът е мъртва?

— Не. Усети го малко преди да я нападне, и го уби с една вила.

Фигурката вдигна изненадано вежди.

— Впечатляващо.

— Тя е забележителна жена, милейди, дори и без уменията ѝ да призовава вода. Ако смея да запитам, милейди, какви са резултатите от срещата на Лигата?

Жената наклони леко глава и го изгледа замислено. След това рече:

— Гласуваха да подкрепят и поощрят ранга на холтър Исана.

Фиделиас кимна.

— Разбирам.

— Наистина ли? — попита фигурата. — Наистина ли разбираш какво означава това? Как би могло да повлияе на нашата история?

Фиделиас сви устни.

— Предполагам, че в дългосрочен план би могло да означава постепенното установяване на законово и политическо равенство между половете. Опитвам се да не мисля от гледна точка на историята, милейди. Интересуват ме само практическите причини и последствия.

— В смисъл?

— В смисъл, че това най-бързо ще окаже влияние върху икономиката, а след това върху политиката. Издигането на жената до пълноправен гражданин ще окаже незабавно влияние върху търговията с роби. Ако продажбата и покупката на робини стане също толкова скъпа, колкото на мъжете роби, това ще окаже пагубно влияние върху икономиката на южните градове. Което според мен е причината Калар да изпрати агент, който да премахне Исана от Калдерон.

— Върховният лорд Калар е развратна свиня — каза сухо Инвидия. — Убедена съм, че щом научи новините за холтър Исана, ще получи припадък.

Фиделиас присви очи.

— Ах. Първият лорд знае съвсем точно как ще реагира Върховният лорд Калар.

Устните ѝ се изкривиха в иронична усмивка.

— Така е. С това назначение Гай много умело раздели враговете си. Съюзниците на мъжа ми се намират на север, а интересите на Калар са на юг — и ако се окаже, че холтър Исана го подкрепя, той може да отмъкне подкрепата на Дианическата лига изпод носа на съпруга ми.

— А нима те не следват вашия пример, милейди?

Фигурата на Инвидия махна с ръка.

— Ласкаеш ме, но аз не контролирам до такава степен Лигата. Никой не би могъл. Съпругът ми просто разбира предимството, което

му дава подкрепата им, а те са наясно какво могат да спечелят в замяна. Връзките ни са взаимноизгодни.

— Предполагам, че сътрудниците и съюзниците ви са наясно с положението.

— Абсолютно — отвърна Инвидия. — Съдбата на тази жена представлява демонстрация на способностите на съпруга ми. — Тя поклати изморено глава. — Изходът от тази ситуация е от критично значение, Фиделиас. Успехът ни ще затвърди съюзите на съпруга ми и ще отслаби вярата на последователите на Калар. Провалът ще осакати фатално плановете ни за бъдещето.

— Струва ми се, че времето за сблъсък с Калар все още не е настъпило.

Тя кимна.

— Аз лично не бих избрала точно този момент и място, но подарявайки гражданство на тази жена, Гай принуди Калар да действа. — Тя махна презрително с ръка. — Така или иначе, сблъсъкът с фракцията на Калар бе неизбежен.

Фиделиас кимна.

— Какви са заповедите ви, милейди?

— Искам веднага да се върнеш в столицата за фестивала.

Фиделиас се втренчи във фигурката. След това рече:

— Шегувате се.

— Не — отвърна тя. — На края на фестивала Исана ще бъде официално представена пред страната и Сената като поддръжник на Гай. Трябва да попречим на това.

Фиделиас се взря за миг във фигурката. Раздразнението му бе толкова силно, че не можа да го скрие, и то прозвуча в гласа му.

— Аз съм търсена личност. Ако някой ме разпознае в столицата, където лицето ми е известно на мнозина, ще бъда заловен, разпитан и убит. Да не говорим, че самата жена ще ме разпознае, щом ме види.

Фигурката вдигна глава и го погледна.

— И?

Той се постара гласът му да прозвучи невъзмутимо.

— Това ще затрудни придвижването ми из града.

— Фиделиас — пропя фигурката, — ти си един от най-опасните мъже, които познавам. И със сигурност си най-изобретателният. — Тя го възнагради с откровен, почти копнеещ поглед. — И точно това те

прави толкова привлекателен. Ще се справиш. Това е заповед на мъжа ми — както и моя.

Фиделиас стисна зъби, но леко ѝ се поклони.

— Да, милейди. Аз... ще измисля нещо.

— Отлично — отвърна фигурката. — Подкрепата на Исана за Гай ще струва на съпруга ми подкрепата на Дианическата лига. Трябва да се попречи на това на всяка цена. Нашето бъдеще — и твоето — зависи от твоите действия.

Водният образ се стече обратно в купата и изчезна. Фиделиас я гледа намръщено известно време, след което изруга и запрата съдината към отсрещната стена. Керамичната купа се пръсна на парчета в камъните на камината.

Фиделиас разтри лицето си с длани. Невъзможно. Онова, което искаха лорд и лейди Акватайн, беше невъзможно. Това щеше да означава смъртта му. Фиделиас се намръщи. Нямахше никакъв смисъл да се опитва да отдъхне тази нощ; дори гладът му бе отстъпил пред напрежението, което го бе обзело в началото на разговора му с лейди Инвидия.

Той се преоблече в сухи дрехи, грабна наметалото и багажа си и отново се изгуби в нощта.

ГЛАВА 8

Краката на Тави го боляха от клечането на покрива на сградата, която се извисяваше над Домус Малеус, някогашната голяма ковачница, която бе превърната в едно от най-популярните гостилници в търговския квартал на град Алера. Денят бавно отстъпваше пред натиска на здрача и по улиците плъзнаха сенките. Магазините и дюкяните лека-полека затваряха прозорците и вратите си за през нощта и прибираха стоките си до следващия ден, когато пазарът щеше да отвори отново. Въздухът бе изпълнен с аромат на прясно опечен хляб и печено месо.

Кракът на Тави изтръпна, на път да се схване. Неподвижността и търпението бяха изключително важни за всеки ловец, а чичо му го беше научил на всичко, което знаеше за проследяването и лова. Тави бе преследвал по скалистите планински пътеки огромните овце, отглеждани от чичо му, беше откривал заблудени коне и телета, бе проследявал дивите котки и танадентите, които нападаха стадата на чичо му, и беше изучил навиците им.

Последният му урок бе как да проследява диви елени — безшумни, плашливи и ужасно бързи същества, които можеха да бъдат уловени само от най-умелите и упорити ловци. Този крадец не беше планински елен; но Тави стигна до извода, че коварният престъпник, когото не можеха да заловят дори опитните градски легионери, притежаваше много от качествата му. Крадецът беше изключително предпазлив, бдителен и ловък. Единственият начин да се залови човек като него бе, като се отгатне какво търси и къде би могъл да го намери.

Затова Тави бе прекарал целия следобед в разговори с офицерите от Градския легион, разпитвайки ги за местата, където бе тършувал крадецът, и какво бе отнесъл. Извършителят имаше изтънчен вкус. Бижутерът се бе простил с ценна сребърна игла за пелерина и няколко абаносови гребена — макар че много по-ценните дребни украшения, които бяха прибрани на същото място, не бяха докоснати. От шивача бяха отмъкнати три скъпи наметала. От обущаря бе взет чифт ботуши

от кожа на гарим. Но от честите нощни обири най-много бяха пострадали гостилниците, бакалиите и пекарните.

Който и да беше крадецът, очевидно парите не го интересуваха. Всъщност като се имаше предвид списъкът от най-разнообразни предмети, които бяха откраднати, човек оставаше с впечатлението, че кражбите са били извършвани импулсивно, за развлечение. Но непрекъснатите набези над кухни и килери за храна показваха, че крадецът и планинските елени имаха поне нещо общо.

Гладът.

Веднага щом Тави го осъзна, останалото не беше чак толкова трудно. Той просто изчака гостилниците да започнат да подготвят ястията за вечеря и се остави на обонянието си да го отведе до най-вкусно ухаещата сграда. Намери си местенце, откъдето да може да наблюдава входа ѝ, и се настани да чака гладния елен.

Тави нито чу, нито видя крадеца да се приближава, но косъмчетата по врата му настръхнаха и по гърба го полази странен, щипещ хлад. Той замръзна, затаи дъх и миг по-късно забеляза една фигура с тъмно наметало да се промъква бавно и тихо по покрива на Домус Малеус и да скача ловко на земята до кухненската врата.

Тави също се спусна на земята и се стрелна към тясната уличка зад гостилницата. Навлезе навътре и се притаи в сенките, в очакване на плячката си.

Секунда или две по-късно крадецът изскочи от кухнята, пъхайки нещо под наметалото си. Той тръгна безшумно по уличката в посока към Тави и мина почти на крачка от скривалището му. Младежът го изчака да отmine, после изскочи от сенките, сграбчи го за наметалото и дръпна силно. Крадецът реагира със скоростта на бдителна котка. Обърна се рязко в мига, когато Тави свали наметалото му, и хвърли към главата му глинено гърне с гореща супа. Тави бързо отскочи встрани, а крадецът запрати по него чиния с остатъци от печено, която го удари в гърдите. Изгубил равновесие, младежът залитна назад и падна. Крадецът бързо се обърна и побягна по уличката.

Тави се надигна и го подгони. Крадецът летеше напред с невероятна скорост и младежът едва успяваше да го следва. Двамата тичаха мълчаливо по сумрачните улички, преминавайки покрай цветните топли сфери на фуриените улични лампи. Докато минаваше покрай дюкяна на бъчваря, крадецът метна една каца зад гърба си и

Тави трябваше да я прескочи. Въпреки това бързо скъси разстоянието помежду им и се метна върху гърба на крадеца. Пропусна, но успя да го хване за крака и го дръпна към себе си. Човекът се олюля и падна на земята.

Последвалата мълчалива, отчаяна схватка продължи само няколко секунди. Тави се опита да извие едната ръка на крадеца зад гърба му, но противникът му беше твърде бърз. Той се изви на една страна и се опита да удари Тави с лакът в главата. Младежът избегна удара, но крадецът бързо се обърна и нанесе удар с длан в брадичката му. Пред очите на Тави просветнаха искри и той пусна крадеца, който скочи и се изгуби в сумрака, преди Тави да успее да се изправи на крака.

Той хукна след него, но напразно. Крадецът бе успял да се измъкне. Тави изръмжа една ругатня и се затича обратно по тъмната уличка към Домус Малеус. Реши, че след всичките положени усилия заслужаваше поне една добра вечеря.

Излезе намръщен на главната улица и веднага се сблъска с един едър пешеходец.

— Тави? — рече Макс изненадано. — Какво правиш тук?

Тави погледна съквартиранта си и примигна.

— А *ти* какво правиш тук?

— Нападат ме разни намръщени академи от Калдерон — отвърна Макс с весела нотка в гласа.

Той придърпа тъмното си наметало около раменете и изгупа туниката си.

Над града се беше спуснала гъста, студена мъгла. Когато вечерният хлад докосна запотената му кожа, Тави усети, че започва да трепери. Той поклати глава.

— Извинявай. Като че ли днес съм много разсеян. Но сериозно, какво правиш тук?

Макс се ухили.

— Две пресечки по-нататък има една млада вдовица. В такива мъгливи нощи се чувства много самотна.

— По това време на годината всяка нощ е мъглива — отвърна Тави.

Макс грейна.

— И аз го забелязах, да.

— Точно затова те мразят толкова много хора.

— Ревността се среща често у незначителните хора — съгласи се незлобливо Макс. — Сега е мой ред. *Ти* какво правиш тук? На златното момче на Гай не би му отивало да се разхожда по улиците след вечерния час.

— Имам среща — отвърна Тави.

— Щом си рекъл — съгласи се дружелюбно Макс. — С кого?

— Ти не си единственият, който се измъква от Академията по тъмно.

Макс избухна в гръмък смях. Тави го погледна намръщено.

— Какво му е смешното?

— Определено не се срещаш с момиче.

— Откъде знаеш? — тросна му се Тави.

— Защото дори някой девственик като теб щеше да се издокара по-добре за среща. Баня, чисти дрехи, сресана коса и така нататък. А ти изглеждаш така, сякаш си се въргалиял по улицата.

Тави се изчерви от смущение.

— Млъквай, Макс. Върви си гледай вдовицата.

Вместо това Макс се облегна на стената на гостилницата и скръсти ръце.

— Можех да те фрасна по главата, вместо да те оставя да се блъскаш в мен. Дори нямаше да разбереш какво става — рече той. — Държиш се странно. Добре ли си?

— Просто съм много зает — отвърна Тави. — След изпита тази сутрин цял ден писах домашното по аритметика...

Макс потрепна.

— Много съжалявам, че така се получи, Тави. Фурията на Килиан може и да му помага да се придвижва наоколо въпреки слепотата си, но проклет да съм, ако изобщо може да види достойнствата ти.

Тави сви рамене.

— Очаквах да се получи точно така. А тази вечер трябва да отида при Гай.

— Пак ли? — попита Макс.

— Да.

— Тогава защо не се прибереш в пансиона да поспиш?

Тави се накани да махне неопределено с ръка, но изведнъж присви очи и се усмихна.

— Аха! А ти защо не тичаш при нетърпеливата си вдовица, Макс?

— Рано е още. Ще почака — отвърна намръщено Макс.

— Ще изчака ли, докато изпълниш задачата на Килиан? — попита Тави.

Раменете на Макс се напрегнаха.

— За какво говориш?

— За твоята задача — каза Тави. — Килиан ти е дал отделна задача. Изпратил те е да разбереш с какво се занимавам.

Макс не можа да скрие изненаданото си изражение. После завъртя очи.

— Килиан сигурно ти е казал да пазиш твоята в тайна, каквато и да е тя.

— Разбира се. И не, няма да ти кажа каква е.

— Враните да те изкълват, Калдерон. Като започнеш да ми се правиш на умник, ми идва да ти забия един в лицето.

— Ревността се среща често у незначителните хора — отвърна Тави с лека усмивка. Макс се престори, че го удря, и Тави леко наклони глава. — Откога ме следиш?

— От два часа. Изгубих те, когато скочи от покрива.

— Ако Килиан разбере, че си ми се разкрил, веднага ще те скъса. Макс повдигна презрително едното си рамо.

— Това е просто изпит. Още откакто проходих, ми се е налагало да се изправам пред най-различни изпитания.

— Върховният лорд Антил няма да е доволен, ако се провалиш.

— Сега вече няма да мога да заспя — провлече глас Макс.

Тави се подсмихна.

— Има ли наистина вдовица?

Макс се ухили.

— И да нямаше, сигурно щях да си намеря някоя. Или да си създам, ако се налага.

Тави изсумтя.

— Тогава какви са ти планове за тази вечер?

Макс сви устни.

— Бих могъл да те попреследвам още малко, но не ми се струва справедливо. — Той изписа с пръст един знак X на корема си. — Давам ти дума. Предпочитам да те оставя на мира, отколкото да те лиша от час сън, докато се опитваш да се отървеш от мен.

Тави кимна и се усмихна с благодарност на приятеля си. Макс му се беше закълел по стар северняшки обичай. Дори нямаше да му мине през ума да наруши дадената дума.

— Благодаря ти — каза той.

— Но непременно ще разбера с какво се занимаваш тук — продължи Макс. — Не толкова заради Килиан, а защото някой трябва да ти покаже, че въобще не си толкова умен, колкото си мислиш.

— В такъв случай направо отивай да си лягаш, Макс. Защото това може да се случи само в сънищата ти.

Зъбите на Макс проблеснаха в сумрака, доволен, че Тави е приел предизвикателството му. Той се удари леко с юмрук в гърдите, използвайки поздрава на легионерите, след което се изгуби в мъгливата нощ.

Щом Макс си тръгна, Тави разтърка с ръка понаболяващите го гърди, където го бе ударила хвърлената чиния. Съдейки по болката, нямаше да се размине без синина. И то голяма. Но поне щеше да получи прилична храна в замяна на страданието си. Той застана на прага на Домус Малеус.

Огромните камбани на покрива на Цитаделата забиха, отброявайки часа, и всеки удар изпращаше по въздуха ниска вибрация, от която се разплискаше водата в котлите, придружавана от високи, пронизителни звуци, едновременно красиви и тъжни.

Камбаните удариха девет пъти и Тави изруга. Нямаше да има време да хапне. Дори да побързаше, отиването до Цитаделата на Първия лорд през криволичещите улици на Алера и последващото спускане в подземията на крепостта щеше да му отнеме поне още час. Щеше да се появи изпотен и изцапан от нощните си приключения и на всичкото отгоре щеше да закъснее поне с час за изпълнението на задълженията си, определени му от Първия лорд.

А на сутринта имаше изпит по история.

И все още не беше заловил крадеца на Килиан.

Тави поклати глава и се затича по улиците на столицата.

Беше изминал само двеста ярда, когато небесата прогърмяха и заваля като из ведро.

— Да, ти си един истински герой на страната — промърмори Тави под носа си и се отправи към Първия лорд.

Тави се спря задъхан, мръсен и много закъснял пред вратата на Първия лорд. Опита се да поизглади наметалото и туниката си, но после ги погледна безпомощно. Трябваше му цял легион експерти по почистването, за да се приведе в ред. Прехапа устната си, отметна кичур мокра коса от лицето си и влезе в стаята.

Гай отново стоеше върху пъстроцветните мозаечни плочи. Беше се прегърбил като от огромно изтощение или болка. Лицето му бе придобило пепеляв цвят и сред наболата му брада като че ли вече не се виждаха никакви черни косъмчета. Но най-зле изглеждаха очите му. Те напомняха хлътнали, мрачни ями, кървясали около ирисите, които се бяха обезцветили и помътнели. В тях гореше свиреп, нездрав огън — не решимостта, гордостта и силата, с които беше свикнал Тави, а нещо по-крехко, по-плашещо.

Гай го погледна намръщено и му се сопна:

— Закъсня.

Тави наведе ниско глава в поклон и без да се изправя, рече:

— Да, Ваше Величество. Нямам извинение за това и ви поднасям своите извинения.

Гай помълча за миг, преди отново да се разкашля. Той махна раздражено с ръка към плочките, разпръсвайки формите и цветовете върху тях, и седна зад малкото бюро, поставено пред една от стените, докато премине кашлицата. Първият лорд седеше със затворени очи, а дишането му бе плитко и учестено.

— Иди до шкафа, момче, и ми донеси виното с подправки.

Тави веднага се изправи и отиде до шкафа, който се намиреше близо до пейката в чакалнята. Напълни една чаша и му я подаде. Гай я изпи, мръщейки се. После погледна момчето със сериозно изражение.

— Защо закъсня?

— Годишни изпити — отвърна Тави. — Отнемат ми повече време.

— Аха — отвърна Гай. — И аз си спомням няколко подобни инцидента по време на собственото ми обучение. Но това не е извинение да пренебрегваш задълженията си, момче.

— Не, Ваше Величество.

Гай отново се закашля, потрепна и подаде чашата си на Тави, за да я напълни отново.

— Ваше Величество? Добре ли сте?

В очите на Гай се завърна горчивият гневен пламък.

— Напълно.

Тави нервно облиза устни.

— Ами, Ваше Величество, струват ми се... някак отслабнали.

Първият лорд го погледна лошо.

— Ти пък какво ли разбираш? Мисля, че Първият лорд знае по-добре от някакво си копеле пастирче дали се чувства добре, или не.

От думите на Гай го заболя по-силно, отколкото от удар с юмрук. Тави отстъпи крачка назад и погледна встрани.

— Моля за извинение, Ваше Величество. Нямах намерение да ви обидя.

— Естествено, че нямаше — отвърна Гай и удари толкова силно чашата си в масата, че столчето ѝ се счупи. — Никой няма намерение да обижда хората с власт. Но думите ти показаха пределно ясно, че ти нямаш никакво уважение към моята преценка, моето положение и самия мен.

— Не, Ваше Величество, нямаш предвид това...

Гласът на Гай прогърмя толкова гневно, че чак земята потрепери.

— *Замълчи*, момче. Не позволявам да ме прекъсват. Нямах *никаква* представа от онова, което трябва да направя. Колко *много* трябва да пожертвам, за да защита страната. Тази страна, чиито Върховни лордове са ме обградили като глутница чакали. Като врани. Без капчица благодарност. Без капчица милост. Без капчица уважение.

Тави мълчеше, но Първият лорд говореше толкова гръмогласно и несвързано, че той почти не разбираше думите му. Никога досега не беше виждал Гай да губи хладнокръвието си до такава степен.

— Ела — рече Гай. Той внезапно сграбчи Тави за яката и го повлече след себе си към залата за наблюдения, където преплитащите се цветове на мозайката пулсираха и танцуваха, създавайки облак от светлина и сянка, който се изкривяваше в карта на страната. Гай махна

с ръка във въздуха и цветовете в средата на картата се размазаха, превръщайки се рязко в образ на ужасяваща буря, която връхлита някакво крайбрежно градче. — Виждаш ли? — изръмжа Гай.

Страхът на Тави леко отстъпи пред очарованието му от картината. Образът на града стана по-отчетлив, сякаш се бяха приближили към него. Той видя бягащи към вътрешността хора, но черната вода протягаше към тях своите дълги ръце. Морето погълна селото и хората, и скоро всичко изчезна.

— Враните да го изкълват — прошепна Тави. Стомахът му се сви и той се зарадва, че не е успял да вечеря. Дори шепотът му се удаваше трудно. — Не можете ли да им помогнете?

Гай изкрещя. Гласът му се понесе из стаята като гневен рев на див звяр. Лампите грейнаха с ярка светлина, а въздухът в стаята се завихри в малък циклон. Каменното сърце на планината потръпна под гнева на Първия лорд и се разтреса толкова силно, че Тави падна на земята.

— Според *теб* какво *правих* досега, момче? — изви глас Гай. — Денем! Нощем! И ПАК НЕ БЕШЕ ДОСТАТЪЧНО! — Той се обърна рязко, изръмжа нещо и столът и масата в другия край на стаята избухнаха в пламъци. Разнесе се виещ звук, проблесна ярка светкавица, придружена от топлинна вълна, и из цялото помещение се разлетяха овъглени останки от дървената мебелировка, а въздухът се изпълни с пепел. — ВСИЧКО ИЗЧЕЗНА! ВСИЧКО! ПОЖЕРТВАХ ВСИЧКО И ПАК НЕ БЕШЕ ДОСТАТЪЧНО!

Гласът на Първия лорд се пречупи и той падна на едно коляно. Вятърът, пламъците и скалите се успокоиха и изведнъж той се превърна отново в предишния възрастен човек — който бе остарял твърде бързо и твърде много в този жесток свят. Очите му бяха хлътнали още повече и той трепереше. Вкопчи двете си ръце в гърдите си и се разкашля.

— Милорд — прошепна Тави и се приближи до стареца. — Ваше Величество, моля ви. Позволете ми да доведе помощ.

Кашлянето утихна, макар според Тави причината да бе отслабването на дробовете на Гай, а не подобряването на състоянието му. Старецът впери сълзящите си очи в образа на крайбрежното селище и каза:

— Не мога. Опитах се да ги защита. Да им помогна. Толкова се изморих. Толкова много изгубих. И се провалих.

Очите на Тави се напълниха със сълзи.

— Ваше Величество.

— Провалих се — прошепна Гай. — Провалих се.

Внезапно той подбели очи. Дишането му се учести и той започна да се задъхва. Устните му изглеждаха задебели, напукани, сухи.

— Ваше Величество? — Тави си пое дълбоко дъх. — Ваше Величество?

В настъпилата тишина Тави се опита да свести Първия лорд, викайки го по име и по титла.

Но Гай не му отговори.

ГЛАВА 9

И в този миг Тави осъзна един простичък, ужасяващ факт — съдбата на Първия лорд, а следователно и на цяла Алера е напълно в неговите ръце.

От действията му в следващите мигове щеше да зависи бъдещето на цялата държава. Първият му импулс беше да изскочи от стаята с викове за помощ, но той се застави да се овладее. Спомни си за уроците на маестро Килиан, успокои се, забрави за всичките си чувства и се опита да реши проблема с помощта на студената логика.

Той не можеше просто да извика стражите. Те, разбира се, щяха да дойдат и да доведат лекари, които да се погрижат за Първия лорд, но всички щяха да узнаят за случката. А ако станеше известно, че Първият лорд има проблеми със здравето, това щеше да има фатални последици в много отношения.

Тави не беше допускан до закритите съвети на Първия лорд, но умееше да слуша и да мисли. От откъслечните разговори, които беше чул, докато изпълняваше задълженията си, той беше горе-долу наясно с това, какво става в държавата. Гай се намираше в сложна ситуация, като се имаха предвид амбициите на няколко от Върховните лордове. Той беше възрастен човек без наследник и ако започнеха да се отнасят към него като към *слаб* възрастен човек без наследник, можеше да започнат въстания и всякакви усложнения — от официални процеси в Сената и Съвета на лордовете до мащабни вътрешни междуособици. В края на краищата точно поради тази причина Гай беше реформирал Кралския легион — за да осигури стабилност на своето управление и да намали опасността от гражданска война.

Това означаваше също, че този, който решише да отнеме властта на Гай, щеше да е принуден да се сражава за нея. Самата идея, че легионите и лордовете на Алера може да започнат война помежду си, се струваше невъзможна за Тави преди събитията около Втората калдеронска битка. Ала после той видя какво става, когато фурии се

сражават с войниците и гражданите на Алера, и тези картини все още се появяваха в кошмарите му.

Тави потрепери. Врани и фурии, само това не!

Той провери състоянието на възрастния човек. Сърцето му биеше, макар и не в особено устойчив ритъм. Дишането не бе дълбоко, но беше стабилно. Тави не можеше да направи нищо за него, което означаваше, че щеше да му потрябва нечия чужда помощ. Но на кого можеше да се довери в такава ситуация? На кого би се доверил Гай?

— Сър Майлс, глупако — чу момчето собствения си глас. — Майлс е капитан на Кралския легион. Първият лорд му се доверява, иначе не би му поверил командването на пет хиляди въоръжени мъже във вътрешността на Цитаделата.

Тави нямаше друг избор, освен да остави падналия в несвяст старец и да повика сивокосия капитан. Той нави наметалото си и го подпъкна под главата на Гай, после взе възглавничката от креслото и я сложи под краката на възрастния човек. След това се обърна и се понесе по стълбището към втората караулна.

Но когато я наближи, чу отвътре високи гласове. Тави се спря с разтуптяно сърце. Нима някой вече беше разбрал какво се е случило? Той пристъпи предпазливо напред и погледна към стражите на втория пост. Всичките легионери бяха изправени, сложили ръце върху оръжията си. Докато ги наблюдаваше, Тави чу тропот на крака и стражите, които почиваха в съседната стая, изскочиха от нея, като си навличаха ризниците в движение.

— Много съжалявам, сър — каза Бартос, командирът на поста, — но Негово Величество не приема никого, когато е в личните си покои.

Гласът, който му отговори, не беше човешки. Той беше твърде дълбок и плътен, а думите, засукани и странно издължени, сякаш с усилие се процеждаха през уста, пълна с остри зъби.

Един каним слезе по стълбите и се надвеси над легионерите в караулното.

Тави беше виждал представител на едни от най-опасните врагове на държавата само веднъж за две години, и то отдалече. Разбира се, беше чувал най-различни истории за канимите, но не беше подготвен за впечатлението, което му направи съществуването при срещата на живо. Ни най-малко.

Канимът се изправи в целия си ръст, почти достигайки високия десет фута таван. Покритото с черна козина същество стоеше на два крака и беше тежко колкото двама или трима едри легионери. Раменете му изглеждаха твърде тесни за такъв ръст, а ръцете му бяха по-дълги от човешките. Дългите дебели пръсти завършваха с черни нокти. Главата на канима будеше у Тави неприятни асоциации с дивите вълци, съпровождащи маратското племе на Вълците, само дето беше по-широка, с по-къс нос. Челюстите бяха покрити с масивни мускули, а Тави знаеше, че острите жълто-бели зъби могат да прегризат човешка ръка или крак. Очите на канима блестяха в жълто на червен фон и създаваха впечатлението, че съществото вижда всичко през кървава пелена.

Тави се зае да огледа внимателно съществото. Облеклото на канима наподобяваше алеранската мода, но за него беше отишъл доста повече плат. Преобладаваха сивият и черният цвят, а гърбът и половината от гърдите бяха покрити с необичайно кръгло наметало. На местата, където козината се подаваше навън, тънки бели резки и петна свидетелстваха за множество бойни рани. От едното триъгълно ухо, с разкъсани краища от стара рана, висеше лъскава златна халка с череп от някакъв кървавочервен камък. Подобна халка проблясваше в козината, покриваща лявата му ръка, а на хълбока му висеше един от огромните криви мечове на канимите.

Когато разпозна канима по облеклото, маниерите и външността му, Тави прехапа устни. Това беше посланик Варг, главатар на глутницата в канимското посолство и представител на своя народ пред алераните.

— Май не ме чу, легионере — изръмжа канимът и показа зъбите си. — Искам да се срещна с вашия Първи лорд. И ти незабавно ще ме отведеш там.

— С цялото ми уважение, посланик — процеди Бартос със стиснати зъби, — Негово Величество не ме е предупредил за вашето посещение — заповедите ми са да се погрижа никой да не го безпокои по време на медитацията му.

Варг заръмжа. Всички легионери в стаята се отдръпнаха от него — а те бяха едни от най-добрите воители в държавата. Тави преглътна. Щом воините ветерани, сражавали се с канимите, се страхуваха от посланик Варг, значи, си имаха причини за това.

Варг заговори с гняв и презрение:

— Естествено, че Гай не е знаел за посещението ми, защото не е планирано. Въпросът, който искам да обсъдя с него, е от голяма важност и за моя народ, и за вашия. — Той си пое дълбоко дъх и отново показва всичките си зъби. Ноктестата му ръка се стовари върху дръжката на меча му. — Командирът на първия пост беше изключително учтив. Ти също ще проявиш учтивост, ако ми се отместиш от пътя.

Бартос огледа стаята, сякаш търсеше изход от ситуацията.

— Това просто не е възможно — каза той.

— Малко човече — каза Варг съвсем тихо, — не изпитвай търпението ми.

Бартос се забави с отговора и Тави интуитивно осъзна, че това беше грешка. Колебанието на легионера показваше слабост, а подобно поведение пред един агресивен хищник беше равносилно на покана за атака. Ако това се случеше, ситуацията само щеше да се влоши.

Тави трябваше да действа. Сърцето му се разтуптя от страх, но той се застави да запази каменно изражение и бързо влезе в караулното.

— Легионер Бартос — изрече той звънко, — Първият лорд иска капитан Майлс незабавно да отиде при него.

В стаята настана напрегната тишина. Бартос обърна глава към юношата и примигна смаяно. Тави никога не беше разговарял с легионерите с такъв тон. Щеше да му се наложи да се извини на Бартос по-късно.

— Е, легионер? — попита Тави строго. — Какво се бавиш? Веднага изпрати някой да повика Майлс.

— Хм — промърмори Бартос. — Посланикът тук настоява да се срещне с Първия лорд колкото се може по-бързо.

— Чудесно — каза Тави. — Ще му съобщя веднага след като се върна със сър Майлс.

Варг издаде глухо ръмжене, чиито вибрации удариха Тави в гърдите.

— Това е неприемливо. Ще ме отведеш долу до кабинета на Гай и ще го известиш, че искам да го видя.

Тави изгледа мълчаливо Варг за един дълъг миг, след което бавно вдигна едната си вежда.

— А вие кой сте?

Това беше преднамерена обида, като се има предвид, че всички в Цитаделата знаеха кой е посланикът на канимите, и Варг разбра всичко. В жълтите му очи проблесна ярост и той изръмжа:

— Посланик Варг от Канея.

— О! — възкликна Тави. — Боя се, че не видях името ви в списъка с днешните срещи.

— Хм — каза Бартос.

Тави завъртя очи и се вторачи в него.

— Първият лорд иска да види Майлс веднага, легионер.

— О! — отвърна Бартос. — Разбира се. Нилс.

Един от неговите хора заобиколи разгневения каним и бавно започна да се изкачва по стълбите. Тави знаеше, че ще му отнеме доста време да се изкачи с доспехите си. Така че Майлс нямаше да се появи скоро.

— Нека капитанът дойде при Първия лорд веднага щом се появи — каза Тави и се обърна, канейки се да си тръгне.

Варг изръмжа отново и Тави се обърна точно навреме, за да види как канимът отхвърля Бартос настрана, като парцалена кукла. Посланикът се движеше с невероятна скорост, с един скок се озова до Тави и го хвана с ноктестата си ръка с дълги пръсти. Варг приближи устата си към лицето на Тави по такъв начин, че да се виждат огромните му зъби. Дъхът на канима беше горещ, влажен, с миризмата на мърша. Самият каним миришеше доста странно, остро, но едва доловимо — Тави никога по-рано не беше подушвал подобен мирис.

— Отведи ме веднага при него, момче, преди да съм ти разпорил гърлото. Омръзна ми...

Тави с едно ловко, уверено движение измъкна камата си от колана, скрит под наметалото, и го допря плътно до гърлото на посланик Варг.

Канимът замълча слисано за момент, а кървавочервените му очи се свиха до златисти цепки.

— Мога да те разкъсам на парчета.

Тави отговори със същия твърд, студен и учтив глас:

— Наистина. Скоро след което ще умрете, посланик. — Юношата не откъсваше поглед от очите на Варг. Беше ужасен, но знаеше, че не бива да го показва. — Едва ли ще окажете услуга на

собствения си владетел, ако умрете по такъв позорен начин. От ръката на човешко паленце.

— Отведи ме при Гай — каза Варг. — Веднага.

— Тук командва Гай — каза Тави. — А не вие, посланик.

— Но не неговите нокти са около сърцето ти, човешко пале.

Тави почувства как ноктите на канима се впиват по-дълбоко в плътта му. Той се озъби мрачно и притисна още по-силно камата под челюстта на Варг.

— Като легионер на Негово Величество, аз се подчинявам на неговите заповеди, без значение дали това ви харесва, или не. А сега ще ме освободите, посланик. Ще предам молбата ви на Негово Величество при първа възможност и ще ви донеса лично отговора му, когато той ми позволи да го направя. Или, ако предпочитате, аз ще ви прережа гърлото, а вие ще ме разкъсате на парчета, и двамата ще умрем без причина. Вие избирате.

— Мислиш ли, че ме е страх от смъртта? — попита канимът.

Тъмните му ноздри се разширяваха и той, озъбен, продължаваше да наблюдава Тави.

Юношата не отместваше поглед, молейки се ръцете му да не започнат да треперят, и продължаваше да притиска камата напред.

— Мисля, че ако умрете тук, няма да е от полза за народа ви.

— Какво знаеш ти за моя народ? — изръмжа Варг.

— Че имат лош дъх, ако се съди по вас.

Ноктите на Варг се размърдаха. На Тави му се прииска да изкрещи на себе си, че е глупак, но запази спокойно изражение и не отпусна камата.

Варг вирна глава и издаде лаещ звук. А после пусна Тави, който отстъпи крачка назад.

— А ти миришеш на страх, момче — каза канимът. — И си дребосък, дори по вашите мерки. Също така си глупак. Но поне знаеш какво е дълг.

Канимът наклони глава на една страна, оголвайки част от гърлото си. Жестът изглеждаше извънредно странен, но Тави реши, че е нещо като отдаване на почит.

Той леко наклони своята глава в отговор, без да свежда поглед, и прибра камата си в ножницата ѝ. Канимът изгледа с презрение легионерите.

— Ще съжалите за това. Скоро.

С тези думи Варг се загърна с наметалото си и излезе от стаята, насочвайки се към витата стълба, водеща нагоре. Издаде отново лаещия звук, но не погледна назад.

Краката на Тави трепереха здравата. Той се добра с усилие до дървената пейка и се стовари върху нея.

— За какво беше всичко това, враните да го изкълват? — попита след малко Бартос, заеквайки. — Тави, какви бяха тези игрички?

Тави махна с ръка, стараейки се да не трепери.

— Съжалявам, сър Бартос. Не биваше да разговарям с вас по този начин. Поднасям ви извиненията си, но почувствах, че трябва да се престоря на ваш началник.

Легионерът се спогледа с приятелите си, после попита:

— Защо?

— Вие се поколебахте. Той непременно щеше да ви нападне.

— Откъде знаеш? — попита Бартос, мръщейки се.

— Научих много неща в холта си — заобяснява Тави, с усилие търсейки думи. — Едно от тези неща е как да се държа с хищници. Пред тях не бива да се показва страх или колебание, защото тогава нападат.

— И ти мислиш, че съм показал, че ме е страх? — попита Бартос. — Така ли? Че съм се държал като страхливец?

Тави поклати глава, стараейки се да не поглежда легионера в очите.

— Мисля само, че канимът изтълкува по този начин поведението ви. Езикът на тялото, стойката и маниерите, зрителният контакт — за тях всичко е важно. Не само думите.

Бартос почервеня, но в този момент се обади един от легионерите:

— Момчето е право, Барт. Ти винаги се опитваш да успокоиш нещата, когато усещаш, че може да започне безсмислен бой. Стараеш се да намериш заобиколен път. Може би днес това не беше правилният подход.

Легионерът погледна мрачно говорещия, въздъхна и се приближи до кега с ейл, напълни две халби и сложи едната от тях пред Тави. Момчето кимна с благодарност, надявайки се, че ейлът ще му помогне да се успокои.

— Какво имаше предвид той? — попита Тави. — Когато каза, че ще съжалим?

— Много е просто — отвърна Бартос. — Известно време трябва да внимавам, ако ми се наложи да минавам сам през тъмни улички.

— Трябва да се върна при Първия лорд — каза Тави. — Изглеждаше ми обезпокоен. Нали ще кажете на сър Майлс да побърза?

— Разбира се, момче — отвърна Бартос и се засмя приглушено. — Врани и фурии, бива си те! Да му извадиш нож!

— Лош дъх! — възкликна друг от легионерите.

Всички в стаята избухнаха в смях.

Тави се усмихна, стоически издържа няколко легионери да му разрошат косата, измъкна се от стаята и се понесе надолу по стълбите към Първия лорд.

Още не беше достигнал до покоите му, когато чу силен тропот над главата си. Заслиза по-бавно и скоро видя сър Майлс, който бързаше с всички сили, прескачайки по няколко стъпала наведнъж. Тави преглътна. Подобна скорост със сигурност причиняваше болка на Майлс в ранения му крак, но мъжът беше силен призовател на метал, а сред тях често се срещаше способността да игнорират болката.

Тави също се забърза надолу и все пак успя да стигне края на стълбите малко след Майлс, който застина смаяно на място при вида на все още лежащия на пода Гай. Капитанът се хвърли напред, провери пулса на Първия лорд, а после повдигна единия му клепах. Гай дори не помръдна.

— Кървави врани! — въздъхна Майлс. — Какво се случи?

— Той припадна — обясни задъхано Тави. — Каза, че се е старал с всички сили, но това се е оказало недостатъчно. Показа ми градче на брега на океана, разрушено на парчета от бурите. Той беше... Никога не съм го виждал такъв, сър Майлс. Крещеше. Сякаш не беше...

— ... Способен да се контролира — каза Майлс тихо.

— Да, сър. Освен това кашляше. И пиеше вино с подправки.

Майлс се намръщи.

— Това не е вино с подправки.

— А какво е?

— Това е тонизираща отвара. Средство за притъпяване на болката и преодоляване на умората. Той се е претоварил до крайност и е бил наясно с това.

— Ще се оправи ли?

Майлс погледна към Тави и поклати глава.

— Не знам. Може и да се оправи, след като хубаво си почине. А може и да не преживее нощта. Но дори и да остане жив, може да не се събуди.

— Враните да ме изкълват! — помърмори Тави и стомахът му се сви от болка. — Не постъпих правилно. Трябваше първо да повикам лечител.

Майлс вдигна вежди.

— Какво? Не, момче, постъпил си точно както трябва. — Опитният войник прекара пръсти през косата си. — Никой не трябва да разбира какво се е случило тук, Тави.

— Но...

— Казах *никой* — повтори Майлс. — Разбра ли ме?

— Да, сър.

— Килиан — промърмори капитанът. — И... враните да го изкълват, не знам кой друг би могъл да помогне.

— Да помогне, сър?

— Нужен ни е лечител. Килиан не може да призовава вода, но има известен лечителски опит, а и може да му се има доверие. Но аз трябва да подготвя легиона за участието му във фестивала. Отсъствието ми ще предизвика твърде много въпроси. А Килиан не може да се погрижи за Гай сам.

— Аз ще му помогна! — възкликна Тави.

Майлс леко се усмихна.

— Знаех си, че ще поискаш да помогнеш. Но ти не можеш внезапно да изчезнеш от Академията през седмицата на годишните ти изпити. Отсъствието на любимия паж на Първия лорд няма да остане незабелязано.

— В такъв случай ще ни трябва помощта на още някого — каза Тави.

— Знам — каза Майлс, мръщейки се. — Само че не знам на кой друг мога да имам пълно доверие.

— Няма ли на кого? — попита Тави.

— Всички, на които можех да се доверя, умряха преди двайсет години — отвърна Майлс с горчивина.

— А Курсорите? — предложи Тави. — Сигурно на тях може да се разчита.

— Като на Фиделиас? — подхвърли Майлс. — Само на един човек бих рискувал да се доверя — на графиня Амара, но тя сега не е в града.

Тави погледна лежащия в несвяст Първи лорд.

— А на мен имате ли ми доверие?

Майлс повдигна едната си вежда.

— Кажете от какво се нуждаете. Може да познавам някой, способен да помогне.

Майлс бавно въздъхна.

— Не, Тави. Ти си умен и Гай ти се доверява, но си твърде млад, за да осъзнаваш колко опасно е това.

— А какви опасности ни заплашват, ако не намерим някого, който да ни помогне, сър? Какво, ще го оставим да си лежи тук и ще се надяваме нещата да се оправят? Нима не е по-безопасно да се доверите на моята преценка?

Майлс отвори уста, после я затвори и зъбите му изтракаха.

— Враните да го изкълват. Прав си. Това не ми харесва, но си прав.

— И така, от какво имате нужда?

— Болногледач. Някой, който ще бъде постоянно около него, ще го храни и ще се грижи за него. А също така и двойник, ако можем да намерим такъв.

— Двойник?

— Имитатор — поясни Майлс. — Човек, който да се появява на събития, на които трябва да присъства Гай. За да го виждат хората. Да присъства на масата на приеми и други подобни неща. За да изглежда, че всичко си върви нормално.

— Значи, ви е нужен силен призовател на вода. Някой, който умее да променя външността си.

— Да. Но не са много мъжете, които са толкова силни призователи на вода. Дори и да имат необходимите умения... това просто не се смята за мъжка работа.

Тави приклепна, без да откъсва поглед от Майлс.

— Познавам двама, които биха могли да помогнат.

Майлс повдигна вежди.

— Първият е роб — каза Тави. — Името му е Фейд. Той работи в кухнята и в градините на Академията. Познавам го още от раждането ми. Не създава впечатление, че е много съобразителен човек, но почти никога не разговаря и умее да остава незабележим. Гай го докара тук заедно с мен, когато постъпих в Академията.

Майлс прехапа устни.

— Наистина ли? Хубаво. Ще го прехвърля при мен, за да ми помага в последните приготовления. Никой няма да обърне внимание на подобно нещо преди фестивала. А другият?

— Антилар Максим — каза Тави. — Никой в Академията няма на шнурчето си повече водни мъниста от него, при това той е изгубил част от своите.

— Копелето на лорд Антил?

— Да, сър — кимна Тави.

— Наистина ли мислиш, че може да му се има доверие, Тави?

Тави си пое дълбоко въздух.

— Бих заложил живота си, сър.

Майлс се засмя хрипливо.

— Да. Точно за това става въпрос. А има ли умения да променя вида си?

Тави се намръщи.

— Не съм най-подходящият човек, на когото да задавате въпроси относно призоваването на фурии, сър. Но той използва много малка част от уменията си по време на упражненията и пак получава най-високите оценки. Можете да обмислите също предложението ми да се свържете с...

— Не — прекъсна го Майлс. — И без това твърде много хора ще знаят за това, което става. Достатъчно са, Тави.

— Сигурен ли сте?

— Да. Не трябва да разказваш нищо на никого. И се погрижи никой да не се доближава достатъчно близко, че да разбере какво се е случило. И при необходимост бъди готов на всякакви мерки. — Капитанът се обърна към Тави и студеният му поглед прониза момчето. — Аз смятам да направя същото. Разбра ли ме добре?

Тави потрепери и наведе глава. Майлс не положи ръка върху дръжката на меча, за да подчертае думите си. Нямахше нужда от това.

— Разбрах, сър.

— Сигурен ли си, че искаш да замесиш приятелите си в тази история?

— Не — отговори Тави тихо. — Но държавата има нужда от тях.

— Да, момче — въздъхна Майлс. — Макар че, кой знае, при повече късмет нещата може да се разрешат от само себе си.

— Да, сър.

— И така, аз ще остана тук. А ти доведи Килиан и останалите. — Майлс отново коленичи до Първия лорд. — Съдбата на държавата може да зависи от нас, момче. Дръж всички далеч от него. И не казвай на никого.

— Ще се постарая да не допускам никого до него — каза Тави. — И няма да кажа на никого.

ГЛАВА 10

— Спри да се притесняваш — каза Бърnard. — Трябва само веднага да отидеш да разговаряш с Гай и всичко ще бъде наред.

— Сигурен ли си? — попита Исана. — Че няма да се стигне до битка?

— Напълно — увери Бърnard сестра си, застанал на прага на спалнята ѝ. Лъчите на сутрешното слънце, които проникваха през тесните прозорци, рисуваха по пода златни шарки. — И аз не искам да видя мъртви още добри хора. Просто ми се ще да се опитам да задържа тези ворди в гнездото им, докато не пристигнат легионерите.

Исана приключи със сплитането на косата си в дебела плитка и се погледна в огледалото. Макар да бе облякла най-хубавата си рокля, тя знаеше, че дрехата ще предизвика смях в столицата Алера Империя с грубата си изработка и старомодността си. Отражението ѝ изглеждаше изпито, неуверено и разтревожено.

— Сигурен ли си, че няма да ви нападнат първи?

— Дорога изглеждаше сигурен, че разполагаме с известно време, преди да се решат да го направят — отвърна Бърnard. — Той изпрати човек да доведе още бойци от племето му, но те се намират в южните планини и ще пристигнат чак след две или три седмици.

— А ако Първият лорд не изпрати легионери на помощ?

— Ще изпрати — заяви Амара уверено, влизайки в стаята. — Ескортът ти пристигна, Исана.

— Благодаря. Добре ли изглеждат?

Амара оправи единия ръкав на роклята на Исана и изтупа едно мъхче.

— Прекрасна си. Гай уважава много Дорога и брат ти. Ще се отнесе сериозно към предупреждението им.

— Веднага ще отида при него — отвърна Исана, макар мисълта да разговаря с Гай въобще да не ѝ беше приятна. Очите на стареца забелязваха твърде много неща, за да се чувства уверено в негово присъствие. — Но доколкото знам, съществуват много протоколни

правила за получаването на аудиенция. Той е Първият лорд. Аз съм само холтър. Сигурна ли си, че ще ме приеме?

— Ако има проблем, потърси Тави — каза Амара. — Никой не може да ти откаже правото да посетиш племенника си, а Тави често изпълнява задълженията на паж на Негово Величество. Той познава прислужниците и охраната на Първия лорд и ще ти помогне.

Исана погледна към Амара и кимна.

— Разбирам — отвърна тя. — Две години. Дали ще го позная?

Амара се усмихна.

— Може би ще се наложи да се изкачиш с две стъпала над него, за да го настигнеш по ръст. Доста се е издължил и е натрупал мускули.

— Момчетата растат — каза Исана.

Амара я изгледа изпитателно и каза:

— Понякога Академията може да промени хората в отрицателна посока. Но не и Тави. Той си е все същият. Добър човек е, Исана. Мисля, че имаш пълното право да се гордееш с него.

Исана почувства как се изпълва с благодарност към Амара. Макар досега тя да не бе говорила така и да не бе споделяла чувствата си, Исана можеше да усети искреността на жената със същата лекота, с която виждаше усмивката ѝ. Макар и Амара да бе Курсор, Исана не се и съмняваше, че думите ѝ означаваха точно това — откровена похвала и желание да я успокои.

— Благодаря ти, *графиньо*.

Амара леко наклони глава в жест, отразяващ съвсем точно уважението, което Исана чувстваше, че младата жена изпитва към нея.

— Бърнард? — каза Амара. — Имаш ли нещо против да поговоря с холтър Исана?

— Съвсем не — отвърна дружелюбно Бърнард.

Исана с усилие сподави смеха, който заплашваше да се излее от устата ѝ.

Миг по-късно Амара повдигна вежда и рече:

— Насае?

Бърнард примигна и веднага изпъна рамене.

— О, да. Разбира се. — После ги погледна подозрително. — Хм. Ще бъда в плевнята. След час потегляме. Трябва да проверя дали Фредерик — простете, сър Фредерик — не се е запилял нанякъде и не е забравил за всичко.

— Благодаря ти — рече Исана.

Бърнард ѝ намигна, докосна Амара по ръката и излезе от стаята. Амара затвори вратата и се подпря с ръка на нея. За миг затвори очи и Исана усети странното стягане на въздуха. Ушите ѝ изпукаха болезнено.

— Така — каза Амара. — Извинявай, но исках да съм сигурна, че никой няма да ни чуе.

Исана изненадано повдигна вежди.

— Нима очакваш в дома ми да има шпиони?

— Не. Не, холтър. Но трябва да говоря с теб за нещо лично.

Исана изпъна рамене и леко наклони главата си на една страна.

— Моля те, обясни.

Амара кимна. Сенките под очите ѝ бяха по-дълбоки отпреди. Исана се намръщи и изгледа изпитателно младата жена. Самата Амара бе завършила Академията само преди няколко години, макар Исана да бе сигурна, че приемайки поста на Курсор, тя бе имала доста по-труден живот от много други. Амара беше съзряла по-бързо от жените на нейната възраст и Исана се изпълни със съчувствие към нея. След всичко, което се бе случило, понякога тя забравяше колко млада е всъщност графинята.

— Холтър — рече Амара, — не знам по какъв друг начин да го кажа, затова просто ще попитам.

Тя се поколеба.

— Питай — каза Исана.

Амара кръстоса ръце върху гърдите си и без да повдига глава, попита:

— С какво съм те обидила, Исана?

Усещането за непоносима болка и отчаяние, което се излъчваше от момичето, обгърна Исана като облак искрящи въглени. Тя се обърна и отиде в другия край на стаята. Положи доста усилия, за да запази каменно изражение и да остане спокойна.

— Какво имаш предвид?

Амара помръдна едното си рамо и Исана почувства раздражението, което се надигна в младата жена.

— Това, че не ме харесваш. Никога не си се отнасяла зле с мен. Нито си ми казвала нещо лошо. Но аз знам, че никога не се радваш да ме видиш в дома си.

Исана си пое дълбоко дъх.

— Не знам какво имаш предвид, Амара. Ти винаги си добре дошла тук.

Амара поклати глава.

— Благодаря ти, че се опита да ме убедиш в това. Но през последните две години съм те посещавала няколко пъти. И ти нито веднъж не се обърна с гръб към мен. Никога не седна на една маса с мен, нито прие да се храниш с мен — вместо това предпочиташе да обслужваш всички останали. Когато разговаряме, никога не срещаш погледа ми. И до днес никога не беше оставала в една стая само с мен.

Исана усети как при думите на младата жена собствените ѝ вежди неволно се повдигат. Тя понечи да отговори, но се спря. Беше ли права Амара? Тя се опита да си спомни срещите им през изминалите две години.

— Фурии — въздъхна тя. — Наистина ли съм се държала така?

Амара кимна.

— Помислих си, че... че съм направила нещо, за да го заслужа. Надявах се с времето нещата да се уталожат, но не се получи.

Исана я дари с мимолетна усмивка.

— Две години не са много време за изцеляването на някои рани. Понякога е нужно много време. Цял живот.

— Никога не съм искала да те нараня, Исана. Повярвай ми. Бърнард те обожава, а аз никога няма съзнателно да ти навредя. Ако съм казала или направила нещо, моля те, кажи ми.

Исана събра ръце в скута си и погледна намръщено към вратата.

— Никога не си ме обиждала, Амара. Причината не е в теб.

Разочарованието на Амара се промъкна в гласа ѝ.

— Тогава защо?

Исана стисна здраво устни.

— Ти си изключително лоялен човек, Амара. Работиш за Гай. Заклела си се пред него.

— И защо това те обижда?

— Само по себе си това не ме обижда. Но Гай е друга работа.

Устните на Амара се стиснаха в тънка линия.

— А какво освен великодушие и благодарност си видяла от него?

Пламенна, горчива омраза прониза гърдите на Исана и прозвуча в думите ѝ.

— Днес едва не загинах заради благодарността и великодушието му. Аз съм едно провинциално момиче, Амара, но не съм глупачка. Гай ме използва като оръжие, за да раздели враговете си. Назначаването на Бърнард за граф Калдерон през главата на аристократичните домове на Рива цели да им напомни, че Гай, а не Рива, управлява Алера. Ние сме просто инструменти в неговите ръце.

— Не е честно, Исана — отвърна Амара, но гласът ѝ прозвуча унило.

— Честно ли? — попита настоятелно Исана. — А той кога е бил честен? Положението и признанието, което получихме от него преди две години, не беше награда. Той създаде една малка армия врагове за мен и брат ми, след това примами Тави в Академията под неговия патронаж — и аз съм сигурна, че племенникът ми е намерил там други хора, които не го обичат и са готови да му навредят.

— Тави получава най-доброто образование в Алера — заяви Амара. — Едва ли си недоволна от това. Той е здрав и се чувства добре. Как ще му навреди това?

— Сигурна съм, че е здрав. И е добре. И учи. Това е един невероятно учтив начин да бъде задържан за заложник — отвърна Исана. Думите оставиха горчив вкус в устата ѝ. — Гай знаеше колко много иска Тави да отиде да учи в Академията. Наясно беше, че момчето ще бъде буквално унищожено, когато го върнат обратно. Гай ни манипулира. Той не ни остави друг избор. Трябва да го поддържаме с всички сили, ако искаме да останем живи.

— Не — отвърна Амара. — Не, не мога да го повярвам.

— Разбира се, че не можеш. Ти си му вярна.

— Но не до фанатизъм — отвърна Амара. — Не и безрезервно. Виждала съм го. Познавам го. Той е свестен човек, а ти тълкуваш действията му във възможно най-лошата светлина.

— Имам си причини — рече Исана. Дълбоко в себе си остана поразена от жлъчта и отровата в гласа си. — Имам си причини.

На лицето на Амара се изписа загриженост и търпеливост, но гласът ѝ продължи да звучи меко.

— Ти го мразиш.

— Омраза е твърде мека дума.

Амара озадачено примигна няколко пъти.

— Защо?

— Защото Гай уби... по-младата ми сестра.

Амара поклати глава.

— Не. Той не е такъв. Той е корав владетел, но не е убиец.

— Не го извърши със собствените си ръце — каза Исана. — Но вината е негова.

Амара прехапа долната си устна.

— Обвиняваш го за това, което се е случило с нея.

— Той е виновен. Без него Тави все още щеше да има майка. И баща.

— Не разбирам. Какво им се е случило?

Исана помръдна едното си рамо.

— Семейството ми беше бедно и сестра ми не можа да се омъжи до двайсетия си рожден ден. Беше изпратена в лагера на Кралския легион, за да отслужи гражданската си служба. Там се запозна с един войник, влюби се в него и му роди дете. Тави.

Амара бавно кимна.

— Как умряха те?

— Политика — рече Исана. — Гай нареди на Кралския легион да се прехвърли в долината Калдерон. Така искаше да напомни на Рива кой е господарят в онзи период на вътрешни размирици и същевременно да успокои Сената, разполагайки легион на пътя на маратската орда, която се канеше да нахлуе в страната. Едновременно с това предупреди лорд Рива, че войниците му са в готовност и наблизко.

Амара издаде лек съскащ звук.

— Първата калдеронска битка.

— Да — отвърна Исана. — Родителите на Тави бяха там. Никой от тях не оцеля.

— Но, Исана — рече Амара, — не Първият лорд е издал заповед за смъртта им. Той е изпратил легиона срещу потенциална опасност. *Затова* са създадени легионите. Загубата ти е трагична, но не можеш да обвиняваш Гай за това, че не е предвидил числеността на маратската орда, която е изненадала дори собствените му командири.

— Те са се намирали там по негова заповед. Вината е негова.

Амара изпъна раменете си и стисна зъби.

— Велики фурии, холтър. Собственият му *син* е бил убит там.

— Знам — сопна ѝ се Исана. Думите напиреха да излязат от устата ѝ, но тя поклати глава и замълча. Това ѝ струваше огромни усилия, толкова силна бе омразата в сърцето ѝ. — Не го обвинявам само за това. — Тя затвори очи. — Има и други причини.

— И те са...? — попита Амара.

— От лично естество.

Курсорът се умълча за няколко продължителни секунди, след което кимна.

— В такъв случай... предполагам, че трябва да се примирим с различията ни по този въпрос, холтър.

— Това ми беше ясно още преди да започнем разговора, Амара — отвърна Исана.

Гневът ѝ постепенно утихваше, оставяйки след себе си само болка и умора.

— Знам, че е добър, способен владетел. И почтен, пряк човек. Той жертва много в името на страната — дори собствения си син. И се гордея, че му служи, доколкото ми стигат силите.

— А аз никога няма да му простя — отвърна Исана. — Никога.

Амара кимна вдървено и Исана усети огорчението ѝ, което се криеше под учтивото изражение на лицето ѝ.

— Съжалявам, холтър. След всичко, което преживя вчера... Съжалявам. Не трябваше да те подлагам на това.

Исана поклати глава.

— Няма нищо, графиньо. Хубаво е, че поговорихме откровено за това.

— Сигурно — отвърна Амара. Тя докосна вратата и напрежението във въздуха изчезна. — Ще се погрижа да подготвят лектиката ти и да нахранят хората от ескорта.

— Почакай — рече Исана.

Амара се спря, поставила ръка на дръжката на вратата.

— С теб Бърнард е много щастлив — тихо каза Исана. — От години не съм го виждала такъв. Не искам това да застава между вас, Амара. Не е необходимо да имаме еднакво мнение за Първия лорд, за да останеш с него.

Амара кимна и ѝ се усмихна мълчаливо, след което излезе от стаята. Исана се загледа в отражението си в огледалото, после се изправи. Отиде до сандъка, който бе оставен до леглото ѝ, и го отвори.

Извади отвътре купчините спално бельо, чифт резервни обувки, допълнителна възглавница и малката дървена кутия със сребърните украшения, които си бе купувала през годините. После натисна силно в единия край на дъното му, призовавайки Ручей да изтегли влагата от дъските, които изсъхнаха и се размърдаха. Исана махна сухите летви и отдолу се разкри малък тайник.

Тя извади от него копринена кесийка за бижута. Развърза вървичките ѝ, отвори я и изсипа съдържанието ѝ в шепата си.

Проблесна елегантен пръстен, нанизан на тънка сребърна верижка. Металът беше тежък и хладен. В него бе вграден камък, който незнайно как се променяше от проблясващ син диамант в кървавочервен рубин. Поддържаха го на крилете си два сребърни орела, единият малко по-голям от другия, които се рееха един срещу друг.

Когато погледна към пръстена, отново я изпълниха старата болка и чувство за загуба, но тя не помоли Ручей да пресуши сълзите ѝ.

После наниза верижката през главата си и я скри под роклята. За миг се погледна в огледалото и прогони червенината около очите си. Нямахше достатъчно време, което да губи в спомени за миналото.

Исана вирна брадичката си, придаде спокоен вид на лицето си и излезе от стаята си, за да помогне на семейството, което обичаше с цялото си сърце, и на мъжа, когото мразеше до дъното на душата си.

ГЛАВА 11

Когато рицарите Аери, изпратени от Короната, се спуснаха от тъмносивите облаци, Амара вече ги чакаше. Толкова на север от столицата пролетта можеше да е неприятно студена и влажна, но дъждът, за който загатваха случайните прогърмявания или светкавици, все още не бе дошъл. Амара разпозна мъжа, който водеше групата, и за кратко бе изкушена от мисълта да подтикне натежалите от влага облаци да изсипят товара си малко по-рано. Върху надменната му глава.

Сър Хорацио летеше пред закритата лектика. Богато украсената му броня се опитваше с всички сили да заблести в облачния ден, червеното му кадифено наметало се развяваше зад гърба му. В четирите краища на лектиката летяха рицари с пътнически сбруи, които я поддържаха, а други четирима патрулираха край нея. Отрядът се спусна по-бързо от необходимото и фуриите им завихриха миниатюрни смерчове, които разрошиха косата на Амара и принудиха овцете от близката кошара да се струпат уплашено в далечния ѝ край. Хората от холта, които сновяха наоколо и подготвяха провизии и това-онова за кохортата на Бърнард, трябваше да заслонят очите си, за да ги предпазят от разлетелите се слама и прах.

— Идиот — каза Амара и въздъхна, изправяйки Сирус между себе си и летящите парчета.

Хорацио се спусна леко на земята. Като подтрибун и рицар на Кралския легион, той имаше правото да украси бронята си със златни и сребърни филиграни и да сложи блестящи скъпоценни камъни на шлема и дръжката на меча си, но златната бродерия на кадифеното му наметало вече ѝ идваше в повече. Хорацио бе натрупал състояние от залози на Вятърните гонки, ежегодното състезание за призователи на вятър, което се провеждаше по време на фестивала, и държеше всички да го знаят.

И естествено, нямаше никакво желание да се разбира, че бе изгубил лъвския пай от богатствата си първата година, когато Амара се

записа за участие. Той никога не я остави да го забрави, макар че тя също не би се държала учтиво с човек, заради когото е изгубила толкова много пари. Курсорът изчака всички рицари да се спуснат в двора и се приближи до тях.

— Добър ден, сър! — избоботи Хорацио с металически баритон. — О, не. Въобще не е сър. Това сте вие, графиньо Амара. Простете ми, но отдалече ми приличахте на млад мъж.

Няколко години по-рано тази обида към физиката ѝ сигурно щеше да я жегне дълбоко. Но това бе, преди да стане Курсор. И преди Бърнард.

— Няма нищо, сър Хорацио. Нормално е мъж на вашата възраст да среща подобни трудности в тази сфера.

Тя му се поклони грациозно, без да пропуска хихикането, което се дочу откъм останалите рицари.

Хорацио ѝ се поклони в отговор с обидена усмивка и стрелна с поглед мъжете, които стояха зад него. Всичките осем рицари се престориха, че разглеждат двора с отегчени лица.

— Разбира се. Предполагам, че пътничката ни е готова да потегли?

— Скоро — отвърна Амара. — Сигурна съм, че в кухнята ще се намери нещо за хората ви да похапнат, докато я чакат.

— Не е необходимо, графиньо — отвърна Хорацио. — Моля, съобщете на Исана, че очакваме появата ѝ, за да можем да отпътуваме.

— Ще изчакате *холтър* Исана колкото се налага — каза тя, като умишлено повиши тон. — И тъй като сте гост в нейния холт, подтрибуне, очаквам от вас да се държите учтиво с един гражданин на страната, както се очаква от рицар и войник на Кралския легион.

Хорацио присви очи, пламнал от гняв, но кимна съвсем леко с глава.

— Освен това — продължи тя — настойчиво ви съветвам да позволите на хората си да отдъхнат и да се нахранят, докато все още могат. Ако времето се влоши, ще са им нужни всичките им сили.

— Не съм длъжен да изпълнявам вашите заповеди, що се отнася до командването на хората ми, графиньо — сопна ѝ се Хорацио.

— О, фурии — разнесе се женски глас откъм лектиката. — Може би трябва да дадем на всеки един от вас по една сопа и да ви оставим

да се претрепете до смърт. Не виждам по-бърз начин да сложим край на тази непристойна проява. Ролф, ако обичаш?

Единият от рицарите веднага отиде до лектиката, отвори вратата и учтиво предложи ръка на дребничката жена, която се появи от нея. Тя сигурно беше около метър и петдесет, изглеждаше крехка и деликатна, изящна като парцийска лястовица. Кожата ѝ имаше цвят на тъмен мед, а прекрасната ѝ лъскава коса бе по-тъмна от влажен въглен. Роклята ѝ бе ушита от скъпа коприна, макар и в убити кафяви и сиви тонове, а деколтето ѝ бе далеч по-открито, отколкото се смяташе за прилично за жените с каквото и да било положение. Чертите ѝ бяха възхитителни, а тъмните ѝ очи изглеждаха като че ли твърде големи за лицето. Два наниза перли с цвета на залязващо слънце, открити нейде в морето на родината ѝ, придържаха косата ѝ, а други два обвиваха шията ѝ.

Перлите от огърлицата бяха безценни и прекрасни — но те не можеха да прикрият факта, че бяха монтирани върху елегантен робски нашийник.

— Амара — каза жената и устните ѝ се разтеглиха в широка усмивка. — Само няколко години далеч от цивилизования Юг и вече си се превърнала в дивачка. — Тя протегна ръце. — Сигурно съвсем си ме забравила.

Амара отвърна през смях:

— Сирай! — И пристъпи напред, за да улови ръцете ѝ. Както винаги, пред красотата на Сирай тя се чувстваше едра и тромава и както винаги, това изобщо не я притесняваше. — Какво правиш тук?

Очите на Сирай проблеснаха развеселено и тя леко се залюля напред-назад.

— О, скъпа, просто не мога да се държа на краката си от умора. Мислех, че ще се справя, но напоследък съм толкова немощна. — Тя се облегна на ръката на Амара и хвърли на Хорацио поглед, който би разтопил и сърцето на амарантски търговец. — Подтрибуне, простете ми за моята слабост. Имате ли нещо против да поседна малко и да се поосвежа, преди да отпътуваме?

За миг Хорацио изглеждаше разочарован, после погледна към Амара и каза:

— Разбира се, лейди Сирай.

Сирай му се усмихна изнурено.

— Благодаря ви, милорд. Не ми се иска вие и хората ви да страдате заради мен. Ще се присъедините ли към мен на масата?

Хорацио завъртя очи и въздъхна.

— Предполагам, че това е дълг на всеки един кавалер.

— Естествено — рече Сирай и го потупа по ръката с мъничката си длан, а после прокара пръст по перлите на шията си. — Понякога всички сме роби на положението си. — Тя се обърна към Амара и каза: — Има ли място, където да се освежа, скъпа?

— Разбира се — каза Амара. — Отгук, лейди Сирай.

— Благодаря — отвърна Сирай. — Подтрибуне, съвсем скоро ще се присъединя към вас и хората ви в трапезарията. — Тя тръгна, хванала Амара за ръката, усмихвайки се победоносно на рицарите Аери, докато минаваше край тях. Мъжете ѝ отвърнаха с усмивки и многозначителни погледи.

— Ти си зла жена — промърмори Амара, когато се отдалечиха достатъчно, че да не ги чуват. — Хорацио никога няма да ти прости, че го изманипулира така пред всички.

— Хорацио продължава да командва отряда само защото подчинените му са талантливи — отвърна развеселено Сирай. В очите ѝ проблесна порочна искра. — А в случая на Ролф, *много* талантливи.

Амара усети как бузите ѝ пламват.

— *Сирай*.

— Е, скъпа, ти какво очакваш? Напълно естествено е една куртизанка да се отдава на непристойни страсти. — Тя докосна устните си с език. — А в случая с Ролф отдаването е пълно. Достатъчно е да кажа, че Хорацио не представлява заплаха за мен, и той го знае много добре. — Усмивката на Сирай се скри. — Понякога ми се иска да опита нещо. Ще бъде приятно разнообразие.

— В какъв смисъл?

Сирай я погледна с непроницаеми очи и каза:

— Не навън, скъпа.

Амара се намръщи, после се умълча и поведе Сирай към къщата и стаите за гости, които се намираха над голямата зала. Остави жената няколко минути насаме, след което се вмъкна вътре и накара Сирус да запечата вратата срещу потенциални подслушвачи.

Щом въздухът около тях се уплътни, Сирай се отпусна на един стол и каза:

— Толкова се радвам да те видя отново, Амара.

— И аз теб — отвърна Амара. Тя коленичи на пода до нея, така че очите им да са на едно ниво. — Какво правиш тук? Очаквах Курсорът легат да изпрати Мира или Касандра.

— Мира беше убита край Каларе преди три дни — отвърна Сирай. Тя скръсти ръце, но не преди Амара да забележи, че пръстите на куртизанката треперят. — Касандра не е била виждана в Парция от няколко дни. Всички смятат, че е или мъртва, или разкрита.

Амара се почувства така, сякаш е получила юмрук в корема.

— Велики фурии — прошепна тя. — Какво се случи?

— Война — отвърна Сирай. — Тиха война, която се води в страничните улички и помощните коридори. Издирват и убиват всички нас, Курсорите.

— Но кой? — ахна Амара.

Сирай леко повдигна рамене.

— Кой ли? Според нас е Калар — отвърна тя.

— Но как е разбрал къде да нанесе удара си?

— Очевидно имаме предател. Хората ни са избивани в леглата си, в баните. Които и да са убийците, някой, който ни познава, им казва къде да ударят.

— Фиделиас — рече Амара.

В устата ѝ загорча.

— Вероятно — отвърна Сирай. — Но трябва да предположим, че може да има някой и сред Курсорите — което означава, че не трябва да се доверяваме на никого, Курсор или не.

— Велики фурии — ахна Амара. — А Първият лорд?

— Връзките във всички южни градове са нарушени. Всички канали до Първия лорд са прекъснати.

— Какво?

— Знам — каза Сирай. Дребничката жена потрепери. — Първоначалните ми заповеди от Курсора легат бяха да изпратя агент под твоя команда, който да ескортира холтър Исана до фестивала. Но щом всичко това започна да се случва, стана ясно, че всеки опит за контакт с останалите Курсори би бил опасен. Трябваше да поговоря с някого, на когото имам доверие. И ето ме тук.

Амара взе ръцете на Сирай в своите и леко ги стисна.

— Благодаря ти — отвърна жената с изморена усмивка. — Трябва да предположим, че слухът за това все още не е достигнал до Първия лорд.

— Смяташ да използваш Исана, за да се срещнеш лично с него — каза Амара.

— Точно така. Не мога да се сетя за по-безопасен начин да го направя.

— Може да не е чак толкова безопасен — отвърна Амара. — Вчера сутринта наемен убиец се опита да убие холтър Исана. Използваше каларски нож.

Очите на Сирай се ококориха.

— Велики фурии.

Амара кимна намръщено.

— А тя е живяла през целия си живот в провинцията. Не може да отиде в столицата непросветена. Трябва да ѝ разясниш политическите кръгове. — Тя въздъхна. — Внимавай много, Сирай. Ще се опитат да я премахнат преди церемонията по представянето.

Сирай прехапа устната си.

— Не съм страхливка, Амара, но не съм и телохранител. В никакъв случай няма да успея да я защитя от обучени убийци. Щом положението е такова, искам да дойдеш с нас.

Амара поклати глава.

— Не мога. И тук си имаме проблеми. — Тя ѝ обясни какво им беше разказал Дорога за вордите. — Не можем да им позволим да се размножават и разпространяват. Местният гарнизон ще има нужда от всеки призовател, за да попречат на това същество отново да избяга.

Сирай повдигна вежди.

— Скъпа, сигурна ли си в това? Вярно, че си имала контакти с тези варвари, но не мислиш ли, че може и да изопачават истината?

— Не — отвърна тихо Амара. — От опит знам, че не могат да изопачават. Дорога пристигна тук вчера с по-малко от двеста оцелели бойци от двехилядна орда.

— О, я стига — рече Сирай. — Това си е чиста лъжа. Такива измислици ще разколебаят дори легионерите.

— Маратите не са легионери — каза Амара. — Те не са като нас. Но чуй това — те се бият заедно, мъже, жени и деца, редом със семейството и приятелите си. Не биха ги изоставили дори ако това

означава да загинат с тях. Те смятат вордите за заплаха — не само за територията им, но и за семействата и живота им.

— И така да е — отвърна Сирай. — Ти не си боен призовател, Амара. Ти си Курсор. Остави онези, чийто дълг са бойните дела, да си свършат работата. А ти трябва да изпълниш призиванието си. Върни се с мен в столицата.

— Не — рече Амара. Тя отиде до прозореца и хвърли бърз поглед навън. Бърнард и Фредерик нагласяха две големи бъчви с консервирана храна в дисагите, които висяха от двете страни на сбруята на един гаргант. Животното се прозя, без да обръща внимание на почти еднотонния допълнителен товар на гърба си, който двамата призователи на земя бяха повдигнали с помощта на фуриите си. — Тукашният гарнизон изгуби голяма част от своите рицари Аери във Втората калдеронска битка и среща трудности при замяната им. Бърнард може да има нужда от помощ за изпращането на съобщения или за летящо разузнаване.

Сирай тихо ахна.

Амара се обърна и видя, че дребничката куртизанка я е зяпнала с отворена уста.

— Амара — рече обвинително жената. — Ти си му любовница.

— Какво? — сепна се тя. — Не е каквото си...

— Не си прави труда да отричаш — каза Сирай. — Него *гледаше* там навън, нали?

— Какво общо има това с останалото? — попита Амара.

— Видях очите ти — отвърна Сирай. — Когато го нарече *Бърнард*. Той е навън и се занимава с физически труд, нали?

Амара усети как лицето ѝ отново пламва.

— Как успя...

— Разбирам ги тези неща, скъпа — отвърна закачливо куртизанката. — Това ми е работата. — Дребничката жена прекоси стаята и погледна през прозореца към двора, повдигайки едната си вежда. — Кой е той?

— Зелената туника — предаде се Амара и се върна обратно при прозореца. — Товари гарганта. Тъмна коса, брада, леко прошарени.

— Ами — рече Сирай. — Въобще не е стар. Бих казала, че е по-скоро рано побелял. Такива мъже винаги са много привлекателни. Това означава, че има способността да поема отговорности и съвестно да ги

изпълнява. Освен това... — Тя се поколеба и примигна. — Доста е силен, нали?

— Да — отвърна Амара. — И е невероятен стрелец с лък.

Сирай я погледна косо.

— Знам, че звучи банално, но силните мъже притежават неоспоримо примитивно привличане. Не си ли съгласна с мен?

Лицето на Амара пламна.

— Ами... да. Отива му. — Тя си пое дълбоко дъх. — Освен това може да бъде много нежен.

Сирай я погледна ужасено.

— Леле, по-зле е, отколкото си мислех. Ти не си му любовница. Ти си *влюбена* в него.

— Не съм — възрази Амара. — Искам да кажа... Виждам го сравнително често. След Втората калдеронска битка аз съм куриер на Гай за региона... — Гласът ѝ заглъхна. — Не знам. Мисля, че никога не съм била влюбена.

Сирай се обърна с гръб към прозореца. Над рамото ѝ Амара можеше да види как Бърнард дава указания на двамата мъже, впрягащи в каруцата с припаси два тежкотоварни коня, след което проверява копитата на животните.

— Виждате ли се достатъчно често? — попита куртизанката.

— Ами... Няма да възразя, ако мога да го виждам още по-често.

— Хмм — промърмори Сирай. — А какво най-много харесваш в него?

— Ръцете му — отвърна веднага Амара, без дори да се замисля, и усети как отново се изчервява. — Силни са. Кожата е леко загрубяла. Но са топли и нежни.

— Аха — каза Сирай.

— Или устните му — изгърси Амара. — Тоест очите му, разбира се, са красиви, но устните са... искам да кажа, че може...

— Че знае как да целува — рече Сирай.

Амара се запъна и успя само да кимне.

— Добре — каза Сирай. — Съдейки по всичко, мога спокойно да заявя, че знаеш какво е да обичаш.

Амара прехапа устната си.

— Наистина ли мислиш така?

Куртизанката се усмихна с лека тъга.

— Разбира се, скъпа.

Амара отново погледна към двора, където две момчета, на не повече от шест или седем години, изскочиха от скривалището си във фургона и се метнаха на гърба на Бърнард. Едрият мъж изрева от престорена ярост и се завъртя, сякаш се опитваше да ги достигне, докато момчетата не се изпуснаха и не изпопадаха, замаяни и заливащи се в смях, по земята. Бърнард им се ухили, разроши косите им и ги отпрати с едно махване на ръката си. Изведнъж Амара усети, че се усмихва.

Сирай отново заговори, този път с нисък и много нежен глас.

— Ще трябва да го оставиш, разбира се.

Амара усети как гърбът ѝ се стяга. Тя отново погледна през прозореца.

— Ти си Курсор — продължи Сирай. — Ползваш се с доверието на самия Първи лорд. Заклела си се да отдадеш живота си за него.

— Знам — отвърна Амара. — Но...

Сирай поклати глава.

— Амара, ако наистина го обичаш, не можеш да му причиниш това. Бърнард вече е благородник. Има своите задължения, отговорности. Едно от тях е да си намери съпруга, която да постави неговите интереси над всичко.

Амара погледна към Бърнард и двете деца. Погледът ѝ внезапно се замъгли от горещи сълзи.

— Той има задължения — продължи Сирай със съчувствие, но и решителност в гласа. — И едно от тях е да създаде деца, за да може призоваването на фурии в кръвната му линия да укрепи могъществото на страната ни.

— А аз съм безплодна — прошепна Амара. Тя притисна длан към корема си и почти усети невидимите белези, останали след тежката болест. Усети горчивина в устата си. — Не мога да му даря деца.

Сирай поклати глава и погледна през прозореца към двора. Фредерик вкара втората двойка огромни гарганти в двора и заедно с Бърнард започнаха да им слагат хамутите, докато останалите мъже от холта носеха и трупаха чували и сандъци на земята, които после щяха да бъдат натоварени върху животните. След това Сирай се надигна на пръсти и внимателно придърпа надолу паравана.

— Съжалявам, скъпа.

— Никога не се бях замисляла за това — каза Амара. Нови сълзи роннаха от очите ѝ. — Бях толкова щастлива, че никога...

— Любовта е като огън, Амара. Ако се приближиш твърде близо до нея, ще се опариш. — Сирай се приближи до нея и я погали по бузата с опакото на ръката си. — Знаеш какво трябва да направиш.

— Да.

— Тогава го направи бързо. И чисто. — Сирай въздъхна. — Знам много добре какво говоря. Съжалявам, скъпа.

Амара затвори очи и притисна тъжното си лице към ръката на Сирай. Не можеше да спре сълзите си. А и не се опита.

— Толкова много неща се случиха наведнъж — каза след миг Сирай. — Не може да е просто съвпадение, нали?

Амара поклати глава.

— Не мисля.

— Фурии — въздъхна Сирай и изразителните ѝ очи се замъглиха.

— Сирай — каза тихо Амара. — Наистина смятам, че именно тук се крие истинска опасност за страната. И възнамерявам да остана.

Сирай я погледна с присвити очи.

— Но, скъпа, *разбира се*, че ще останеш. Нямам нужда от телохранителка, която вехне по някой мъж — ти си ми абсолютно безполезна.

Амара се задави от изблика на смях, последвал думите на куртизанката, и притисна приятелката си в здрава прегръдка.

— Ще се справиш ли?

— Разбира се, скъпа — отвърна Сирай.

Но въпреки топлината и веселата нотка в гласа ѝ, Амара усети как дребничката куртизанка трепери. Сирай сигурно също усещаше собственото ѝ треперене.

Амара отстъпи назад, постави ръцете си на раменете на Сирай и я погледна в очите.

— Дълг. Вордите може да са проникнали в столицата. Може би са изпратени още убийци срещу холтър Исана. Избиват Курсорите. А ако Короната не изпрати подкрепления на тукашния гарнизон, ще загинат още местни хора и легионери. И най-вероятно аз заедно с тях.

Сирай затвори за миг очи и леко кимна с глава.

— Знам. Но... Амара, боя се... боя се, че не съм подготвена за такава ситуация. Аз работя в големите зали и спални, с вино и парфюми. А не в тъмните странични улички с наметала и ками. Не обичам ножовете. Дори не *притежавам* кама. А наметалата ми са твърде скъпи, за да си позволя да ги изцапам с кръв.

Амара стисна леко раменете ѝ и се усмихна.

— Добре. Може пък да не се стигне до това.

В отговор Сирай ѝ се усмихна неуверено.

— Надявам се. Ще ми бъде много трудно. — Тя поклати глава и прогони тревогата от лицето си. — Погледни се, Амара. Станала си толкова висока и силна. Не е останало нищо от селското момиче, което видях да лети над морето.

— Струва ми се толкова отдавна — каза Амара.

Сирай кимна и докосна кичура коса, който бе паднал край бузата на приятелката ѝ. Лицето ѝ придоби делово изражение.

— Ще тръгваме ли?

Амара вдигна ръка и натискът на Сирусовата бариера изчезна.

— Исана ще е готова скоро за отпътуване. Бъди предпазлива и бърза, Сирай. Времето ни изтича.

ГЛАВА 12

На Тави му бяха необходими три часа, за да открие Макс, който наистина се оказа в дома на една млада вдовица. Изгуби още един час в търсене на начин да се промъкне в къщата и половин час да освети, облече и да преведе своя олюляващ се приятел през улиците на града до Цитаделата. Когато най-после двамата се озоваха пред осветената сграда на Академията, вече беше настъпил онзи безмълвен, студен час на нощта, точно преди зората да оцвети небето.

Двамата влязоха през един от тайните входи, предназначени за Курсорите, които се обучаваха в Академията. Тави веднага завлече приятеля си в банята и без много да се церемони, го бутна в големия басейн със студена вода.

Макс, разбира се, притежаваше феноменалната способност веднага да изтрезнява, присъща на всеки призовател със сила като неговата, но като компенсация бе успял да развие в себе си и невероятна любов към гуляите. На Тави не веднъж му се бе налагало да прилага спешни изтрезвителни мерки след поредната пиянска нощ на Макс в града.

Разтърсен от студа, едрият младеж се разкрещя и запляска с ръце по водата, но когато най-после успя да се добере до стълбите и да се измъкне навън, Тави го пресрещна, завъртя го и отново го блъсна в басейна.

След още десетина бутвания в ледената вода, Макс притисна длани към слепоочията си и изстена.

— Велики фурии, Калдерон, буден съм вече. Ще ме оставиш ли да изляза от тая проклета, накълвана от враните ледена вода?

— Чак когато си отвориш очите — отвърна твърдо Тави.

— Хубаво де, хубаво — изръмжа Макс и го погледна с кървясалите си очи. — Доволен ли си вече?

— Ликувам — отвърна Тави.

Макс изръмжа, измъкна се тромаво от ледения басейн, съблече непохватно дрехите си и се затътри до съседния басейн, пълен със

затоплена вода. Както винаги, погледът на Тави бе привлечен от покрития с напречни резки гръб на приятеля му — белези, оставени от камшик или от ноктите на дива котка, които Макс би могъл да получи само преди да развие призователските си способности. Тави потрепна, изпълнен със съчувствие. Макар да бе виждал белезите безброй пъти, те не спираха да го ужасяват и притесняват.

Младежът огледа банята. Залата бе огромна, с няколко басейна и водоскока, с бели мраморни стени, подове, колони и таван. Дървени кащи с растения и дори с дървета смекчаваха суровия студен мрамор, а около басейните бяха разположени нарове, където посетителите можеха да поседят и да поговорят с приятели, докато чакаха своя ред. Синята, зелената и златистата светлина на фуриените лампи във всеки басейн показваше каква е температурата му. Шумът на падаща вода се отразяваше в равнодушния камък и изпълваше въздуха със звуци, които заглушаваха гласовете. Това бе едно от малкото места в столицата, където човек можеше да бъде сравнително спокоен, че никой няма да подслуша разговора му.

В банята все още нямаше никой — робите, които обслужваха клиентите, щяха да пристигнат чак след около час. Тави и Макс бяха съвсем сами.

Тави се съблече, макар да се смущаваше много повече, отколкото приятелят му. Докато живееше в холта, къпането представляваше практична необходимост и изискваше уединение. Трябваше му доста време да свикне със столичните обичаи, които бяха приети в повечето градове, но така и не успя да се отърси напълно от притеснението, което изпитваше, когато се събличаше в присъствието на други хора.

— О, велики фурии — каза Макс, без да отваря очи. — Това е мъжка баня. Тук сме само двамата, а аз дори не съм си отворил очите. — Той стрелна Тави с поглед, макар и не толкова сърдит като предишния. — Ако ме беше оставил там, където ме намери, цялата баня щеше да е на твое разположение.

Тави се плъзна в басейна при Макс и заговори толкова тихо, че шумът на водата почти заглушаваше гласа му.

— Имаме проблеми, Макс.

Макс спря да се мръщи и в кървясалите му очи проблесна внезапен интерес.

— Какви проблеми?

Тави му разказа.

— Проклети врани! — изрева Макс. — Да не искаш да ме убият?

— Да. Честно казано, от теб никога не съм имал кой знае каква полза, Макс.

Тави наблюдаваше приятеля си, който изненадано примигна и се намръщи.

— Ха-ха. Много смешно — каза Макс.

— Би трябвало сам да се досетиш — отвърна Тави. — Ако имаше някой друг, на когото да разчитам, нямаше да те замесвам.

— Нямаше ли? — попита Макс и в тона му се промъкна обида. — И защо не?

— Защото знаеш какво става едва от десет секунди и вече започна да се оплакваш.

— Обичам да се оплаквам. Това е свещено *право* на всеки войник — изръмжа Макс.

Тави почувства как устните му се разтягат в усмивка против волята му.

— Вече не си легионер, Макс. Ти си Курсор. По-точно бъдещ Курсор.

— Въпреки това съм обиден — обяви Макс. И веднага добави: — Тави, ти си ми приятел. Ако имаш нужда от помощ, аз ще съм до теб, независимо дали ме искаш, или не.

Тави прехапа долната си устна и погледна Макс.

— Наистина ли?

— Така е по-лесно — отвърна провлечено Макс. — И така. Ще ставам двойник на Гай, така ли?

— Ще можеш ли? — попита Тави.

Макс се протегна в горещата вода и отвърна с уверена усмивка:

— Нямам представа.

Тави изсумтя, отиде до водоскока, взе една гъба и започна да търка кожата си, премахвайки потта и умората от изминалия ден, преди да разреши косата си с насапунисан гребен. После отиде да се изплакне в басейна с хладка вода, от който излезе треперещ от студ, и побърза да грабне кърпата, за да се подсуши. Миг по-късно от басейна изскочи и Макс и двамата се преоблякоха с изпраните дрехи, които

бяха оставили предишния път на прислужниците, като оставиха на тяхно място измърсените си облекла.

— Какво да правя сега? — попита Макс.

— Иди в Цитаделата, мини през южната галерия до западния коридор и се спусни надолу по стълбището.

— Там има патрул — отбеляза Макс.

— Да. Спри при първия пост и попитай за сър Майлс. Той те очаква. Сигурно и Килиан ще бъде там.

Макс повдигна вежди.

— Майлс е потърсил помощта на Курсорите? Мислех, че ще се въздържа от подобна стъпка.

— Според мен той не знае, че Килиан е все още на активна служба — отвърна Тави. — Да не говорим, че е сегашният легат.

Макс се плесна с ръка по челото, пръскайки на всички страни капки вода от мократа си коса.

— Направо ще се побъркам, докато се опитвам да запомня на кого какво може да се каже.

— Ти сам се согласи да се обучаваш за Курсор — каза Тави.

— Стига ми потъпква свещеното право, Калдерон.

Тави се ухили.

— Просто прави същото като мен. Не казвай на никого нищо.

Макс кимна.

— На това му викам сигурен план.

— Да тръгваме. Трябва да доведе още един човек. Ще се срещнем там.

Макс се наклони да тръгне, но се спря.

— Тави — каза той. — Не се оплаквам, но това не означава, че работата не е опасна. Много е опасна.

— Знам.

— Просто проверявам — каза Макс. — В случай че се забъркаш в нещо... Тоест ако се нуждаеш от помощта ми. Не позволявай на гордостта да ти попречи да се обърнеш към мен. Подозирам, че е възможно да се включат някои бойни фурии. Ако това стане, ще те прикривам.

— Благодаря ти — каза Тави безизразно. — Макар че, ако се стигне дотам, значи, сме се издънили толкова яко, че дори мой собствен легион не би ми помогнал.

Макс се засмя мрачно, изпъна рамене и тръгна към изхода на банята, без да се обръща назад.

— Пази си гърба.

— Ти също.

Тави изчака Макс да излезе, после изскочи от банята и се затича към стаите на слугите. Когато пристигна, хоризонтът на изток бе започнал да светлее, възвестявайки предстоящия изгрев, и Академията бе започнала да се разбужда. Тави се промъкна предпазливо по коридорите и стълбищата на слугите, като внимаваше да не го забележат. Вървеше безшумно в тъмното, защото бе решил да не взема фенер, а да се довери единствено на разположените нарядко слабички коридорни лампи. Тръгна по последния тесен коридор и стигна до ниската врата, която водеше до тясна ниша в стените — стаичката на Фейд.

Тави се послуша напрегнато и щом се убеди, че наоколо няма никой, отвори вратата и се шумгна вътре.

В стаичката на роба миришеше на мухъл, беше студено и влажно. Тя дори не беше истинска стая, а грешка при проектирането, оградена от двете страни с каменните стени на Академията, а от другите две — просто с груб хоросан. Таванът беше едва пет фута висок, а в самото помещение имаше само очукан стар сандък без капак и нар за спане.

Тави се приближи безмълвно до него и протегна ръка, за да разтърси спящия. Миг по-късно осъзна, че фигурата под одеялото всъщност представлява вързоп от бельо, натъпкан там за заблуда. Тави се обърна, приклепна и посегна към ножницата си, някой се раздвижи бързо и безшумно в мрака, измъкна с лекота камата от колана му, удари го силно с рамо и го запрати на пода. Нападателят се хвърли бързо върху Тави и го затисна с коляно в гърдите, допирайки острие към гърлото му.

— Светлина — разнесе се тих глас и древната, опушена лампа на стената грейна в аленочервено.

Мъжът, който се бе привел над Тави, не се отличаваше с височина или внушително телосложение. Кестенявата му коса, прошарена на места, падаше на сплъстени кичури върху раменете и покриваше по-голямата част от лицето му така, че Тави едва успяваше да зърне блясъка на тъмните му очи. За сметка на това отлично

виждаше отвратителното клеймо, с което легионът жигосваше обвинените за проява на страхливост. Ръцете му бяха слаби и жилести, почти като стария кожен робски нашийник на шията му, и също бяха покрити с множество белези. Някои от тях бяха отличителните белези от изгорено, получени в ковачницата, но други бяха прави и фини, като онези, които Тави бе виждал по ръцете на стария Джиралди от гарнизона и на сър Майлс.

— Фейд — каза младежът, задъхан от паниката, предизвикана от неочакваната атака. Сърцето му биеше силно и бързо. — Фейд. Аз съм.

Фейд леко повдигна брадичка, втренчи поглед в него, после тялото му се отпусна и той се отместил от младежа.

— Тави — каза робът с натежал от съня глас. — Наранил те?

— Добре съм — увери го Тави.

— Промъквал — рече Фейд намръщено. — Промъквал се в стаята.

Тави се надигна и седна.

— Да. Съжалявам, че те изплаших.

Фейд подхвърли леко камата, хвана я за острието и я подаде с дръжката напред на Тави. Младежът взе оръжието си и го пъкна в ножницата.

— Спя — каза Фейд и се прозя, завършвайки прозявката с тих, виещ звук.

— Фейд — каза Тави. — Не съм забравил бойниците на Калдерон. Знам, че се преструваш. Знам, че не си никакъв идиот.

Фейд дари Тави с широката си идиотска усмивка.

— Фейд — обяви той с весел тон.

Тави го погледна.

— Недей — каза той. — Запази си тайната, щом така искаш. Но не ме обиждай с тези глупави игрички. Имам нужда от помощта ти.

Фейд застина за миг. След това наведе леко глава на една страна и заговори с нисък, тих глас.

— Защо?

Тави поклати глава.

— Не тук. Ела с мен. Ще ти обясня.

Фейд въздъхна дълбоко.

— Гай.

— Да.

Робът затвори за миг очи. След това отиде до сандъка и извади от него някакви предмети и едно резервно одеяло. После натисна силно дъното на сандъка и оттам се разнесе глух пукот. Фейд измъкна една ножница, от която изтегли къс прав меч, *гладкус* на легионер. Той огледа внимателно острието на бледата светлина, после отново го прибра в ножницата, навлече една широка стара роба и пъкна оръжието под мишницата си.

— Готов.

Тави поведе Фейд по коридорите на Академията, избирайки най-близкия от тайните маршрути, който минаваше през горните нива на подземията и излизаше близо до Цитаделата. Входът към подземията не беше точно тайна врата, но се криеше в сенките на изключително тесен и криволичещ коридор и ако някой не знаеше къде да търси, никога нямаше да намери тесния отвор към стълбището.

Тави преведе Фейд през поредица почти неизползвани коридори, просмукани с влага и студ. Скоро двамата се озоваха на едно от първите нива на подземията и минаха под стените на Цитаделата. Стигнаха до стълбата, която водеше до залата за медитиране на Първия лорд, и се спуснаха по нея, като на всяко ниво бяха спирани от поставените на пост легионери. Краката на Тави пулсираха от жестока болка при всеки удар на сърцето му, но той се застави да не обръща внимание на оплакванията на измореното си тяло и продължи да върви напред.

Фейд, забеляза Тави, изучаваше пътя, макар изобщо да не вдигаше глава. Косата му падаше пред лицето и се сливаше с грубия плат на туниката му. Походката му беше като на възрастен човек, скован от артрит — колеблива и предпазлива. Или поне ставаше такава, когато приближаваха до поредния караул. А отдалечаха ли се достатъчно по витата стълба, той започваше да се движи с котешка грациозност.

Вратата на стаята на Първия лорд, която се намираще на края на стълбището, беше затворена. Тави извади камата си и почука отсечено с дръжката ѝ по тъмната стомана. Миг по-късно вратата се отвори и на прага застана намръщеният Майлс.

— Враните да ги изкълват, къде се губиш, момче? — сопна му се той.

— Ами отидох да взема човека, за когото ви говорих, сър. Това е Фейд.

— Доста време ти отне — изръмжа Майлс и огледа роба със студен поглед. — След четири часа Гай трябва да се появи в ложата си за предварителните състезания от Вятърните гонки. Антилар не се справя добре с имитацията му, а Килиан не може да му помогне, докато не се убеди, че Първият лорд е получил всички необходими грижи. Трябваше първо да доведеш роба.

— Да, сър — рече Тави. — За следващия път ще се постарая да го запомня.

Майлс се вкисна още повече.

— Влизайте — рече той. — Фейд беше, нали? Наредих да донесат едно походно легло и спално бельо тук долу. Трябва да го оправиш и да ми помогнеш да преместим Гай в него.

Фейд замръзна и Тави видя как очите му проблясват смаяно иззад кичурите коса.

— Гай?

— По всичко личи, че се е попрестарал с призоваването на фурии — каза Тави. — Това може и да се е отразило на здравето му. Припадна преди няколко часа.

— Жив? — попита Фейд.

— Засега — отвърна Тави.

— Но няма да е жив още дълго, ако не го сложим в нормално легло и не се погрижим за него — изръмжа Майлс. — Тави, трябва да отнесеш няколко съобщения. Както правиш обикновено. Постарай се да ти повярват. Ясно ли е?

„Дотук с надеждите за малко сън“, помисли си Тави. И както бяха тръгнали нещата, накрая можеше и изпита да пропусне. Той въздъхна.

Фейд се затътри в стаята и отиде до постелките, за които беше споменал Майлс. Походното легло беше съвсем обикновено, стандартна легионерска екипировка, и сглобяването не му отне много време.

Майлс отиде до бюрото на Гай и взе малко снопче с писма. Върна се и ги подаде мълчаливо на Тави. Младежът се нагани да го попита кое от тях да достави първо, но внезапно Майлс присви очи и между веждите му се образува бръчка.

— Ти — каза той. — Фейд. Ела тук.

Тави видя как Фейд облиза устни и се изправи, след което се обърна към Майлс, без да вдига глава.

Капитанът се приближи с решителна крачка до него.

— Покажи ми лицето си.

Фейд издаде жалостив звук и уплашено се преви в поклон. Майлс протегна ръка и отметна косата от лицето му. Разкри се ужасяващото клеймо на страхливец. Майлс го погледна и се намръщи.

— Сър Майлс? — обърна се към него Тави. — Добре ли сте?

Майлс прокара пръсти през ниско остриганата си коса.

— Изморен съм — отвърна той. — Привиждат ми се разни неща. Някак си ми изглежда познат.

— Може би сте го виждали да работи, капитане — рече Тави, като се стараеше гласът му да прозвучи спокойно.

— Сигурно — отвърна Майлс. Той си пое дълбоко дъх и изпъна рамене. — Трябва да се заема с новия легион. Отивам за сутрешните тренировки.

— Обичайните задължения — каза Тави.

— Точно така. Килиан ще поеме нещата до завръщането ми. Подчинявай му се безусловно. Разбра ли?

Майлс се обърна и тръгна, без да дочака отговора му. Тави въздъхна и отиде при Фейд да му помогне с оправянето на леглото. Гай лежеше по гръб в другия край на стаята и бледата му кожа бе придобила сивкав оттенък. Край него бе коленичил Килиан и приготвяше чай на мангала, от който се разнасяше неприятна миризма.

— Тави — обади се Фейд с нисък глас. — Не мога да го направя, не мога да стоя близо до Майлс. Той ще ме познае.

— И това лошо ли е? — прошепна Тави в отговор.

— Ще трябва да се бия с него. — Той произнесе думите леко и непринудено, с лек намек на тъга и съжаление. — Трябва да си вървя.

— Нуждаем се от помощта ти, Фейд — каза Тави. — Не можеш да го изоставиш.

Фейд поклати глава и попита:

— Какво знае Майлс за мен?

— Името ти. Че ти се доверявам. Че Гай те е довел в Академията заедно с мен.

— Проклети фурии! — Фейд въздъхна. — Тави, искам да направиш нещо за мен. Моля те.

— Само кажи какво — отвърна веднага Тави.

— Не казвай нищо повече за мен на Майлс. Дори да те пита. Лъжи, измисли нещо, каквото и да било. Не можем да допуснем да изпадне в ярост точно сега.

— Какво? — сепна се Тави. — И защо ще го прави?

— Защото — отвърна Фейд — той е мой брат.

ГЛАВА 13

Макар Исана да бе прекарала в безсъзнание по-голямата част от деня, когато пригответи багажа си и се настани в покритата лектика, тя се почувства напълно изтощена. Досега не бе пътувала в лектика, нито открита за всички стихии, нито закрита, и изживяването ѝ се струваше твърде познато, за да я ужасява толкова. Поне отвътре самата лектика не се различаваше особено от покритите карети и точно по тази причина тя се стряскаше всеки път когато видеше през прозореца някоя прелитаща птица или перестите облаци, оцветени в тъмнозлатисто от приближаващия залез. Известно време тя наблюдаваше спускащия се здрач и земята долу, в ниското, и чувстваше бързото тупкане на сърцето си.

— Колко дълго се стъмва — промърмори Исана, без да осъзнава, че е произнесла мислите си на глас.

Сирай надигна глава от бродерията, която държеше в скута си, и погледна през прозореца. Светлината оцвети в розово и златно перлите на нашийника ѝ.

— Летим към залеза, холтър, много високо и много бързо. След известно време слънцето ще ни изпревари. Аз лично винаги съм харесвала вечерите. Бих предпочела да прекарвам повече време в тази част от деня.

Исана се обърна към жената, изучавайки профила ѝ. Почти не усещаше емоционалното присъствие на Сирай, а само нещо неясно и леко като перце. Когато робинята говореше, Исана почти не откриваше в нея ехото от чувствата, което бе свикнала да долавя в разговорите си с други хора. Хората, които успяваха да скрият емоциите си от нея, се брояха на пръстите на едната ѝ ръка. Исана вдигна ръка към гърдите си и усети скритата под роклята верижка. Очевидно Сирай бе по-опасна, отколкото изглеждаше.

— Често ли летите? — попита я Исана.

— От време на време — отвърна Сирай. — Пътуването ни ще продължи до утре по това време, а може и по-дълго. Ще спираме само

когато хората на Ролф трябва да се сменят на сбруята, а това може да стане късно през нощта. Трябва да си починете.

— Зле ли изглеждам? — попита Исана.

— Амара ми разказа за схватката от сутринта — отвърна Сирай. Изражението на лицето ѝ не се промени и иглата ѝ продължаваше уверено да бодне плата, но Исана долови лека тревога в гласа на куртизанката. — Това е достатъчно, за да се изтощи човек. Вече сте в безопасност.

Исана изгледа мълчаливо жената и попита:

— Наистина ли?

— Колкото в собствения ви дом — увери я Сирай, но зад спокойния ѝ тон се долавяше напрегнатост. — Аз ще наблюдавам и ще ви събудя, ако се случи нещо.

От гласа, вида и маниера на Сирай струеше искреност — малцина от честните хора умееха успешно да я прикриват — и Исана поне за малко се отпусна. Жената наистина смяташе да я защити, поне в това можеше да бъде сигурна. А Сирай бе права. Шокът и страхът по лицето на младия мъж, когото Исана беше убила, бяха обсебили мислите ѝ. Тя облегна главата си назад и затвори очи.

Не очакваше да успее да заспи, но когато отново ги отвори, през отсрещния прозорец струеше слаба светлина, а вратът и раменете ѝ се бяха схванали. Трябваше да примигне няколко пъти, за да прогони съня от очите си.

— Аха — рече Сирай. — Добро утро, холтър.

— Утро? — рече Исана. Тя потисна една прозявка и се понадигна. Под главата ѝ беше подложено сгънато наметало и тя беше завита с тежко, меко одеяло. — Нима съм заспала?

— Дълбоко — потвърди Сирай. — Дори не помръднахте, когато спряхме през нощта, и Ролф бе толкова мил да ви заеме наметалото си, преди да потеглим отново.

— Съжалявам — рече Исана. — Вие също успяхте да си починете, нали?

— Все още не — отвърна куртизанката. — Седях тук, както ви бях обещала — ако не се смятат няколкото минути, когато се наложи да сляза, и тогава ви охраняваше Ролф.

— Съжалявам — повтори смутено Исана и предложи наметалото на Сирай. — Вземете го, моля ви. Трябва да си починете.

— И да ви оставя без събеседник? — каза Сирай. — Що за спътница ще бъда, ако постъпя така? — Тя леко се усмихна на Исана. — В рода ми има призователи на метал. Мога да изкарам дни наред, без да спя.

— Това не означава, че е полезно за вас — каза Исана.

— Трябва да призная, че по принцип нещата, които не са полезни за мен, се оказват най-привлекателни — отвърна Сирай. — Освен това след около час пристигаме в столицата.

— Но нали казахте, че ще ни отнеме поне цял ден?

Сирай се намръщи и погледна през прозореца. Синьо-бялата светлина на зората, чиста и ясна, караше кожата ѝ да сияе, а тъмните ѝ очи изглеждаха още по-дълбоки.

— Така трябваше да бъде. Ролф каза, че сме извадили късмет с необичайно бързи ветрове. Досега не ми се беше случвало нещо такова, дори при пътуването между два града, камо ли при полет от дълбоката провинция.

Исана се замисли за миг. Това развитие на нещата променяше всичко. Оставаше ѝ по-малко от час да се подготви за столицата, а това може би беше единствената ѝ възможност да поговори насаме със Сирай. Съвсем малко време, за да научи колкото се може повече от разговорите си с нея, което означаваше, че няма смисъл да се опитва да любезничи.

Исана си пое дълбоко дъх и се обърна към куртизанката.

— Често ли пътувате по този маршрут?

— По няколко пъти в сезон. Господарят ми намира всякакви поводи да ме изпраща до различни градове.

— Господар. Имате предвид Гай — каза Исана.

Сирай сви замислено устни.

— Аз съм лоялен поданик на Короната, разбира се — отвърна тя. — Но собственикът ми е лорд Форций Руф. Той е братовчед на Върховния лорд на Форция и има имения в северната част на долината.

— Значи, живеете в самата долина Амарант? — попита Исана.

— За момента, да — отговори Сирай. — За съжаление, ще изпусна цъфтежа на овощните градини. Тогава райско ухание обгръща цялата долина. Виждали ли сте я?

Исана поклати глава.

— Наистина ли е толкова красива, както говорят всички?

Сирай кимна и въздъхна.

— Дори повече. Колкото и да обичам да пътувам, винаги тъгувам по дома. Но все пак се радвам, че мога да пътешествам, и се радвам още повече, когато се прибирам. Може би ми е провървяло двойно.

— Очевидно е прекрасно място. — Исана отпусна ръце в скута си. — И още по-прекрасна тема за отвличане на вниманието.

Сирай погледна отново Исана и се усмихна.

— Нали?

— Значи, сте една от Курсорите?

— Скъпа, аз съм просто една прочута робиня за удоволствия, която прави услуга на Гай от името на господаря си. Дори да бях свободна, не мисля, че имам подходящия темперамент за тази професия. Героизъм и дълг, и всякакви такива. Направо изтощително.

Исана повдигна вежди.

— Предполагам, че Короната няма да има полза от шпионка, която разправя наляво и надясно каква е.

Сирай се усмихна.

— Много разумна мисъл, скъпа.

Исана кимна, продължавайки да не долавя с призователските си сетива присъствието на Сирай. Това силно я притесняваше. Спътницата ѝ бе една от верните поданици на Първия лорд — беше сигурна в това. Защо иначе Курсорите ще изпратят точно нея за спътница на Исана? Което означаваше, че не бива да сваля гарда си. Дългът на Сирай бе да защитава интереса на Гай, а не нейния. Но в същото време Исана не беше толкова глупава да смята, че няма нужда от ескорт в Алера Империя, столицата на цялата държава. Тя никога не бе посещавала някой от големите градове, които образуваха сърцето на алеранското общество. Знаеше, че по време на Фестивала по изпращането на зимата в столицата се създаваха най-различни политически и икономически фракции. Беше чувала разкази за шантажи, изнудвания, убийства и още по-лоши неща, а животът ѝ в провинцията не я беше подготвил да се справя с подобни проблеми.

Исана знаеше много добре, че с идването си в столицата щеше да се изправи пред смъртоносна опасност. Враговете на Гай щяха да я нападнат не заради нещо, което е извършила, а заради онова, което представлява. Исана беше символ на подкрепата за Първия лорд.

Веднъж враговете на Гай вече се бяха опитали да унищожат този символ. Със сигурност щяха да опитат отново.

Стомахът ѝ се сви от неприятно, болезнено чувство.

Тави също беше символ.

Исана щеше да се нуждае от придружител, който да ѝ помогне да се оправи из предателските подводни течения в столицата, и Сирай бе единственият ѝ съветник и най-важен съюзник. Ако възнамеряваше да защитава Тави от всички смъртоносни заговори, Исана трябваше да си осигури подкрепата на куртизанката по всички възможни начини. Проблясъците на искреност просто не бяха достатъчни.

— Сирай — каза Исана. — Имате ли семейство?

Лицето на дребничката куртизанка внезапно стана непроницаемо.

— Не, скъпа.

Исана не почувства нищо от Ручей, но внезапно я осени прозрение и очите ѝ се разшириха.

— Искате да кажете, вече не.

Сирай повдигна едната си вежда и я погледна изненадано, но после кимна, без да отмества поглед.

— Вече не.

— Какво се случи? — попита Исана с нежен глас.

Сирай помълча за няколко мига, след което отговори:

— Една година холтът ни бе връхлетян от болест. Ужасна болест, която отне живота на съпруга и дъщеря ми. Тя бе само на три седмици. Брат ми и родителите ми също починаха. Както и останалите хора. Оцелях само аз, но никога повече няма да мога да имам семейство.

Сирай извърна глава и погледна през прозореца. После положи длан върху корема си и неприкритата ѝ, почти непоносима болка връхлетя Исана като вълна гореща вода.

— Извинявайте — каза тя на куртизанката и поклати глава. — Никога не бих предположила, че сте израснали в холт.

Сирай се усмихна, без да поглежда към Исана.

— Станах робиня доброволно, след като се излекувах. За да ги погребя подобаващо. И точно там се превърнах в... — тя замълча многозначително — куртизанка. Много от другите са били намерени точно като мен.

— Извинявайте — каза Исана. — За това, че ви накарах да си припомните болката.

— Няма нужда, скъпа. Оттогава мина толкова много време.

— По вида ви не може да се съди.

— Призоваването на вода също се среща в семейството ми — отвърна Сирай с леко приповдигнат тон, който Исана знаеше, че е изкуствен. — Далеч не толкова силно, както при вас, холтър, но все пак мога да изгледа някоя друга бръчка.

Лектиката се наклони и Исана усети как леко ѝ се завива свят. Тя погледна отчаяно през прозореца, но видя само гъста бяла мъгла. Единият ѝ крак се повдигна леко от пода и гърлото ѝ се сви от страх.

— Успокойте се — каза Сирай и постави ръка върху коляното на Исана. — Спускаме се. Почти стигнахме. Ще се приземим след няколко минути.

Исана притисна дланта си към ръката на Сирай. Пръстите на куртизанката пареха като от треска. Ръката на Исана сигурно ѝ се струваше леденостудена.

— Не остана много време.

— Какво искате да кажете?

Исана се насили да откъсне поглед от замайващата гледка през прозореца и погледна другата жена право в очите.

— Сирай — каза тя с треперещ глас, — ако можехте да ги върнете, щяхте ли да го направите?

Очите на Сирай се разшириха от изумление, което бързо се превърна в хладен, режещ като скъпоценен камък гняв.

— Що за въпрос е това, скъпа? — отвърна тя, без да променя тона си. — Разбира се, че щях.

Исана взе ръката ѝ в своите и се наведе напред, вперила поглед в очите ѝ.

— Затова се съгласих да дойда на фестивала. Семейството ми се намира в опасност. Гай не ме интересува. Не ме интересува кой ще седи на трона. Не ме интересуват политиката, заговорите или властта. Интересува ме само, че детето, което отгледах, е в опасност и че брат ми може да загине, ако не му изпратя помощ. Те са единственото, което ми остана на този свят.

Сирай леко наклони глава в мълчалив въпрос.

Исана почувства как гласът ѝ потрепери, когато произнесе двете думи:

— Помогнете ми.

Сирай бавно изпъна рамене и съчувствието в очите ѝ се стопи.

Исана стисна силно ръката ѝ.

— Помогнете ми.

Тя усети болката на Сирай, но лицето и очите на жената останаха напълно спокойни.

— Да ви помогна. За сметка на дълга към моя господар?

— Ако е нужно — отвърна Исана. — Аз съм готова да направя всичко, за да им помогна. Но не знам дали ще мога да се справя сама. Моля ви, Сирай. Те са моето семейство.

— Съжалявам, холтър, че роднините ви са в опасност. Но слугите на Короната са единственото семейство, което аз познавам. Аз ще изпълня своя дълг.

— Как можете да го кажете? — попита Исана. — Как може да сте толкова равнодушна?

— Не съм равнодушна — отвърна Сирай. — Знам какво е заложено тук — по-добре от всеки друг. Ако зависеше само от мен, щях да забравя за проблемите на страната, за да спася семейството ви.

В думите ѝ прозвуча чистата, неподправена истина, но и твърдост и решимост. Сърцето на Исана бе пронизано от нова агонизираща болка от страх за семейството ѝ. Тя наведе глава и затвори очи, опитвайки се да проумее сложната, но и прикрита плетеница от чувства на куртизанката.

— Не разбирам.

— Ако зависеше от мен, щях да ви помогна. Но не зависи — отвърна Сирай. В гласа ѝ прозвучаха едновременно състрадание и неотстъпчивост. — Заклела съм се да служа на страната си. Светът на Карна е студено и жестоко място, милейди. Изпълнен е с опасности и врагове на нашия народ. И само държавата може да ги защити.

Неочаквано горчиво *презрение* сви гърлото ѝ. Исана се изсмя подигравателно.

— Каква ирония. Човекът, когото държавата не е могла да защити, е готов да жертва семействата на други за нея.

Сирай отдръпна от Исана ръцете си и в гласа ѝ прозвуча хладен, едва сдържан гняв:

— Без защитата на държавата нямаше да има никакви семейства.

— Без семействата — отвърна рязко Исана — няма да има държава, която да бъде защитавана. Как можете да говорите така, когато вероятно можете да им помогнете?

Позата и тонът на Сирай оставаха хладни и непроницаеми.

— Вие използвахте собствената си сила, за да извадите най-тежкия момент в живота ми и с негова помощ да се опитате да ме подчините на волята си. Така че, Исана, нямате право да ме осъждате.

Исана раздразнено сви юмруци.

— Моля ви само да ми помогнете да защитя семейството ми.

— За сметка на моята вярност — отвърна Сирай с твърд глас. — Не го правя, защото не искам да ви помогна, холтър. На вас или на семейството ви. Но в страната има много жени със семейства. И ако мога да спася десет хиляди от тях, жертвайки вашето семейство, ще го направя. Няма да е правилно. Но ще е необходимо. Длъжна съм. Заклепа съм се да служа на държавата и няма да наруша клетвата си.

Исана погледна през прозореца.

— Достатъчно, разбрах. — И след миг добави: — Права сте. Извинявам се, милейди. Не трябваше да се опитвам да използвам болката ви срещу вас.

— Може би — отвърна Сирай с равен глас. — А може би не. Аз погребях семейството си, холтър. Боли ме повече, отколкото бих могла да си представя. Може би също нямаше да подбирам средства, за да ги защита.

— Умирам от страх. А ако не успея да се справя сама?

Внезапно Сирай се усмихна.

— Това няма да представлява проблем, скъпа. Чуйте ме. — Тя се наведе напред и я погледна напрегнато. — Аз ще изпълня дълга си към моя господар. Но по-скоро ще умра, отколкото да позволя някой от семейството ви да загине. Това се заклевам пред вас.

От думите ѝ лъхаше искреност, ясните и чисти тонове на истината, които дори хладнокръвието на Сирай не можеше да прикрие.

— Не е нужно да давате такава клетва — каза Исана.

— Не — отговори Сирай. — Не е нужно. Но в моя случай това не променя нищо. Не бих могла да живея със себе си, ако позволя нещо да се случи на семейството ви. А и не го желая. — Тя поклати глава. —

Знам, че не искахте да чуete точно това, но нищо повече не мога да направя. И ви моля да ми повярвате, че няма да направя и по-малко.

— Вярвам ви — отвърна тихо Исана. — Благодаря.

Сирай кимна със сериозно изражение на лицето и Исана отново спря да усеща чувствата ѝ.

— Дами — разнесе се глас отвън и на прозореца се появи лицето на един от придружаващите ги рицари, млад мъж с остри черти и тъмни, напрегнати очи. Той не беше избръснат и изглеждаше пребит от умора. — По време на спускането вятърните потоци са непредсказуеми. Вътре има два предпазни колана, които трябва да използвате.

Лицето на Сирай грейна във внезапна усмивка.

— Да, Ролф. Спомням си, че и друг път сме водили този разговор. Къде е подтрибунът?

Рицарят се ухили и наведе глава. После се облегна на прозореца и прошепна:

— Спи на покрива. Измори се през нощта. Без малко да падне от небето.

— Колко унижително, че великият шампион от надбягванията пристига в такова състояние. Той не ти ли каза да го събудиш, преди да се приземите в столицата? — попита Сирай.

— Странна работа — каза Ролф. — Нещо не мога да си спомня. Толкова съм изморен. — Той стрелна с презрителен поглед покрива на лектиката и им каза: — Моля ви, дами, сложете си коланите. Съвсем скоро пристигаме.

Сирай показа на Исана как да пристегне дебелите вълнени колани и миг по-късно лектиката започна да се тресе и да се люлее. Усещането беше страховито, но Исана затвори очи и с двете си ръце се хвана за коланите. Последва внезапно, разтърсващо тупване и тя осъзна, че са се спуснали успешно на земята.

Сирай въздъхна облекчено и прибра бродерията си в малка платнена торбичка. Двете развързаха коланите и излязоха от лектиката под заслепяващата златиста слънчева светлина. Исана погледна към Алера Империя, сърцето на държавата.

Стояха върху платформа от бял мрамор, чиито размери надвишаваха целия Исанахолт. Вятърът духаше толкова яростно, че Исана трябваше да закрие очите си с длан. Край тях се спускаха други

лектики, най-голямата от които се носеше от дванайсет призователи на въздух. Рицарите Аери бяха облечени с лъскавите ливреи на Върховните лордове от всеки град, а мъжете и жените, които слизаха от тях, носеха фантастично богати облекла, обсипани с перли и златно-сребърна бродерия, а косите и одеждите им оставаха недокоснати от вихъра.

Веднага след спускането на лектиките към тях се затичваха мъже с кафяви туники, които веднага подхващаха лектиките с призователската си сила и ги отнасяха до широкото стълбище, за да направят място на следващите. Други мъже с кафяви туники носеха храна и питиета на новопристигналите рицари, мнозина от които, също като Ролф и другарите му, седяха на платформата напълно изтощени.

— Исана — надвика Сирай воя на вятъра. Тя се бе изправила на пръсти и говореше нещо в ухото на някакъв мъж с кафява туника, който кимна и с учтив поклон прие няколко лъскави монети от ръката на куртизанката. Сирай ѝ махна с ръка. — Исана, ела с мен. Насам.

— А чантата ми? — извика ѝ Исана.

Сирай се приближи, наведе се към нея и извика:

— Ще я донесат в къщата. Трябва да се махнем от платформата, преди някой да се приземи... *Исана!*

Куртизанката внезапно се хвърли върху нея и изненаданата Исана падна — но успя да види късата, тежка кама, която профуча през мястото, където допреди секунда се бе намирала главата ѝ.

Разнесе се гръмко пращане, което дори непрекъснатият вой на вятъра не можа да заглуши. Всички започнаха да обръщат глави към тях. Дръжката на камата се бе ударила в рамката на лектиката с такава сила, че бе счупила лакираното дърво и навсякъде се бяха разлетели трески.

Сирай се огледа с див поглед и посочи гърба на някакъв мъж с кафява туника, който бързо изчезна надолу по стълбите.

— Ролф!

Седящият на пода рицар вдигна глава, но бе толкова изтощен, че не можа веднага да разбере какво се иска от него, след което се изправи, олюлявайки се.

— Врани и проклети фурии! — разнесе се гръмък глас от покрива на лектиката.

Хорацио се беше изправил, но се плъзна и падна на земята, сипейки проклетия с гръмък глас.

Ролф се затича към стълбището, но се задъха едва след няколко крачки и погледна надолу след мъжа. После се обърна към Сирай и поклати смутено глава.

— Ще те разжалвам за това! — изрева Хорацио, изправяйки се на крака.

Събралите се около тях граждани сочеха с пръсти сънливия подтрибун и се смееха. Само неколцина сред тях бяха разбрали, че някой току-що се беше опитал да извърши убийство.

Лицето на Сирай беше преbledняло и Исана можеше да види и да почувства ужаса ѝ. Куртизанката се изправи и ѝ подаде ръка.

— Добре ли сте?

— Да — отвърна Исана. Тя се спъна, изгуби равновесие заради силния порив на вятъра и едва не събори една висока жена с червена рокля и черна пелерина. — Извинете ме, лейди. Сирай, какво беше това?

— Не знам — отвърна Сирай. Ръцете ѝ трепереха, тъмните ѝ очи се бяха разширили. — Видях петна по туниката му. Чак в последния момент осъзнах, че това е кръв.

— Какво?

— Ще ви обясня после. Не се отдалечавайте от мен.

— Какво ще правим?

Куртизанката присви очи и страхът в тях бе заменен от открито предизвикателство.

— Ще бързаме, холтър — отвърна Сирай. — Дръжте си очите отворени и елате с мен.

ГЛАВА 14

— Много добре — отсече рязко маестро Гал с раздражен глас. — Времето изтече.

Тави вдигна рязко глава от масата, примигна сънено и огледа класната стая. Почти двеста други академи седяха на пода пред подредени в редици ниски маси и пишеха усърдно върху листове хартия.

— Време е — извика отново Гал с нотка на гняв в гласа. — Спрете писането. Ако досега не сте приключили, няколко минутки повече няма да ви помогнат. Оставете работите си вляво.

Тави изтри устните си, забърсвайки слюнката си с ръкава на сивата си туника. Последните няколко инча от страницата изглеждаха подозрително празни. Той изчака купчината листове да стигне до него, прибави своя към тях и я подаде на Ерен.

— Какво проспях? — промърмори той.

— Последните два въпроса — отвърна Ерен, ловко подравни купчината и я подаде нататък.

— Мислиш ли, че съм го взел? — попита Тави, усещайки неприятен гумен вкус в устата си и болки в цялото тяло.

— Мисля, че снощи трябваше да се напиш — отвърна Ерен с наставнически тон. — Какъв си глупак. Да не искаш да те скъсат?

— Вината не е моя — промърмори Тави. Двамата с Ерен станаха и се повлякоха към изхода на препълнената стая заедно с останалите ученици. — Повярвай ми. Мислиш ли, че съм го взел?

Ерен въздъхна и разтърка очи.

— Вероятно. А и може би никой освен мен и теб не би могъл да напише отговорите на последните два въпроса.

— Това е добре — отвърна Тави. — Предполагам.

— Занятията по изчисления са важни — каза Ерен. — Като цяло дисциплината е от първостепенна важност за държавата. Има толкова много неща, които изцяло зависят от нея.

Тави си позволи да допусне лека иронична нотка в гласа си.

— Може би просто съм изморен, но в момента въобще не ме интересува пресмятането на продължителността на пътуването на един търговски кораб или изчисляването на размера на данъка, който плащат отдалечените провинции.

Ерен го зяпна ужасено, сякаш Тави му бе предложил да сготвят бебета за обяд. После каза:

— Шегуваш се. Нали се шегуваш, Тави?

Тави въздъхна.

Щом излязоха от стаята, учениците започнаха шумно да разговарят, да се оплакват, да се смеят, някои се разпяха и по близкия път, който водеше към предния двор, потече река от сиви мантии и изморени умове. Щом излезе на чист въздух, Тави се протегна.

— При продължителен изпит вътре става много горещо — каза той на Ерен. — А въздухът става един такъв лепкав.

— Това се нарича „влажност“, Тави — рече Ерен.

— Не съм спал от почти два дни. Лепкаво е.

Гаел чакаше при входа на двора и от време на време се надигаше на пръсти в напразно усилие да погледне над главите на останалите ученици, докато накрая не ги забеляза. Лицето ѝ грейна и тя забърза към тях, мърморейки извинения, докато си пробиваше път с лакти из сивия поток.

— Ерен, Тави. Зле ли беше?

Тави издаде неопределен звук, нещо средно между изсумтяване и стон.

Ерен завъртя очи и рече:

— Общо взето, както предполагам. Ще се справиш. — Той се намръщи и се огледа. — Къде е Макс?

— Не знам — отвърна Гаел и се огледа загрижено. — Не съм го виждала. А ти, Тави?

Тави се поколеба за миг. Не искаше да лъже приятелите си, но залогът беше твърде голям. Не само трябваше да ги излъже, но и трябваше да го направи убедително.

— Какво? — попита отнесено той, за да запълни паузата.

— Виждал ли си Макс? — повтори Гаел с нарастващо раздражение в гласа.

— А. Снощи спомена нещо за някаква млада вдовица — отвърна Тави и махна разсеяно с ръка.

— Нощта преди *изпита*? — измърмори Ерен. — Това е просто... толкова е ужасно... Мисля, че трябва да полегна за малко.

— Ти също, Тави — каза Гаел. — Изглеждаш така, сякаш ще заспиш прав.

— Той го направи по време на изпита — обади се Ерен.

— Тави — рече твърдо Гаел. — Върви да си легнеш.

Тави разтърка очите си.

— Ще ми се да можех. Но не успях да разнеса всички писма преди началото на изпита. Остана ми още едно и после ще поспя малко.

— Не си спал цяла нощ, после си се явил на изпит, а той те кара да разносяш писма? — рече раздражено Гаел. — Това е жестоко.

— Кое е жестоко? — попита Ерен.

Тави се наклони да му отговори, но в този момент се блъсна в гърба на някакъв ученик. Залитна назад, а другото момче падна на земята. После с гръмки ругатни то се надигна от земята и се обърна към Тави.

Беше Бренсис. Тъмната коса на арогантния млад лорд бе разчорлена и сплъстена след дългия изпит. От дясната му страна се влачеше тромавият Ренцо, а от другата стоеше Вариен, чиито очи проблеснаха от злоба, предвкушвайки забавлението.

— Изродът — каза Бренсис с равен глас. — И малкият писар. О, и тяхната крава. Трябва да ви заровя всичките до шиите в помийната яма.

— С удоволствие ще ви помогна за това, милорд — обади се Вариен.

Тави се напрегна. Бренсис никога нямаше да забрави как Макс го беше унижил предишната сутрин. И тъй като не можеше да му направи почти нищо, за да си отмъсти, той трябваше да намери друга жертва, върху която да излее яростта си. Някой като Тави.

Бренсис се наведе към него и се ухили злобно.

— Считай се за късметлия, изроде, че днес ме чакат по-важни дела.

Той се обърна и се отдалечи, без да се обръща назад. Вариен примигна изненадано и го последва. Ренцо направи същото, без да променя безизразната си физиономия.

— Ха! — рече Тави.

— Интересно — каза замислено Гаел.

— Добре. Точно това не го очаквах — рече Ерен. — Според вас какво му се е случило на Бренсис?

— Може би най-после е пораснал — обяви Гаел.

Тави и Ерен размениха скептични погледи.

Гаел въздъхна.

— Добре де. Нали знаете, че все ще се случи. Някой ден.

— Докато всички чакаме със затаен дъх — каза Тави, — аз ще отида да отнеса онова писмо и да взема да поспя малко.

— Добре — отвърна Гаел. — На кого ще го носиш?

— Ами... — Тави порови из джобовете си, докато не намери плика и не погледна към написаното върху него име. — О, проклети врани — изруга той и въздъхна. — Ще се видим по-късно.

Той махна с ръка на приятелите си и хукна с всички сили към покоите на посланик Варг.

Цитаделата не се намираще далеч, но краката на Тави го боляха и му се стори, че е минала цяла вечност, докато стигне до Черния коридор — дълъг проход от тъмен, грубо изсечен камък, който се различаваше силно от останалата част на мраморната крепост на Първия лорд. Входът към коридора дори бе преграден с истинска врата, направена от тъмни стоманени пръти, каквито се използваша при истинските крепостни врати. Пред нея стояха двама войници от Кралската стража, облечени в червено и синьо — от по-младите момчета, забеляза Тави, както обикновено в пълно бойно снаряжение. Те стояха с лице към вратата.

От другата ѝ страна една-единствена свещ хвърляше достатъчно светлина, за да може Тави да забележи двамата каними, които бяха клекнали на задните си лапи. Те се бяха увили в наметалата си и Тави не можеше да види почти нищо, освен заострените ръбове на металните им нараменници и налакътници, проблясващите дръжки на мечовете им и върховете на копията им. Главите им се криеха под качулките, но навън се подаваха вълчите им муцуни, от които стърчаха зъбите им, а в нечовешките им очи танцуваха огненочервени проблясъци. Макар да бяха клекнали на пода, стойката им изглеждаше също толкова напрегната, колкото на алеранските пазачи, които стояха срещу тях.

Тави приближи вратата. Миризмата на канимското посолство постепенно го обгърна — мускусна, тежка, едва доловима, напомняща му едновременно за ковачницата в родния му холт и за бърлогата на вълчище.

— Стража — каза Тави. — Нося писмо за Негово Превъзходителство посланик Варг.

Единият от алераните го погледна през рамо и му махна с ръка да премине. Тави се приближи до вратата. Кожената чанта лежеше на обичайното си място на пода от другата страна на вратата, на една ръка разстояние от решетката, и Тави се наведе да пусне писмото. В мислите си той вече бе изпълнил задачата си и с нетърпение очакваше най-накрая да се прибере в стаята си и да се наспи.

Дори не забеляза, че по-близко седящият каним се раздвижи.

Пазачът не-човек се плъзна към него с неочаквана пъргавина и дългата му ръка се вкопчи в китката на Тави. Сърцето му подскочи от страх, но той беше твърде изморен, за да изпита истински ужас. Би могъл да извърти ръката си и да я измъкне, но тогава сигурно щеше да усети и ноктите на канима. В никакъв случай нямаше да успее да се отърве, използвайки само сила. Всички тези мисли преминаха през главата му за части от секундата. Той чу как двамата алеранци, които стояха зад гърба му, си поемат дълбоко дъх и после се разнесе съскащият звук от търкане на стомана в кожа, когато двамата извадиха едновременно мечовете си.

Тави усещаше ръката си невредима в лапата на канима, затова се обърна към алераните и вдигна предупредително свободната си ръка.

— Почакайте — каза той с тих глас. След това вдигна глава — наложи се доста да повдигне брадичката си — за да може да погледне канима в очите. — Какво искаш, пазачо? — запита го той с настоятелен, заповеднически тон.

Канимът го погледна с неразгадаемите си варварски очи и пусна ръката му умишлено бавно, прокарвайки нокти по кожата на Тави.

— Негово Превъзходителство — изръмжа той — нареди куриерът да отнесе писмото лично при него.

— Махни се от него, куче — изръмжа алеранският пазач.

Канимът го погледна и оголи пожълтелите си зъби в безмълвна гримаса.

— Всичко е наред, легионер — каза тихо Тави. — Това е напълно приемливо искане. Право на посланика е, ако пожелае, да получава лично официалните писма от Първия лорд.

И двамата каними издадоха ниско, неуверено ръмжене. Онзи, който беше хванал Тави за ръката, отвори вратата. Младежът остана поразен с каква лекота огромният каним отмести масивния стоманен портал. После преглътна, взе самотната свещ, стисна здраво плика и влезе в Черния коридор.

Пазачът тръгна след него. Тави забави крачка, за да може да вижда канима с крайчеца на окото си. Съществува вървеше дебнешком, с пъргави и спокойни стъпки, и на Тави му се стори, че го гледа с открито любопитство. Двамата минаха покрай няколко разположени неравномерно отвора, но сумракът, който цареше навсякъде, не позволи на младежа да разгледа какво има в стаите зад тях.

Единствената врата, която Тави видя, се намираше в дъното на коридора. Тя бе направена от някакво дебело, плътно дърво с тъмен цвят, който блестеше на светлината от свещта в тъмnochрвени и пурпурни оттенъци.

Пазачът мина покрай Тави с уверените безшумни крачки на възрастен каним и драсна с нокти по тъмното дърво. То се оказа доста твърдо и по него не остана никаква следа.

От стаята се разнесе ръмжене и Тави усети как от страховития звук го полазва хлад. Пазачът отвърна с подобен звук, но малко по-писклив. Настъпи кратко мълчание, последвано от насмешливо ръмжене и гласът на Варг прогърмя:

— Да влезе.

Пазачът отвори вратата и се отдалечи, без повече да поглежда Тави. Младежът преглътна, пое си дълбоко дъх и влезе с решителни крачки в стаята. Когато премина през прага, внезапен полъх на вятър угаси свещта му. Тави се оказа в пълна тъмнина. После чу две тихи изръмжавания, по едно от двете му страни, и внезапно осъзна колко е уязвим и колко силно стаята мирише на мускус и месо — миризмата на хищници.

Мина доста време, докато очите му привикнат с тъмнината, но накрая започна да различава смътна алена светлина и тъмна сянка. В плитка вдлъбнатина на пода в средата на стаята блещукаха въглени, а

около тях бяха разположени дебели възглавници от материал, който той не можа да разпознае. Стаята имаше формата на обърната с дъното нагоре купа и ако протегнеш ръце, Тави можеше да докосне тавана. На няколко фута от него, в сенките, момчето успя да различи още двама пазачи, но миг по-късно осъзна, че това са стойки за оръжия — само че много по-високи и широки от онези, на които легионерите закачаха броните си. Върху една от тях се виждаха очертанията на канимска броня, но другата беше празна.

От дъното на стаята се долови тих плисък на вода и Тави зърна отражението на червеникавата светлина в басейна, по чиято повърхност пробягваха равномерни вълнички.

Тави инстинктивно се обърна и се взря в пространството зад гърба си.

— Посланик — рече почитателно той. — Нося ви писмо, сър.

В стаята се разнесе ново тихо ръмжене, което се отрази по необичаен начин в извитите стени на стаята и създаде впечатление, че идва от всички страни. На около два фута над главата на Тави проблеснаха две червени очи и кървавата светлина на огнището внезапно освети фигурата на Варг.

— Добре — отвърна канимът, все още облечен с бронята и наметалото си. — Контролирано владееие на инстинктите. Твърде често твоят род или се оставя изцяло във властта им, или не им обръща никакво внимание.

Тави нямаше представа как да реагира на тези думи, затова просто подаде плика на Варг.

— Благодаря ви, Ваше Превъзходителство.

Варг пое плика и го разряза с небрежно замахване на нокътя си, който разряза хартията с почти недоловим звук. Извади отвътре листа хартия, прочете го и отново изръмжа.

— Така. Значи, възнамеряват да ме игнорират.

Тави го гледаше с безизразно изражение на лицето.

— Аз съм само куриер, сър.

— Така ли? — попита Варг. — Тогава си бийте сами главите.

— Виждате ли, милорд — изсъска друг, по-висок глас откъм вратата. — Те не уважават нито вас, нито нашия народ. Трябва да напуснем това място и да се върнем в Кървавите земи.

Тави и Варг се обърнаха едновременно към вратата, където клечеше непознат на юношата каним. Той не носеше броня, а дълга роба в ален цвят. Ръцете му, които наподобяваха лапи, бяха по-слаби и по-дълги от Варговите, а червеникавата му козина беше оредяла и имаше нездрав вид. Муцуната му също беше тясна и заострена, а езикът му, който висеше отстрани, потрепваше нервно.

— Сарл — изръмжа Варг. — Не съм те викал.

Канимът отметна качулката си и наклони главата си на една страна в почтителен жест, чието значение Тави неочаквано осъзна. Канимът оголваше гърлото си пред Варг — очевидно показвайки му уважението си.

— Моите извинения, могъщи господарю — каза Сарл. — Но аз дойдох да ви докладвам, че известието е получено. Новата стража ще пристигне след два дни.

Тави сви устни. Единственият каним, когото бе чувал да говори алерански, беше Варг. И младежът бе сигурен, че Сарл не случайно се е обърнал към посланика на езика, който Тави разбира.

— Много добре, Сарл — изръмжа Варг. — Вън.

— Както желаете, господарю — отвърна Сарл и отново се изви, оголвайки гърлото си.

След това канимът отстъпи назад и драскайки с нокти по пода, бързо излезе в коридора.

— Моят секретар — каза Варг. Тави не бе съвсем сигурен, но му се стори, че в ръмженето на посланика долавя едновременно тъга и веселие. — Той се занимава с въпросите, които според него не заслужават моето внимание.

— Понятието ми е известно — отвърна Тави.

Варг разтвори пастта си и показа зъбите си.

— Да. Така и трябва. Това е всичко, пале.

Тави се нареди да се поклони, но в този миг се сети нещо. От гледна точка на канима жестът може би не беше съвсем правилен. Проявата на уважение, приета от алераните, можеше да изглежда по съвсем друг начин в общество, чиито членове се сражават един срещу друг, разкъсвайки гърлата си със зъби, точно като вълците. Вълк, който се навежда и притиска брадичка към гърдите си, се приготвя за битка. Варг навярно бе наясно с различията в жестикулацията, тъй като очевидно не приемаше поклоните като предизвикателство за битка, но

въпреки това на Тави му се струваше неучтиво да направи жест, който със сигурност предизвиква инстинктите на посланика всеки път когато го види.

Вместо това Тави леко наклони главата си настрани, повтаряйки жеста, който самият Варг бе направил по-рано, и каза:

— В такъв случай ще се оттегля, Ваше Превъзходителство.

Той тръгна да заобикаля Варг, но канимът внезапно протегна ръка и му препречи пътя.

Тави преглътна тежко и вдигна глава. За миг погледите им се срещнаха.

Варг го изгледа, кучешките му зъби проблеснаха и той каза:

— Преди да си тръгнеш, запали свещта си от огъня ми. Нощното ти зрение е слабо. Не ми се иска да се спънеш в коридора и да заскимтиш като някое пале.

Тави въздъхна тихо и отново наклони глава.

— Да, сър.

Варг повдигна рамене — което се стори необичайно на Тави — и отново се върна при басейна.

Младежът отиде до огнището и запали свещта си от въглените, като този път загради пламъчето с шепа. После се обърна към канима и го видя как се отпуска на четири лапи, навежда глава и започва да пие директно от басейна. Но колкото и омагьосващо да беше зрелището, Тави не се осмели да гледа дълго. Обърна се и бързо се насочи към изхода на стаята.

Точно преди да пресече прага, Варг изръмжа.

— Алеранецо.

Тави се спря.

— Имам плъхове.

Тави примигна.

— Сър?

— Плъхове — изръмжа Варг и извърна глава, поглеждайки през рамо. Тави виждаше само проблясъците от кучешките зъби и очите му.

— Чувам ги как шумолят през нощта. В стените ми има плъхове.

Тави се намръщи.

— Аха.

— Вън — каза Варг.

Тави излезе бързо в коридора и тръгна обратно към Цитаделата. Той вървеше бавно, размишлявайки върху думите на посланика. Очевидно тук не ставаше дума точно за проблема с плъховете. Гризачите можеха да бъдат досадни, разбира се, но един каним щеше да се справи лесно с тях. Още по-озадачаващо бе споменаването на стените. Плъховете бяха усърдни гризачи и обитатели на тунели, но със сигурност не можеха да прегризат каменна стена.

Варг нямаше вид на същество, което пилее думите си напразно. Тави вече бе преценил посланика като воин, който водеше битките си с елементарна, но смъртоносна ефективност. Струваше му се правилно да предположи, че ако имаше право на избор, Варг нямаше да губи сили в приказки, а щеше да предпочете кръвопролитие.

Погледът на Тави попадна върху пламъка на свещта му. После върху стените. Той бързо се приближи до едната от тях и свали ръката си. Въпреки неподвижния въздух в коридора, пламъкът на свещта потрепна и съвсем леко се наклони.

Сърцето му заби по-бързо и Тави последва посоката на пламъка, придвижвайки се бавно покрай стената. Миг по-късно откри източника на лекото течение — малък отвор в стената, който не беше забелязал по-рано. Той постави дланта си върху него и натисна.

Част от стената се плъзна беззвучно навътре и той видя незабележимите до момента спойки. Младежът повдигна свещта. От скрития вход надолу се спускаха каменни стъпала.

Канимът разполагаше с проход до подземията.

Тави се намираше все още твърде далеч от входа на Черния коридор, за да види ясно пазачите, и можеше само да се надява, че те също не го виждат. Отново закри пламъка на свещта с дланта си, шмугна се през отвора и слезе по стълбите колкото се може по-тихо.

Над главата му се разнесоха гласове, които го накараха да спре и да се заслуша.

Единият говорещ беше каним — Тави беше сигурен, че това е Сарл. Разпозна раболепната нотка в ръмжация му глас.

— А аз ти казвам, че всичко се подготвя. Няма от какво да се страхуваш.

— Приказките нищо не струват, каниме — отвърна му човешки глас, толкова тихо, че Тави едва успя да го чуе. — Покажи ми.

— Това не влиза в уговорката ни — каза канимът. Последва треперлив, плющящ звук, сякаш куче размята ухапаното парче месо. — Трябва да повярваш на думите ми.

— А ако не го направя? — попита другият.

— Вече е твърде късно да си промениш решението — каза Сарл, произнасяйки неясно думите. — Хайде да не обсъждаме какво не...

Канимът млъкна изведнъж.

— Какво има? — попита вторият глас.

— Миризма — отвърна Сарл, а в гласа му се промъкнаха гладни нотки. — Има някой наблизно.

Сърцето на Тави заби ускорено и той хукна нагоре по стълбите толкова тихо, колкото му позволяваха изморените му крака. Щом се озова в коридора, той забърза почти на бегот към изхода. При появата му пазачите каними се изправиха и впериха в него внимателните си погледи.

— Негово Превъзходителство ме пусна — съобщи им задъхано Тави.

Стражите се спогледаха и единият от тях отвори вратата. Почти веднага след като решетката се спусна зад гърба му, в сенките се забеляза раздвижване и в Черния коридор се появи Сарл, който бързаше към изхода. Щом забеляза Тави, канимът присви заострените си уши, прилепвайки ги към главата си, изгърби се и повдигайки устната си, леко оголи остриите си зъби.

Тави го погледна втренчено. Нямахше нужда от интуиция, за да разбере проблясъка на неподправена омраза, която зърна в очите на секретаря на посланика.

Сарл се завъртя и се изгуби обратно в мрака с демонстративно бавна походка. Тави побягна с разтреперени от страх крака, опитвайки се да се отдалечи колкото се може по-бързо от Черния коридор и неговите обитатели.

ГЛАВА 15

Амара пришпори коня си под сияещото сутрешно слънце, догони Бърнард и промърмори:

— Нещо не е наред.

Бърнард я погледна намръщено. Двамата възглавяваха колоната легионери от гарнизона. Две дузини от местните хора, които бяха ветерани от легиона, язدهа в пълно бойно снаряжение и с оръжие в ръка, в качеството си на помощна кавалерия, а други двайсет, държащи огромни ловни лъкове, които бяха предпочитани от тукашните хора, маршируваха в редица след легионерите. Зад тях громоляха двете теглени от товарните гарганти каруци, следваше ги яхналият грамадният си гаргант Дорога, кавалкадата завършваше ариергардът, който бе съставен почти изцяло от суровите конни рицари под командването на Бърнард.

Самият граф бе сложил шлем в допълнение към бронята и държеше големия си лък на седлото пред себе си, зареден със стрела.

— Значи, и ти си го забелязала?

Амара преглътна и кимна.

— Няма никакви елени.

Бърнард кимна едва забележимо. Когато заговори, устните му се движеха едва забележимо.

— По това време на годината отрядът ни би трябвало да подплашва техни стада на всеки няколкостотин ярда.

— Какво означава това?

Бърнард леко повдигна рамене.

— В друг случай бих си помислил, че са били прогонени от някакъв друг боен отряд, който подготвя изненадваща атака.

— А сега? — попита Амара.

Бърнард се усмихна зловещо, оголвайки кучешките си зъби.

— Според мен тварите са подплашили елените и сега ни готвят изненадващо нападение.

Амара облиза устните си и огледа гъстата гора, която ги обграждаше от всички страни.

— И какво ще правим?

— Успокой се. Довери се на следотърсачите ни — каза Бърnard.
— Бъди нащрек. Има няколко други възможни причини за изчезването на елените.

— Като например?

— Примерно хората на Арик може да са избили бързо всичките, за да са готови да изхранят войниците ни, когато се появят. След битката ми се наложи да изстребя стадоморите, които бяха останали в долината. Възможно е да е останал някой и той да е изтрепал през зимата всичките бременни кошути. Случвало се е понякога.

— А ако нищо такова не се е случило? — попита Амара.

— Тогава бъди готова да се издигнеш във въздуха — каза Бърnard.

— За това съм подготвена от мига, в който напуснахме холта — усмихна се накриво тя. — Не ми харесва усещането, че съм преследвана.

Бърnard отвърна на напрегнатия ѝ поглед с топла усмивка.

— На никого няма да позволя да ме преследва в собствения ми дом, графиньо. И няма да позволя това да се случи и с някой от гостите ми. — Той кимна с глава назад към колоната. — Търпение. Вярно. Легионите са защитавали Алера в продължение на хиляди години в един свят, където най-различни врагове са се опитвали да я унищожат. Те ще се справят и с това изпитание.

— Прощавай, Бърnard, но аз съм се сблъсквала със ситуации, когато Алера е била изправена пред опасности, срещу които легионите не са можели да направят нищо — отвърна с въздишка Амара. — Колко път ни остава до Арикхолт?

— Ще стигнем там преди обяд — каза Бърnard.

— Предполагам, че ще искаш да видиш лагера, за който ни разказа Арик?

— Разбира се — отвърна Бърnard. — Преди падането на нощта.

— Защо не оставиш рицарите Аери да се заемат с това?

— Защото от собствен опит знам, ездачко на ветрове, че рицарите Аери не виждат почти нищо под клоните и храстите, тъй като

летят на няколко десетки ярда над тях. — Той отново се усмихна. — Освен това ми се иска да се поразвлека малко.

Амара повдигна вежди.

— На теб всичко това ти е забавно! — рече тя с обвинителен тон.

Бърнард помръдна с рамене и отново започна да оглежда внимателно гората.

— Зимата беше дълга. А откакто станах граф Калдерон, не съм излизал на открито извън пределите на гарнизона за повече от няколко часа. Досега не съм си давал сметка колко ми е липсвало това.

— Луд човек — каза Амара.

— Стига де — рече Бърнард. — Признай си, че е вълнуващо. Загадъчно, опасно ново същество. Вероятна заплаха за държавата. Възможност да се изправим срещу него, да го победим.

— Велики фурии — въздъхна Амара. — Ти си по-зле и от момче.

Бърнард се засмя, но в смеха му освен веселие се долавяше и нещо неприятно. Жилавите мускули на врата му се напрягаха и отпускаха в ритъма на коня, а големите му ръце уверено държаха грамадния лък. Амара за пореден път се възхити на могъщата му фигура и си спомни колко смъртоносно опасен и силен е той. В поведението му се долавяше нещо вълче, нещо, което подсказваше, че тихата му усмивка е просто маска. Че под нея се крие нещо много по-мрачно, готово да опита вкуса на кръвта.

— Амара — изръмжа той, — нещо заплашва дома ми. След всичко, което се случи досега, аз знам много добре какъв е залогът. И няма да позволя на никой друг да се разправи с тази опасност. — Лешниковозелените му очи отразяваха кората на дърветата и пролетните листа, те сияеха, но същевременно в тях се таеше заплаха. — Аз съм ловец. Ще проследя това същество и ще го задържа. А когато Първият лорд изпрати помощ, ще го унищожа.

Думите бяха произнесени със спокоен, равен тон, в който едва се усещаше намек за бушуващия в него гняв, и изненадана от собствената си нелогичност, Амара усети как страхът ѝ се стопява. Напрежението в раменете ѝ спадна и треперенето, което бе обхванало ръцете ѝ, изчезна.

— Освен това — провлече Бърнард — утринта е прекрасна за разходка в провинцията с красиво момиче. Защо да не ѝ се насладя?

Амара завъртя очи и понечи да се усмихне, но думите на Сирай отекнаха тихо в главата ѝ.

Ще трябва да го оставиш, разбира се.

Тя си пое дълбоко дъх, наложи на лицето си маска на сдържано спокойствие и каза:

— Мисля, че за всички ни ще бъде най-добре да престана да отвличам вниманието ви, Ваша светлост. Мислите ви трябва да бъдат заети изключително с изпълнението на задълженията ви.

Бърнард примигна и я погледна изненадано.

— Амара?

— Извинете ме, графе — рече учтиво тя и напусна строя, давайки възможност на коня си да пощипне малко трева, докато изчакваше колоната да се извърви покрай нея.

За миг почувства напрегнатия поглед на Бърнард върху себе си, но не реагира.

Изчака да минат и каруците, след което подкара коня си редом с гарганта на Дорога. Въпреки всички усилия на Амара, животното отказваше да се движи на по-малко от двайсет фута разстояние от звяра.

— Дорога — извика тя на маратския вожд.

— Тук съм — извика в отговор той, наблюдавайки я развеселено как се бори с нервния си кон. — Желаш ли нещо?

— Да говоря с теб — рече тя. — Исках... — Не успя да довърши изречението си, защото един нисък клон я шибна през лицето. После продължи раздразнено: — Исках да ти задам няколко въпроса.

Дорога се разсмя гръмогласно.

— Внимавай да не ти падне главата. После твоят вожд Гай ще ми съдере кожата. — Той замахна с ръка и ѝ метна едно въже от заплетени кожени ивици, което увисна на пет фута от земята. — Качвай се при мен.

Амара кимна и предаде поводите на коня си на яздеция наблизо човек. После скочи на земята и изтича до крачещия гаргант. Сграбчи въжето и внимателно се изкатери до гърба на огромното животно. Дорога я стисна за ръката с грамадните си пръсти и ѝ помогна да се настани по-удобно.

— И така — избоботи Дорога, обръщайки се с лице напред. — Май Бърнард е бръкнал в погрешната тенджера.

— Какво?

Амара примигна изненадано.

Дорога се усмихна.

— Когато бях млад и тъкмо си бях взел жена за съпруга, се събудих на сутринта, отидох до огнището и си сипах от тенджерата. Обявих, че това е най-вкусната супа, която някоя жена е готвила за мъжа си. Пред всички в лагера.

Амара повдигна вежди.

— А тя не е била сготвена от жена ти?

— Не беше — потвърди Дорога. — Хашат я беше приготвила. И следващите седем дни след брачната ни нощ трябваше да спя на земята пред палатката ѝ, за да ѝ се извиня.

Амара се засмя.

— Не мога да си те представя как го правиш.

— Бях много млад — рече Дорога. — И много исках отново да бъде щастлива с мен. — Той я погледна през рамо. — Точно както Бърнард иска да си щастлива с него.

Амара поклати глава.

— Няма нищо такова.

— Има. Защото Бърнард не знае, че е бръкнал в погрешната тенджера.

Тя въздъхна.

— Не. Защото не сме женени.

Дорога изпръхтя.

— Вие сте двойка.

— Не, не е точно така.

— Чифтосали сте се — заяви той търпеливо, сякаш говореше на малко дете. — Което ви прави двойка.

Бузите на Амара пламнаха.

— Ние... да. Направихме го. Но не сме двойка.

Дорога я погледна и се намръщи скептично.

— Вие, хората, толкова усложнявате нещата. Кажете му, че е ял от погрешната тенджера, и приключвайте с това.

— Бърнард не е направил нищо нередно.

— Ти ли яде от тенджерата?

— Не — отвърна Амара с раздражение в гласа. — Няма никаква тенджера, Дорога. Бърнард и аз... не можем да бъдем заедно.

— Аха — отвърна Дорога. Той поклати глава с озадачено изражение на лицето и за кратко закри очите си с длан, имитирайки превръзка. — Разбирам.

— Аз имам дълг пред Гай — каза Амара. — Той също.

— Този Гай — рече Дорога. — Струва ми се умен мъж.

— Такъв е.

— Значи, трябва да знае, че никой вожд не може да командва сърцето. — Дорога кимна. — Ако се намеси в това, той ще разбере, че любовта винаги остава и той може само да избие всички или да отстъпи. Ти също трябва да го разбереш.

— Да разбира какво? — попита Амара.

Дорога почука с пръст по главата си.

— Главата няма нищо общо със сърцето. Твоето сърце иска каквото иска. Главата трябва да разбере, че може или да убие сърцето, или да отстъпи от пътя му и да не му пречи.

— Искаш да кажеш, че ако оставя Бърнард, това ще убие сърцето ми? — попита Амара.

— Твоето. И неговото. — Дорога леко повдигна едното си рамо. — Трябва да избираш.

— Разбитите сърца се лекуват с времето — рече Амара.

По лицето на Дорога премина някаква сянка и чертите му станаха по-груби, по-тъжни. Той вдигна ръка и докосна една от плитките си, в която редом с белите коси бяха заплетени тънки, червеникави кичури, които Амара смяташе за боядисани.

— Понякога става така. Понякога не. — Той се обърна с лице към нея и каза: — Амара, ти имаш нещо, което не всеки може да намери. Онези, които са го изгубили, биха дали всичко, за да го намерят отново. Не го отхвърляй с лека ръка.

Амара продължи да язди мълчаливо, полюлявайки се в ритъма на бавните стъпки на гарганта.

Не ѝ беше лесно да размишлява над думите на Дорога. Досега никой не беше разговарял с нея за любовта по този начин. Тя вярваше в нея, естествено. Собствената ѝ майка и баща ѝ бяха много влюбени, или поне на нея ѝ се струваше така, докато беше малка. Но откакто бе отведена от Курсорите, любовта се беше превърнала в нещо, което се използваше за постигане на някаква цел. Или в главно действащо лице в тъжната история за загуба и дълг. Единствената любов, която един

Курсор можеше да си позволи да изпита, бе любовта към своя господар и държавата. Амара го беше разбрала от мига, в който завърши обучението си. Дори нещо повече, беше повярвала в него.

Но през последните две години нещата се бяха променили. Тя се беше променила. Бърнард се беше превърнал не само в човека, който значеше много за нея, а и в част от самата нея. Той съществуваше не само в мислите ѝ, а и в диханието, в храната и сънищата ѝ. Едновременно бе там и го нямаше, тя осезаемо усещаше липсата му и се чувстваше цяла, когато бе наблизо.

За човек с неговата физика той бе много нежен. Когато ръцете и устните му се докосваха до нея, той се държеше така, сякаш се страхуваше да не я счупи, ако случайно стисне по-силно. Нощите им бяха и си оставаха изпълнени със заслепяваща страст, защото той бе невероятно търпелив любовник, който получаваше истинско удоволствие от това, че тя отвърща на ласките му. Но най-хубави бяха тихите часове, след като бяха правили любов, когато той я притискаше към себе си и изморени и доволни, двамата заспиваха заедно. Тя лежеше в обятията му и забравяше за всичките си грижи, мъки и беди. Чувстваше се прекрасна, желана и в пълна безопасност.

В пълна безопасност. Амара трябваше да положи огромни усилия, за да прогони сълзите от очите си. Тя знаеше много добре, че пълна безопасност съществува твърде рядко в този свят. Знаеше пред колко много опасности е изправена държавата — и че една-единствена грешка може да промени съдбата му. Амара не можеше да допусне чувствата да ѝ попречат да вземе правилните решения.

Колкото и да ѝ се искаше.

Тя беше курсор. Беше се заклела във вярност към Короната, да служи на Алера, бяха ѝ поверени най-важните тайни, които тя трябваше да пази от най-коварните врагове на държавата. Дългът изискваше от нея да прави жертви, за да могат другите да се чувстват свободни и в безопасност. Тя отдавна се беше отказала от мисълта за спокоен живот. Дългът ѝ повеляваше да се откаже и от други удоволствия като любовта.

Но наистина ли беше така?

— Ще помисля над думите ти — каза тихо тя на Дорога.

— Добре — отвърна той.

— Но сега не е моментът за такива неща — каза Амара. Ето че чувствата ѝ вече я бяха отвлекли от задълженията ѝ. Тя трябваше да научи повече за опасността, пред която се бяха изправили, и засега Дорога бе единственият ѝ източник на информация. — Имаме по-належащ проблем.

— Така е — съгласи се Дорога. — Древен враг. Изчадие в очите на Единствения.

Амара отмести поглед от марата към слънцето, намръщи се и отново погледна към вожда.

— В очите на Единствения? Имаш предвид слънцето?

Дорога я погледна безизразно.

— Слънцето — обясни Амара, сочейки с пръст. — Нали това наричат Единствения?

— Не — отвърна Дорога развеселено. — Слънцето не е Единственият. Ти не разбираш.

— Тогава ми обясни — каза раздразнено Амара.

— Защо? — попита Дорога.

Въпросът беше простичък, но в думата се усети тежест, която накара Амара да се поколебае, преди да отговори.

— Защото искам да ви разбера — каза тя. — Искам да науча повече за теб и народа ти. Кое ви прави такива, каквито сте. По какво си приличаме и по какво се различаваме.

Дорога сви устни. После кимна, сякаш отговаряйки на себе си, обърна се с лице към Амара и кръстоса крака. Отпусна ръце в скута си и миг по-късно заговори с тон, който ѝ напомни за някои от най-добрите ѝ учители в Академията.

— Единственият е всички неща. Той е и слънцето, да. И слънчевата светлина върху дърветата. И земята, и небето. Той е дъждът през пролетта, ледът през зимата. Той е огънят, звездите през нощта. Той е гръмотевиците и облаците, вятърът и морето. Той е еленът, вълкът, лисицата и гаргантът. — Дорога притисна длан към гърдите си. — Той, това съм аз. — След това протегна ръка и докосна челото на Амара с пръст. — И ти.

— Но аз съм виждала как хората ти споменават Единствения и сочат слънцето.

Дорога махна с ръка.

— Ти Гай ли си?

— Разбира се, че не — отвърна Амара.

— Но си се заклела да му служиш вярно? Ти си негов пратеник? Негова ръка? И понякога действаш от негово име?

— Да — потвърди Амара.

— Същото е и с Единствения — обясни Дорога. — Слънцето ни дарява живот, също както прави Единственият. Слънцето не е Единственият, но по този начин ние изразяваме уважението си.

Амара поклати глава.

— Никога не съм чувала това нещо за народа ти.

Дорога кимна.

— Малцина алерани го знаят. Единственият — това е всичко около нас, което е било и което ще бъде. Светът, небето — всичко това е част от Единствения. Всеки от нас е част от Единствения. Всеки от нас с цел и отговорности.

— Каква цел? — попита тя.

Дорога се усмихна.

— Гаргантът е длъжен да копае. Вълкът да ловува. Еленът да бяга. Орелът да лети. Всички ние сме създадени с цел, алеранке.

Амара повдигна едната си вежда.

— И каква е твоята?

— Същата като на народа ми — каза Дорога. — Да се уча. — Той почти несъзнателно постави длан върху гърба на уверено крачещия гаргант. — Всеки от нас усеща зова на другите части на Единствения. Ние растем заедно с тях. Започваме да усещаме онова, което чувстват те, да знаем онова, което знаят те. Уокър си мисли, че ръждясалият метал, с който се обличате вие, хората, смърди. Но надушва и зимните ябълки в каруците и си мисли, че трябва да получи цяло каче. Радва се, че пролетта идва, защото сеното му е омръзнало. Иска да разкопае земята, да си потърси корени на млади дървета за обяд, но знае, че за мен е важно да продължим напред. Затова не спира да върви.

Амара примигна.

— И ти знаеш всичко това за твоя гаргант?

— И двамата сме част от Единствения и благодарение на него сме силни и мъдри — каза Дорога и се усмихна. — И Уокър не е мой. Ние сме спътници.

Гаргантът нададе силен рев и разлюля бивните си, разклащайки наляво-надясно носилката на гърба си. Дорога гръмко се разсмя.

— Какво каза той? — попита с благоговение Амара.

— Не може да се каже, че говори — отвърна Дорога. — Просто ми показва какво чувства. Гаргантът ни счита за свои спътници, докато не огладнее твърде много. След това или трябва да му дам храна, или трябва да стоя по-далеч от онези ябълки.

Амара забеляза, че маратът се усмихва.

— И другите племена. Те са...

— Обвързани — подсказа ѝ Дорога.

— Обвързани с техните тотеми?

— Конете с коне, Вълците с вълци, Стадоморите със стадомори, да — потвърди той. — И много други. Така се учи нашият народ. Не само мъдростта на ума. — Той притисна юмрук към гърдите си. — А и мъдростта на сърцето. Двете са еднакво важни. Всяко едно е част от Единствения.

Амара поклати глава. Вярванията на варварите бяха далеч по-сложни, отколкото бе смятала за възможно. И ако Дорога ѝ казваше истината за връзката на маратите с техните зверове, това означаваше, че те може да се окажат много по-силни, отколкото се е смятало досега.

Например Хашат, предводителката на Конете, носеше на колана на меча си три гвардейски закопчалки за плащове. Амара мислеше, че тя ги е взела от бойното поле след първия ден от Първата калдеронска битка, но вече не беше чак толкова сигурна в това. Ако жената от племето на маратите, която по онова време е била млад воин, е нападнала някой от личната гвардия на Принцепса на кон, връзката ѝ с животното би ѝ дала значително преимущество дори пред алерански призовател на метал. По време на Втората калдеронска битка гаргантът на Дорога беше пробил стените, построени да издържат на всякаква атака — от големите дървени чукове на силните призователи на земя до огнените взривове и буреносните ветрове.

— Дорога — каза тя, — защо твоят народ не напада по-често Алера?

Дорога сви рамене.

— Няма причина да го прави — отвърна той. — По-често се бием помежду си. Единственият ни е дал това изпитание, за да разбере къде се крие най-голямата сила. Освен това между нас съществуват

различия точно както и при вашия народ. Само че ние не се бием до смърт. Достатъчно е да се покаже силата и всичко приключва.

— Но ти уби Атсурак в битката преди две години — каза Амара. Лицето на Дорога помръкна и на него се появи тъга.

— Атсурак стана твърде свиреп. Твърде жаден за кръв. Той предаде целта на народа си в очите на Единствения. Спря да се учи и започна да забравя какво представлява. Баща му умря на Полето на глупците — както моят народ нарича Първата калдеронска битка — и той порасна, мечтаейки си за отмъщение. Успя да зарази много други с лудостта си. И заедно с последователите си избяга цяло племе от моя народ. — Дорога отново докосна плитката си и поклати глава. — Докато растеше, аз се надявах, че ще забрави омразата си. Но това не се случи. Известно време се страхувах, че ще го намразя заради онова, което ми причини. Но сега всичко приключи. Не се гордея с онова, което извърших. Но не можех да постъпя по друг начин и да продължа да служа на Единствения.

— Той е убил жена ти — каза тихо Амара.

Дорога затвори очи и кимна.

— Тя мразеше да прекарва зимите с моето племе в нашите южни земи, сред дюните край морето. Твърде много спим, казваше тя. И онази година остана при техните.

Амара поклати глава.

— Не искам да проявя неуважение към вярванията ти, но трябва да те попитам нещо.

Дорога кимна.

— Защо се опитваш да унищожиш древния си враг, щом всички сме част от Единствения? Нима той не е също част от него, също като твоя народ? Или моя?

Дорога мълча доста дълго, преди да отговори:

— Единственият е създал всички нас да бъдем свободни. Да се учим. Да намерим обща цел с останалите, да станем силни и мъдри. Но древният враг изопачи това обединение на силите. При него няма избор, няма свобода. Той взема. Кара насила всички да се обединят, докато не остане нищо друго.

Амара потрепери.

— Искаш да кажеш, да се обединят с тях, както вие с вашите тотеми?

Дорога се намръщи от отвращение — и Амара с безпокойство видя за пръв път на лицето на марата страх. Дълбок и ясен страх.

— Да се слеем с врага, означава да спрем да съществуваме. Жива смърт. Повече няма какво да кажа.

— Много добре — отвърна Амара. — Благодаря ти.

Дорога кимна и се обърна с лице напред.

Тя развърза въжето от седлото, спусна го покрай гарганта и тъкмо се накани да слезе, когато по колоната се предаде заповед за спиране. Тя погледна и видя Бърнард да седи на нервния си кон с вдигната ръка.

На пътя се появи един от следотърсачите. Конят му препускаше с пълна скорост към колоната. Когато ездачът се приближи и забави ход, Бърнард го поздрави с рязък жест и двамата заедно продължиха в лек галоп напред, докато не стигнаха до гарганта на Дорога.

— Добре — рече Бърнард и махна с ръка на следотърсача да съобщи новините на Амара и Дорога. — Говори.

— Арикхолт, сър — рече задъхано мъжът. — Идвам от там.

Амара видя как Бърнард стисна здраво челюсти.

— Какво се е случило?

— Празен е, сър — отвърна следотърсачът. — Просто... празен. Няма жива душа. Няма запалени огнища. Нито добитък.

— Битка? — попита Амара.

Следотърсачът поклати глава.

— Не, милейди. Няма нищо потрошено, няма кръв. Сякаш просто са си отишли.

Бърнард се намръщи и погледна към Амара. По лицето му не си личеше нищо, но тя видя тревогата в очите му. Същата тревога и безпокойство измъчваха и нея. Изчезнали? Целият холт? Повече от сто мъже, жени и деца наричаха Арикхолт свой дом.

— Твърде късно е да ги спасим — измърмори Дорога. — Ето така започва всичко.

ГЛАВА 16

— Не разбирам — каза Исана. — Той е академ. Учи в Академията. Тя не е чак толкова голяма. Как така не можеш да намериш племенника ми?

Разсилният, нает от Сирай, се намръщи. Той беше твърде малък, за да може да работи на доковете, но вече бе твърде голям, за да е освободен от задължението да работи, и пясъчнорусата му коса беше подгизнала от пот от тичането между Цитаделата и частното имение в Квартала на гражданите.

— Моля да ме извините, лейди гражданко — изрече задъхано момчето. — Направих всичко, както ме помолихте, и разпитвах за него навсякъде в Академията, където се допускат посетители.

— Сигурен ли си, че провери стаята му в общежитието?

— Да, милейди — отговори момчето с извинителен тон. — Почуках, но никой не ми отговори. Пъхнах бележката ви под вратата. Той може да е на изпит.

— Още по изгрев-слънце? — възмути се Исана. — Това е нелепо.

— Предположението на Антонин си има основания, холтър — обади се седналата наблизно Сирай. — Седмицата на годишните изпити е много натоварена.

Исана седеше на каменния парапет около централния градински фонтан, като държеше гърба си изпънат, а очите — затворени.

— Разбирам.

Някъде наблизно чуруликаха птички, наслаждаващи се на топлия ден, предвестник на настъпващата пролет. Имението, в което Сирай беше довела Исана, не беше голямо по стандартите на столицата, но бе толкова изискано, че по-големите имения наоколо изглеждаха безвкусни.

Исана отвори очи. Въпреки че нощите все още бяха студени, градината започваше пролетното си пробуждане. Ранните растения и трите старателно подстригани дървета бяха напъпили. Градината беше скромна и много красива. Тя беше заобиколена от всички страни от

триетажната къща, обвита от пълзящи растения, които почти напълно скриваха мраморните стени, така че мястото приличаше на поляна в гъста гора, а не на част от градско имение. Пчелите още не се бяха пробудили от зимен сън, а и повечето птици не бяха долетели от топлите страни, но съвсем скоро градината щеше да се изпълни с движение, шумолене и нов живот.

Пролетта беше любимият сезон на Исана и радостта ѝ беше заразителна. Тя винаги беше усещала емоциите на семейството си, независимо от това, кой сезон е, но напролет всички бяха най-щастливи.

Тази мисъл я накара да си спомни за Бърнард. Брат ѝ беше отишъл на опасна мисия, вземайки със себе хора, които тя бе познавала цял живот. През този ден щеше да пристигне в Арикхолт, а може и вече да беше там. Възможно беше хората му да се сблъскат с опасността, която представляваха вордите, още на следващата сутрин.

А Исана не можеше да направи нищо, освен да седи в градината и да слуша плискането на водата в изящния фонтан.

Тя се изправи и започна да се разхожда из градината, а междувременно Сирай заплати на Антонин пет лъскави медни монети. Момчето моментално скри парите в джоба си, поклони се на Исана и Сирай и тихо напусна градината. Сирай го съпроводи с поглед, после отново седна при фонтана с бродерията си.

— Ще проправиш пътека в тревата, скъпа.

— Това продължава твърде дълго — каза тихо Исана. — Трябва да направим нещо.

— Ние правим — възрази Сирай спокойно. — Хазаинът ни, сър Нед, е пратил по съответните канали молбата ти за аудиенция.

— Оттогава минаха часове — рече Исана. — Толкова ли е сложно това? Колко време трябва да мине, за да получим отговор?

— Фестивалът е свързан с много мероприятия, холтър. В столицата идват хиляди граждани и стотици от тях по една или друга причина желаят аудиенция при Първия лорд. Да се срещнеш с Гай по време на фестивала, е много престижно.

— Но нашият случай не е такъв — възрази Исана. — Той ме повика. А ти си негов пратеник.

В очите на Сирай се появи предупреждение и тя погледна многозначително към къщата. Исана се смути, но повтори:

— Нашият случай е различен.

— Да, различен е — каза Сирай. — За беда хората на Първия съветник не са наясно с подробностите. Ще ни се наложи да използваме обичайните канали.

— Но по този начин може да не успеем да се доберем до него — каза Исана. — А ние трябва да му предадем молбата си лично.

— Исана, тази сутрин професионален убиец извърши покушение срещу теб. Ако напуснеш това имение, шансовете ти да се добереш до Цитаделата и да избегнеш други подобни опити са в най-добрия случай съмнителни.

— Готова съм да рискувам — отвърна Исана.

— А аз — не — изрече спокойно Сирай. — Във всеки случай това не е начинът да се добереш до Първия лорд на Алера, холтър. Ако постъпим, както ти предлагаш, е много вероятно никой да не ни обърне внимание.

— Тогава ще бъда настоятелна — заяви Исана.

Пръстите на Сирай се движеха бързо и уверено.

— В такъв случай ще ни арестуват и ще ни държат в затвора до процеса, който ще започне след края на фестивала. Трябва да бъдем търпеливи.

Исана стисна устни и изгледа изпитателно Сирай. После се насили да се върне при фонтана.

— А ти сигурна ли си, че това е най-бързият начин?

— Не е най-бързият, а единственият — отговори Сирай.

— И колко още трябва да чакаме?

— Нед има приятели и съюзници в Цитаделата. Скоро ще получим отговор. — Тя остави бродерията си и се усмихна на Исана. — Искаш ли малко вино?

— Не, благодаря — отвърна Исана.

Сирай отиде до кътчето в градинката, където беше сложена масичка с чаши и кристална гарафа с вино. Наля си от розовото вино в една от чашите и отпи няколко глътки.

Исана я наблюдаваше и с голямо усилие долови безпокойството й. Сирай се върна с чашата си при фонтана и седна до Исана.

— Мога ли да те попитам нещо? — рече Исана.

— Разбира се.

— Там, на площадката за кацане, как се досети, че онзи мъж е убиец?

— Заради кръвта по туниката му — отговори Сирай.

— Не разбирам.

Дребната куртизанка вдигна ръка и се докосна отстрани, някъде под мишницата.

— Тук имаше кървави петна. — Тя погледна Исана. — Най-вероятно резултат от забиването на нож в сърцето, между ребрата и през белия дроб. Това е най-сигурният начин да се убие човек безшумно.

Исана изгледа Сирай продължително, после възкликна:

— О!

— Ако не се направи както трябва — продължи да обяснява куртизанката спокойно, — ще има много кръв. Явно на убиеца му се е наложило да нанесе още един удар, за да довърши докера, чиято туника е откраднал. По плата надолу се точеше кърваво петно и това ме накара да погледна човека отново. Извадихме късмет.

— Загинал е човек, за да може някой да опита да ме убие — каза Исана. — За какъв късмет говориш?

Сирай повдигна едното си рамо.

— Та нали не си го убила ти, скъпа? Извадихме късмет, че убиецът не беше много опитен и бързаше.

— Какво имаш предвид?

— Отишъл е твърде далеч, за да се сдобие с туника, с която да се дегизира. Ако е имал време да планира всичко, тогава не би рискувал мисията си, извършвайки ненужно убийство, и не би се появил пред нас с туника, изцапана с кръв. Тези действия са намалили шансовете му да остане незабелязан. Ако беше по-възрастен и опитен, не би допуснал такова нещо. Също така ни провървя, че беше ранен.

— Откъде знаеш?

— Той беше десняк. А хвърли ножа с лявата си ръка.

Исана се намръщи и каза:

— Кървавото петно беше от дясната страна на туниката.

— Точно така. Убиецът се е приближил към докера изотзад и го е ударил с нож, който е държал в дясната си ръка. Знаем, че не е постигнал успех от първия опит. Докерът вероятно е бил призовател на земя. Логично е да се предположи, че е нанесъл ответен удар с

призователската си способност — най-вероятно това е било удар назад с дясната му ръка или лакът, срещнал в движение ръката на убиеца.

Исана погледна надолу към Сирай. Спокойният и делови тон, с който куртизанката обсъждаше внимателно планираното насилие и убийството, я плашеше. Тя се почувства зле и отново седна при фонтана. Хора с възможности и изпълнени с решителност се опитваха да отнемат живота ѝ, а единствената ѝ защитница беше крехка на вид жена с голямо деколте на копринената си рокля.

Сирай отпи отново от виното си.

— Ако беше успял да се доближи повече до нас, преди да го видя, или ако беше хвърлил ножа с дясната си ръка, сега щеше да си мъртва, холтър.

— Да ни пазят великите фурии — прошепна Исана. — Племенникът ми. Как мислиш, в опасност ли е?

— Няма никакви признаци, че е заплашен, а във вътрешността на Цитаделата е в не по-голяма опасност, отколкото навсякъде другаде в държавата. — Сирай положи длан върху ръката на Исана. — Търпение. Щом успеем да се свържем с Гай, той ще защити семейството ти. Има всички основания да го направи.

Исана почувства как я обземат стара тъга и горчивина, а пръстенът на верижката около врата ѝ се стори много тежък.

— Сигурна съм, че има най-добри намерения.

Сирай леко изпъна гърба си и Исана изведнъж почувства, че откъм куртизанката прииждат разбиране и подозрителност.

— Исана — каза Сирай тихо, — ти познаваш Гай, нали?

Исана почувства прилив на паника, но не позволи това да ѝ проличи по гласа, изражението и стойката, докато се изправяше. Направи няколко крачки.

— Само по това, което се говори за него.

Сирай стана и я последва. Преди да успее да каже нещо, издрънча входният звънец, откъм улицата се чуха гласове и малко покъсно възрастен, но енергичен мъж с разкошна роба бързо закуцука през градината.

— Сър Нед — каза Сирай и направи изящен реверанс.

— Дами — отговори Нед.

Висок и строен, той беше служил като капитан на рицарски отряд цели трийсет години, преди да се оттегли, но все още пазеше

увереността и точността на движенията, характерни за военните. Нед се поклони на двете жени и се навъси, свивайки гъстите си сребристи вежди.

— Пак ли ми изпи виното, Сирай?

— Може да е останало нещичко на дъното — каза тя и се приближи до малката масичка. — Моля, седнете, милорд.

— Холтър? — попита Нед.

— Разбира се — отвърна Исана.

Нед кимна с благодарност и седна на каменната пейка около фонтана, потривайки бедро с едната си ръка.

— Надявам се, че няма да ме помислите за грубиян.

— Ни най-малко — увери го Исана. — Боли ли ви?

— Както винаги, когато ми се наложи да прекарам на крак няколко часа и да си имам вземане-даване с глупаци — отговори Нед. — Сигурно не съм млъквал от часове.

Сирай му подаде чаша вино и старият рицар я пресуши на един дъх.

— Фуриите да те благословят, Сирай. Бъди добро дете и...

Сирай се усмихна, взе бутилката зад гърба си и отново напълни чашата на Нед.

— Прекрасна жена — заяви Нед. — Ако можеше и да готвиш, бих купил договора ти.

— Не можеш да си ме позволиш, скъпи — каза Сирай с усмивка и нежно докосна бузата му.

Исана с усилие се сдържа да не изругае и попита:

— Какво се случи, сър?

— Бюрокрация — изръмжа Нед. — Кабинетът на Първия съветник беше препълнен. Ако някой беше запалил сградата, половината тъпанари в държавата щяха да изгорят и да ни ощастливят, като ни отърват от присъствието си.

— Толкова много?

— Досега не съм виждал такова нещо — потвърди Нед. — Искаха всяка молба да бъде в писмен вид, но не дадоха нито хартия, нито мастило. Академията също се отказа да ни снабди с всичко необходимо, защото там сега има изпити, в магазините в Цитаделата всичко е разпродадено, а момчетата за поръчки искат цяло състояние,

за да изтичат до Търговския квартал, да са благословени алчните им сърца.

— И колко ви струва това? — попита Сирай.

— Не ми струваше и пукната пара — отговори Нед. — Там става нещо странно. Условията на Първия съветник бяха само извинение.

— Откъде знаете? — попита Исана.

— Платих на писаря дузина златни орли и той ми разказа — отвърна Нед.

Исана примигна към Нед. С дванайсет златни монети можеха да се купят продоволствия за един холт за година напред или даже повече. Това беше цяло състояние.

Нед допи втората чаша вино и я остави настрана.

— Постъпило е разпореждане, че няма да има повече аудиенции при Първия лорд — каза той. — Но на Първия съветник му е заповядано да не разгласява това. Глупакът се опитваше да измисли как да попречи на желязците да видят Първия лорд, без да им съобщава, че това е невъзможно. И съдейки по състоянието на посетителите в канцеларията му, едва ли очакваше да изкара до края на деня без сътресения.

Сирай се намръщи и се спогледа с Исана.

— И какво означава това? — попита Исана тихо.

— Че няма да се доберем до него по този начин — отговори Сирай. — Засега знам само това. Нед, не успяхте ли да научите защо Първият лорд постъпва така?

Нед поклати глава.

— Сред служителите на съветника се носи слух, че здравето на Първия лорд най-накрая се е влошило, но никой не знае нещо определено. — Той взе бутилката от ръката на Сирай и я пресуши на един дъх. — Опитах да издиря сър Майлс и да поговоря с него, но той е неоткриваем.

— Сър Майлс? — попита Исана.

— Капитанът на Кралската гвардия и на Кралския легион — поясни Сирай.

— Навремето беше водоносец на рицарите на Гай — добави Нед. — Заедно с брат му Арарис. Майлс беше безперспективен земевладелец, но после доста се издигна. Той ме помни. Щеше да помогне, но не можах да го намеря. Съжалявам, че те подведох, дете.

— Разбира се, че не сте ме подвели, скъпи — промърмори Сирай. — Гай се е скрил, а капитанът му е невъзможно да бъде открит. Явно нещо става.

— Не бих казал, че се е скрил — възрази Нед. — Тази сутрин, както винаги, той откри квалификациите на Ветрените гонки.

— Възможно е — каза Сирай и смръщи вежди замислено. После погледна Исана и каза: — Ще се наложи да обмислим по-опасни начини, по които да се доберем до него.

Тя отвори малката кесия, закрепена за колана ѝ, и извади сгънат лист хартия. Подаде го на Исана.

— Какво е това?

— Покана — отвърна Сирай. — Лейди Калар дава прием в градината си довечера.

Гъстите вежди на Нед се повдигнаха.

— Враните да го изкълват, жено. Как успя да се сдобиеш с покана?

— Сама си я написах — отговори със сериозен вид куртизанката. — Почеркът на лейди Калар е лесен за имитиране.

Нед прихна, но каза:

— Опасно е. Много опасно.

— Не искам да ходя на приема — заяви Исана. — Искам да се добера до Първия лорд.

— Тъй като не успяхме нито да си уредим аудиенция, нито да намерим племенника ти, сме принудени да търсим по-заобиколни пътища. Всеки от Върховните лордове получава аудиенция при Първия лорд веднъж годишно, както и сенаторът Примус, председателят на Търговския консорциум и ръководителката на Дианическата лига. Повечето от тях, ако не и всичките, ще присъстват на приема.

Исана се намръщи.

— Искаш да уговориш някой от тях да ни позволи да го съпровождаме на аудиенцията му?

— Това не е нещо необичайно — каза Сирай. — При нормални обстоятелства не би получила правото да разговаряш с Първия лорд, но в нашия случай веднага щом се озовем при Гай, ще променим реда.

— Много опасно — повтори Нед.

— Защо? — попита Исана.

— Там ще присъстват враговете на Гай, холтър.

Исана бавно въздъхна.

— Разбирам. Мислите, че някой ще се възползва от възможността да ме убие.

— Не е изключено — потвърди Сирай. — Лорд и лейди Калар ще присъстват. Калар е противник и на Гай, и на Дианическата лига и вероятно именно той стои зад опита за покушение срещу теб. И мисля, вече знаеш за политическите възгледи на лорд и лейди Акватайн.

Исана почувства как ръцете ѝ се свиват в юмруци.

— Определено. И те ли ще бъдат там?

— Почти със сигурност — отвърна Сирай. — Най-верните на Гай Върховни лордове управляват градовете край Защитната стена на север. Рядко се случва повече от един от тях да присъства на фестивала, а тази зима беше особена трудна за северните Върховни лордове.

— Искаш да кажеш, че там може да няма поддръжници на Гай, които да ме защитят?

— По всяка вероятност — отговори Сирай.

— А има ли шансове да се доберем до Гай, ако отидем на този прием?

— Малки — каза честно Сирай. — Но все пак ги има. Не бива да се забравя и отношението на Дианическата лига към теб. Те отдавна чакат жена да получи граждански права извън системите на брака или легионите. В техен интерес е да те защитават и да те поддържат.

— Да не би от Лигата да тръгнат след нея по улиците, за да следят убиецът да не я нападне по пътя? — изръмжа Нед.

Исана почувства как ръцете ѝ се разтреперват. Тя ги притисна до челото си и каза:

— Сигурна ли си, че не можем да се доберем до Гай по друг начин?

— Не и бързо — отвърна Сирай. — До края на фестивала възможностите ни са доста ограничени.

Исана се застави да не обръща внимание на страха си и тревогите си. Тя не искаше да умира, но не можеше да допусне нещо да ѝ попречи да достави съобщението на Гай, въпреки опасността. Фестивалът щеше да трае дни наред. Тави можеше в момента да е в опасност, а брат ѝ сигурно щеше да води битка още преди да е изтекъл денят. Тя нямаше време да чака. Не разполагаше с цели дни.

— Много добре — каза Исана. — Явно трябва да отидем на този прием.

ГЛАВА 17

Когато Фиделиас се върна от бедняшките квартали на Алера Империя, където събираше информация от своите агенти, вече беше късно следобед. Той напусна лабиринта от проходи на подземията във винената изба на имението на Акватайн, изпълнен с облекчение, че най-после се намира в район, където не го грози опасността да попадне пред погледа на някой, който може да го разпознае. Веднага се изкачи по стълбището за прислугата до втория етаж на имението и се озова в разкошните покои на Върховния лорд и на лейди Акватайн.

Фиделиас влезе в гостната, отиде до шкафа, където държаха алкохолните напитки, и взе старинна бутилка от синьо стъкло. Наля си от прозрачната течност в широка ниска чаша и отиде при мекото кресло, намиращо се до големия прозорец.

Той седна, затвори очи и отпи бавно от напитката, която се оказва леденостудена при допира до устните му.

Вратата зад гърба му се отвори. В стаята се разнесоха леки стъпки.

— Ледено вино — промърмори лейди Акватайн. — Нямах представа, че ти харесва.

— Условните сигнали с контактите ми бяха уговорени преди много години — в този случай трябваше да си поръчам вино. По онова време имах глупостта да изпивам по пет-шест чаши огнено вино на вечер.

— Ясно — отвърна лейди Акватайн и седна в креслото срещу него.

В присъствието ѝ се усещаше някаква магнетична сила. Тя притежаваше онзи тип красота, на който повечето жени не завидваха — не на преходната младост, макар че призоваването на водата ѝ позволяваше да изглежда на толкова години, на колкото пожелаеше. Но красотата на лейди Инвидия Акватайн ставаше все по-поразяваща с годините. В основата ѝ лежеше твърдата, непоколебима сила, която се долавяше в чертите на скулите и челюстите и продължаваше в тъмния

гранит на очите ѝ. Цялата външност и поведението на лейди Инвидия говореха за морална сила, а когато тя седна в креслото, облечена с алената си копринена рокля, и се обърна с лице към Фиделиас, той усети тази сила и долови в гласа ѝ студения гняв, който му напомни за първите слани на есента.

— И какво научи?

Фиделиас отпи една глътка от студеното си питие, показвайки, че няма намерение да бърза.

— Исана е тук. Пристигна заедно със Сирай.

Лейди Акватайн се намръщи.

— С куртизанката?

— С Курсора — каза Фиделиас. — Или поне подозирам, че е такава.

— Една от тайните агенти на Гай?

Фиделиас кимна.

— Напълно е възможно, макар че също като агентите на Курсора легат, и техните имена никога не се споменават открито. Двете са отседнали в дома на сър Нед, на Градинската улица.

Лейди Акватайн повдигна вежди.

— А не в Цитаделата?

— Не, милейди. И на този етап все още не съм разбрал защо.

— Интересно — промърмори тя. — Какво друго?

— Сигурен съм, че убиецът на ветродрума е от хората на Калар.

— Откъде си толкова сигурен?

— Не беше от местните главорези — отвърна Фиделиас. — Осведомителите ми в града би трябвало да знаят нещо — не точно кой го е направил, но все *нещо*. А те са в пълно неведение. Значи, трябва да е някой извън града. Като се има предвид това, а също и информацията, която изтръгнах от убиеца в Исанахолт, аз съм сигурен, че не греша.

— Доколкото разбирам, не си намерил нищо, което да може да се използва в съда — каза Инвидия.

— Не знаех, че смятате да повдигнете обвинения. — Тя го дари с усмивка, тънка и остра като кинжал. — Калар продължава да се опитва да премахне Исана — каза Фиделиас. — Подозирам, че агентите му използват подземията, за да се доберат по-бързо до целта си.

Инвидия се намръщи.

— Пещерите под града?

— Да. Всичките ми източници, с които разговарях, докладваха, че в подземията изчезват хора. Предположих, че кръволиците премахват свидетели, преди те да получат възможността да се разприказват.

Инвидия кимна.

— Което означава, че групата от Калар е доста голяма.

— Точно така.

— Но в това като че ли няма никакъв смисъл — каза Инвидия. — Опитът за покушение срещу Исана днес бе прибързан — дори бих казала, немарливо подготвен. Защо са използвали ранен агент, щом разполагат и с други?

Впечатлен, Фиделиас повдигна вежди.

— Дори не се налага да ви обучавам да задавате правилните въпроси.

— Аз не съм съпругът ми, скъпи ми шпионино — отвърна тя и устата ѝ се изкриви в усмивка. — И така?

Той въздъхна бавно.

— Отговорът ми няма да ви хареса, милейди. Въпросът е там, че не знам. Тук имаме влиянието на много други фактори. Например тези изчезвания... не мога да ги обясня. И...

Тя се наведе леко напред и повдигна въпросително вежди.

— И?

— Не съм съвсем сигурен — каза Фиделиас. Той отново отпи от изгарящото устните му леденостудено питие. — Но според мен има разцепление сред Курсорите.

— Какво те кара да мислиш така?

Той поклати глава.

— Ясно е, че не мога да разговарям с никого, който е директно свързан с тях. Но хората, с които разговарях, знаят разни неща за придвижването и действията им в последно време, ала те не можах да ми кажат нищо. Да не говорим, че с откритото си участие в онова, което се случва, Сирай рискува да разкрие своята принадлежност към Курсорите.

— Не разбирам — каза Инвидия.

— Аз също — призна Фиделиас. — Но във въздуха витае нещо. — Той погледна Инвидия в очите. — Струва ми се, че някой е обявил

война на Курсорите.

Инвидия повдигна едната си вежда.

— Това... ще нанесе съкрушителен удар на Гай.

— Да.

— Но кой би могъл да знае нещо за това?

— Аз — отвърна той.

— Подобна мисъл ми мина през ума — каза Инвидия. — Твое дело ли е?

Фиделиас поклати глава, доволен, че не му се налага да крие чувствата си, за да обърка призователските умения на Инвидия.

— Не. Аз напуснах Курсорите, защото вярвам, че държавата има нужда от силен водач и че Гай вече не може да изпълнява задълженията си на Първи лорд. Не изпитвам яд или злоба към Курсорите, които му служат вярно.

— Като онова момиче? Как ѝ беше името?

— Амара — отвърна Фиделиас.

— Никакъв яд, шпионино мой? Никаква злоба?

— Тя е глупачка — отвърна той. — Млада е. Някога и аз бях такъв.

— Ммм — изхъмка Инвидия. — Колко внимателно се прикриваш от мен, когато говориш за нея.

Фиделиас разклати последните остатъци от ледено вино в чашата.

— Така ли?

— Да.

Той поклати глава и довърши питието си.

— Ще науча каквото мога, а тази нощ ще премахна Исана.

— В тази история има твърде много загадки, за да се чувствам спокойно — каза лейди Акватайн. — Не забравяй, шпионино мой, че основната ми цел е холтър Исана. Няма да допусна цялата държава да узнае, че я е довършил Калар. Аз се разпореждам със съдбата ѝ.

Фиделиас кимна.

— Поставих наблюдатели около имението на сър Нед. Ще узная веднага щом тя го напусне, и ще бъда там.

— Но защо не е в Цитаделата? — промърмори лейди Акватайн. — Гай несъмнено разбира колко важна е тя за запазването на властта му.

— Разбира се, че знае, Ваша светлост.

— А сега и Сирай. — Инвидия се усмихна леко и поклати глава. — Никога нямаше да се досетя, че е едно от оръжията на Гай. Разговаряла съм с нея много пъти. Никога не усетих нещо такова.

— Тя има смъртоносни умения в изкуството на измамата, милейди, и е ценно оръжие за Короната. Цял ден изпраща в Цитаделата пратеници от името на холтъра.

Инвидия се намръщи.

— До Гай?

— До момчето в Академията.

Инвидия изсумтя.

— Семейство. Сантименталност, предполагам.

— Говори се, че той е един от личните пажове на Гай. Може би се опитват да достигнат до Първия лорд чрез него.

Лейди Акватайн сви устни.

— Ако дворцовата стража наистина се намира в състояние на повишена бойна готовност и ако сред Курсорите наистина има разцепление, то тогава всички канали за връзка с Гай са прекъснати. — Между веждите ѝ се образува лека бръчка и тя се усмихна. — Той е уплашен. Отбранява се.

Фиделиас остави чашата си настрана, кимна и се изправи.

— Възможно е.

— Отлично — каза тя и се надигна заедно с него. — Добре. Трябва да се подготвя за поредната скучна малка сбирка, Фиделиас — този път не къде да е, а в имението на Калар. Може да успее да събере малко информация. Ще те оставя да се справиш с холтъра.

Фиделиас се поклонил на лейди Акватайн и се обърна да си върви.

— Фиделиас — каза тя, преди мъжът да отвори вратата.

Той се спря и я погледна през рамо.

— Холтър Исана представлява значителна политическа заплаха за нашите планове. Ще се разправиш с нея още тази вечер — каза тя. — Провалът е неприемлив.

Последните думи бяха произнесени с леден тон.

— Ясно, милейди — рече той и закрачи обратно към скрития в сенките вход към подземията.

ГЛАВА 18

Тави спеше като пън и се събуди едва когато някой енергично разтърси рамото му. Той бавно се размърда — мускулите му се бяха схванали от часовете непробуден сън в една поза — и избърса слюнката от устата си.

— Какво? — промърмори той.

В стаята в общежитието, която споделяше с Макс, беше сумрачно, значи, навън се стъмваше. Беше проспал няколко часа.

— Казах — отвърна суров, дълбок глас, — че трябва веднага да ставаш.

Тави примигна и погледна към човека, който го беше събудил.

Гай му отвърна със строг поглед.

— Не разполагам с достатъчно време, за да го губя заради разни чираци пастири, които спят твърде дълбоко и не изпълняват задълженията си към Първия лорд на държавата.

— Ваше Величество — избъбри Тави и бързо седна в леглото. Отмахна кичурите коса от лицето си и се опита да прогони сънливостта си. — Простете ми.

— Очаквах повече от теб — каза Гай със строго изражение на лицето. — Поведение по-скоро като на... на копелето на Антил примерно. Прекрасен младеж. Отлична репутация на верноподаник. Чест. Дълг. И на всичкото отгоре ослепително красив.

Тави завъртя очи и леко удари „Гай“ с юмрук в корема.

— Уф — изпъшка фалшивият Гай и гласът му отново прозвуча като Максовия. Чертите на Първия лорд започнаха да се променят и пред Тави се появи грубоватият красавец със счупения нос. Лицето на по-голямото момче се изкриви в усмивка. — Не е зле, а? За малко се хвана.

Тави разтърка врата си, опитвайки се да отпусне един схванат мускул.

— Само за малко.

— Аха — рече Макс. — Но ти *знаеш* много добре къде се намира и в какво състояние е той. Никой друг не знае — или поне така се надяваме. — Той протегна крака и се загледа в пръстите им. — Освен това вече присъствах на церемонията по откриването на Ветрените гонки и изпълних десетина дребни церемонии. Достатъчно е само да си докарам важен вид и да произнеса няколко думи, и всички се скриват като мишки от страх да не ме ядосат. — Макс размърда веждите си. — Никак не е зле да си Първи лорд.

— Тихо — предупреди Тави приятеля си и се огледа. — Тази стая не е подходяща за подобни обсъждания.

— Както и не е първото място, което ще тръгнат да подслушват шпионите — отвърна Макс и лекомислено размаха единия си крак във въздуха. — Успя ли да си починеш?

— Така изглежда — отвърна, мръщейки се, Тави.

— Да се залавяме за работа тогава — каза Макс. — Обличай се и да вървим.

Тави веднага скочи от леглото.

— Какво ще правим?

— Аз ще продължа с брилянтното си представление — отвърна Макс. — Във всеки случай от момента, в който ние, двамата пажове на Първия лорд, влезем в покоите му. Ти ще ме съветваш.

— Ще те съветвам?

— Да. Нали ти написа още първата година онази грамадна дисертация върху теорията по призоваване на фурии, а аз ще разговарям със... Съвета на някой си или нещо си.

— Съвета на говорителите на общността на призователите? — попита Тави.

Макс кимна.

— Същите. Ще се срещат с Първия лорд, за да получат разрешение за ново проучване върху, въъ... — Макс присви очи. — Артритната бира ми се върти в главата, но май не беше точно това.

Тави примигна.

— Антропоморфната теорема?

Макс кимна отново по същия безгрижен начин.

— Точно така. Трябва да науча всичко за нея, докато стигнем до двореца, а ти трябва да ми я обясниш.

Тави погледна съквартиранта си и започна да се преоблича в чисти дрехи. След като сутринта избяга от Черния коридор, той дори не си беше направил труда да се съблече, преди да се строполи в леглото. Докато се преоблече изцяло и си среши косата, вече се беше разбудил напълно.

— Бързам.

— Аха — рече Макс. Той се наведе и вдигна един плик от пода.
— Някой пъхна това под вратата.

Тави взе плика и веднага разпозна почерка.

— Леля ми Исана.

Навън забиха вечерните камбани, които отбелязваха падането на здрача.

— Проклети врани — изруга Макс. Той стана и тръгна към вратата. — Да вървим. След четвърт час трябва да съм там.

Тави сгъна плика и го пъхна в торбичката на кръста си.

— Добре де, добре. — Двамата излязоха от стаята и тръгнаха през двора на Академията към един от скритите входи към подземията. — Какво трябва да знаеш?

— Ами... — каза Макс след няколко крачки. — Хм. Всичко.

Тави зяпна слисано едрото момче.

— Макс, този курс е задължителен. Изключително важен е за призоваването. Ти го мина.

— Ами да.

— Всъщност дори го посещавахме *заедно*. — Макс кимна и се намръщи. — И ти беше *там* през повечето време — каза Тави.

— Със сигурност — отвърна Макс. — Часовете бяха следобед. Не възразявам срещу образованието, стига да не ми пречи на съня.

— Слуша ли изобщо? — попита Тави.

— Ами... — отвърна Макс. — Не забравяй, че на редицата пред нас седеше Мара Рива. Помниш я, нали? Онази с червената коса и големите... — Той се закашля. — Очи. По време на повечето занятия всъщност се опитвахме да разберем кой е по-добър в призоваването на земни фурии.

„Кое то обяснява защо Макс се появяваше на занятия всеки път, а след тях изчезваше неясно къде“, помисли си мрачно Тави.

— Колко е повечето?

— Ами всичките — рече Макс. — С изключение на онзи ден, когато бях махмурлия.

— *Какво?* Как успя да си напишеш курсовата работа?

— Ами... Помниш ли Игения? Онази русокоска от Плацида? Тя се оказа толкова благородна, че...

— О, млъквай, Макс — изръмжа Тави. — Това беше тримесечен курс. Как, враните да те изкълват, очакваш от мен да те науча на всичко за петнайсет минути?

— С добро настроение и без мрънканици — отвърна Макс и се ухили. — Като един истински находчив жител на държавата и слуга на Короната.

Тави въздъхна, огледа се, за да провери дали някой не ги наблюдава, после се шмугна в отключената барака за инструменти и през тайния капак на пода се спусна по стълбището, което водеше до подземията. Макс запали една фуриена лампа и я подаде на Тави, а после взе друга за себе си.

— Готов ли си да ме слушаш? — попита Тави.

— Да, да, разбира се.

— Антропоморфната теорема — каза Тави. — Така. Нали знаеш, че фуриите са същества, които обитават стихииите.

— Да, Тави — отвърна сухо Макс. — Благодарение на обширното ми образование това ми е известно.

Тави не обърна внимание на забележката му.

— Още от зората на алеранската история между призователите на фурии се води спор за природата на тези същества. Точно това се опитват да обяснят различните теории. Има няколко най-различни идеи относно това, до каква степен фуриите действително притежават свойствата, които ние използваме, и до каква степен ние ги принуждаваме да бъдат това, което са.

— А? — зяпна Макс.

Тави сви рамене.

— Ние командваме фуриите чрез мислите си. — Той продължи да обяснява, използвайки множествено число. *Ние*. Макар че всъщност бе единственият жив алеранец, който можеше да каже *вие*. — Това твърди теорията за свързаните антропоморфности. Възможно е част от мислите ни да формулират образа на фурията, когато тя се появява пред нас. Възможно е вятърната фурия въобще да няма форма. Но

когато призователят се срещне с нея и я използва, може би някъде в дълбината на съзнанието си той си представя, че тя трябва да прилича на кон, орел или нещо друго. Затова, когато фурията приеме видим образ, тя изглежда точно така.

— Аха, аха, разбрах — каза Макс. — Придаваме им формите, без да осъзнаваме, така ли?

— Така — отвърна Тави. — Това е най-разпространеното мнение в градовете и сред повечето граждани. Но някои учени поддържат теорията за естествената антропоморфност. Те твърдят, че тъй като всяка фурия е свързана с определена част от своята стихия — гора, поток, планина и така нататък, — то тя притежава свои уникални особености, способности и индивидуалност.

— И затова повечето хора от провинцията измислят имена на фуриите си? — предположи Макс.

— Правилно. И затова хората, които живеят в градовете, им се подиграват, защото смятат това за езически суеверия. Но всички в долината Калдерон кръщават фуриите си. Всички те изглеждат различно. И всяка има своите способности. Освен това са много по-силни от повечето градски фурии. Оказва се, че алераните, които живеят в най-примитивните райони, командват много по-могъщи фурии от хората в останалите райони на страната.

— В такъв случай как изобщо могат да смятат теорията на свързаната антропоморфност за правилна?

Тави сви рамене.

— Те твърдят, че тъй като призователят си представя определено същество с форма, индивидуалност и ред способности, дори да не го признава пред себе си, той е способен да постигне много повече, защото твърде малко зависи изцяло от собствените му мисли.

— Значи, се оказва, че призователят с кръстена фурия може да постигне повече, защото е твърде глупав, за да осъзнае, че не може? — попита Макс.

— Така смятат онези, които подкрепят теорията за антропоморфната свързаност.

— Това е глупаво — каза Макс.

— Може би — рече Тави. — Но те също може да се окажат прави.

— Добре. В такъв случай как теоретиците на естествената антропоморфност обясняват факта, че много хора имат фурии без определена индивидуалност?

Тави кимна, признавайки правилността на въпроса. Макс можеше и да няма и капчица дисциплинираност, но с ума му всичко си беше наред.

— Теоретиците на естествената антропоморфност твърдят, че сред фуриите от цивилизованите земи се забелязва тенденция към отслабване. Те губят индивидуалността си от поколение на поколение и заради това, че все по-големи площи от дивата природа се заселват и се подчиняват на хората. Продължават да присъстват, но вместо да ги има в естествената им форма, фуриите се разпадат на безброй малки частички, които призователят събира, когато трябва да направи нещо. Те не са толкова силни, но пък са по-надеждни, защото им липсват капризите и слабостите.

Макс изсумтя.

— Възможно е в това да има смисъл — каза той. — Моят старец ми каза няколко неща, когато кръстих една от фуриите ми. — В гласа на Макс се появиха едва доловими горчивина и твърди интонации. — Настояваше, че това са детински глупости. Че трябва да ме откаже от този навик, преди да ме е съсипал. Не беше лесно да правя каквото ми казва, но той не приемаше чуждо мнение.

Тави забеляза болката в очите на приятеля си и си спомни белезите по гърба му. Може би Макс имаше причини да не слуша обясненията на преподавателя точно по този предмет, които нямаха нищо общо с лекомисленото му поведение. Докато слушаше основната теория и история на призователството, Тави се беше почувствал напълно изолиран. Но може би Макс също бе връхлетян от тежки спомени и мисли.

— И така — въздъхна Макс. — Коя всъщност е правилната?

— Нямам представа — каза Тави. — Никой не знае със сигурност.

— Да бе, да — рече нетърпеливо Макс. — Но коя от двете е правилна според Гай? На срещата с говорителите сигурно ще възникнат спорове.

— Правят го всяка година — каза Тави. — Миналата година присъствах. Гай не взема страна. Те се опитват да го убедят,

използвайки всички знания, които си мислят, че имат. А той винаги слуша и кима, и се старае да не обиди никого, и никого не подкрепя. Оставам с впечатлението, че Съветът на говорителите всъщност просто си търси повод да пийне от хубавото вино на Първия лорд и всеки се опитва да изкара противника си глупак в очите му.

Макс се намръщи.

— Проклети врани. Радвам се, че не съм Първи лорд. При такъв живот за ден и половина ще откача. — Той поклати глава. — Какво да направя, ако някой се опита да ме накара да дам отговор?

— Измъкни се — предложи Тави и изведнъж усети какво удоволствие му доставя неопределеният отговор.

— А ако започнат да обсъждат някоя теория, за която нямам ни най-малка представа?

— Прави онова, което правиш обикновено, когато на занятията maestrото ти задава въпрос, на който не знаеш отговора.

— Да се оригна?

— Не. Не, Макс. Отвлечи вниманието им към нещо друго. Протакай. Само не се опитвай да използваш каквито и да е телесни функции.

Макс въздъхна.

— Дипломацията се оказва доста по-сложна, отколкото предполагам.

— Това е просто вечерен прием — каза Тави. — Ще се справиш.

— Винаги се справям — каза Макс, но в гласа му не се долавяше обичайната му арогантност.

— Как е той? — попита Тави.

— Не е помръдвал — отвърна Макс. — Не се е будил. Но Килиан казва, че сърцето му бие по-силно.

— Това е добре — каза Тави. Той прехапа долната си устна. — Какво ще правим, ако не...

— Ако не се събуди? — изрече мрачно Макс.

— Да.

Макс бавно си пое дъх.

— Легионите ще започнат битка за Короната. Много хора ще загинат.

Тави поклати глава.

— Но нали има закон и прецедент за смърт на лорд без наследник? Съветът на лордовете и Сенатът избират кандидати и определят кой от тях е най-подходящият да седне на трона. Не е ли така?

— Официално, да. Но каквото и да решат, няма да е в сила дълго. Върховните лордове, които *искат трона*, известно време може да се държат прилично, но рано или късно, някой от тях ще изгуби политическата игра и ще пренесе всичко на бойното поле.

— Гражданска война.

— Да — отвърна Макс и се намръщи. — А докато ние чакаме да свърши, южните градове с радост ще ни отнемат нашите при Стената. А без подкрепата им... — Макс поклати глава. — Аз отслужих два срока на Стената. Ние я охраняваме от ледените хора, но не сме толкова недосегаеми, както, изглежда, смятат всички останали хора. Бил съм свидетел на поне два почти успешни опита за пробив. Без подкрепата на Короната Стената ще падне до три, най-много четири години.

Двамата продължиха да вървят мълчаливо през проходите. Тави постоянно забравяше, че знанията на Макс за военната мощ на Върховните лордове и техните легиони могат да се мерят със собствените му знания за алеранското общество, политика и история или с познанията на Гаел в търговията и движението на парите, или на Ерен по математика и статистика. Всеки от тях беше силен по нещо в зависимост от интересите си. Това бе една от причините да бъдат избрани да се обучават за Курсори.

— Макс — каза тихо Тави, — можеш да се справиш. Аз ще бъда там. Ще ти помогна, ако закъсаш.

Приятелят му си пое дълбоко дъх и го погледна. Устните му се разтегнаха в намек за усмивка.

— Твърде много неща зависят от този театър, Тави. Ако сбъркам нещо, може да умрат много хора. — Той въздъхна. — Струва ми се, че вече съжалявам, че не съм внимавал в час.

Тави повдигна вежди.

— Казах „струва ми се“ — намигна му Макс.

Общо взето, можеше да е и по-зле.

„Гай“ прие Съвета на говорителите в своята лична приемна, която по размери не отстъпваше на аудиторията в Академията. Там се събраха членовете на Съвета, съпругите им, помощниците и техните жени — общо петдесет или шейсет души. Плюс дузина членове на Кралската гвардия. Макс изигра ролята си добре, обикаляше между гостите и разговаряше учтиво с тях, докато Тави наблюдаваше и слушаше от незабележимото си място зад завесата в една ниша. Макс се запъна само веднъж, когато един особено настойчив млад говорител повдигна някакъв доста сложен технически въпрос от призователството, но Тави бързо се намеси, пххвайки в ръцете на фалшивия Първи лорд сгънат лист хартия, върху която му бе надраскал някаква бележка. Макс разгъна хартията, прочете я, извини се учтиво и отведе Тави настрана, сякаш за да му даде допълнителни инструкции.

— Благодаря — рече той. — Проклятие, какво означава обратнопропорционално предположение?

— Всъщност нямам представа — отвърна Тави, кимайки, сякаш в потвърждение на заповедите му.

— Поне вече не се чувствам като пълен глупак. Как се справям?

— Стига наднича в корсажа на лейди Еразъм — каза Тави.

Макс повдигна вежди и изсумтя.

— Не съм надничал.

— Разбира се, че си. Престани.

Макс въздъхна.

— Тави, аз съм млад мъж. Някои неща просто не мога да ги контролирам.

— Научи се — каза Тави, поклони се, отстъпи две крачки назад и се оттегли в нишата си.

С изключение на това, всичко останало мина сравнително добре, докато не удари камбаната за полунощ, сигнализирайки на гостите, че е време да си тръгват. Гости, прислуга и накрая стражата напуснаха приемната, където се възцариха приятна тишина и спокойствие.

Макс въздъхна силно, взе бутилка вино от една от масите и се тръшна в едно кресло. Отпи една голяма глътка, намръщи се и се протегна, разкършвайки изморения си гръб.

Тави надникна иззад завесата.

— Какво правиш?

— Протягам се — изръмжа Макс и собственият му глас прозвуча странно от устата на Първия лорд. — Гай е висок горе-долу колкото мен, но раменете му са по-тесни. След известно време всичко започва ужасно да ме боли. — Той отпи още една глътка вино. — Проклети врани, толкова ми се иска да се накисна хубавичко в гореща вода.

— Поне първо се преоблечи, преди да се държиш по този начин. Някой може да те види.

Макс издаде неприличен звук с устни и език.

— Това са личните покои на Първия лорд, Тави. Никой няма да тръгне да влиза непоканен.

Той още не бе довършил изречението си, когато Тави чу стъпки и тихото изщракване на завъртаща се брава откъм незабележимата врата в дъното на стаята. Той реагира, без да се замисли; шмугна се обратно зад завесата и надникна през тесния процепа.

Вратата се отвори и в стаята спокойно влезе Първата лейди.

Кария Гай, съпругата на Първия лорд, беше около десетина години по-голяма от Тави и Макс. Всички знаеха, че бракът ѝ с Гай е политически, а не по любов, и Гай го използваше, за да разруши съюза между Върховните лордове на Калар и Форция, който заплашваше Короната.

Самата Кария беше жена с безупречен произход, призователка с изключителна сила и поразяваща, елегантна красота. Дългата ѝ права коса, заплетена на плитка, бе праметната през рамото ѝ, а в черните кичури проблясваха огнени перли. Роклята ѝ от най-фина коприна с приятен кремав цвят бе обшита с кант в синьо и алено, който показваше принадлежността ѝ към дома на Гай. На пръстите на лявата ѝ ръка, на двете китки, шията и ушите ѝ проблясваха скъпоценности — сапфири и кървавочервени рубини, които си пасваха с цвета на роклята ѝ. Кожата ѝ беше много бледа, очите — тъмни, а устните ѝ бяха свити в твърда, неvēщаеща нищо добро линия.

— Милорд съпруже — каза тя и приклепна в реверанс пред фалшивия Гай.

От цялото ѝ същество бликаше едва сдържана ярост.

Сърцето на Тави се качи в гърлото му. Глупак, глупак. Разбира се, че съпругата на Първия лорд ще влиза без покана. Личните им покои бяха свързани чрез множество коридори и врати, както бе прието от векове в дома на Гай.

И враните да го изкълват, след всичко, което се случи, той ни веднъж не се сети, че на Макс ще му се наложи да се преструва пред съпругата на Гай. Сега щяха да бъдат разкрити. Тави вече се гласеше да излезе от скривалището си и да разкаже всичко на Първата лейди, преди тя първа да разбере истината.

Но се поколеба. Интуицията му го предупреждаваше за опасността и макар да нямаше никакви причини да си мисли нещо подобно, той не се и съмняваше, че ако признае за измамата, ще настъпи истинско бедствие.

Затова той остана зад завесата, без да помръдва. Дори едва дишаше.

Макс успя да заеме по-прилична поза на стола, преди Първата дама да влезе в стаята. На лицето му се появи сдържано, много сериозно изражение, когато той се изправи и я поздрави с лек учтив поклон, който напълно отговаряше на стила на Гай.

— Милейди съпруго — отвърна той.

Тя сведе поглед от лицето му към бутилката и после отново го погледна.

— Обидила ли съм ви с нещо, милорд?

„Гай“ се намръщи и замислено присви устни.

— И защо мислите така?

— Очаквах да ме поканите на приема, милорд. Говорихме за това преди няколко седмици. Но поканата така и не дойде.

Макс повдигна вежди, макар лицето му да изразяваше повече умора, отколкото изненада.

— Ах, да. Забравих.

— Забравили сте — каза Кария и в гласа ѝ прозвуча презрение.
— Забравили сте.

— Аз съм Първи лорд на Алера, милейди — напомни ѝ Макс, — а не календар, където са записани всички срещи.

Тя се усмихна и наклони глава, макар на лицето ѝ да бе изписана обида.

— Разбира се, милорд. Убедена съм, че всички ще разберат защо сте обидили собствената си съпруга пред очите на цялата държава.

Тави потрепна. Никой не беше задал въпрос за отсъствието на Първата лейди. Всъщност ако Първият лорд ѝ беше забранил да се

появи редом с него на такъв сравнително маловажен прием, слухът за това щеше веднага да се разпространи.

— Нямах намерение да ви унизя, Кария — каза Макс, изправи се и се приближи до нея.

— Вие никога не правите нещо без причина — отвърна рязко тя. — Щом не сте имали намерение, защо постъпихте така с мен?

Макс леко наведе глава на една страна и я погледна преценяващо.

— Може би съм искал да запазя тази прекрасна гледка само за себе си. Роклята ви е чудесна. Бижутата са изключителни. Макар и не толкова, колкото жената, която ги носи.

Кария застина на място, разтворила леко устни от изненада.

— Аз... благодаря ви, милорд.

Макс ѝ се усмихна и пристъпи напред. Той протегна ръка и леко повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Може би съм искал да дойдете тук, когато ще мога да разполагам с цялото ви внимание.

— Ми... милорд — заекна тя. — Не разбирам.

— Ако сега ни обкръжаваше грамадна скучна тълпа — каза Макс, гледайки я в очите, — аз не бих могъл да направя това.

Той се наведе и целуна Първата дама на Алера, съпруга на най-могъщия човек в света, право в устата.

Тави стоеше и зяпаше Макс. Какъв идиот!

Целувката продължи неприлично дълго време, а ръката на Макс се плъзна зад тила на Кария в напълно собственически жест. Когато той се отдръпна от Първата дама, бузите ѝ пламтяха и тя дишаше учестено.

Макс срещна погледа ѝ и каза:

— Извинете ме. Сбърках, милейди. Ще се опитам да поправа вината си пред вас.

Докато говореше, очите му се плъзнаха по копринената ѝ рокля, а после отново я погледна, топло и изпълнен със страст.

Кария облиза устни и като че ли известно време не можа да намери нужните думи.

— Много добре, милорд.

— Пажът ми ще пристигне всеки момент — каза той и я погали с палец по бузата. — Имам още малко работа, но ако ми провърви,

когато приключача с нея, може би все още ще разполагам с част от нощта.

Той повдигна вежди в безмълвен въпрос.

Кария се изчерви още по-силно.

— Ако дългът ви позволи, милорд. За мен ще бъде удоволствие.

Макс се усмихна.

— Надявах се да го кажете. — Той свали ръката си и леко ѝ се поклони. — Милейди.

— Милорд — отвърна тя, приклепна в реверанс и излезе през същата врата, през която беше влязла.

Тави почака известно време, преди да изскочи от нишата и да впери поглед в Макс. Останал без сили, приятелят му се строполи в най-близкото кресло, взе с треперещата си ръка бутилката вино и я пресуши на големи глътки.

— Ти си се побъркал — каза тихо Тави.

— Не можех да се *сетя* какво още да направя — каза Макс и тембърът на гласа му се промени в неговия собствен. — Проклети врани, Тави. Дали ми повярва?

Тави се намръщи и погледна към вратата.

— Знаеш ли, мисля, че може да е повярвала. Тя беше напълно потресена.

— Дано — измърмори Макс и затвори очи. Лицето му започна да се изменя, но толкова бавно, че беше трудно да се проследят промените. — Приложих с такава сила способностите си на призовател на земя, че бих накарал и кастриран гаргант да хукне да се чифтосва.

Тави леко поклати глава.

— Враните да го изкълват, Макс. Това е *жена* му!

Макс поклати глава и след няколко секунди отново приличаше на себе си.

— Какво друго можех да направя? — попита настоятелно той. — Ако бях тръгнал да споря, тя щеше да си спомня разни предишни разговори и обиди, а аз нямаше да знам какво да отговоря. За пет минути щеше да ме разкрие. Единственият ми шанс беше да сграбча инициативата.

— Нея ли сграбчи? — попита Тави сухо.

Макс потрепна, отиде при нишата, свали дрехите на Първия лорд и облече своите.

— Налагаше се. Трябваше да се погрижа да не започне да мисли много, защото щеше да забележи нещо. — Той нахлузи туниката си през глава. — Фурии, Тави, ако има нещо, което мога да върша като Върховните лордове, това е да целувам красиви жени.

— Може би си прав — не възрази Тави. — Но... тя сигурно знае как се целува собственият ѝ мъж.

Макс изсумтя.

— Да бе, да.

Тави се намръщи и повдигна въпросително вежда. Макс сви рамене.

— Не е ли очевидно? Те са почти непознати.

— Наистина ли? Как разбра?

— Мъжете с власт, като Гай, имат два типа жени в живота си. Политическите им другарки и онези, които действително желаят.

— Откъде си толкова сигурен?

Изречението на лицето на Макс стана някак безцветно и отнесено.

— От опит. — Той поклати глава и прокара пръсти през косата си. — Повярвай ми. Ако има нещо, от което една съпруга по сметка да си няма никаква представа, това е страстта на мъжа ѝ. Напълно е възможно Гай да не я е целувал от сватбата.

— Наистина ли?

— Да. И разбира се, никой в страната не би се осмелил да му се изпречи на пътя, като ѝ стане любовник. В подобни ситуации бедната жена се чувства... да кажем, огорчена. И аз използвах точно това.

Тави поклати глава.

— Това... това някак си ми се струва нередно. Тоест аз разбирам политическия натиск, който съпровожда браковете на лордовете, но... като че ли винаги съм смятал, че би трябвало да има поне *малко* любов.

— Благородниците не се женят по любов, Тави. Този разкош е позволен само на холтърите и свободните членове на обществото. — Устата му се изкриви от горчивина. — Както и да е. Не знаех какво друго да направя. И това свърши работа.

Тави кимна на приятеля си.

— Така изглежда.

Макс свърши с преобличането и облиза устните си.

— Хм. Тави. Нали няма да споменаваме на никого за това? — Той погледна смутено приятеля си. — Моля те.

— За кое? — попита Тави с наивна усмивка.

Макс въздъхна облекчено и също се усмихна.

— Бива те, Калдерон.

— Откъде знаеш, че някой ден няма да го използвам, за да те изнудвам?

— Няма. Не ти е присъщо.

Двамата тръгнаха към вратата, която водеше към тясната стълба за подземията.

— Между другото — каза Макс, — какво пише в писмото на леля ти?

Тави щракна с пръсти и се намръщи.

— Знаех си, че съм забравил нещо.

Той бръкна в торбичката си и измъкна писмото от леля му Исана. Отвори го и го прочете на светлината на стълбищната лампа.

Тави гледаше думите и усети как ръцете му започват да треперят. Макс го забеляза и в гласа му прозвуча тревога.

— Какво има?

— Трябва да вървя — каза Тави със задавен глас. Той преглътна тежко. — Нещо не е наред. Трябва да я видя. Още сега.

ГЛАВА 19

Амара стигна до Арикхолт по обяд. Колоната спря на половин миля от стените на холта, върху възвишението, издигащо се над долината, в чиято зелена чаша бяха разположени сградите на холта. Бърнард отхвърли всички възражения на капитана на рицарите и първия копиеносец и се спусна в опустелия холт, за да потърси потенциални врагове. Той се върна скоро, намръщен и замислен, и заповяда колоната да продължи към портата на Арикхолт.

От последния път, когато Амара го беше видяла, мястото се беше променило доста, и то към по-добро. Преди години, докато го управляваше Корд, роботърговец и убиец, холтът представляваше просто сбирщина от порутени сгради, заобиколили масивно каменно убежище, което приютяваше както обитателите на холта, така и животните им.

Оттогава Арик бе привлякъл нови хора, които да се заселят в потенциално богатия и със сигурност много красив район. Един от новите заселници бе открил малка сребърна жила в земите на Арик и така той не само успя да изплати огромните дългове на баща си, но и му останаха пари, които щяха да му стигнат до края на живота му.

Но Арик не ги пилееше с лека ръка, а ги използва за хората и за собствения си дом. Сградите в холта бяха обградени от нова стена, дебела и надеждна като в Исанахолт. Самите сгради бяха построени от камък, включително големият хамбар за животните — тук живееха дори четирите гарганта, купени от Арик, за да вършат тежката работа, необходима за процъфтяването на холта. За последните години той се беше превърнал от полуразрушена, обрасла с бурени група колиби, в която живееха окаяни хорица и жалки роби, в процъфтяващ и красив дом за повече от сто души.

Затова сега холтът изглеждаше още по-зловещо. Зад стените и на близките поля не кипеше живот. От комините не се издигаше дим. В кошарите по пасбищата не се виждаха животни, в дворовете не тичаха

и не играеха деца. Даже птици не пееха. На запад, в далечината, тъжно се извисяваше огромната, величествена планина Гарадос.

Навсякъде цареше тишина, пълна и дълбока като подземно море.

Вратите на почти всяка сграда зееха отворени и се полюляваха на вятъра. Портите на кошарата също бяха отворени, както и вратите на каменния хамбар.

— Капитане — каза тихо Бърнард.

Капитан Янус, прошарен ветеран легионер и рицар Тера със забележителни умения, смущка коня си и се отдели от челото на колоната рицари, които ги придружаваха до Арикхолт. Янус, старшият офицер на отряда рицари под командването на граф Калдерон, беше среден на ръст, но с толкова дебел врат, че можеше да се сравнява с талията на Амара, а мускулите му и без помощта на призоваването притежаваха необикновена сила. Той беше облечен с черната матова броня на легионерите, а суровото му лице бе разсечено от дълъг, грозен белег, който минаваше пред цялата буза и придърпваше въгълчето на устата му в постоянна мрачна усмивка.

— Сър — каза Янус с изненадващо мелодичен тенор, отличаващ се с чистия и същевременно мек акцент на човек, получил добро образование.

— Докладвайте, моля.

Янус кимна.

— Да, милорд. Моите рицари Аери пребродиха цялата долина и не откриха никого — нито хората от холта, нито каквито и да било живи същества. Наредих им да заемат постове на около миля от холта, в случай че някой се опита да се приближи. Инструктирах ги да бъдат максимално предпазливи.

— Благодаря ви. Джиралди?

— Милорд — каза първият копиеносец, излезе пред строя пехотинци и удари с юмрук по нагръдната си пластина, поздравявайки своя командир.

— Постави стражи на стените и се договори с капитан Янус за защитата на това място. Искам да разбиеш двайсет души на групи по четирима, да претърсите всяка стая във всяка сграда и да се убедите, че са празни. След това съберете всички хранителни продукти и им направете опис.

— Ясно, милорд.

Джиралди кимна и отново поздрави Бърнард, след което се обърна, измъкна жезъла си от колана и започна да вика заповеди на хората си. Янус се обърна към своите подчинени. Гласът му звучеше по-тихо от този на Джиралди, но той говореше със същата увереност и решителност.

Амара стоеше настрани и замислено наблюдаваше Бърнард. Когато го срещна за пръв път, той беше холтър — дори нямаше пълни граждански права. Но още тогава той излъчваше вътрешна сила, която изискваше от останалите послушание и лоялност. Той винаги се бе отличавал с решителност, бе справедлив и силен човек. Но тя никога не го беше виждала в стихията му, в новата му роля като граф Калдерон, командващ офицерите и войниците от легионите на Алера със спокойната увереност, която му даваха опитът и познанията му. Тя разбира се, знаеше, че той е служил в легионите, защото всички мъже в Алера бяха длъжни да отслужват поне един срок — от две до четири години.

Сега го гледаше изненадано. Тя считаше решението на Гай да назначи Бърнард за новия граф Калдерон за политическа стъпка, чиято цел бе преди всичко да демонстрира властта на Първия лорд. Може би Гай бе успял да забележи потенциала на Бърнард по-ясно от нея. Той очевидно се чувстваше добре в ролята си и вършеше всичко с готовността на човек, решен да изпълнява задълженията си по възможно най-добрия начин. Амара виждаше как хората му реагират на това — Джиралди, старият опитен легионер, уважаваше изключително много Бърнард, същото беше и отношението на останалите воители от центурията му. Спечелването на уважението на опитните професионални воители, които бяха прослужили във войската не една година, не беше лесна работа, но той бе успял да го направи. А най-поразителното бе, че той бе спечелил и уважението на капитан Янус, който очевидно считаше Бърнард за изключително компетентен човек, с готовност трудещ се със същата упоритост и в същите условия, в които поставяше хората си.

А най-важното, помисли си тя, бе това, че всички, които познаваха Бърнард, знаеха, че той е достоен човек.

Амара почувства как я залива топла вълна от гордост. В редките си свободни минути, когато успяваше да помисли за себе си, тя не спираше да се изненадва на късмета си, довел в живота ѝ този

едновременно добър и силен човек, който очевидно желаше компанията ѝ.

Ще трябва да го оставаш, разбира се.

Меките и същевременно непреклонни думи на Сирай превърнаха топлатата вълна в ледено усещане, от което стомахът ѝ се сви. Тя не можеше да ги опровергае. Задълженията на Бърнард пред държавата стояха пред всичко останало. Алера се нуждаеше от всички силни призователи, за да успее да оцелее в този враждебен свят, а нейните граждани и аристокрацията ѝ представляваха основата на тази сила. Според обичая гражданите и аристокрацията си търсеха съпруги, които също притежаваха голяма сила. Дългът и законът изискваха от аристократите да встъпват в брак, от който да се родят силни, надарени деца. Силата на Бърнард като призовател беше значителна и в допълнение към това той имаше власт над няколко фурии. Той беше силен призовател и добър човек. От него щеше да излезе чудесен съпруг. Силен баща. Щеше да направи някоя жена много, много щастлива, когато се *ожени* за нея.

Но тази жена нямаше да бъде Амара.

Тя поклати глава, прогонвайки тежките мисли от главата си. Тя бе дошла тук, за да спре вордите. Трябваше да се фокусира изцяло върху настоящата си задача; дължеше го на войниците от отряда на Бърнард. Каквото и да се случеше, тя не трябваше да позволи на личните си тревоги да ѝ попречат да направи всичко по силите си, за да защити животите на легионерите под командването на Бърнард и да унищожи онова, което можеше да се окаже най-смъртоносната заплаха за държавата.

Тя наблюдаваше Бърнард, който коленичи и допря дланта си върху земята. Той затвори очи и промърмори:

— Бруте.

Земята край него леко потрепери, нагъна се и повърхността ѝ се накъдри като водата в басейн, в който е хвърлен камък. От вълничките изскочи огромна хрътка, по-голяма от някои понита, състояща се изцяло от камък и пръст. Тя отърка каменната си глава в протегнатата ръка на Бърнард. Той се усмихна и я потупа леко по ухото. Брут седна и внимателно погледна Бърнард със зелените си очи — същински изумрудни.

Графът промърмори още нещо и Брут отвори уста, сякаш за да залае, но звукът, който издаде земната фурия, повече приличаше на грохот от каменно свлачище. После фурията потъна обратно в земята, а Бърнард продължи да клечи, допрял ръка до земята.

Амара тихо се приближи и се спря на няколко крачки от него.

— Графиньо? — промърмори Бърнард някак си разсеяно.

— Какво правиш? — попита тя.

Земята отново потрепери, но този път бързо се успокои. Амара почувства само леко движение под краката си.

— Опитвам се да разбера дали някой се движи наблизо. В добрите дни мога да уловя движение на разстояние три или дори четири мили.

— Наистина ли? Толкова надалече?

— Живял съм тук достатъчно дълго — каза Бърнард. — Познавам долината. По този начин успявам. — Той изсумтя и се намръщи. — Това не е редно.

— Кое?

— Има нещо... — Бърнард внезапно скочи на крака с преbledняло лице и изкрещя: — Капитане! Фредерик!

След няколко секунди по покрития с каменни плочи двор затропаха ботуши и Фредерик се появи иззад стената, където стояха гаргантите от колоната и бойният звяр на Дорога и чакаха холтът да бъде претърсен за скрити опасности, преди да влязат. Секунди покъсно капитан Янус скочи от стената право в двора, смекчавайки удара от падането с помощта на призоваване, и спокойно, без да се бави, се затича към Бърнард.

— Капитане — каза Бърнард. — В основите на холта има изградена стая, която е запечатана.

Очите на Янус се ококориха.

— Скрито убежище?

— Сигурно — отвърна Бърнард. — Фуриите на холта се опитват да го държат запечатано, а камъкът около него е твърде много, за да го отмества сам, докато се боря с тях.

Янус кимна и свали ръкавиците си. Той коленичи на земята, притисна ръцете си към каменните плочи в двора и затвори очи.

— Фредерик — каза Бърнард с уверен, овладян глас. — Когато ти кимна, искам да отвориш път до стаята, достатъчно широк, за да

може да премине един човек. Капитанът и аз ще удържаме фуриите на холта.

Фредерик преглътна.

— Камъкът е много, сър. Не съм сигурен, че ще успея.

— Ти вече си рицар на Алера, Фредерик — заяви Бърнард със заповеднически глас. — Не го мисли. Направи го.

Фредерик преглътна и кимна, а върху горната му устна се появиха капчици пот. Бърнард се обърна към Амара.

— Графиньо, искам да се приготвиш за действие — рече той.

Амара се намръщи.

— Какво трябва да направя? Не знам какво имаш предвид под *скрито убежище*.

— Случвало се е често в холтове, които са били нападани — обясни Бърнард. — Някой е призовал фурията си да създаде отворена стая в основите на холта, а след това я е запечатал с камък.

— И защо му е на някой да прави... — Амара се намръщи. — Запечатали са децата вътре — ахна тя, внезапно разбрала всичко. — За да ги защитят от нападателите на холта.

Бърнард кимна мрачно.

— А стаята не е достатъчно голяма, за да побере много въздух. Ние тримата ще пробием път до нея и ще я отворим, но няма да успеем да издържим дълго. Вземи някои от хората, спуснете се вътре и се опитайте максимално бързо да измъкнете всички, които можете.

— Много добре.

Бърнард докосна ръката ѝ.

— Амара — каза той. — Не мога да преценя от колко време са били запечатани вътре. Може да е час. Може да е ден. Но не чувствам никакво движение там.

Стомахът ѝ се сви и ѝ се догади.

— Може да сме закъснели.

Бърнард се намръщи и стисна ръката ѝ. После отиде при Янус, коленичи до него и постави дланите си на земята до ръцете на капитана.

— Центурион! — извика Амара. — Трябват ми десетима мъже, които да помогнат на евентуалните оцелели от холта.

— Слушам, милейди! — отвърна Джиралди и скоро десет мъже застанаха около Амара — а заедно с тях още десетима с приготвени

оръжия. — За всеки случай, ако се окаже, че не са хора от холта, милейди — промърмори под носа си Джиралди. — Предпазливостта на никого не е навредила.

Амара се намръщи и кимна.

— Много добре. Наистина ли смятате, че може да е врагът?

Джиралди поклати глава и каза:

— Запечатан в каменна стая? Която само фуриите знаят от колко време е затворена? Съмнявам се, че дори и вордът би оживял вътре. — Той въздъхна дълбоко и добави: — Когато отворят, няма нужда да слизате, графиньо.

— Не — каза Амара. — Има.

Джиралди се намръщи, но не каза нищо повече.

Известно време Бърнард и Янус говореха нещо тихо. След това Бърнард рече с напрегнат глас:

— Почти стигнахме. Пригответе се. Няма да можем да я държим дълго време отворена.

— Готови сме — каза Амара.

Бърнард кимна и каза:

— Сега, Фредерик!

Земята отново потрепери и от нея се разнесе стържещ, стенещ звук. Каменните плочи точно пред краката на Фредерик внезапно потрепериха и хлътнаха навътре, сякаш пръстта под тях се бе превърнала в рядка кал. Амара се приближи до разкриващата се пропаст и пред очите ѝ се появи страховита картина — камъните се стичаха надолу като вода и постепенно оформяха наклонена рампа, водеща под земята.

— Готово — изграчи Бърнард. — Побързайте.

— Сър — каза Фредерик. Думата прозвуча като изпълнен с болка вопъл. — Няма да издържа дълго.

— Задръж колкото можеш — изръмжа Бърнард.

Лицето му бе почервеняло и той бе започнал да се поти.

— Центурион — извика Амара и тръгна надолу по рампата.

Джиралди излая заповедите си и Амара чу зад гърба си тропот на ботуши.

Рампата се спускаше почти двайсет фута надолу под земята и свършваше пред нисък отвор в малка яйцевидна стая. Въздухът беше плътен и влажен и миришеше на застояло. На пода в стаята се

забелязваха неясни форми — неподвижни купчини от дрехи. Амара отиде до най-близката и коленичи до нея. Това беше малко дете, може би съвсем скоро проходило.

— Деца са — изстреля тя към Джиралди.

— Действайте — излая центурионът. — Мърдайте, момчета, чухте графинята.

Легионерите нахълтаха в стаята, награбиха малките купчинки от пода и бързо излязоха. Амара напусна последна стаята и докато излизаше, гладкият каменен под внезапно подскочи нагоре, едновременно с тавана, който започна да се спуска. Тя погледна назад и гледката на движещото се скално легло тревожно ѝ напомни за гладната паст на вълчище. Отворът към стаята се сви, а стените от двете страни на рампата внезапно се сближиха.

— Побързайте — извика тя на мъжете, които вървяха пред нея.

— Не мога! — изстена Фредерик.

Легионерите хукнаха по рампата, но камъкът започна да я запълва твърде бързо. Почти без да усеща тежестта на отпуснатото дете, което носеше, Амара призова Сирус и фурията ѝ влетя в пролуката като ураган. Сърдити, опасни ветрове се стрелнаха по рампата, обгърнаха хората от всички страни и после препуснаха към повърхността като полудели гарганти. Те запратиха Амара върху гърба на движещия се пред нея легионер, като едновременно с това тласнаха и двамата към следващия в редицата, докато накрая всичките шестима легионери не излетяха с бясна скорост от рампата миг преди проходът да се затвори зад гърбовете им.

Земята отново застана, издавайки пронизителен, зловещ звук, и камъкът възстанови първоначалната си форма, така че не остана и следа от процепа, като при това прихвана края на плитката на Амара. Плитката я държеше като здраво въже, а блъскащият я напред вятър я събори на земята и я подхвърли нагоре. Тя падна по гръб и ударът в камъка ѝ изкара въздуха.

— Воден призовател! — изрева Джиралди. — Лечители!

Някой нежно измъкна детето от прегръдката на Амара и тя като през мъгла забеляза как пехотният призовател на вода и няколко войници с прошарени коси, праметнали през рамо лечителски торби, забързаха към тях.

— Внимателно, внимателно — разнесе се гласът на Бърнард някъде отблизо.

Звучеше задъхано. Амара усети ръката му върху рамото си.

— Добре ли са? — изпъшка тя. — Децата?

— Сега ги преглеждат — каза нежно Бърнард. Той докосна леко главата ѝ и плъзна пръсти към тила ѝ, опипвайки го внимателно. — Удари ли си главата?

— Не. Плитката ми се заклеци в скалата.

Тя го чу как въздъхва с облекчение, после усети как опипва плитката ѝ. Когато стигна до края ѝ, той каза:

— Само един-два инча. Точно до лентата, с която си я вързала.

— Добре — отвърна Амара.

Разнесе се свистенето на кинжала, който Бърнард извади от колана си. Той опря наточеното му острие към плитката и внимателно я отрязва ниско до камъка.

Опъването върху скалпа ѝ изчезна и Амара въздъхна с облекчение.

— Помогни ми да седна — каза тя.

Бърнард ѝ подаде ръка и я издърпа. Амара се опита да възстанови нормалното си дишане и започна методично да сплита разпуснатата си вече коса, преди съвсем да се е разрошила.

— Сър? — каза Янус. — Като че ли сме дошли точно навреме.

Бърнард затвори очи.

— Благодаря на великите фурии. Кого имаме тук?

— Деца — докладва Янус. — Не по-големи от осем или девет години и две пеленачета. Четири момчета, пет момичета — и една млада дама. Всичките са в безсъзнание, но дишат, а пулсът им е стабилен.

— А младата дама? — попита Амара. — Домакинята на холта?

Бърнард присви очи от яркото слънце и кимна.

— Напълно е възможно. — Той стана и отиде при отпуснатите тела на децата и младата дама. Амара се изправи, поспря се за миг, докато възстанови равновесието си, и го последва.

Бърнард се намръщи.

— Това е Хеди. Съпругата на Арик.

Амара погледна към крехката млада жена със светлоруса коса и бледа кожа, едва опърлена от слънцето и вятъра.

— Запечатали са ги вътре — промърмори тя. — И са накарали фуриите им да ги пазят. Защо им е било необходимо да го правят?

— За да не може никой да стигне до тях, освен хората, които са ги вкарали вътре — избоботи Бърнард.

— Но защо?

Бърнард сви рамене.

— Може би хората са решили, че щом те няма да са тук, за да приберат децата си, никой друг няма да получи тази възможност.

— Дори и ако умрат?

— Има и по-лоши неща от смъртта — каза Дорога. Гръмовният му бас стресна Амара и тя подскочи. Огромният маратски вожд се беше доближил до тях по-тихо и от амарантски тревен лъв. — Някои от които са наистина ужасни.

Едното от пеленачетата започна жалостиво да мрънка и миг по-късно към него се присъедини и друго дете, което тихичко захълца. Амара вдигна глава и видя, че децата бяха започнали да се размърдват.

Призователят на вода, ветеран, на име Харгър, се надигна от детето, което лежеше край Хеди, и коленичи край младата жена. Той притисна върховете на пръстите си към слепоочията ѝ и за миг затвори очи. После погледна към Бърнард и каза:

— Тялото ѝ е изключително изтощено. Не знам в какво състояние е мозъкът ѝ. Може би е по-добре да я оставим да поспи.

Бърнард се намръщи и погледна към Амара, повдигайки въпросително едната си вежда. Тя се намръщи.

— Трябва да поговорим с нея. Да разберем какво се е случило.

— Може би някое от децата ще успее да ни каже — рече Бърнард.

— Смяташ ли, че са разбрали какво става?

Бърнард ги погледна, намръщи се още повече и поклати глава.

— Сигурно не. Не достатъчно, че да рискуваме още животи заради спомените на едно малко дете.

Амара кимна утвърдително.

— Събуди я, Харгър — каза нежно Бърнард. — Колкото се може по-внимателно.

Възрастният призовател кимна. Погледът му разкриваше лошите му предчувствия, но той се обърна към Хеди, докосна отново слепоочията ѝ и сбърчи вежди съсредоточено.

Хеди се събуди внезапно и веднага закрепя диво и отчаяно. Бледосините ѝ очи се отвориха болезнено широко — изпълнени със страх очи на животно, което е сигурно, че върху него ѝ сега ще се нахвърли гладният му преследвач. Тя бясно размаха ръце и крака и из двора се понесе силен, бурен вятър. Той се завихри, вдигайки във въздуха прах, слама и малки камъни.

— Не! — изпищя Хеди. — Не, не, не!

Тя продължи да крещи думата, докато накрая не продра гърлото си.

— Хеди! — избоботи Бърнард, присвил очи, за да ги предпази от летящите във въздуха парчета. — Хеди! Всичко е наред. Ти си в безопасност!

Тя продължи да пищи, да се бори и да рита, ухапа ръката на един от легионерите, който бе коленичил заедно с Харгър и Бърнард и се опитваше да я удържи. Бореше се със сила, породена от толкова силен страх, че почти граничеше с лудост.

— Враните да го изкълват! — изръмжа Харгър. — Ще трябва да я упоим.

— Почакайте! — викна Амара. Тя коленичи край борещата се жена. — Хеди — каза тя с възможно най-нежния си глас, който можеше да се чуе през виковете. — Хеди, всичко е наред. Хеди, децата са добре. Графът е тук, заедно с хората от гарнизона. Всички сте в безопасност. Децата са в безопасност.

Хеди извърна уплашените си очи към Амара и за пръв път откакто се беше събудила, погледът ѝ се фокусира върху някого. Виковете ѝ вече не звучаха толкова отчаяно, но на лицето ѝ остана измъченото, отчаяно изражение. При вида на толкова болка, сърцето на Амара се сви. Но тя продължи да говори нежно, повтаряйки успокоителните си думи на ужасената жена. Когато Хеди утихна още повече, Амара протегна ръка към главата ѝ, отметна фината като паяжина коса от лицето ѝ и продължи да я гали.

Мина почти половин час, докато писъците на Хеди постепенно преминават в хълцания, после в стонове и накрая в жаловито скимтене. Очите ѝ не се отместваха от лицето на Амара, сякаш отчаяно търсеха някаква опорна точка. Накрая Хеди потрепери и утихна, затвори очи и от тях потекоха сълзи. Амара погледна към Бърнард и Харгър.

— Мисля, че ще се оправи. Може би вие, господа, ще ни оставите известно време насаме. Искам да се погрижа за нея.

Харгър кимна и се изправи. Бърнард не изглеждаше особено убеден, но кимна на Амара и отиде при капитан Янус и центуриона Джиралди, които тихо разговаряха.

— Чуваш ли ме, Хеди? — попита тихо Амара.

Момичето кимна.

— Би ли ме погледнала, моля те.

Хеди проплака и започна да трепери.

— Всичко е наред — успокой я Амара. — Добре. Не е нужно да го правиш. Можеш да разговаряш с мен и със затворени очи.

Хеди леко кимна и продължи да потреперва в безмълвни ридания. По бузите ѝ се стичаха сълзи и капеха върху каменните плочи на двора.

— Ана — каза тя след миг. Надигна глава и погледна към мястото, откъдето се носеше звукът на плачещи деца. — Ана плаче.

— Шшт, не мърдай — каза Амара. — Децата са добре. Ще се погрижим за тях.

Хеди отново се отпусна на земята, разтреперена от усилието да се надигне.

— Добре.

— Хеди — каза Амара с тих, успокояващ глас, — трябва да разбера какво ви се е случило. Можеш ли да ми разкажеш?

— Б-бардос — каза Хеди. — Новият ни ковач. Огромен мъж. Червена брада.

— Не го познавам — отвърна Амара.

— Добър човек. Най-добрият приятел на Арик. Той ни прати долу в стаята. Каза, че ще се погрижи да не ни... — Лицето на Хеди се изкриви в агонизираща маска. — Да не ни вземат. Като останалите.

— Вземат? — попита тихо Амара. — Какво имаш предвид?

В гласа на младата жена се промъкна агонията, която измъчваше тялото ѝ.

— Да ни *вземат*. Да ни променят. Те и *не-те*. Не-Арик. Не-Арик. — Тя се сви на кълбо. — О, мой Арик. Помогни ни, помогни ни, помогни ни.

Върху рамото ѝ се отпусна голяма нежна ръка и Амара погледна към намръщеното лице на Дорога.

— Остави я — каза той.

— Трябва да разберем какво се е случило.

Дорога кимна.

— Аз ще ти кажа. Остави я да си почине.

Амара се намръщи на големия марат.

— Откъде знаеш?

Дорога се изправи и огледа холта с присвити очи.

— По следите — отговори той. — Водят навън. Обувки, без обувки, мъже и жени. Добитък, овце, коне, гарганти.

Той обхвана с жест целия холт.

— Вордите са дошли тук преди два, може би три дни. Взели са първите. Не всички наведнъж. Първия ден са взели само няколко.

Амара поклати глава, без да сваля ръката си от рамото на свитата на кълбо жена.

— *Взели.* Какво имаш предвид?

— Вордите — обясни Дорога — влизат в теб. Вмъкват се през устата, носа, ушите. Заравят се вътре. После умираш. Но те вземат тялото ти. Изглеждат като теб. Може и да се държат като теб.

Амара погледна Дорога, изпълнена с отвращение.

— Какво?

— Не знам как точно изглеждат — каза Дорога. — Вордите имат много форми. Някои са като Пазителите на тишината. Като паяците. Но могат и да са малки. Колкото една хапка. — Той поклати глава. — Превземачите са малки, за да могат да влязат в теб.

— Като... нещо като червей? Паразит?

Дорога леко наклони глава и едната му бяла бойна плитка се плъзна по рамото му.

— Паразит. Тази дума не ми е позната.

— Това е същество, което се прикрепя към друго същество — каза Амара. — Като пиявица или бълха. Храни се от съществото домакин, за да може да оцелее.

— Вордите не са такива — каза Дорога. — Съществото домакин не оцелява. Просто изглежда като себе си.

— Какво имаш предвид?

— Да речем, че ворд влезе в главата ми. Дорога умира. Дорога, който е тук, вътре. — Той почука с пръст по главата си. — Онова, което Дорога чувства, го няма. Но *този* Дорога — той се плесна леко с

ръка по гърдите — остава. Ти няма как да разбереш, защото познаваш истинския Дорога — той докосна главата си — само чрез онзи Дорога, когото виждаш и с когото разговаряш.

Той притисна ръка към гърдите си.

Амара потрепери.

— Тогава какво се е случило тук?

— Каквото се случи и с моите хора — отвърна Дорога. — Дойдоха превземачите. Взеха само неколцина. Огледаха се, може би решавайки кого да вземат следващия път. И започнаха да ги вземат. Докато накрая *взетите* не станаха повече от онези, които бяха себе си. Така си отидоха повече от седемстотин членове на Вълчия клан, групичка подир групичка.

— И с тях ли се бихте вие? — попита Амара. — С *взетите* марати?

Дорога кимна мрачно.

— Първо с тях. После намерихме гнездото. Бихме се с Пазителите на тишината. Приличат на големи паяци. И с техните воители. Още по-големи. По-бързи. Те избиха много от моите хора, нашите *чала*. — Той бавно си пое дъх. — След това хванахме царицата на вордите в гнездото. Твар, която... — Той поклати глава и Амара забеляза в очите му нещо, което не вярваше, че някога ще види — сянка на страх. — Царицата беше най-ужасната. От нея се раждат всички останали. Пазители. Превземачи. Воители. Не трябваше да спираме, защото царицата щеше да избяга. Намерихме друго гнездо. Започнахме отначало.

Амара стисна устни и кимна.

— Затова сте се сражавали толкова отчаяно. До самия край.

Дорога кимна.

— Затова царицата, която се намира наблизо, трябва да бъде намерена и унищожена. Преди да започне да създава млади царици.

— Какво, мислиш, се е случило тук? — попита Амара.

— Превземачите са дошли — каза Дорога. — Това имаше предвид тя, когато каза „те и не-те“. Арик, за когото говореше, е бил *взет*. Другият мъж, който я е запечатал в камъка, сигурно е бил свободен. Може би е един от последните свободни.

— И къде е той сега? — попита Амара.

— *Взет*. Или мъртъв.

Амара поклати глава.

— Това не е... Направо не е за вярване. Никога не съм чувала за нещо такова. Никой никога не се е сблъсквал с нещо подобно.

— Ние сме — изръмжа Дорога. — Преди много време. Толкова отдавна, че са останали само няколко легенди. Но сме ги виждали.

— Не може да бъде — каза Амара. — Не е станало така.

— Защо не?

— Арик не може да е *взет*. Той дойде да предупреди Бърнард. Ако сега е един от тези ворди, значи, те ще знаят...

Амара почувства как вътрешностите ѝ се свиват от страховит леден ужас. Дорога присви очи. После рязко се обърна и сграбчи огромната бойна тояга, която беше облегал на стената.

— Калдеронци! — изрева той и гаргантът му, който бе останал зад стените на холта, отвърна с тревожно тръбене. — Калдеронци! На оръжие!

Амара скочи на крака и се огледа с безумен поглед за Бърнард.

И тогава легионерите започнаха да крещат.

ГЛАВА 20

Амара нареди на най-близкия лечител да се погрижи за Хеди и призова Сирус. Фурията ѝ веднага се появи и вихрите ѝ вдигнаха облак прах, който очерта смътната фигура на дългокрак жребец. Амара извика и почувства как Сирус я издига над земята и я понеса към ясните сини небеса над Арикхолт.

Тя направи пълен кръг, оглеждайки внимателно земята под краката си и небето над себе си, опитвайки се да разбере какво става.

Видя как легионерите изскачат от огромния каменен хамбар. Последният мъж, който се появи отвътре, извика и се стовари върху каменните плочи. Нещо се беше вкопчило в глезена му и започна да го придърпва навътре. Войникът се разкрещя и другарите му веднага се върнаха, за да му помогнат.

Амара вдигна ръце пред очите си, обърна длани една срещу друга и накара Сирус да пречупи светлината, което ѝ позволи да види какво става на няколко ярда от каменния хамбар.

Легионерът замахна с меч си към някакъв лъскав, черен, като че ли твърд крайник, какъвто Амара не беше виждала досега, ако не се броят щипките на омарите. Мечът се заби в крайника на ворда, но не можа да проникне надълбоко. Легионерът нанасяше нови и нови удари, но успя само леко да увреди щипката, без да я осакати напълно.

Мъжете изтеглиха ранения си другар по-далеч от хамбара. Амара забеляза, че ботушът му е изкривен под грозен ъгъл.

На вратата се появи воинът ворд.

Амара зяпна стреснато съществуването и вътрешностите ѝ се смразиха. Воинът ворд беше с големината на пони и сигурно тежеше четири– или петстотин фунта. Беше покрит с гладки лъскави плочи, които приличаха на някакъв вид тъмна кожа. От изгърбеното му туловище, наподобяващо тяло на бълха, излизаха четири крайника. Главата стърчеше върху къс врат, състоящ се от няколко сегмента. Тя бе покрита с хитинови плочи, а хлътналите му мънички очички горяха със злобен пламък. От хитиновото лице стърчаха масивни,

бръмбароподобни челюсти и всяка една от тях завършваше с щракащи щипци, които всъщност бяха осакатили легионера.

Вордът изскочи на двора и се впусна след плячката си. Движенията му бяха чужди, уродливи и бързи. Двама от легионерите се обърнаха с лице към него, стиснали мечовете си в ръце, а трети издърпа ранения мъж настрани. Вордът неочаквано подскочи, метна се напред и се стовари върху един от легионерите. Мъжът отскочи, но недостатъчно бързо, и съществото успя да го събори на земята. То веднага се озова върху него и го хвана през кръста с щипките си. Те се забиха в плътта му и легионерът изпищя от болка.

Другарят му нападна с крясъци ворда в гръб и започна да нанася яростни удари с късия си остър *гладиус*. Един от ударите попадна върху някаква кръгла изпъкналост на гърба на съществото и оттам пръсна фонтан от прозрачна лепкава течност със зеленикав оттенък.

Вордът издаде поредица щракащи звуци, пусна първия легионер, обърна се към новия си нападател и отново се озова във въздуха. Мъжът отскочи встрани и когато вордът се приземи, той удари с всичка сила дебелия му врат. Ударът се оказа точен, макар на твърдата кожа да се появи само малка рана. Но това беше достатъчно, за да причини болка на съществото.

От раната плисна още течност с противен зеленикавокафяв цвят и откъм чудовището долетяха нови силни щракания. То залитна на една страна, неспособно да се задържи на четирите си крака. Легионерът веднага сграбчи ранения си другар и го издърпа надалече от олюляващия се ворд. Бързаше с всичка сила.

Но не достатъчно.

От хамбара наизскачаха още половин дузина същества, наподобяващи разярени стършели, и силното щракане на ранения ворд се вля в ужасяващия им нечовешки хор. Вибриращият тътен се усили, изпъкналите гърбици на чудовищата внезапно се разцепиха на две и се разделиха на широки черни криле. Те се издигнаха във въздуха и се втурнаха да преследват бягащите легионери.

Пред очите на Амара вордите ги разкъсаха на парчета.

Всичко се случи много бързо — за части от секундата — и никой не можа да направи нищо, за да спаси обречените легионери. От сградите в холта наизлязоха още ворди, а Амара видя как три от тварите изскочиха от кладенеца. Тя чу гласа на Джиралди, който се

извиси над грохота от злобни щракания. Изведнъж във въздуха избухна огън — един от рицарите Игнуси беше пуснал огнени фурии срещу атакуващите ворди.

Съвсем наблизко до Амара се разнесе друг писък, тя се обърна рязко и видя как един от рицарите Аери се бори срещу двама от крилатите воители ворди. Мъжът махна с ръка във въздуха и запрати буреносен вятър срещу едната твар, която се запремята във въздуха и се понесе към земята. Но другият ворд успя в последния момент да разпери криле и да нанесе удар в корема на рицаря, след което го обгърна с крайниците си и започна да го разкъсва на парчета с челюстите си. Рицарят се разкрепя и двамата бързо полетяха към земята.

Амара видя как ветераните от центурията на Джиралди побързаха да се съберат заедно и да застанат с гърбове към каменната стена на холта, използвайки най-близката сграда за защита на фланга им. Осем или девет ворди се хвърлиха напред, но се сблъскаха със солидната стена от тежки легионерски щитове и остри мечове на първата редица бойци, а останалите, които бяха заели позиции зад тях, хвърлиха едновременно копията си, присъединявайки се към смъртоносния концерт на първата редица. Подкрепяйки се един друг, ветераните на Джиралди успяха да спрат атаката на вордите. Проблясваше стомана, а мъжете крепяха силно, опитвайки се да отблъснат врага. Каменните плочи на двора се окъпаха в кръв и противна вордска течност.

Другата центурия беше изпаднала в затруднение. Само половината бойци бяха успели да се изтеглят и прегрупират, а половин дузина легионери и няколко въоръжени мъже се бяха пръснали по стените и из двора. Вордите бяха оставили десетина разкъсани трупа, чиято кръв заливаше каменните плочи. Амара знаеше, че оставени сами и хванати в капан, изолираните групички алерани щяха да загинат за няколко минути.

Някъде под нея се разнесе писък, последван от детски плач, и Амара веднага наведе глава, съзирайки трима ворди, които се придвижваха в перфектен синхрон към лечителите и оцелелите от холта. Наблизко нямаше никой, който да им помогне.

Амара закрепя от ярост и ужас, измъкна меч си и се спусна надолу с такава скорост, че с лекота би могла да изпревари гладен

сокол. В последния миг премина към вертикален полет и профуча бързо пред ворда водач. В движение замахна с меч си към него и макар да не бе особено силна, скоростта ѝ на летене бе достатъчна, за да придаде на удара ѝ силата на нападащ бик. Сътресението от сблъсъка премина през цялата ѝ ръка до рамото и пръстите ѝ изтръпнаха.

Амара веднага се насочи към застрашените лечители и деца, готова да ги защити. Вордът водач изгуби равновесие от удара ѝ, който бе отсякъл половината от едната му щипка — от чукана течеше гадната кафеникавозелена слюз.

Вордът разтърси яростно глава, окопити се и се извъртя, за да нападне Амара, докато другарите му се спуснаха към лечителите. Съществуващото скочи с намерението да се стовари върху жената, но курсорът вече познаваше тази тактика. Докато вордът беше във въздуха, тя замахна с ръка и призова Сирус. Внезапен буреносен вятър пресрещна ворда и го блъсна със страшна сила в защитната стена на холта. Амара изръмжа, махна отново с ръка и вихрите стовариха чудовището върху облицования с каменни плочи двор. При удара се разнесе хрущене и пукане. Вордът се извъртя и успя да се изправи на четирите си крака, но изпод хитиновите му плочи капеше лъщящата зелена течност. След няколко секунди той се отпусна на земята като увиснало при безветрие корабно платно.

Нов писък зад гърба ѝ накара Амара да се обърне и тя видя как друг ворд хваща Харгър за крака със своите челюсти щипци и чупи костта му с едно тръсване на безформената си глава. Амара чу ясно противното изпращяване.

Вторият ворд защита през кръста друг лечител и го разтърси толкова силно, че вратът на мъжа се прекърши. После го захвърли настрани и се втурна към децата и Хеди.

Амара бе готова да завие от отчаяние, но когато погледна към ворда, когото беше убила, както и към другия, който бе умрял край хамбара, тя изведнъж осъзна нещо.

Ако беше права, значи, бе открила слабо място, което би могла да атакува.

Тя отново призова Сирус и се понесе над двора, приближавайки се към втория ворд, като внимателно търсеше целта си. Намери я и докато профучаваше покрай твартата, тя замахна с късия си меч и нанесе

удар върху приличната на луковица подутина в основата на заоблената черупка.

Мечът пробих кожата на ворда и зелената слуз плисна на всички страни, обливайки плочките на двора. Вордът издаде същия странен щракащ звук, който бе чула и преди, и започна да се върти объркано на всички страни, позволявайки на децата да побегнат панически понадалече от него. Амара направи салто във въздуха, смени посоката си на движение и прелетя покрай другия ворд, който бе пуснал глезена на Харгър и се опитваше да го хване през кръста.

Когато минаваше покрай него, Амара отново замахна и ударът ѝ бе безпогрешен. Рукна блестяща зелена слуз. Харгър се изтърколи под щипките му, размахвайки се като бесни. Лицето му бе преbledняло от болка. Олюлявайки се като пиян, вордът се опита да се хвърли върху Амара, но тя излетя във въздуха, преди той да успее да я достигне. Твартата направи със залитане няколко крачки напред, сякаш не виждаше, че мишената ѝ вече не е там, и се строполи върху каменните плочи.

Амара се спусна при децата. Хеди и останалият невредим лечител се опитваха да ги съберат и да ги отведат надалече. Амара се затича към Харгър.

— Не! — изръмжа ѝ мъжът. От глезена му течеше кръв. — Милейди, погрижете се за децата. Мен ме оставете.

— Изправи се, лечителю! — сопна му се Амара и се наведе. Хвана едната му ръка, наведе се и я преметна през рамото си, за да му помогне да стане. — Отивайте към центурията на Джиралди! — извика тя на другите двама възрастни.

В този миг върху нея падна сянка.

Амара погледна нагоре и видя, че над тях се спускат още ворди. Твърдите им криле издаваха сърдити, скърцащи звуци. Поне една дузина същества летяха право към нея, толкова бързо, че нямаше да има време да им избяга, дори да беше сама. Тя гледаше нападащите я ворди в един безкраен миг, изпълнен със страх и с осъзнаването ѝ, че е на път да умре.

Изведнъж се чу силен взрив и във въздуха, право наред спускащата се група ворди, избухнаха пламъци. Тварите се завъртяха и започнаха да падат, а силните щракащи звуци, които издаваха, заглушиха дори скърцането на крилето им. Две от тях пламнаха

веднага и полетяха към земята в смъртоносна спирала, оставяйки зад себе си черна димна следа и облаци от изпепелена плът.

Нови смъртоносни взривове избиха повечето ворди, но едно от създанията успя да се приземи върху плочките на няколко крачки от Амара и ранения лечител. То се извърна, за да скочи върху нея, но когато тя се приготви да се хвърли встрани, изведнъж бе повлечена надолу от тежестта на Харгър.

В следващия миг се разнесе плътното свистене от тетивата на тежък лък на горски призовател и една стрела се заби в хлътнолото ляво око на ворда, толкова дълбоко, че навън останаха да стърчат само кафяво-зеленикавите ѝ пера. Вордът започна да издава щракащи звуци, потрепери и в следващия миг в другото му око се заби втора стрела.

Капитан Янус се хвърли към ослепелия ворд, вдигнал над главата си тежкия си двуръчен меч, който размахваше с лекота само с една ръка. Той нададе боен вик, замахна със свръхчовешка сила и нанесе силен удар по бронирания врат на тварта, отделяйки главата ѝ от тялото. От чукачето изригна смрадлива течност.

— Насам! — извика Бърнард и Амара го видя да тича към нея, стиснал лъка си в ръка, а на хълбока му се поклащаше колчанът със стрели.

Той вдигна Харгър, праметна ръката му през рамо и го повлече към вратата на холтърската къща.

Амара се изправи, за да го последва, и когато вдигна глава, забеляза двамата рицари Игнуси под командването на Бърнард да ги чакат до отворената врата. Единият от тях, който наблюдаваше летящите ворди, изведнъж сви юмрук и във въздуха избухна ново огнено кълбо, което превърна чудовището в парчета горяща плът.

Амара провери дали всички деца са налице и догони Бърнард. Отзад Янус изкрещя заповед. Тя погледна през рамо и видя, че капитанът на рицарите тича след тях, стиснал в ръка тежкия си меч, готов да пази гърбовете им. Във въздуха избухнаха още две огнени кълба и Амара влетя в къщата. Миг по-късно малко по-надалече отекнаха нови взривове, добавяйки допълнителен грохот към оглушителния хаос на сражението.

Щом се озоваха на безопасно място, Амара падна на колене, чувствайки, че тялото ѝ е твърде слабо и изморено, за да изпълнява желанията ѝ. Тя постоя няколко секунди, дишайки тежко, и чу как

Бърнард се приближава и коленичи до нея. Той докосна гърба ѝ със силната си ръка.

— Амара — избоботи той. — Ранена ли си?

Тя безмълвно поклати глава и успя да прошепне:

— Изморена. Твърде много призоваване днес. — От умора ѝ се гадеше и ѝ се виеше свят, и тя дори не си и помисляше да се изправи. — Какво стана?

— Лоша работа — отвърна Бърнард с мрачен глас. — Хванаха ни неподготвени.

Към тях се приближиха чифт ботуши. Амара вдигна глава и видя надвесения над тях Янус.

— Ваша светлост, моите рицари спасиха всички, които бяха откъснати от центурията на Феликс, но той е изгубил половината си хора. Формацията на Джиралди засега се държи.

— Помощните отряди? — попита Бърнард с напрегнат глас.

Янус поклати глава.

Лицето на графа пребледня.

— Дорога?

— Маратът и гаргантът му се присъединиха към остатъка от центурията на Феликс, заедно с моите бойци. Положението им се закрепя.

Бърнард кимна.

— Рицарите?

— Загинаха десет души — отвърна Янус с равен, безизразен глас. — Всичките рицари Аери паднаха, опитвайки се да забавят втората вълна. Хармон също е мъртъв.

Стомахът на Амара нервно се сви. Една трета от рицарите бяха мъртви, а Хармон бе най-могъщият призовател на вода в гарнизона. Рицарите и легионите разчитаха изцяло на своите водни призователи за лечението на ранените в битка, така че смъртта на Хармон щеше да нанесе съкрушителен удар както върху тактическите възможности на бойците, така и върху техния дух.

— Засега успяваме да ги удържим — продължи Янус. — Ветераните на Джиралди не са изгубили нито един човек, а смрадливият гаргант на марата мачка тези неща като буболечки. Но моите огнени призователи са изморени. Няма да успеят да издържат на това темпо още дълго.

Бърнард кимна отсечено.

— Ще трябва да съсредоточим силите си. Дай знак на Джиралди да се обедини с центурията на Феликс. Докарай ги тук. Няма да намерим по-добро място за защита.

Янус кимна, отдаде чест с удар в гърдите, след което рязко се обърна и се отправи към ревящия хаос на битката.

В този момент Амара чу самотен пронизителен звук, който приличаше на писък на ястреб. Още преди той да утихне, над целия холт се разнесе гръмотевично жужене. Амара вдигна глава, а Бърнард, без да каже нищо, я хвана за ръката и ѝ помогна да се изправи. Двамата отидоха заедно до вратата.

Когато застанаха на прага, жуженето започна да утихва. Амара погледна нагоре и видя десетки ворди, които се издигаха във въздуха и отлитаха към Гарадос.

— Те бягат — рече тя със слаб глас.

Бърнард поклати глава и тихо каза:

— Изтеглят се, за да се прегрупират. Виж двора.

Амара се намръщи и го послуша. Мястото приличаше на сцена от кошмар. Кръвта бе запълнила пукнатините между камъните, обгръщайки ги в ален ореол. Тук-таме бяха останали малки яркочервени локви, които проблясваха на слънцето. Въздухът смърдеше на кръв и вътрешности, долавяше се и острата, парлива воня на изгорели ворди.

Навсякъде се виждаха разкъсаните и осакатени тела на рицари и легионери. Накъдето и да погледнеше, Амара зърваше останките на войници, които сутринта бяха живи. А сега телата представляваха купчини мъртва плът, която можеше да бъде погребана единствено в общ гроб.

Бяха успели да убият по-малко от трийсет ворди. Повечето от тях бяха свалени от въздуха от рицарите Игнуси, макар че хората на Джиралди бяха добавили към сметката още двама, а четирима лежах мъртви в другия край на двора, разкъсани от яките нокти на Дороговия гаргант Уокър.

Тя преброи дващест и шест мъртви ворди. А поне два пъти повече бяха излетели в небето при отстъплението им. Отвъд защитната стена на холта сигурно имаше още мъртви твари, но едва ли бяха много.

Амара бе виждала кръв и смърт и преди. Но случилото се тук беше толкова страшно, толкова внезапно и смъртоносно, че тя имаше усещането, че видяното е влязло в съзнанието ѝ, преди да успее да го защити от ужасните картини. Вътрешностите ѝ се обърнаха от отвращение и тя едва успя да сдържи гаденето си. Не ѝ достигна воля да задържи сълзите, които замъглиха погледа ѝ и милостиво скриха ужасяващата сцена зад влажна завеса.

Ръката на Бърнард стисна рамото ѝ.

— Амара, трябва да полегнеш. Ще ти пратя лецител.

— Не — отвърна тихо тя. — Имаме ранени. Първо трябва да се погрижим за тях.

— Разбира се — промърмори Бърнард. — Фредерик — каза той, — заеми се с походните легла. Донесете ги и ги разположете в помещението. Ще настаним ранените тук.

— Да, сър — чу се гласът на Фредерик някъде зад гърба им.

Преди да се усети, Амара вече лежеше на едно походно легло, а Бърнард я завиваше с одеяло. Тя беше твърде уморена, за да възрази.

— Бърнард — каза тя.

— Да?

— Погрижи се за ранените. Дай храна на хората. Сред това трябва да се съберем и да обсъдим следващата ни стъпка.

— Следващата ни стъпка? — избоботи той.

— Да — отвърна тя. — Вордите ни нанесоха сериозни щети. Още едно нападение ще ни довърши. Трябва да помислим за отстъпление, докато не дойде помощта.

Бърнард помълча известно време. След това каза:

— Вордите избиха гаргантите и конете, графиньо. Всъщност подозирам, че целта на тази атака беше да убият конете и лецителите и да осакатят колкото се може повече легионери.

— И защо им е да правят това? — попита Амара.

— За да ни оставят с много ранени.

— И да се озовем в капан — досети се Амара.

Бърнард кимна.

— Бихме могли да избягаме. Но тогава ще трябва да оставим ранените тук.

— Никога — отсече Амара.

Бърнард кимна.

— Така че си почини добре, графиньо. Никъде няма да ходим.

ГЛАВА 21

— Чувствам се глупаво — каза Исана. Тя се оглеждаше в голямото огледало и се мръщеше на роклята, която ѝ беше намерила Сирай. — *Изглеждам глупаво!*

Роклята беше от тъмносиня коприна, но кройката беше по модата на северните райони, а украсеният с мъниста корсаж пристягаше толкова плътно гърдите ѝ, че дори слабата ѝ фигура придобиваше женствени очертания. Наложил ѝ се да свали верижката с пръстена и сега тя беше във вътрешния джоб на роклята, увита в парче плат.

Сирай беше намерила и обикновени, но красиви сребърни украшения — пръстени, гривна и огърлица с тъмни оникси. Тя огледа Исана оценяващо, после разплете косата ѝ и тъмните, тук-там посребрени къдрици се спуснаха чак до кръста ѝ. После Сирай настоя Исана да сложи грим на лицето си, макар и съвсем малко. Когато Исана се огледа, тя едва позна жената, която видя в огледалото. Изглеждаше... някак нереална, сякаш някой друг се е предрешил като нея.

— Прекрасна си — каза Сирай.

— Не съм — отвърна Исана. — Това не е... не съм... аз. Аз не изглеждам така.

— Сега изглеждаш точно така, скъпа. Зашеметяваща си и настоявам да си го признаеш. — Сирай, облечена в тъмнокехлибарена копринена рокля, докосна с гребена няколко места в косата на Исана, оправяйки къдриците ѝ. Очите ѝ искряха закачливо. — Казаха ми, че лорд Родос обожава жените с фигури на девойки и с тъмни коси. Жена му ще получи припадък, когато го види как те зяпа.

Исана поклати глава.

— Не искам никой да ме зяпа. Особено на прием, организиран от човек, който е наел някого да ме убие.

— Няма никакви доказателства, че Калар стои зад покушението срещу теб, скъпа. — Куртизанката се извърна от Исана, за да изучи собственото си отражение в огледалото, намери го за безупречно и се

усмихна доволно. — Ние сме зашеметяващи — така и трябва да бъде, ако искаме да направим добро впечатление и да постигнем целите си. Може да ти изглежда повърхностно и глупаво, но е самата истина.

Исана поклати глава.

— Всичко е толкова идиотско. Животът на толкова много хора е в опасност, а единствената ни надежда да накараме някого да направи нещо е да се издокараме според модата, за да са благосклонни към нас на един градински прием. Сега не е подходящият момент за такива безсмислици.

— Живеем в общество, изградено след хиляди години тежък труд, усилия и войни. Няма как да не сме жертви на неговата история и на обичаите му.

Сирай за миг наведе глава настрани, разглеждайки замислено отражението си, после измъкна ловко няколко кичура от шнолите, които държаха косата ѝ, и те паднаха покрай лицето ѝ. Куртизанката се усмихна и стисна ръката на Исана с топлите си пръсти.

— Признай си. Роклята ти стои великолепно.

Исана почувства, че се усмихва, въпреки всичките ѝ грижи, и се завъртя пред огледалото.

— Предполагам, няма да попречи, ако съм добре облечена.

— Точно така! — каза Сирай. — Е, ще тръгваме ли? Каретата ще дойде всеки момент, а аз искам да имам време да се насладя на изражението на сър Нед, когато те види.

— Сирай — възрази меко Исана, — нали знаеш, че подобни неща не ме интересуват, не се стремя да получа такъв вид внимание.

— Трябва да пробваш. Може да ти хареса. — Сирай млъкна за момент, погледна Исана и попита: — Има ли някой мъж, когото би предпочела да видиш тази вечер?

Исана леко докосна пръстена, скрит в джоба ѝ.

— Някога имаше такъв.

— Той не е станал част от живота ти? — попита Сирай.

— Той е мъртъв. — Исана не искаше гласът ѝ да прозвучи толкова твърдо и безизразно, но така се получи и тя не съжали за това. — Не искам да говоря за него.

— Разбира се — изрече Сирай замислено. — Извинявай за любопитството.

После тя се усмихна, сякаш нищо не е станало, хвана Исана под ръка и я поведе към изхода на имението на сър Нед.

В последния момент куртизанката изпревари Исана с няколко крачки, за да се спусне първа по стълбите към фойето на къщата и да привлече вниманието на домакина, преди ослепителната Исана да се появи в полезрението му.

По сбръчканото лице на белокосия рицар плъзна широка усмивка.

— Фурии, девойко! Изобщо не си представях, че можеш да се премениш така!

— Нед! — възкликна Сирай и му се закани с пръст. — Как смеете да подценявате уменията ми в козметиката?

Исана се усмихна отново и се спусна по стълбите подир куртизанката.

— Сирай ми каза, че трябва да благодаря на вас за роклята, сър Нед. Признателна съм ви за вашата щедрост и с нетърпение очаквам възможността да ви се отплатя за нея.

Старият рицар махна с ръка.

— Няма за какво да ми благодарите, холтър. Глупавите старци са склонни да харчат златото си за симпатични девойки. — Той хвърли поглед към Сирай. — Или поне така съм чул да се говори. Дами, позволете ми да ви съпровозя до каретата.

— Предполагам, че нямаме избор — изсумтя Сирай.

Тя грациозно пое подадената ѝ от сър Нед ръка, а Исана ги последва през предната врата на къщата. Отпред ги чакаше сребристобяла карета, в която бяха впрегнати четири сиви коня. Кочияш в сива ливрея държеше юздите в ръка, негов колега слезе от стойката отзад на каретата, спусна подвижни стъпала и отвори вратата пред дамите.

— Много мило — каза Сирай на Нед, погледна го и добави: — Забелязах, че тази вечер сте взели със себе си своя меч, сър.

Нед изглеждаше изненадан.

— Фурии! Наистина ли?

— Да. Освен това ми направи впечатление, че облеклото ви много прилича на ливреята на кочияш.

— Изумително — каза Нед, усмихвайки се. — Какво очарователно съвпадение!

Сирай се спря и погледна намръщено възрастния човек.

— А мястото до кочияша, кой знае защо, е празно. Какви игрички играете?

— Какво искате да кажете?

Сирай въздъхна.

— Нед, скъпи, не съм ви молила за това. Направили сте повече от достатъчно за държавата навремето. Оттеглили сте се на заслужена почивка. Нямам намерение да ви въвличам в опасности. Останете тук.

— Боя се, че не разбирам за какво говорите, лейди Сирай — отвърна Нед приветливо. — Аз само ви съпровождам до каретата.

— Не е точно така — рече Сирай намръщено.

Старият рицар погледна към Исана и ѝ намигна.

— Е, може и да не е. Но ми се стори, че ако исках да седна до кочияша, вие не бихте могли да ми попречите с нищо, милейди. Веднага щом влезете в каретата, бих седнал до кочияша, осигурявайки ви допълнителна защита, независимо от това, дали я приемате, или не.

Сирай стисна устни.

— Значи, не мога да ви убедя да се откажете, така ли?

Нед се усмихна простодушно.

Сирай въздъхна ядосано и го докосна по ръката.

— Обещайте ми поне, че ще сте предпазлив.

— Има стари бойци, има и смели бойци — каза Нед, повтаряйки старата легионерска максима. — Но малцина са онези, които са стари смели бойци. — Той отвори по-широко вратата на каретата и добави: — Заповядайте, дами.

Сирай и Исана се настаниха в разкошно обзаведеното купе. Нед затвори вратата и след миг каретата потегли. Исана наблюдаваше лицето на Сирай, усещайки безпокойството ѝ, въпреки че куртизанката се опитваше да го скрие.

— Притесняваш се за него — промърмори Исана.

Сирай се усмихна измъчено.

— Навремето той беше един от най-опасните хора в държавата. Но това беше много отдавна.

— Той те боготвори — отбеляза Исана. — Като дъщеря.

Усмивката на Сирай стана малко тъжна.

— Знаем.

Дребната куртизанка сложи ръце върху скута си и демонстративно се загледа навън. Останалата част от пътуването премина в мълчание.

Градската къща на лорд Калар беше по-голяма от целия Исанахолт и се издигаше на седеметажна височина. Стените на сградата бяха украсени с балкони и стълбища, отрупани с растения, цветя и дребни дръвчета, образуващи миниатюрни градини, в които имаше даже няколко красиво осветени фонтана. Кочияшът можеше да прекара каретата през главната порта, без да навежда глава и без да внимава колелата да минат откъдето трябва. Всички балкони, огради, прозорци и колони, както и двете редици статуи покрай алеята към предната врата бяха украсени с фестивални флагове и знамена в сиво-зелените цветове на град Калар.

Стиснала уверено фалшивата покана в ръка, Сирай поведе Исана по осветената пътека към вратата на къщата.

— Мисля, че домът сам говори за своя стопанин — отбеляза Сирай. — Богат. Голям. Безвкусен. Мога да продължа списъка, но ще прозвучи неучтиво.

— Както разбирам, не харесваш лорд Калар? — каза Исана.

— Никога не съм го харесвала — отговори Сирай весело. — Дори и да не броим сегашната му дейност, винаги съм го смятала за безхарактерен, злобен простак и все съм се надявала да хване някоя ужасна болест, която да го доведе до крайно унижение.

Исана се разсмя.

— Виж ти! Но въпреки това отиваш на негов прием?

— А защо не? — отвърна Сирай. — Той ме обожава.

— Наистина ли?

— Разбира се, скъпа. Мен всички ме обожават. Добре дошла съм тук.

— Щом те обожават толкова много, защо не са те поканили на приема?

— Защото списъкът е съставян от *лейди* Калар — поясни Сирай. — Тя не може да понася привлекателните жени, които мъжът ѝ обожава. — Куртизанката изсумтя. — Много е дребнава в това отношение.

— И защо ми се струва, че и твоята неприязън към нея е не помалка?

Сирай махна с ръка.

— Глупости, скъпа. Злорадството не е присъщо за изисканите дами.

Тя се приближи до портиера на вратата и му подаде поканата. Той ѝ хвърли бегъл поглед, усмихна се на Сирай, поклони се и с учтив жест ги покани вътре. Сирай въведе Исана в огромно фоайе, украсено със статуи. Прекосиха го, потропвайки с токчетата си по каменния под. Преминаваха през островчета от светлина, хвърляна от разположени между статуите разноцветни фуриени лампи. В помещението беше страшно тихо.

Несъмнено полумракът и тишината не бяха никак случайни — когато Исана достигна до края на фоайето, се оказа, че по-нататък започва огромна градина, която всъщност е сърцето на имението. Градината беше приказна, с храсти, подрязани във формата на коне и гарганти, с гъсти зелено-лилави листа на екзотични растения от Акациевата джунгла и множество фонтани. Фуриени лампи осветяваха градината в най-различни цветове, а между тях прескачаха немирни искрици, изпълнявайки сложен танц, повтарян от пръските вода, грациозно прескачащи от фонтан до фонтан в ритмичен контрапункт.

Светлината в градината постоянно променяше цвета си и Исана почувства, че ѝ се завива свят. Музика изпълваше пространството — звучаха гайди и струнни инструменти, бавен барабанен ритъм, весела дървена флейта.

И беше пълно с народ. Исана рядко беше виждала толкова много хора, събрани на едно място, и всеки от тях носеше дрехи на стойност, надхвърляща месечните данъци на холта ѝ. Из градината се разхождаха гости със златиста кожа от слънчевото южно крайбрежие, хора с тънки, сурови черти на лицето, пристигнали от планините на запад от столицата, и тъмнокожи моряци от западното крайбрежие. Разкошните им дрехи бяха отрупани с украшения, които проблясваха на фона на постоянно променящата се светлина.

Из въздуха се носеше възхитителен мирис на сладки и на печено месо, който се смесваше с аромата на цветя, окосена трева и екзотичните парфюми на гостите, обикалящи наоколо. В един от ъглите на градината някакъв жонгльор развличаше половин дузина деца от всякакви възрасти, в друго кътче биеха барабани в бърз,

напрегнат ритъм, под който три робини танцуваха сложен калараски народен танц.

Исана се оглеждаше с широко отворена уста.

— Фурии! — въздъхна тя.

Сирай я потупа по ръката.

— Не забравяй — колкото и богати и могъщи да са, те са просто хора. А тази къща и градината са купени с най-обикновени пари — промърмори тя. — Калар се старае да покаже на всички богатството си, благополучието си. Несъмнено иска да надмине приемите, запланувани от Акватайн и Родос.

— Никога не съм виждала нещо подобно — каза Исана.

Сирай се усмихна и се огледа. В очите ѝ имаше тъга.

— Да. Предполагам, че наистина е красиво. — Тя продължаваше да се усмихва, но Исана долови горчивина в думите ѝ. — Но аз съм виждала какво става на подобни места, холтър. И вече не мога да се наслаждавам на фасадата.

— Нима наистина всичко е толкова ужасно? — попита тихо Исана.

— Повече или по-малко — каза Сирай. — Но в края на краищата на такива места върша работата си. Може би съм твърде уморена. Слушай, скъпа, нека да застанем за малко по-встрани, за да не настъпят роклята ти вървящите подире ни.

Сирай дръпна Исана встрани и известно време изучава градината. Между веждите ѝ се появи малка бръчка.

— Какво има? — попита тихо Исана.

— Тазвечерната компания е по-странна, отколкото очаквах — промърмори Сирай.

— В какъв смисъл?

— Бие на очи отсъствието на твърде много Върховни лордове — отвърна Исана. — Естествено, Антил и Фригия ги няма, те дори не са изпратили представители. Парция и Атика също не са дошли — но те са изпратили главните си сенатори. Това е преднамерено оскърбление — Калар ще побеснее. — Куртизанката продължи да оглежда градината. — Лорд и лейди Рива са тук, както и лейди — но не и лорд Плацида. А ето там, край живата ограда, стоят лорд и лейди Родос. О, и Акватайн са тук!

— Акватайн? — попита безизразно Исана.

Сирай я изгледа строго. Лицето ѝ беше усмихнато, но не и очите.

— Скъпа, трябва да сдържаш чувствата си. Почти всички тук имат поне същите умения като теб в призоваването на вода. И макар да е полезно някои чувства да се споделят с останалите, това не важи за яростта — особено като се има предвид, че почти всички тук са много умели и в призоваването на огъня.

Исана стисна устни и каза:

— Неговите амбиции станаха причина за смъртта на мои приятели и съседи. Ако не бяхме извадили късмет, щеше да загине и семейството ми.

Очите на Сирай се разшириха от страх.

— *Скъпа* — изрече тя изразително, — *недей!* Тук има поне дузина призователи на вятър, подслушващи всичко, каквото успеят. Не трябва да говориш такива неща, когато има опасност да те чуят. Последствията може да са много сериозни.

— Но това е самата истина — каза Исана.

— Само че никой не може да го докаже — отговори Сирай и стисна ръката на Исана. — Ти си тук в качеството си на холтър. Което означава, че си гражданин. Ако наклеветиш Акватайн публично, той ще е принуден да те предизвика на дуел.

Исана примигна слисано.

— На дуел? Мен?

— Ако се биеш с него, той ще те убие. А единственият начин да избегнеш дуела ще бъде да си вземеш думите назад публично — което ще го защити от бъдещи обвинения. — Очите на куртизанката станаха студени и твърди като камък. — Ще се наложи да се овладееш, холтър, или за твое собствено добро ще те зашеметя и ще те върна в имението на Нед.

Исана зяпна изумено дребната жена.

— Ще дойде и времето за разплата с онези, които са се опитвали да подкопават властта на Короната — продължи Сирай с твърд поглед. — Но всичко трябва да се направи по правилния начин, ако искаме да успеем.

Почувствала решителността в гласа на Сирай, Исана се застави да потисне гнева си. През целия си живот тя се беше борила с влиянието на чуждите емоции и това ѝ бе помогнало да се научи да сдържа собствените си чувства.

— Права си. Не знам какво ми стана.

Куртизанката кимна и се усмихна, а погледът ѝ се смекчи.

— Фурии, виж какво направи! Накара ме да те заплаша с физическо насилие, скъпа, нещо, което истинските дами никога не правят. Чувствам се като животно.

— Извинявай — каза Исана.

Сирай я потупа по ръката и каза:

— За щастие, аз съм най-великодушната и толерантна жена в държавата. Ще ти простя. — Тя изсумтя. — Накрая.

— И с кого трябва да поговорим междувременно? — попита Исана.

Сирай замислено прехапа устни и отвърна:

— Нека да започнем с лейди Плацида. Тя е летописец на Дианическата лига, а съпругът ѝ прави всичко възможно да стои надалече от Калар и Акватайн.

— Значи, той поддържа Короната? — попита Исана.

— Не съвсем. Но си плаща данъците и не се оплаква, освен това синовете му са отслужили сроковете си в легионите на Антил при Защитната стена. Той ще се сражава за държавата, но това, което го интересува най-много, е да управлява земите си без външна намеса. Докато това е възможно, не го интересува кой ще е Първи лорд.

— Никога няма да мога да разбера политиката. И за какво му е да ни помага?

— Вероятно самият той няма да го направи — отвърна Сирай. — Но има шанс жена му да го направи. Очаквам Дианическата лига да прояви интерес към установяването на взаимоотношения с теб.

— Искаш да кажеш, че ще се постараят колкото се може по-бързо да направят така, че да им бъде задължена? — попита сухо Исана.

— Май не се ориентираш толкова зле в политиката — отвърна Сирай с искрящ поглед и я поведе, за да се срещнат с лейди Плацида.

Съпругата на лорд Плацида се оказа изключително висока жена с тясно, строго лице и тежки клепачи, подсказващи за висок интелект. Роклята ѝ беше с цветовете на управляващата фамилия в Плацида — наситено изумруденозелено, боя, която се извличаше от растение, виреещо само нависоко в планините около Плацида. Златните ѝ украшения, отрупани с изумруди и аметисти, поразяваха с елегантната

си простота. Тя изглеждаше не по-стара от двайсет и пет, макар че в кестенявите ѝ коси, подобно на Исанините, тук-таме имаше сребристосиво. Държеше ги вързани с обикновена мрежичка, легнала в основата на врата ѝ. Ухаеше на розово масло.

— Сирай — каза тя и се усмихна на куртизанката, когато я приближиха. Гласът ѝ беше изненадващо мек и приятен. Тя пристъпи напред с протегнати ръце и Сирай ги пое, усмихвайки се. — От доста отдавна не си ни навестявала.

Сирай наведе глава в знак на почит пред високото положение на лейди Плацида.

— Благодаря, Ваша светлост. Мога ли да попитам как е съпругът ви?

Лейди Плацида леко завъртя очи и промърмори сухо:

— Той се почувства зле и реши да не идва. Нещо във въздуха несъмнено.

— Несъмнено — отговори Сирай със сериозен вид. — Мога ли да си позволя дързостта да ви помоля да му предадете пожеланията ми за скорошно оздравяване?

— С удоволствие ще му предам — каза учтиво Върховната лейди, после се обърна към Исана и се усмихна любезно: — А вие случайно да сте лейди Исана от Калдерон?

Исана кимна в отговор.

— Моля, казвайте ми просто Исана, Ваша светлост.

Лейди Плацида вдигна вежди и изгледа Исана напрегнато и изпитателно.

— Не, холтър, боя се, че не мога да се съглася. Несъмнено вие сте единствената жена в държавата, която заслужава почиттелно обръщение. Вие направихте нещо, което не се е удавало на никоя друга в историята на Алера. Получихте ранг и титла, без да прибегвате до брак или убийство.

Исана поклати глава.

— Ако някой заслужава почести, това е Първият лорд. Аз нямам никакви заслуги.

Лейди Плацида се усмихна:

— Историята рядко обръща внимание на прозорливостта на владетелите, когато записва събитията. А според това, което чух, напълно сте си заслужили титлата.

— Много жени заслужават титли, Ваша светлост. Това е важното, а не дали ги получават.

Лейди Плацида се разсмя.

— Вярно е. Но май нещата започват да се променят. — Тя подаде ръка на Исана. — За мен е голямо удоволствие да се запознаем, холтър.

Исана се здрависа с нея с усмивка.

— За мен също.

— Само не ми казвайте, че Сирай е водачката ви в столицата — промърмори Върховната лейди.

Сирай въздъхна.

— Всички си мислят за мен най-лошото.

— Ха, скъпа — отговори спокойно лейди Плацида с искрящ поглед, — аз не си *мисля* най-лошото за теб. Случайно го *знам*. И се разтрепервам, като си помисля какви шокиращи разкрития очакват милата ни гостенка.

Сирай се нацупи.

— Няма да са много. Отседнах при сър Нед. Ще се наложи да се държа прилично.

Лейди Плацида кимна с разбиране.

— Исана, а някой от представителите на Дианическата лига свърза ли се с вас?

— Не още, Ваша светлост — отговори Исана.

— Ясно — каза лейди Плацида. — Е, няма да ви отегчавам с официални речи тук, на приема, но с удоволствие бих поговорила с вас преди края на фестивала. Мисля, че за много неща можете да сте си взаимно полезни с Лигата.

— Не знам какво мога да предложа аз на Лигата, Ваша светлост — каза Исана.

— На първо място, личния си пример — отвърна лейди Плацида. — Новината за назначението ви се разпространи като пожар. Хиляди жени в държавата разбраха, че пред тях са се отворили врати, които досега са били затворени.

— Ваша светлост, боя се, че програмата на холтъра, като гост на Първия лорд, е изцяло запълнена — излъга спокойно Сирай. — Но аз случайно се познавам с изключително красивата робиня, отговаряща за разписанието ѝ, и ще се радвам да поговоря с нея от ваше име, за да видим дали няма да се отвори време за среща с вас.

Лейди Плацида се разсмя.

— Знаеш, че и моята програма е доста запълнена.

— Не се и съмнявам — рече Сирай. — Но сигурно може да се измисли нещо. Как са сутрините ви?

— Изпълнени най-вече с безкрайни приеми, както и с аудиенциите на милорд съпруга ми при Първия лорд.

Сирай замислено повдигна вежда.

— Аудиенциите са свързани с много ходене пеша. Може би ще позволите на холтър Исана да ви съпроводи? Така ще можете да поговорите.

— Отлична идея — каза лейди Плацида. — Само че се боя, че сте закъснели с два дни. Милорд съпругът ми беше първи в списъка за тази година. — Думите ѝ прозвучаха меко и приятно, но Исана зърна за миг някаква пронизателност и пресметливост в очите ѝ. — Ще наредя на някой от слугите ми да се свърже с вас, за да си определим среща на чаша чай — ако, разбира се, това ви устройва, Исана.

— О, да, разбира се — отговори Исана.

— Чудесно — изрече лейди Плацида с усмивка. — В такъв случай — до скоро!

Тя се обърна и се заприказва с двама белобради мъже с тъмнолилави сенаторски шарфове.

Стомахът на Исана се сви от разочарование и безпокойство. Тя погледна Сирай и каза:

— Трябва да има още някой.

Сирай се загледа за известно време в гърба на Върховната лейди, а после промърмори:

— Разбира се, скъпа. Когато не се постигне успех от първия опит, курсът на действие се променя. — Тя огледа градината. — Ммм. Боя се, че лорд и лейди Рива най-вероятно няма да са много склонни да ти помогнат. Те са възмутени, че Първият лорд е назначил брат ти за нов граф на Калдерон, без да се посъветва с тях.

— И кой остава? — попита Исана.

Сирай тръсна глава.

— Няма да се отказваме, докато всички не ни кажат „не“. Нека поговоря с лорд Родос.

— Да дойда ли с теб?

— Не — отговори твърдо Сирай. — Спомни си какво ти казах — че много ще те хареса. Предпочитам да му поднеса изненада. Може да му се понрави идеята да те вземе със себе си при Първия лорд. Просто ме наблюдавай и когато махна с ръка, ела.

— Добре — каза Исана.

Сирай се плъзна между гостите, усмихвайки се и разменяйки любезности с тях, докато преминаваше. Исана я наблюдаваше и изведнъж се почувства страшно уязвима, лишена от присъствието и от напътствията на Курсора. Огледа се в търсене на място, където да изчака, без да подскача като подплашена котка всеки път когато някой мине зад гърба ѝ. Забеляза до най-близкия фонтан дълга каменна пейка и след като се убеди, че оттам вижда Сирай, седна на нея.

След миг в другия край на пейката се настани някаква жена с червена рокля и кимна любезно на Исана. Тя беше висока, с тъмна, на места прошарена коса. Имаше ясни сиви очи и приятни, макар и надменни черти на лицето.

Исана ѝ кимна усмихнато в отговор, но после замислено се намръщи. Жената ѝ се стори позната и още в следващия миг се сети коя е — непознатата, на която беше налетяла след покушението на площадката за кацане.

— Милейди — рече Исана, — боя се, че нямах възможността да ви се извиня за онова, което се случи на площадката за кацане сутринта.

Жената вдигна вежди с учудено изражение, но веднага след това се усмихна.

— А, на платформата. Нямахе счупени кости — значи, няма нужда и от извинения.

— Въпреки това. Тръгнах си, без да го направя.

Жената отново се усмихна.

— За пръв път ли сте на столичната площадка за кацане?

— Да — отвърна Исана.

— Може да бъде потискащо — каза жената, кимайки. — Толкова много призователи на вятър, носачи и лектики. Цялата тази прах наоколо — и разбира се, никой не може да види нищо. А по време на фестивала става направо безумие. Няма нужда от извинения, холтър.

Исана зяпна жената, примигвайки.

— Познавате ли ме?

— Както и много други — каза жената. — Вие сте една от най-знаменитите жени в държавата тази година. Сигурна съм, че Дианическата лига ще надмине себе си, за да ви окаже подобаващ прием.

Исана се застави да се усмихне учтиво, същевременно стараейки се да сдържа емоциите си.

— Това е много ласкателно. Вече говорих с лейди Плацида.

Жената в червено се разсмя:

— Ария е всичко друго, но не и ласкателна. Надявам се, че е била учтива.

— Много — отвърна Исана. — Не очаквах такава...

Тя се поколеба, опитвайки се да намери дума, която да не обиди аристократката.

— Любезност? — предположи жената. — Обикновената учтивост е необичайна за аристокрацията?

— Не бих описала ситуацията по такъв начин, милейди — отговори Исана, но не успя да скрие насмешката в гласа си.

Жената се засмя:

— Предполагам, че това е, защото имате съвест, докато поведението на мнозина от присъстващите тук се определя от политическите им амбиции. Както знаете, амбициите и съвестта са несъвместими. Те се унищожават взаимно и оставят пълна бъркотия подир себе си.

Исана също се засмя.

— А вие, милейди? Съвестна ли сте, или амбициозна?

— Това е въпрос, който рядко се задава тук, в кралския двор — усмихна се жената.

— И защо?

— Защото една съвестна жена ще ви каже, че е такава, но и амбициозната ще отговори, че се ръководи от съвестта си, при това ще бъде много по-убедителна.

— Разбирам — каза Исана с усмивка, повдигайки вежди. — Значи, ще трябва да задавам по-внимателно въпросите си.

— Недейте — отговори дамата. — Толкова е освежаващо да срещнеш нов човек с нови въпроси. Добре дошли в Алера Империя, холтър.

Исана кимна.

— Благодаря — каза тя с искрена признателност.

— Разбира се, това е най-малкото, което мога да направя.

Исана вдигна поглед и видя, че Сирай разговаря с мъж с хлътнали бузи, облечен в златисто-черно — цветовете на дома Родос. Куртизанката се засмя на нещо, което каза Върховният лорд, и погледна към Исана.

И усмивката на лицето ѝ застина.

Тя се завъртя отново към Родос, каза му още нещо, обърна се, мълниеносно прекоси градината и се озова до Исана и жената с червена рокля.

— Холтър — каза Сирай, усмихвайки се. После направи нисък реверанс пред жената в червено. — Лейди Акватайн.

Погледът на Исана се плъзна от Сирай към жената в червено и гневът, който беше изпитала по-рано, отново я изпълни.

— Вие... — Тя се задави и ѝ се наложи да си поеме дъх, за да започне отново. — Вие сте лейди Акватайн?

Жената изгледа Сирай студено и каза сухо:

— Нима не споменах името си? Колко съм разсеяна. — Тя кимна на Исана и каза: — Аз съм Инвидия, съпругата на Акватайн Атис, Върховен лорд на Акватайн. Много ми се иска да поговорим за бъдещето, холтър.

Исана се изправи, вирна брадичка и погледна надолу към лейди Акватайн.

— Не виждам полза от подобен разговор, Ваша светлост — каза тя.

— И защо?

Исана почувства, че Сирай застава до нея и стиска с пръсти китката ѝ, призовавайки я да запази спокойствие.

— Защото във всички варианти на бъдещето, които мога да си представя, вие и аз нямаме нищо общо.

Лейди Акватайн се усмихна спокойно и сдържано.

— Бъдещето е криволичещ път. Не е възможно да се предвидят всичките му завои.

— Сигурно е така — отвърна Исана. — Но е възможно човек да избира спътниците си. И аз никога няма да тръгна с пре...

Ноктите на Сирай се впиха в ръката на Исана и тя с усилия се сдържа да не изрече думата „предател“. Пое си дълбоко дъх и се

застави да се успокои.

— Никога няма да тръгна на път с компания, която нямам много причини да харесвам, още по-малко пък — да ѝ се доверя.

Лейди Акватайн спокойно премести поглед от Исана към Сирай и обратно.

— Да. Виждам, че вашият избор на спътници се различава от моя. Но имайте предвид, холтър, че пътят може да бъде опасен. С много явни и скрити препятствия. Би било мъдро от ваша страна да вървите с някой, способен да ви защити от тях.

— Още по-мъдро би било да избирам спътници, които няма да се обърнат срещу мен при първа възможност — отговори Исана и добави шепнешком: — Видях кинжала на съпруга ви, Ваша светлост. Погребах мъже и жени, загинали заради това. *Никога* няма да тръгна доброволно с такива като вас.

Лейди Акватайн присви очи колебливо. После кимна и погледна Сирай.

— Доколкото разбирам, Сирай, ти си водач на холтъра из столицата?

— Негово Величество помоли господаря ми да ме отстъпи за известно време за тази цел — отговори Сирай, усмихвайки се. — И ако задълженията ми изискват да се обличам по последната мода, просто ще трябва да го преглътна.

Лейди Акватайн се усмихна.

— Е, тук не е като нашия Летен фестивал, но също не е зле.

— Нищо не може да се сравни с Летния фестивал в Акватайн — каза Сирай. — А вашата рокля е направо великолепна.

Лейди Акватайн се усмихна с видимо удоволствие.

— Този стар парцал? — попита тя непохватно и махна с ръка.

Алената коприна на роклята ѝ се обгърна в мъгла и се обагри в кехлибарения цвят на роклята на Сирай, само че с пурпурен оттенък.

Сирай зяпна, после се усмихна.

— О! Трудно ли се прави това?

— Не особено — отвърна лейди Акватайн. — Това е нов вид коприна, над който шивачът ми работи от години. — Още едно замахване, и роклята придоби първоначалния си цвят, само че много по-наситен — почти до черно — на края на ръкавите и по подгъва. — Милорд съпругът ми предложи оттенъкът на роклята да отразява

настроението ми. Но не си ли имаме всички ние достатъчно проблеми с мъжете? Ако те наистина започнат да разпознават настроенятията ни, това ще се превърне в истинска катастрофа. Така че настоях роклята да е просто модна.

Сирай погледна тъжно роклята.

— Доколкото разбирам, тази нова коприна е скъпа?

Лейди Акватайн сви рамене.

— Да, но не прекалено. Може би ще успея да уредя нещо за теб, скъпа, ако дойдеш при нас на Летния фестивал.

Сирай върна неестествената усмивка върху лицето си.

— Това е много великодушно, Ваша светлост. И определено е съблазнително. Но ще трябва да се допитам до господаря си, преди да взема решение.

— Естествено. Знам колко цениш задълженията си. И този, който ти ги възлага. — Лейди Акватайн млъкна и се усмихна, сякаш за да подчертае думите си. — Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш? Тези рокли ще са невероятно популярни през следващите един-два сезона. Искане ми се да те видя в една от тях — в края на краищата ти си безценен съветник по тези въпроси. Ще е жалко, ако отстъпиш от позициите си на законодател в модата.

Исана почувства как пръстите на куртизанката стискат ръката ѝ отново.

— Много сте щедра, Ваша светлост — отговори Сирай и се поколеба — за толкова кратко, че Исана едва го усети. — Боя се, че още не съм се съвзела след дългото пътешествие. Нека да се наспя хубаво и да обмисля предложението ви.

— Разбира се, скъпа. Междувременно си върши добре работата за твоя господар и за холтър Исана. Столицата може да е опасна за онези, които са нови тук. Ще е голяма загуба за Лигата, ако нещо ѝ се случи.

— Уверявам ви, Ваша светлост, че Исана е много по-добре защитена, отколкото изглежда.

— Сигурна съм в това — каза лейди Акватайн, изправи се плавно и кимна на Сирай и Исана. Спокойните ѝ сиви очи срещнаха погледа на Исана. — Дами, сигурна съм, че ще си поговорим отново.

С това даде да се разбере, че разговорът е приключил. Исана присви очи, приготвяйки се да отстоява позициите си, но Сирай

безмълвно я дръпна за ръката и я отведе далеч от лейди Акватайн, в другия край на градината.

— Тя знаеше — каза тихо Исана. — Знаеше как ще реагирам, когато ми каже коя е.

— Очевидно — отговори Сирай с треперещ глас.

Исана почувства, че куртизанката е скована от страх, и погледна учудено дребната жена.

— Добре ли си?

Сирай се огледа.

— Не тук. Ще говорим по-късно.

— Добре — отвърна Исана. — Говори ли с лорд Родос?

— Да.

— Къде е той?

Сирай поклати глава.

— Той и останалите Върховни лордове отидоха в далечния край на градината, за да присъстват на официалния дуел на Калар със сина му Бренсис за получаването на гражданство. Аудиенцията му при Първия лорд е определена за утре, но той и без нас си има вече твърде голяма компания. — Тя облиза устни. — Мисля, че трябва да си тръгнем възможно най-бързо, холтър.

Исана отново се почувства напрегната.

— В опасност ли сме?

Сирай погледна през градината към лейди Акватайн и Исана почувства как куртизанката се разтреперва още по-силно.

— Да.

Исана усети как страхът на Сирай обзема и нея.

— Какво да направим?

— Аз... Не знам... — Дребната жена си пое дълбоко въздух и затвори очи за миг. После ги отвори и Исана почувства усилията ѝ да заговори по-спокойно: — Трябва да си тръгнем възможно най-бързо. Ще те представя на още някои хора, за да спазим приличие, и ще се върнем в дома на Нед.

Исана почувства как гърлото ѝ се свива.

— Провалихме се.

Сирай вирна брадичка и потупа успокояващо Исана по ръката.

— Засега не постигнахме успех. Има разлика. Ще намерим начин.

Куртизанката си беше върнала увереността, но на Исана ѝ се стори, че все още усеща треперене в ръката ѝ. Освен това забеляза как Сирай хвърли още един нервен поглед към лейди Акватайн.

Исана огледа градината и се натъкна на студените сиви очи на лейди Акватайн. Холтърът потрепери и отмести поглед.

ГЛАВА 22

За половин час Сирай запозна Исана с десетина аристократи и известни граждани на столицата, направи им комплименти и очарова всеки един от тях, като успяваше неясно как да приключва разговорите си по възможно най-бързия начин. Скоро Исана разбра, че дребната куртизанка е истински майстор в изкуството водене на разговори и е надарена с остър ум. Един дружелюбен възрастен сенатор поведе разговор, който заплашваше да се проточи часове, но Сирай сръчно вмъкна някаква шега, която го накара да избухне в смях, докато отпиваше глътка вино, и се наложи бързо да се оттегли, за да спаси туниката, с която бе облечен. Един млад лорд от Атика се обърна към Сирай с красиво-учтиви и невероятно дълги фрази, които изобщо не се връзваха с хищническия блясък в очите му, но Сирай се надигна на пръсти, прошепна нещо в ухото му, крайчето на устата му се изкриви в мимолетна усмивка и той се отдалечи, заявявайки, че „ще се видят по-късно“.

Възникнаха още няколко подобни ситуации и всеки път куртизанката реагираше по различен начин, демонстрирайки прецизност, уравновесеност, духовитост и невероятно бърз ум. Исана не се и съмняваше, че с помощта на Сирай бе поставила рекорд по бързина на запознаванията, като същевременно бе успяла да остави добро първо впечатление в каймака на алеранското общество. Тя се усмихваше, произнасяше учтиви фрази и се стараяше да не се блъска в аристократите, както и да не настъпва подгъва на роклята си.

Сирай поръча на един прислужник да каже на кочияша им да ги вземе от входа на сградата. Двете с Исана тъкмо се канеха да напуснат градината, когато пътят им бе препречен от мъж в туника с цвят на сив гранит, обшит с зелени полускъпоценни камъни, който се усмихваше учтиво. Той бе по-нисък от Исана и не се отличаваше особено атлетично тяло. Слабохарактерната му брадичка се криеше под грижливо поддържана брада; той носеше пръстени на всеки пръст и стоманена диадема на челото си.

— Дами — каза мъжът и леко се поклони, — трябва да ви се извиня за това, че занемарих задълженията си на домакин. Сигурно съм пропуснал имената ви в списъка с гости, иначе непременно щях да намеря време да поговоря с вас.

— Ваша светлост — промърмори Сирай и приклепна в дълбок реверанс, — радвам се да ви видя отново.

— И аз вас, Сирай. Прекрасна сте, както винаги. — Присвитите очи на мъжа излъчваха подозрителност, но Исана реши, че това е по-скоро по навик, отколкото от безпокойство. — Изненадан съм, че съпругата ми е решила да ви покани на приема.

Сирай му се усмихна очарователно.

— Предполагам, че в живота има място за щастливи случайности, милорд. Върховен лорд Калар, позволете да ви представя холтър Исана от долината Калдерон.

Присвитите очи на Калар се преместиха към Исана и я огледаха от глава до пети. Тя не успя да долови никакви чувства в него. Мъжът я разглеждаше така, както другите мъже разглеждат колона от цифри.

— О, каква приятна изненада. — Той се усмихна, но усмивката му не отразяваше никакви емоции. — Чувал съм толкова неща за вас — каза той.

— И аз за вас, Ваша светлост — промърмори Исана.

— Така ли? Хубави, надявам се?

— Всякакви — отвърна Исана.

Фалшивата усмивка на Калар се стопи.

— Милорд — намеси се Сирай, нарушавайки мълчанието, преди да стане твърде неловко, — боя се, че последното пътешествие не се отрази добре на здравето ми. Тъкмо се канехме да си вървим, преди да се строполя на земята и да заспя, показвайки се като пълна глупачка пред всички.

— Глупачка? — промърмори Калар. Той я погледна за миг, след което каза: — Обмислям да ви купя от настоящия ви господар, Сирай.

Тя му се усмихна, успявайки по някакъв начин да изглежда естествена и замаяна от умора.

— Ласкаете ме, милорд.

— Не го казвам като комплимент, робиньо — рече с равен глас Калар.

Сирай сведе поглед и отново направи реверанс.

— Разбира се, Ваша светлост. Моля да ме извините за дързостта. Но не мисля, че господарят ми е определил цена за мен.

— Цена има за всичко, робиньо. Винаги. — Тъгълчето на устните му потрепна. — Не обичам да ме правят на глупак. И не забравям враговете си.

— Милорд? — възкликна Сирай.

Гласът ѝ прозвуча озадачено.

Калар се изсмя горчиво.

— Мисля, че добре служиш на господаря си, Сирай. Но рано или късно, ще смениш неговата каишка с друга. Трябва добре да си помислиш кой ще бъде следващият ти господар. — Той стрелна с поглед Исана и заяви: — И да внимаваш каква компания си подбиращ. Светът е опасно място.

Сирай вдигна глава.

— Ще го направя, милорд.

Калар отново погледна Исана и каза:

— За мен беше удоволствие да се запознаем, холтър. Позволете ми да ви пожелаая безопасно пътуване към дома.

Исана го погледна, без да се усмихва.

— Със сигурност, милорд. И моля, повярвайте в искреността ми, когато казвам, че ви желая същото.

Очите на Калар се присвиха още повече, но преди да успее да каже нещо, до него се приближи един слуга с ливрея в сивите и зелените цветове на дома Калар, който носеше тренировъчен гамбезон и дървен меч.

— Милорд — промърмори той и се поклони. — Синът ви е готов да се изправи срещу вас. Лордовете Акватайн, Родос и Форция ще бъдат свидетели.

Погледът на Калар се премести върху прислужника. Мъжът леко пребледня и отново се поклони.

Сирай облиза устните си, погледна към слугата, а после към Калар и каза:

— Милорд, нима Бренсис вече е готов да се сражава за правото да стане гражданин? Когато го видях за последно, той не бе по-висок от мен.

Без да я поглежда, Калар я зашлеви през лицето. Исана разбираше, че ако бе вложил силата на фурия в удара, той можеше да

убие Сирай, но това беше просто тежка, презрителна плесница, от която куртизанката залитна назад.

— Лъжлива кучка. Не смей да разговаряш с мен, сякаш сме равни — каза Калар. — Намираш се в дома ми. Господарят ти го няма тук, за да те защити. Не забравяй къде ти е мястото или ще наредя да разкъсат разкошната ти рокля и да те нашибат с камшик. Разбра ли ме?

Сирай постепенно идваше на себе си. Бузата ѝ бе започнала да се зачервява на мястото, където я бе ударил Калар, а очите ѝ бяха изцъклени, пълни с изненада. Над градината се възцари тревожно мълчание и Исана усети как погледите на всички присъстващи се обръщат към тях.

— Отговори ми, робиньо — каза Калар с равен, тих глас, после пристъпи към Сирай и отново вдигна ръка.

Внезапно Исана почувства как я изпълва леден гняв. Тя веднага застана между тях и вдигна ръка, за да блокира замаха на Калар.

Калар оголи зъби.

— За коя се мислиш, жено?

Исана се обърна с лице към него и същият леден гняв придаде на тихия ѝ глас остротата на стоманено острие.

— Мисля, че съм гражданин на държавата, милорд. Мисля, че удрянето на друг гражданин е престъпление в очите на закона. Мисля, че съм тук по покана на моя покровител Гай Секстус, Първи лорд на Алера. — Тя впери поглед в очите на Калар и пристъпи напред, заставайки на една педя разстояние от него. — Освен това, милорд, не ви смятам за толкова глупав или арогантен, че да си помислите дори за миг, че можете да ударите *мен* пред всички тези свидетели и да ви се размине безнаказано.

Единственият звук в градината бе нежният ромон на водата във фонтаните. Калар се размърда смутено, присвитите му очи се отпуснаха и станаха по-скоро сънени, отколкото подозрителни.

— Сигурно — каза той. — Но не си мислете, че ще забравя това.

— Ставаме двама, Ваша светлост — отвърна Исана.

Мускулите на челюстта му изпъкнаха и Калар процеди през стиснати зъби:

— Махайте се от дома ми.

Исана кимна едва забележимо, отдръпна се от Калар, хвана Сирай за ръката и двете напуснаха градината.

Вместо веднага да се отправят към главния вход, Сирай се огледа и решително издърпа Исана към един страничен коридор.

— Къде отиваме? — попита Исана.

— Към кухненската врата, в задната част на къщата — каза Сирай.

— Но нали каза, че Нед и хората му ще ни чакат отпред?

— Казах го на слугата заради онези, които ни подслушваха, скъпа — отвърна Сирай. — Не искам някой да ни преследва, докато се прибираме. В края на краищата това е домът на Калар и прислугата веднага ще му докладва за действията ти. Нед ще се досети да ни посрещне отзад.

— Разбирам — отвърна Исана и куртизанката я преведе през оживената кухня и задната врата на къщата към тъмната тиха уличка, където чакаха Нед и каретата. Двете скочиха бързо вътре, а Нед затвори вратата зад тях. Кочияшът цъкна с език на конете и каретата се стрелна напред. — Лейди Акватайн изобщо не е такава, каквато очаквах — каза тихо Исана.

— Тя е от хората, които ти забиват ножа в гърба с усмивка. Не се оставяй да те измами. Тя е опасна жена.

— Според теб тя може да стои зад нападението?

Сирай впери поглед в перденцата на прозорците и сви рамене с разсеяно изражение на лицето.

— Определено е способна на това. Освен това знае неща, които не би трябвало да знае.

— Че ти си Курсор — каза Исана.

Сирай си пое дълбоко дъх и кимна.

— Да. Очевидно съм разкрита. Тя знае и съдейки по поведението на Калар, стигам до извода, че той също е наясно.

— Но как са разбрали?

— Не забравяй, че някой избива Курсори наляво и надясно, скъпа. Възможно е информацията да е била изкопчена от някой от тях.

„Или някой от тях е предател“, помисли си Исана.

— И по какъв начин те застрашава това? — тихо попита тя Сирай.

— Всеки от враговете на Короната с удоволствие би ме премахнал — отвърна куртизанката с равен, спокоен глас. — Всичко е въпрос на време. Тайната беше основната ми защита, а враговете на

Гай най-вероятно няма изобщо да бъдат наказани за убийството на робиня. Ако не друго, Калар ще го направи само за да ядоса Първия лорд.

— Нима Гай няма да те защити?

— Стига да може — отвърна Сирай и поклати глава. — Той постепенно губи влиянието си сред Върховните лордове, а и не става по-млад. Няма да бъде вечно Първи лорд, а щом изгуби трона...

Куртизанката сви рамене.

Исана почувства как стомахът ѝ се свива от тревога.

— Значи, това представляваше онзи разговор за роклята ти. Лейди Акватайн ти предложи място при себе си, нали?

— Дори нещо повече от това. Мисля, че предложи свободата ми, титла и най-вероятно пост в организацията, която ще бъде създадена на мястото на Курсорите, след като съпругът ѝ получи властта.

— Сериозно предложение — каза след кратка пауза Исана.

Сирай кимна мълчаливо.

Исана подпря ръце на коленете си.

— И защо не го прие?

— Цената беше твърде висока.

— Цената? — попита намръщено Исана. — Каква цена?

— Нима не е ясно, скъпа? Тя знае, че аз съм твоята пазителка. предложи ми власт в замяна на теб. И ясно ми даде да разбере, че в случай на отказ последствията няма да бъдат приятни.

Исана преглътна.

— Смяташ ли, че ме иска мъртва?

— Може би — кимна Сирай. — А може би просто иска да те контролира. Кое би могло да е по-лошо, в зависимост от това, как ще се развият нещата в следващите години. Съдейки по думите ѝ, по всичко личи, че съпругът ѝ е почти готов да се надигне срещу Короната.

Двете пътуваха известно време в мълчание, след което Исана каза:

— А може би не е било заплаха.

— Защо мислиш така? — попита изненадано Сирай.

— Ами... — провлече бавно Исана, — ако се е разчуло на кого всъщност служиш, а ти все още не знаеш, че си разкрита... може би думите ѝ са били предупреждение?

Сирай леко повдигна вежди:

— Да, може да се приеме и по този начин.

— Само че защо ѝ е да те предупреждава?

Сирай поклати глава:

— Трудно е да се каже. Ако предположим, че е било предупреждение и че Калар и Акватайн не работят заедно за свалянето на Гай, най-вероятно го е направила, за да се опита да попречи на Калар да ме убие. Или да ме плени и да научи тайните ми.

— Значи, и двете се печем на един огън. Онзи, който избива Курсорите, няма да има нищо против да види и двете ни мъртви.

— Така е — съгласи се Сирай. Тя погледна към ръцете си. Исана проследи погледа ѝ и видя, че те трепереха още по-силно. Сирай ги сви в юмруци и ги притисна към скута си. — Във всеки случай, предвид колко малко знаем за настоящата обстановка, беше най-добре да си тръгнем, преди да се е случило нещо неприятно. — Тя се поколеба за миг и рече: — Съжалявам, че не успяхме да се доберем до Първия лорд.

— Но ние трябва да го направим — тихо рече Исана.

— Да. Ала не забравяй, холтър, че първата ми задача е да те защитя, а не да се опитвам да оправям проблемите на долината Калдерон.

— Но времето ни *изтича*.

— Няма да успееш да спечелиш подкрепата и помощта на Първия лорд от гроба — сериозно и искрено каза Сирай. — Мъртва няма да си от полза на семейството си. И между нас казано, никога няма да ти простя, ако умра, преди да успея да облека онази нова акватайска копринена рокля.

Исана се опита да се усмихне на шегата, но думите на Сирай бяха пропити с толкова силна тревога, че не ѝ се получи.

— Предполагам, че си права. И какво ще правим по-нататък?

— Ще се опитаме да се доберем до имението живи и здрави — отвърна Сирай. — А после мисля, че една чаша хубаво вино ще ми помогне да се успокоя. Както и една гореща вана, разбира се.

Исана я изгледа с безизразно лице.

— А след това?

— След виното и горещата вана? Наистина ще се изненадам, ако не успея да заспя.

Исана стисна устни в тънка линия.

— Не се опитвай да ме развличаш с остроумия. Искам да знам как ще се доберем до Гай.

— Ах, това ли — каза Сирай и замислено сви устни. — Рисковано е да напускаме дома на Нед, холтър. И за двете ни. Според теб какъв трябва да е следващият ни ход?

— Племенникът ми — каза твърдо Исана. — На сутринта ще отидем в Академията и ще го намерим, за да отнесе посланието ни на Първия лорд.

Сирай се намръщи.

— Улиците не са безопасни за...

— Враните да ги изкълват улиците — каза Исана и в гласа ѝ се промъкна гневна нотка.

— Опасно е — въздъхна Сирай.

— Но се налага да рискуваме — каза Исана. — Нямаме време за нищо друго.

Сирай се намръщи и отмести поглед.

— Освен това се тревожа за Тави — продължи Исана. — Досега трябваше да е намерил писмото ми — нали го оставиха в стаята му? Но още не е дошъл да ме види.

— Освен ако го е намерил — възрази Сирай. — Може да очаква завръщането ни в имението на Нед.

— При всички случаи искам да го открия и да се убедя, че всичко е наред.

Сирай въздъхна и каза:

— Разбира се, че ще искаш. — Тя затвори очи, вдигна ръка и леко притисна пръстите си към пламналата си буза. — Моля те да ме извиниш, холтър. Аз съм... малко развълнувана. Не мога да мисля трезво както обикновено. — Тя погледна Исана и призна: — Страх ме е.

Исана срещна погледа ѝ и каза с нежен глас:

— Всичко е наред. Няма нищо лошо в това, да се страхуваш.

Сирай махна огорчено с ръка:

— Просто не съм свикнала. А ако започна да си гриза ноктите? Можеш ли да си представиш колко ужасно ще бъде? Истински кошмар.

Исана едва не се изсмя. Куртизанката беше изплашена, но въпреки че действаше на съвсем непозната територия срещу

смъртоносни врагове, като мишка сред гладни котки, тя притежаваше наистина силен характер, който не ѝ позволяваше да пада духом. Показното ѝ безвкусно маниерничене и разговорите бяха начин да се надсмее на собствените си страхове.

— Мисля, че винаги можем да сложим на ръцете ти ръкавици — промърмори Исана. — Щом запазването на ноктите ти е толкова важно за безопасността на държавата.

Сирай кимна сериозно.

— Абсолютно, скъпа. Много е важно.

Миг по-късно каретата рязко спря и Исана чу стъпките на лакея, който се приближи до вратата. Нед промърмори нещо на кочияша. Вратата се отвори и Сирай стъпи на първото стъпало от съгваемата стълбичка.

— Политиката е пълно безобразие. Мразя, когато се налага да си тръгвам рано от прием.

Убийците ги нападнаха без предупреждение.

Исана чу внезапното, рязко изпъшкване на кочияша. Сирай замръзна върху стълбичката и Исана внезапно почувства заливащата я вълна от леден страх. Нед изкрещя нещо и тя чу стърженето на меч, излизащ от ножницата си. Дочуха се бързи стъпки и звънтене на стомана.

— Стой вътре! — извика Сирай.

Исана видя тъмната фигура на мъж с меч да се приближава към каретата и да замахва с оръжието си към куртизанката. Сирай го отби с лявата си ръка, острието разряза плътта ѝ и по земята покапа кръв. Другата ѝ ръка се стрелна към косата ѝ, към нещо, което Исана бе помислила за дръжка на украсен със скъпоценни камъни гребен. Вместо това Сирай издърпа тънък, остър като игла кинжал и го заби в окото на убиеца. Мъжът изпищя и падна.

Куртизанката се наведе, хвана дръжката на вратата и понечи да я затвори.

В този миг се чу свистене, приглушен звук от удар и от гърба на куртизанката се показва окървавеният назъбен накрайник на стрела. От разкъсания плат на копринената ѝ кехлибарена рокля прокапа кръв.

— Ох! — изпъшка куртизанката изненадано.

— Сирай! — изпищя Исана.

Жената започна бавно да се свлича напред и падна от каретата. Исана се хвърли напред, за да ѝ помогне, хвана я за ръката и дръпна, опитвайки се да я вкара в каретата, но се подхлъзна в кръвта и залитна. Над рамото ѝ профуча втора стрела и се заби до перата в дървената рамка на каретата.

Тя чу друг вик отдясно и видя Нед да стои с гръб към каретата, изправен пред двама убийци, сурови мъже със сиви дрехи. Трети нападател лежеше окървавен на калдъръма. Пред очите на Исана старият призовател на метал вдигна рязко меч си, парирайки удара на единия убиец, и нанесе ответен удар, прерязвайки гърлото му.

Но ударът беше оставил лявата страна на стария рицар открита и другият нападател се хвърли напред и прободеше с късия си меч корема на сър Нед. Старецът рязко се обърна към него, сякаш не изпитваше никаква болка, и сграбчи здраво китката на мъжа. Вместо да го отблъсне, Нед просто стисна още по-здраво меч си и с мрачна решителност го заби в устата на убиеца.

Двамата се свлякоха едновременно на земята, а кръвта им шуртеше като вода от счупена чаша.

Ужасена, Исана се протегна към Сирай, в опит да я издърпа в каретата, преди...

В този миг нещо се удари в нея, стомахът ѝ се преобърна и тя почувства, че ѝ се гади. Когато погледна надолу, Исана видя още една стрела. Тя стърчеше от извивката над хълбока ѝ. Исана я зяпна ужасена, след което се извърна назад и видя шестинчовото окървавено острие, което стърчеше от кръста ѝ.

Тогава я връхлетя болката. Ужасна болка. Пред очите ѝ заплува червена мъгла и сърцето ѝ заблъска в гърдите. Тя отново погледна към Сирай и протегна ръце към нея, без да осъзнава напълно какво трябва да направи, но твърдо решила да я придърпа в каретата, по-надалече от скрития стрелец.

Сирай се претърколи отпуснато по гръб и впери изцъклените си очи в нищото. Стрелата я беше пронизала в сърцето.

Исана чу стъпки, които се приближаваха към нея. Тя вдигна поглед. От силната болка всичко пред очите ѝ се струваше размазано, но видя някакъв мъж да излиза от сенките с лък в ръка.

Тя го позна. По-нисък от средния ръст, прошарен от възрастта и пооплешивял, набит и самоуверен. Имаше лице с правилни черти,

обикновено, нито грозно, нито привлекателно. Вече го беше виждала веднъж — на Защитната стена, по време на ужасната битка в гарнизона. Беше го виждала да поваля мъже със стрелите си, да хвърля Фейд от стената, нанизал примка на шията му, да се опитва да убие племенника й. Фиделиас, някогашен Курсор Калидус, изменник на Короната.

Докато вървеше, мъжът се оглеждаше на всички страни, предпазлив, готов на всичко. Той извади още една стрела от колчана си и я постави на тетивата. Огледа спокойно трупове и в следващия миг студените му безмилостни очи се спряха върху Исана.

Болката я погълна.

ГЛАВА 23

— По-бавно — примоли се Макс. — Велики фурии, Калдерон, какъде сме се забързали така, враните да те изкълват?

Тави го погледна през рамо, вървейки бързо по улицата, която тръгваше от Цитаделата. Пъстроцветни фестивални фуриени лампи осветяваха пътя в розово, жълто и небесносиньо и въпреки късния час улиците бяха оживени.

— Не съм сигурен. Но знам, че нещо не е наред.

Макс въздъхна и започна да подтичва тромаво, докато не се изравни с Тави.

— Откъде знаеш? Какво пишеше в писмото?

Тави поклати глава.

— О, обичайното. Как си, разни случки от дома, че е отседнала в дома на някой си Нед на „Градинска леха“.

— Аха — рече Макс. — Нищо чудно, че си се паникьосал. Това е едно ужасяващо писмо. И определено си заслужава да се измъкнеш от Килиан и може би да застрашиш сигурността на Короната.

Тави го погледна.

— Писала е разни неправилни неща. Нарекла е чичо ми Бернхард. Той се казва Бърнард. Пише, че малката ми сестричка се справя отлично с уроците по четене. Аз нямам сестра. Нещо не е наред, но не е искала да ми го съобщи писмено.

Макс се намръщи.

— Сигурен ли си, че писмото е истинско? Сещам се за имената на няколко души, които не биха имали нищо против да те причакат в някоя тъмна уличка посред нощ.

— Почеркът е нейният — каза Тави. — Сигурен съм.

Известно време Макс вървеше редом с него мълчаливо.

— Знаеш ли какво? Мисля, че трябва да отидеш при нея и да разбереш какво става.

— Смяташ ли?

Макс кимна мрачно.

— Да. И няма да е зле да вземеш някой едър и злобен тип със себе си, просто за всеки случай.

— И това е добра идея — каза Тави. Двамата завиха по „Градинска леха“. — Как ще разберем коя е къщата на Нед?

— Ходил съм там — отвърна Макс.

— Да не би да има някоя млада вдовица? — попита Тави.

Макс изсумтя.

— Не. Но сър Нед е най-добрият фехтовач на цяло едно поколение. Обучавал е едни от най-великите. Принцепс Септимус, Арарис Валериан, капитан Майлс от Кралския легион, Алдрик екс Гладиус, Лартос и Мартос от Парция и десетки други.

— Преподавал ли ти е? — попита Тави.

Макс кимна.

— Да, през цялата първа година. Стабилен мъж. Все още се справя отлично с меча, макар да е на осемдесет години. Най-добрият учител, който съм имал, по-добър дори от баща ми.

— Сега продължава ли да те обучава?

— Не — отвърна Макс.

— Защо?

Макс сви рамене.

— Каза, че няма на какво повече да ме научи на тренировъчната площадка. Че останалото ще го науча сам на бойното поле.

Тави кимна и замислено задъвка долната си устна.

— А какво е отношението му към Короната?

— Той е твърдолинеен поддръжник на дома на Гай и властта на Първия лорд. Но ако питаш мен, бих казал, че презира самия Гай.

— И защо?

Макс помръдна с рамене, но отговори с абсолютна увереност:

— Мисля, че между тях се е случило нещо. Не знам подробностите. Но той не би се замесил с предателите на Короната. Надежден човек е.

Но когато се изправиха пред портата, им казаха, че лорд Нед и гостите му вече не са там. Тави показа на портиера писмото от леля си, мъжът кимна и се върна с втори плик, който подаде на младежа.

Тави го взе и го прочете, докато двамата се връщаха на улицата.

— Тя е... О, велики фурии, Макс. Тя е на приема на лорд Калар.

Макс изненадано повдигна вежди.

— Наистина ли? От думите ти останах с впечатлението, че не е любителка на подобни развлечения.

— Не е — отвърна намръщено Тави.

— Обзалагам се, че Дианическата лига ще я връхлети като пасаж фригийски щуки. — Макс взе писмото и го прочете, мръщейки се. — Пише, че се надява да получи възможността да разгледа двореца в компанията на един от Върховните лордове. — Младежът присви очи. — Но по време на фестивала Върховните лордове получават достъп до двореца само ако имат среща с Първия лорд.

— Тя се опитва да се добере до Гай — каза тихо Тави. — Не смее да го каже открито, защото я е страх писмото да не попадне в чужди ръце. Но ме е потърсила точно по тази причина. За да стигне до Гай.

— Е, това няма как да стане — рече спокойно Макс.

— Знам — отвърна тихо Тави. — И точно в това е проблемът.

— Какво?

— Леля ми... Да речем, че съм останал с впечатлението, че що се отнася до Първия лорд, тя и сър Нед са на едно мнение. Леля ми никога не е искала да го доближи дори на една миля разстояние.

— В такъв случай защо ще иска да се срещне с него точно сега? — попита Макс.

Тави сви рамене.

— Тя отчаяно се опитва да се добере до него, иначе нямаше да постъпи така: да изпраща шифровани писма; да отседне в дома на лоялист вместо в Цитаделата; и да отиде на светско събиране.

— И то в дома на Калар. Това е опасно.

Тави се намръщи замислено.

— Калар и Акватайн са най-силните Върховни лордове и съперници. Двамата еднакво ненавиждат Гай. А леля ми се ползва с неговото благоразположение.

— Да — рече Макс. — Там няма да я посрещнат с отворени обятия.

— Тя не може да не го знае. Защо ѝ е да ходи там? — Тави си пое дълбоко дъх. — Не мога да го разбера, но това ужасно ме притеснява. Аз... напомня ми на Втората калдеронска. Инстинктът ми подсказва, че тук става дума за нещо сериозно.

Макс изгледа Тави и кимна.

— Може и да си прав. И на мен ми се е случвало на два пъти, докато служех на Стената. Лоши нощи бяха. Но леля ти няма да успее да се срещне с Гай, Тави. Нито дори с мен. Килиан не би го допуснал в никакъв случай.

— Няма да й се наложи — каза Тави. — Да вървим.

— Къде? — попита развеселено Макс.

— Към имението на Калар — отвърна младежът. — Ще говоря с нея. Мога да предам на Първия лорд съобщение от нея. Ще запазим тайната, Килиан ще бъде доволен, а ако става въпрос за нещо сериозно...

— Тогава какво? — попита остро Макс. — Смяташ да издадеш някаква кралска заповед, която да й реши проблема? — Погледите им се срещнаха. — Честно да ти кажа, ужасно ме е страх, Тави. Каквото и да правя, докато се преструвам на Гай, накрая той ще трябва да се разправя с последствията. А аз не съм Първи лорд. Нямам властта да наредя на легионите да нападнат или да изпращам помощ от името на Короната.

Тави се намръщи.

— Килиан би казал, че легионите и ковчезникът легат не го знаят.

Макс изсумтя.

— Аз го знам. Това ми е достатъчно.

Тави поклати глава.

— Нима смяташ, че Гай би предпочел да си стоим настрана и да не правим нищо, докато земята и поданиците му са застрашени?

Макс го погледна кисело.

— Ти се справяш много по-добре от мен по риторика. Отказвам да се замесвам в това заедно с теб. Каквото и да казваш, аз нямам намерение да се занимавам с политически игри и да давам заповеди от името на Гай. Да нарушавам правилата на Академията, чиято цел е да защитят семействата на учениците от изпадане в неловко положение, е едно, изпращането на хора на смърт е съвсем друго.

— Хубаво. Ще разговаряме с леля ми — каза Тави. — Ще разберем какво не е наред. Ако е нещо сериозно, ще кажем на Килиан и ще го оставим да реши заедно с Майлс какво да правят. Става ли?

Макс кимна.

— Става. Макар че фуриите да са ти на помощ, ако Бренсис те забележи на приема на баща му.

— Съвсем забравих за него — изръмжа раздразнено Тави.

— А не бива — каза Макс. — Тави, смятах да говоря с теб за него. Според мен Бренсис не е добре. Нали ме разбираш?

Тави се намръщи.

— С главата?

— Да — кимна Макс. — Той е опасен. Затова се старая винаги когато ми се удаде възможност, да го поступвам. С надеждата, че ще се страхува от мен и ще стои по-надалече. Той си е страхливец по природа, но от теб не се бои. Което може би означава, че му доставя удоволствие да си мисли как ти причинява болка — а ти смяташ да влезеш в дома на баща му.

— Не се страхувам от него, Макс.

— Знам — отвърна Макс. — Ти си идиот.

Тави въздъхна.

— Ако от това ще се почувстваш по-добре, смятам да влезем и по най-бързия начин да излезем. Колкото повече се забавим, толкова по-бесен ще е Килиан, когато се върнем в Цитаделата.

Макс кимна.

— Добра идея. Така ще ни убие по-спокоен.

ГЛАВА 24

Тави се спря пред имението на лорд Калар на улица „Градинска“ и известно време го оглежда намръщено. Ако не беше прекарал толкова много време в двореца на Първия лорд в Цитаделата, имението на Калар щеше да го впечатли. Тави си помисли, че е абсурдно голямо. Целият Бърнардхолт — всъщност вече Исанахолт, напоси си той — можеше да се побере вътре и пак щеше да остане достатъчно място за пасище за овцете. Имението бе разкошно украсено и осветено, с великолепно оформена градина и Тави неволно го сравни с проститутките с начервени лица, крещящи безвкусни дрехи, фалшиви усмивки и студени погледи, които беше виждал край реката.

Той въздъхна дълбоко и тръгна към къщата по алея, оградена с две редици статуи. Край него минаха четирима мъже с обикновени дрехи. Те имаха сурови лица и бдителни очи, и Тави видя как изпод наметалото на третия мъж се подава дръжката на меч. Той продължи към имението, като от време на време им хвърляше по някой поглед и забеляза как към тях изтича уплашен слуга, който водеше четири оседлани коня.

— Видя ли това? — промърмори Макс.

Тави кимна.

— Не приличат особено на гости на аристократ, нали?

— Приличат на наемници — каза Макс.

— Но лакеят им доведе коне — промърмори Тави. — Дали са главорези?

— Сигурно.

Мъжете се метнаха на конете, единият от тях каза тихо нещо и четиримата пришпориха конете си.

— Бързат — каза Макс.

— Сигурно са се забързали да пожелаят на някого весело прекарване на фестивала — каза Тави.

Макс тихо изсумтя.

Портиерът излезе напред да ги посрещне с надменно вирната брадичка.

— Извинете, млади господа. Това е частно празненство.

Тави кимна и каза:

— Естествено, сър. — Той показа куриерската си чанта от фина кожа със златно изображение на кралски орел, в която обикновено носеше документи. — Нося съобщения от Негово Величество.

Портиерът изгуби част от арогантността си и каза:

— Разбира се, сър. С удоволствие ще предам писмата вместо вас.

Тави му се усмихна и сви рамене.

— Съжалявам — каза той, — но заповедите ми са да ги предам лично на получателя. — Той махна с ръка към Макс. — Сигурно е нещо деликатно, иначе капитан Майлс нямаше да ми зачисли и охрана.

Портиерът се намръщи, погледна ги и каза:

— Разбира се, млади господине. Моля, последвайте ме, ще ви отведа в градината, а спътникът ви ще почака тук.

— Идвам с него. Заповеди — каза Макс с равен, уверен глас.

Портиерът облиза устните си и кимна.

— Аха. Да. Насам, господа.

Той ги поведе през също толкова разкошно украсен коридор към градината. Тави вървеше редом с него, опитвайки се да изглежда отегчен. Ботушите на Макс потропваха по земята в равномерния, уверен ритъм на маршируващ легионер.

Портиерът — или по-точно майордомът, реши Тави — се спря пред входа на градината и се обърна към младежа. Зад гърба му проблясваха лампи, чиито светлини постоянно сменяха цветовете си, а от градината се чуваха разговори и звучеше музика. Тави долови миризмите на храна, вино и парфюми.

— Ако ми кажете името на човека, до когото е адресирано писмото, аз ще му съобщя да дойде да го получи.

— Разбира се — отвърна Тави. — Ще ви бъде безкрайно признателен, ако съобщите за присъствието ми на холтър Исана.

Майордомът се поколеба и Тави забеляза неувереността в очите му.

— Холтър Исана вече не е тук, млади господине — рече мъжът. — Тя напусна празненството преди около четвърт час.

Тави се намръщи и двамата с Макс се спогледаха.

— Така ли? По каква причина?

— Не зная, млади господине — отвърна майордомът.

Макс кимна леко на Тави и измърмори:

— Второто писмо е за Върховната лейди Плацида. Доведи я.

Майордомът стрелна Макс с подозрителен поглед и се обърна към Тави. Младежът го погледна съучастнически и сви рамене.

— Моля ви, съобщете й, сър.

Мъжът присви замислено устни и кимна.

— Както желаете, млади господине. Един момент.

И се изгуби в градината.

— Лейди Плацида? — промърмори Тави.

— Познавам я — отвърна Макс. — Тя ще знае какво става.

— Трябва да поговорим с нея насаме — каза Тави.

Макс кимна, съсредоточи се и едва забележимо махна с ръка. Тави почувства внезапен натиск върху ушите си, който беше силен и неприятен в началото, но постепенно отслабна.

— Готово — каза Макс.

— Благодаря ти — отвърна Тави.

След миг към тях се приближи майордомът, придружаван от една висока жена със сурово, студено лице, която носеше семпли, но елегантни бижута и скъпа рокля с наситен зелен цвят. Тя се спря, разгледа ги внимателно и Тави почувства тежестта на погледа й толкова осезаемо, сякаш го бе докоснала с ръка. Тя му се намръщи, а щом видя Макс, се намръщи още повече. Отпрати майордома с една дума и рязко движение на ръката и се приближи до тях.

Когато се озова в кръга, защитен от подслушване с помощта на Максовата вятърна фурия, тя повдигна изненадано вежди. След това пристъпи напред, спря се пред Тави и каза:

— Няма никакво писмо от Първия лорд, нали?

Тави отвори чантата си и й подаде сгънат лист хартия. На него не бе написано нищо, но младежът не искаше да предизвиква подозрението на онези, които ги наблюдаваха.

— Не, Ваша светлост, боя се, че няма.

Тя взе листа хартия, разтвори го и се престори, че чете.

— О, колко обичам Фестивала по изпращането на зимата! Добър вечер, Максим.

— Добър вечер, милейди. Роклята ви е прекрасна.

Крайчето на устата ѝ се изкриви в лека усмивка.

— Радвам се, че си послушал съвета ми да правиш комплименти на дамите.

— Установих, че е изключително ефективна тактика, милейди — отвърна Макс.

Лейди Плацида повдигна едната си вежда и каза:

— Създаде съмнението.

— Дамите понякога викат — отвърна наперено Макс. — Но като се изключи това, трудно бих се определил като чудовище.

Погледът ѝ се втвърди.

— Кое то си е истинско чудо. Знам, че баща ти е на Стената, но очаквах да видя мащехата ти тук.

— Забранено ѝ е — каза Макс. — Или поне така ми прошепна една птичка.

— Птичките не могат да пишат — рече лейди Плацида. — Пък и никой не го очаква от тях. — Тя сгъна „писмото“ и се усмихна на Макс. — Радвам се да те видя, Максим. Но все пак ще можеш ли да ми обясниш какво те накара публично да обявиш, че съм свързана с Първия лорд, и то в присъствието на половината Съвет на лордовете и членове на Сената?

— Ваша светлост — каза Тави. — Дойдох тук, за да говоря с леля ми Исана. Мисля, че се намира в беда, и искам да ѝ помогна.

— Значи, ти си това — промърмори лейди Плацида и замислено присви очи.

— Тави от долината Калдерон, Ваша светлост — каза Макс.

— Моля ви, милейди — каза Тави. — Бихте ли ни казали какво ви е известно за нея?

— Ще ми направите голяма услуга — каза Макс и положи длан върху рамото на Тави.

Лейди Плацида удивено повдигна вежди. След това отново огледа внимателно Тави.

— Тя беше тук заедно с една амарантска куртизанка, Сирай. Разговаряха с няколко души.

— С кого? — попита Тави.

— С мен, с лейди Акватайн и още с няколко аристократи и сановници. Както и с лорд Калар.

— Калар? — попита Тави и се намръщи.

От градината се дочу рязък мъжки глас, последван от учтиви поздравления и аплодисменти.

— Очевидно Бренсис е спечелил дуела за правото да се нарича гражданин — каза лейди Плацида. — Каква изненада.

— Бренсис не би могъл да си проправи път с меча и през стадо овце — изсумтя Макс. — Мразя показните дуели.

— Моля ви, милейди — каза Тави. — Знаете ли защо си е тръгнала по-рано?

Лейди Плацида поклати глава.

— Не съм сигурна. Но точно преди да си тръгнат, проведоха един не особено приятен разговор с лорд Калар.

Тави погледна към коридора, сякаш почувства, че е привлякъл нечие внимание. На около десетина фута от него стояха двама младежи и той веднага ги разпозна. Бяха облечени в най-хубавите си дрехи, но русият Вариен с воднистите очи и тромавият Ренцо не можеха да бъдат сбъркани с никой друг.

Вариен погледна опулено Тави, после погледът му се прехвърли върху Макс. Той промърмори нещо на Ренцо и двамата бързо се отдалечиха към градината. Сърцето на Тави заби като лудо в гърдите му. Неприятностите нямаше да им се разминат.

— Колко неприятен беше разговорът? — попита Макс.

— Той удари Сирай пред всички. — Устните на лейди Плацида се свиха в тънка линия. — Не мога да търпя мъже, които удрят жените само защото знаят, че могат да го направят.

— Сещам се за едно-две неща, които мога да правя с такива мъже — изръмжа Макс.

— Бъди предпазлив, Максим — веднага го предупреди лейди Плацида. — Внимавай какво говориш.

— Врани! — въздъхна Тави.

Двамата впериха поглед в него.

— Казахте, че са напуснали приема бързо, Ваша светлост? — попита той.

— Да, много бързаха — отвърна лейди Плацида.

— Макс — каза Тави с разтуптяно сърце, — онези главорези, които видяхме, докато идвахме насам. Те са тръгнали след леля ми.

— Проклети врани! — изруга Макс. — Ария, ще ни извините ли?

Лейди Плацида кимна веднъж и каза:

— Внимавай, Максим. Дължа ти живота на сина ми и ще бъда много огорчена, ако не успея да ти се реванширам.

— Нали ме познавате, Ваша светлост.

— Така е — каза лейди Плацида.

Тя кимна към Тави, усмихна се отново на Макс и се отправи към градината, отпращайки ги с махване на ръка по същия начин, както по-рано бе освободила майордома.

— Да вървим — каза Тави с напрегнат глас и се затича обратно към изхода. — Трябва да побързаме. Можеш ли да ни отведеш до там по-бързо?

Макс се поколеба за миг и каза:

— Не и на толкова близко разстояние. Ако се опитам да отнеса и двама ни до там, сигурно ще се забием право в къщата. — Той се изчерви и добави: — Не съм особено силен в това.

— Проклети врани — изруга Тави. — Но сам ще успееш, нали?

— Да.

— Отивай. Предупреди ги. Аз ще пристигна колкото се може по-бързо.

— Тави, не сме сигурни, че главорезите са тръгнали след нея — посочи Макс.

— Но не сме сигурни и в *обратното*. Тя е моето семейство. Ако греша и с нея всичко е наред, можеш да ми се подиграваш цяла година.

Макс кимна отсечено, докато излизаха през входната врата.

— Как изглежда тя?

— Дълга коса, тъмна с прошарени кичури, много слаба, в лицето прилича на двайсетгодишна.

Макс се поколеба.

— Красива ли е?

— *Макс!* — изръмжа Тави.

— Добре де, добре — отвърна Макс. — Ще се видим там.

Той направи две широки крачки и подскочи във въздуха. Там бе подхванат от неочакван порив на вятъра, който го отнесе към тъмното небе. През цялото време Макс стискаше здраво в ръка дръжката на меч си.

Тави го проследи с яден поглед. В гърдите му се бореха страх, безпокойство и страшна завист, каквато рядко си позволяваше да

изпитва. Сравнително малко от жителите на Алера притежаваха достатъчно сила, за да накарат вятърните си фурии да ги издигнат в полет. Много повече млади хора загиваха при нещастни случаи, свързани с призоваването на вятърни фурии, докато се опитваха да подражават на онези, които можеха да се издигнат в небето. Тави не бе единственият, който завиждаше. Но възможната опасност, която застрашаваше леля му Исана, го караше още по-горчиво да съжалява за това, че е лишен от сили.

Тави не позволи на внезапния прилив на емоции да му попречи да се втурне към къщата на Нед. Със сигурност нямаше да успее да стигне до там едновременно с Макс, но беше длъжен да направи каквото може. Особено когато в опасност беше леля му Исана. Тави беше добър бегач и за годините, които бе прекарал в столицата, бе наддал на височина и мускули, предвид напрегнатия му живот и необходимостта непрекъснато да изпълнява нарежданията на Първия лорд. В града имаше само няколко души, които можеха да се състезават с него без помощта на фурии. Момчето направо полетя по ярко осветената и фестивално украсена улица „Градинска“.

Ако мъжете наистина бяха убийци, те сигурно щяха да са отлични фехтовачи, най-вероятно призователи на метал, способни да победят дори и най-силните и талантливи фехтовачи, лишени от собствени метални фурии. Съдейки по вида им, те очевидно имаха немалък опит, което означаваше, че действаха добре в екип. Ако вместо тях имаше само един човек, Тави би могъл да се приближи незабележимо до него или да измисли някаква заблуждаваща маневра, която да му позволи да нападне изневиделица. Но при наличието на четирима мъже това не беше възможно — а директното нападение срещу тях, дори да беше въоръжен с нещо повече от кинжала си, беше равносилно на самоубийство.

От опита си на тренировъчната площадка Тави знаеше, че Макс е от онези бойци, които може да бъдат възпети в легенди или балади — или да загинат от глупавата си самонадеяност, преди да се стигне до това. В ръцете на Макс мечът бе смъртоносно оръжие, но тренировъчната площадка беше много по-различна от улицата, а партньорите в учебните сражения едва ли се държаха като професионалните убийци. Дори опитът на Макс в легионите нямаше да го е подготвил за мръсните трикове, които се използваха в боевете

по столичните улици. Макс притежаваше самоувереност, каквато Тави не беше срещал в никой друг от познатите си, с изключение може би на Първия лорд. Въпреки това той се страхуваше за приятеля си.

Но още повече се страхуваше за леля си. Тави знаеше, че Исана е прекарала целия си живот в холтовете и няма представа колко коварна може да е столицата. Той не можеше да си представи, че тя би взела за спътничка куртизанка, ако знаеше с какво се занимава тази жена. Освен това не можеше да си представи, че леля му е пристигнала в столицата без *някаква* охрана или ескорт, особено ако беше дошла по покана на Гай. Можеше поне да вземе брат си Бърнард. И защо Първият лорд не бе наредил на Амара или на някой друг от Курсорите да я съпровождат, докато гостува в двореца? Не беше възможно Гай да я повика в столицата, а после да допусне да ѝ се случи нещо. Тя бе твърде важен символ на неговата власт.

Всичко това означаваше, че комуникацията е била прекъсната някъде по веригата. Исана беше уязвима, може би бе останала без охрана, може би човекът с нея я водеше към капан. Намереше ли я Тави, той веднага щеше да я отведе в двореца, където нямаше да я застрашава нищо. Дори и да не можеше да ѝ разкаже за случилото се с Първия лорд, в интерес на Гай беше да я защити, и Тави не се съмняваше, че ще успее да убеди Килиан да я настани в стаите за гости, където Кралската гвардия щеше да я опази от всякакви смъртоносни опасности.

Ако, разбира се, всичко при нея беше наред.

Заля го вълна от студен страх, която го накара да се затича още по-бързо, забравил за умората и съсредоточен единствено върху благополучието на жената, която го беше отгледала като роден син.

Тави забеляза, че Ренцо излиза от останената без кочияш карета, едва миг преди тромавият младеж да замахне и да го удари с огромната си длан. Тави вдигна едновременно и двете си ръце, за да се предпази, но ударът на Ренцо, подсилен от фуриите му, се оказа твърде мощен и Тави отлетя към каменната стена, заобикаляща поредното грамадно имение.

Той успя да опази главата си от удар и рамото си от счупване при сблъсъка, но въпреки това се свлече на земята. Почувства в устата си вкуса на кръвта и видя как Ренцо се навежда над него, облечен в

кафявата си туника, с присвитите си свински очички и ръце, свити в юмруци с размерите на свински бутове.

Някой наблизко се изсмя сподавено. Тави се обърна и видя Вариен, който се появи от същото скривалище и тръгна към него.

— Добър удар — каза той. — Погледни го. Мисля, че всеки момент ще заплаче.

Тави провери дали ръцете и краката му са здрави и се изправи, опирайки се на земята. Страхът, безпокойството и унижението му се сляха и се превърнаха в нещо, съставено единствено от остри ръбове и назъбени остриета. Леля му се намираше в опасност. Държавата може би се намираше в опасност. А тези двама арогантни идиоти бяха избрали точно този момент, за да му попречат да изпълни дълга си.

— Вариен — каза тихо Тави. — Нямам време за това.

— Няма да се наложи да чакаш дълго — отвърна Вариен с подигравателен тон. — Аз пренесох нас двамата дотук първи, но и Бренсис скоро ще се появи. Той иска да си поговорите за възмутителното ти поведение и наглостта да се появиш неканен на приема му.

Тави изпъна рамене и погледна към Вариен и Ренцо. Когато заговори, от устата му се разнесе непознат глас, твърд, студен и властен.

— Махайте се от пътя ми. И двамата.

Подигравателната усмивка на Вариен се стопи. Той се втренчи в Тави и воднистите му очи примигнаха няколко пъти. След кратко колебание той отново се наклони да каже нещо.

— Ако си отвориш устата — предупреди го Тави със същия леден тон, — ще ти счупя ченето. Отдръпни се.

Лицето на Вариен преbledня от страх, който обаче веднага бе сменен от гняв.

— Нямах право да ми говориш така, мал...

Тави заби обувката си в ботуш крак в корема на Вариен. Повисокото момче се преви надве, притиснало ръце към корема си. Без да се колебае, Тави го сграбчи за косата и се хвърли с цялата тежест на тялото си върху него. Двамата полетяха към калдъръма, като общата им тежест се стовари върху брадичката на Вариен. Разнесе се противно хрущане и Вариен зави от болка.

Тави отново скочи на крака, изпълнен от див възторг и радост от победата. Ренцо се хвърли напред и се опита да го удари, но юношата се гмурна под ръката му и му нанесе отвесен удар с юмрук, като едновременно с това изстреля и крака си напред. Цялата сила на тялото му се беше съсредоточила върху челюстта на Ренцо, чиято глава се отметна нагоре и назад, но той не падна. Олюлявайки се и примигвайки изненадано, Ренцо замахна с огромния си юмрук с намерението да нанесе на Тави ответен удар.

Тави стисна зъби, направи крачка встрани и го срита с крак в коляното. Разнесе се силен трясък, Ренцо изпищя, падна и сипейки проклетия, притисна ръка към нараненото си коляно.

Тави се изправи и погледна към двете момчета, които го бяха тормозили, а сега лежаха на земята и се превиваха от болка. Письците им бяха започнали да привличат вниманието на обитателите на близкото имение и на минувачите. Някой сигурно вече беше повикал градските легионери и Тави знаеше, че съвсем скоро те щяха да се появят тук.

Письците на Вариен утихнаха до изпълнени с болка хълцания. Ренцо не беше в по-добра форма, но стискаше зъби, опитвайки се да сдържи виковете си от болка, и затова от устата му излизаше някакво странно скимтене, наподобяващо стонове на ранено животно. Тави ги погледна.

По време на Втората калдеронска битка бе видял ужасни неща. Бе гледал от огромния гаргант на Дорога, докато мараът газеше през морето от изгорели и кървящи тела на съплеменниците си, а ранените крещяха от болка, вперили погледи в безмилостното небе. Бе видял как научилите за битката врани на Алера се спускаха на облаци над полесражението, за да пируват с плътта на повалените марасти и алерани, без да обръщат внимание, че някои от жертвите им са все още живи. Бе видял почервенелите от кръв стени на гарнизона. Бе видял мъже и жени да умират стъпкани, посечени, прободени и удушени, докато се бореха за живота си, и му се бе наложило да бяга през локви от все още топлата кръв, заляла бойното поле.

Известно време го бяха преследвали кошмари. Те постепенно се разрешиха, но подробностите от сражението останаха в съзнанието му. Улавяше се, че често си ги спомня, отвратен и едновременно с това очарован от страховитите картини.

Беше видял ужасни неща. Беше ги гледал в лицето. Ненавиждаше ги и те продължаваха да го плашат, но той бе приел съществуването на подобни грозни унищожителни сили, без да им позволява да контролират живота му.

Но този път бе по-различно.

По време на Втората калдеронска битка Тави не бе наранил никого — но болката, която изпитваха Ренцо и Вариен, бе причинена от собствените му ръце, по негово желание, по негово решение.

В онова, което им бе причинил, нямаше нищо достойно и той нямаше с какво да се гордее. Ненадейната радост, която бе заляла тялото му по време на краткия, жесток сблъсък с тях, се бе изпарила. В известен смисъл бе очаквал момента, в който ще използва уменията си срещу онези, които го караха да се чувства безпомощен и малък. Тави смяташе, че ще изпита удовлетворение, че ще се гордее с победата си. Но вместо това почувства в себе си само пустота, запълнена с отвратителна погнуса. Досега не беше наранявал никого така. Чувстваше се някак си опозорен, сякаш бе изгубил нещо ценно, за чието съществуване не бе подозирал.

Той бе наранил жестоко двете момчета, но това бе единственият начин да ги победи. В противен случай те щяха да изпратят фуриите си срещу него и той нямаше да може да направи нищо, освен да изтърпи всичко, което му бях подготвили. Затова ги беше наранил. Жестоко. Само за няколко секунди успя да си припомни болката и страданията, които бе търпял през последните няколко години.

Трябваше да го направи.

Но това не означаваше, че е постъпил правилно.

— Съжалявам — каза тихо Тави, макар и с леден глас. — Ужасно съжалявам, че се наложи да го направя.

Накани се да каже още нещо, но тръсна глава, обърна се и се затича към имението на сър Нед. Щеше да се оправя с обвиненията на Градския легион, след като се убедеше, че с леля му всичко е наред.

Но едва бе направил няколко крачки, когато камъните под краката му се раздвижиха и го отхвърлиха към близката стена. Стана много неочаквано и Тави удари главата си в камъка. Пред погледа му се появиха искри, които го заслепиха. Усети как се свлича на земята и се опита да се изправи, но една груба ръка го хвана за врата и го подхвърли във въздуха с ужасяваща лекота. Той прелетя няколко фута,

строполи се върху камъните и когато спря да се премята, погледът му вече се беше прояснил.

Тави надигна глава тъкмо навреме, за да види, че се намира в тъмна, задънена уличка между скъп магазин за вино и златарско ателие. Необяснимо защо около него започна да се спуска мъгла. Тави примигна, но тя ставаше все по-гъста и по-гъста и скоро покри лицето му. Младежът се надигна на колене и видя надвесения над него Бренсис Калар-младши, облечен с великолепен жакет в сиво и зелено, с метална диадема на главата, украсена със зелени камъни и официални бижута по ръцете и на шията. Косата на Бренсис беше заплетена в плитка, каквито носеха воините в южните градове, а на колана му висяха меч и кинжал. Присвитите му очи гледаха жестоко и в тях гореше животински пламък и нещо още по-неприятно, което Тави не можеше да назове.

— Така — рече тихо Бренсис, докато мъглата продължаваше да се спуска. — Значи, реши, че можеш да ме направиш за смях, като се промъкнеш на приема на баща ми? Може би да пийнеш от виното му? Да отмъкнеш някоя друга ценна вещ?

— Донесох писмо от Първия лорд — успя да промълви Тави.

Все едно не беше казал нищо.

— А сега си нападнал и си ранил приятелите ми. Макар че сигурно ще кажеш, че Първият лорд ти е наредил да го направиш, а, страхливецо?

— Бренсис — каза Тави през зъби, — не става въпрос за теб.

— Напротив — изръмжа Бренсис. Мъглата се беше превърнала в плътно одеяло, което ги беше обвило толкова плътно, че Тави можеше да види само на няколко крачки от себе си. — Наглостта ти ми омръзна. — Бренсис измъкна спокойно меча си, след което хвана кинжала в лявата си ръка. — Дотук беше.

Тави погледна към смущаващите проблясъци в очите на Бренсис и се изправи на крака.

— Не го прави, Бренсис. Не ставай глупак.

— Няма да позволя на някакъв си изрод, който няма нито една фурия, да ми говори така! — изръмжа Бренсис и се хвърли към Тави, насочил меча си към корема му.

Тави измъкна кинжала си, успя да отбие атаката на Бренсис, плъзгайки острието на меча му покрай себе си. Но това си беше чист

късмет и младежът го знаеше. Започнеше ли Бренсис да размахва оръжието си, малкият кинжал щеше да се окаже напълно безполезен. Затова Тави отскочи назад, опитвайки се отчаяно да се измъкне от уличката. Но изход нямаше.

— Глупав селяк — рече Бренсис с усмивка. — Винаги съм знаел, че си страхливо, смрадливо малко прасе.

— Градските легионери идват насам — отвърна Тави.

Гласът му трепереше.

— Има достатъчно време — каза Бренсис. — Никой няма да ни види през мъглата. — В очите му проблесна безумна радост. — Какво съвпадение, че се спусна точно сега.

Той отново се впусна в атака, насочил проблясващия си кинжал към гърлото на Тави. Младежът се шмугна под него, но Бренсис вдигна крак, целейки се в главата му. Тави успя да поеме част от удара с рамото си, но подсилената от фурии мощ на калареца можеше да се мери с Ренцовата и Тави залитна на една страна. Само стената на златарското ателие успя да спре падането му, светът се разлюля пред очите му, а Бренсис вдигна меча си, готов да му нанесе смъртоносен удар.

Инстинктът на Тави проработи и той успя някак си да се отдръпне от падащия меч, но почувства пареща болка в лявата си ръка. Замахна с кинжала си, целейки се в дясната ръка на Бренсис, който се усмихна презрително и с лекота избегна удара. После вдигна ръка и направи рязко движение с китката си. Силен порив на вятъра събори Тави на земята и го изтърколи до стената в дъното на уличката. Той се изправи на крака, но вятърът го притисна към стената и от камъка се появиха уродливи, безформени ръце, които уловиха китките и краката му в желязна хватка.

Бренсис се приближи спокойно до Тави със самодоволно изражение на лицето. Небрежно плесна юношата през лицето с кинжала си, след което повтори удара с opakото на ръката си по другата му буза. Ударите му бяха толкова силни, сякаш нанесени с юмруци, че целият свят се стесни пред очите на Тави в тунел, изпълнен от слабата арогантна фигура на Бренсис Калар-младши.

— Не мога да повярвам колко си глупав. Наистина ли смяташе, че можеш да ме обиждаш и непрекъснато да ме предизвикваш? Нима си мислеше, че ще ти се размине безнаказано? Ти си нищо, Тави.

Никой. Не си призовател. Дори гражданин не си. Просто любимото домашно животно на един изкуфял старец. — Бренсис притисна острието на меч си към бузата на Тави. Прониза го остра болка и младежът усети как по брадичката му се стича кръв. Бренсис впери поглед в него. Очите на младия аристократ бяха... странни. Зениците му бяха твърде разширени, а лицето му блестеше от пот. Дъхът му вонеше на вино.

Тави преглътна и се опита да проясни мислите си.

— Бренсис — каза тихо той. — Ти си пиян. Замаян си. И не разбираш какво правиш.

Бренсис отново го зашлеви през бузите.

— Позволи ми да не се съглася с теб.

На Тави му се зави свят и стомахът му се сви.

— Бренсис, спри и помисли. Ако...

Този път Бренсис заби юмука си в корема на Тави и макар младежът да успя да стегне мускулите си и да издиша едновременно с удара, за да го омекоти, той се оказа невероятно силен, с какъвто не се беше сблъсквал дотогава, и му изкара въздуха.

— Не ми казвай какво да правя! — изкрещя Бренсис с пребледняло от гняв лице. — Ще правиш каквото ти кажа. Ще *умреш*, когато ти кажа. — Той облиза устните си и стисна здраво дръжката на меч си. — Нямаш представа откога чакам този момент.

Зад гърба на Бренсис се разнесе звънът на меч, излизащ от ножницата си.

— Странно — каза Макс, появявайки се от мъглата, стиснал легионерски меч в ръката си. — И аз си мислех същото нещо.

Бренсис се вцепени и макар да не отмести острието на меч си от бузата на Тави, той погледна през рамо.

— Махни се от него, Бренсис — каза Макс.

Устните на Бренсис се разтегнаха в гадна усмивка.

— Копелето. Не, Антилар. *Ти* се махни. Махни се оттук или ще убия малкото ти селско другарче.

— Току-що каза, че така или иначе, смяташ да го убиеш — каза Макс. — За колко глупав ме смяташ?

— Назад! — изкрещя Бренсис. — Ще го убия! Още сега!

— Сигурно — рече Макс с безизразно лице. — После аз ще убия теб. Знаеш го. И аз го знам. Не ставай глупав, Бренсис. Върви си.

Тави видя как тялото на Бренсис затрепери и погледът му зашари между него и Макс. Очите му, разширени и кървясали, горяха с отчаян, непознат пламък и изведнъж се присвиха.

— Макс! — изкрещя Тави в опит да предупреди приятеля си.

В същия момент Бренсис се извърна от Тави, протегна ръка и тясната уличка внезапно се изпълни с бушуващ огън, който се появи отникъде и се стовари върху Макс.

За секунда Тави не можеше да вижда нищо, но изведнъж сред пламъците се появи фигура, тъмна, сгърчена, с вдигната ръка, засланища очите си. Огънят изгасна мигновено и Тави забеляза, че Макс е паднал на едно коляно и прикрива с лявата ръка очите си, а в дясната стиска мечата си. Острието му беше нажежено до червено; дрехите на Макс бяха почернели и прогорени, но той очевидно не беше пострадал. Скочи бързо на крака и тръгна към Бренсис.

— Ще трябва да се постарая повече — каза тихо той.

Бренсис обърна гръб на Тави и с ръмжене се изправи срещу Макс. Махна с ръка, камъните под краката му се откъснаха от земята и полетяха към Макс в тежък, смъртоносен облак.

Макс вдигна лявата си ръка и я сви в юмрук с мрачно изражение на лицето. Една от каменните стени изведнъж се стече като вода и застана между него и приближаващите камъни. Те се удариха в преградата и се посипаха като чакъл по земята. Миг след това стената се върна на мястото си. Макс свали ръката си и продължи да върви напред. Бренсис отново изръмжа и от земята започнаха да се откъсват нови камъни. Този път те бяха повече, но Макс направи рязък жест и насечените дърва за огрев, всяко едно с дебелината на бедрото на Тави, които бяха струпани край една от стените, внезапно оживяха и полетяха към Бренсис.

Бренсис заряза камъните и превърна мечата си в мрежа от стомана. Тя пресрещна пъновете във въздуха и ги разряза на половини, които се разлетяха на всички страни. Макс се хвърли напред, стиснал мечата си в ръка, а Бренсис с отчаян вик на ярост и страх се изправи срещу него. В уличката се разнесе звън на метал и на местата, където се срещаша остриетата, захвърчаха искри. Двамата се сблъскаха и отскочиха един от друг, завъртяха се и отново вдигнаха оръжията си, а движенията им бяха грациозни и плавни, наподобяващи изящен танц.

Тави забеляза, че след третия сблъсък върху лицето на Макс за миг се изписа изумление. Той беше изкусен фехтовач, но очевидно беше подценил уменията на Бренсис Калар. Аристократът очевидно му беше достоен противник и поредната размяна на удари отново не доведе до кръв.

Внезапно Бренсис се обърна, ухили се гадно на Макс, вдигна ръка и я насочи към Тави. От пръстите му изригна огън, който се понесе към безпомощния младеж.

— Не! — извика Макс, извъртя се и замахна с ръка.

Пред Тави се появи стена от вятър, която спря огъня, прикривайки Тави като щит, макар въздухът да се нажежи дотолкова, че опари дробовете му.

— Макс! — изкрещя Тави.

Бренсис заби проблясващия си меч в гърба на Макс и острието му изскочи от корема му.

Макс пребледня и очите му се разшириха от изненада.

Бренсис завъртя меча си в раната веднъж, после още веднъж и го извади от тялото на Макс, който въздъхна и се строполи на четири крака. В уличката настъпи внезапна тишина.

— Да — каза Бренсис, дишайки тежко, а очите му блестяха. — Най-накрая. — Той махна рязко с ръка и по гърба на Макс мина остър вятър, който разкъса ризата му и остави дълга кървава бразда върху кожата му. — Копеле. Толкова самодоволен. Толкова уверен в себе си.

Бренсис не спираше да мърда китката си, разтваряйки един по един ужасяващите белези по гърба на Макс, добавяйки допълнително кръв и болка към страданията му.

Макс застана. Всеки нов удар го караше да се отпуска все повече и повече. Но когато вдигна глава и погледна към Тави, по лицето му, заедно с болката и страха, бяха изписани предизвикателство и решителност. Тави усети как оковите върху ръцете и краката му постепенно го отпускат и щом разбра намеренията на приятеля си, собствените му страх и ярост се издигнаха до нови висоти.

Бренсис въобще не обръщаше внимание на Тави. Той бе съсредоточил цялото си внимание върху Макс, ръмжеше и го засипваше с ругатни. Макс издаде хриплив стон и почти напълно се отпусна на земята, а Тави изведнъж разбра, че е свободен и камъкът повече не го задържа.

Той стъпи здраво на краката си, подхвърли кинжала си във въздуха, хвана го здраво за острието и с уверено движение го метна към гърлото на Бренсис. Ножът полетя във въздуха и Бренсис го забеляза едва в последния момент. Той се отдръпна встрани, острието го одраска по бузата и почти напълно отрязва ухото му. Младежът изкрещя от болка.

Тави знаеше, че разполага само с няколко секунди, преди Бренсис да се съвземе и да ги убие и двамата. Той се хвърли напред, прескочи Макс и заби рамо в гърдите на Бренсис. Двамата паднаха на земята. Бренсис посегна към кинжала си, но Тави с отчаяна решителност заби палец в окото му и аристократът изкрещя.

Нямаше никакво време за мислене, за техники, за сложни тактики. Битката беше твърде грозна, първична, брутална. Бренсис докопа със свободната си ръка гърлото на Тави и стисна, опитвайки се да прекърши трахеята му с увеличената си от фуриите сила, но Тави парира опита му, вливайки зъби в мишницата на Бренсис. Той ухапа здраво, докато устата му не се напълни с кръв. Бренсис изпищя. Тави започна да го налага с юмруци като с мощни чукове, а през това време Бренсис напразно се опитваше да извади меча си.

Тави крещеше и продължаваше да го удря. Ужасът и гневът му придадоха нови сили. Бренсис се опита да изпълзи настрани, но Тави го сграбчи за плитката и започна да удря главата му в камъните, докато накрая тялото му не омекна.

В този миг силен удар по главата отхвърли Тави встрани.

Той се приземи на хълбок, ослепен от болката. Но когато надигна пулсиращата си глава, видя как от мъглата изниква някакъв мъж, облечен в сиво и зелено. Тави с усилие разпозна лорд Калар.

Той погледна презрително към Тави, после отиде до Бренсис и подритна сина си с носа на ботуша си.

— Ставай — каза Калар с натезал от горчива ярост глас.

Зад него Тави забеляза жалките прегърбени фигури на Вариен и Ренцо, които се подпираха взаимно, за да не паднат.

Бренсис се размърда и бавно надигна глава. После седна и Тави видя, че лицето му се е превърнало в маска от синини, рани и кръв. Той отвори окървавената си уста и Тави забеляза счупените му зъби.

— Жалък си — каза Калар и в гласа му не прозвучаха нито състрадание, нито безпокойство за сина му. — Бяха ти в ръцете. А ти

позволи на това... малко нищожество, на този изрод да те победи.

Бренсис се опита да каже нещо, но от устата му се отрониха само нечленоразделни звуци и стонове.

— Нямах извинение за това — каза Калар. — Никакво. — Той погледна към двете момчета в другия край на уличката. — Никой не трябва да разбира, че ти, моят син, си бил победен от един жалък изрод. Никога. Не можем да допуснем да се разчуе за това унижение.

Сърцето на Тави замря. Макар да дишаше, Макс не помръдваше, проснат в локва от собствената си кръв. Тави се опита да се изправи на крака, но му се зави свят и той с усилие потисна гаденето си. Знаеше, че лорд Калар възнамерява да ги убие, и безпомощно гледаше как мъжът вдига ръка и земята около него започва да трепери.

В този момент заслепяваща златиста светлина заля уличката и прогони мъглата толкова бързо, сякаш самото слънце се бе спуснало в Алера Империя. Очите на Тави го заболяха и той вдигна ръка, за да ги прикрие. В дъното на уличката стоеше Ария Плацида, придружавана от половин центурия от Градския легион. Тя държеше изящната си ръка успоредно на земята и Тави видя кацналия върху нея ловен сокол, създаден от чист златист огън. Сиянието му озари всички кътчета и всички хора, намиращи се в уличката.

— Ваша светлост — каза лейди Плацида и гласът ѝ прозвуча спокойно и силно, с мелодичността и чистотата на сребърна тръба. — Какво става тук?

Треперенето на земята рязко секна. Няколко секунди Калар се взира в Тави с празен поглед, след което се обърна към лейди Плацида и легионерите.

— Нападение, Ваша светлост. Максим Антилар е нападнал и е ранил лошо сина ми и другарите му от Академията.

Лейди Плацида присви очи.

— Така ли? — Тя отмести поглед от Калар към момчетата, които лежаха на земята, а след това и към Бренсис, Ренцо и Вариен. — Вие бяхте ли свидетел на това нападение?

— На последната му част — отвърна Калар. — Размахваха се мечове. Антилар се опитваше да убие сина ми, след като беше пребил другите две момчета. Синът ми и неговите приятели могат да свидетелстват.

— Н-не — заекна Тави. — Не се случи така.

— Момче — отсече рязко Калар с ярост в гласа. — Това се обсъжда само между граждани. Затваряй си устата.

— Не! Вие ня...

Внезапно въздухът в гърлото на Тави като че ли се втвърди, принуждавайки го да замълчи. Той погледна към Калар и видя, че лордът леко се мръщи.

— Момче — каза лейди Плацида с леден глас. — Ти ще мълчиш. Върховният лорд е прав. Това е въпрос между граждани. — Тя се вгледа в Тави за миг и на него му се стори, че през лицето ѝ мина сянка на извинение. Следващите ѝ думи бяха произнесени по-тихо, по-топло. — Трябва да замълчиш. Разбираш ли?

Натискът върху гърлото му намаля и Тави отново можеше да диша. Той погледна към лейди Плацида и кимна.

Тя му кимна в отговор и се обърна към мъжа, който стоеше до нея.

— Капитане, с ваше разрешение, бих искала да се погрижа за ранените, преди да отведете обвинения.

— Разбира се, милейди — отвърна легионерът. — Благодарим ви за помощта.

— Аз ви благодаря — каза му тя и тръгна по уличката към Тави и Макс.

В този момент Калар се обърна към нея и ѝ прегради пътя. Плацида беше с няколко инча по-висока от него. Тя го погледна със спокойно, непроницаемо изражение на лицето. Огненият сокол на китката ѝ запърха нервно с криле, ръсейки огнени искри по земята.

— Да, Ваша светлост?

Калар заговори много тихо.

— Едва ли ме искаш за свой враг, жено.

— Предвид онова, което знам за вас, Ваша светлост, не виждам как можете да бъдете нещо друго.

— Махай се — каза ѝ той със заповеден тон.

Лейди Плацида му се изсмя весело и в същото време презрително.

— Странно, че Максим Антилар е успял да нанесе всички тези рани със собствените си ръце. Нали знаете, че той притежава доста голяма призователска сила.

— Той е копеле на смрадлив варварин. От него може да се очаква всичко — отвърна Калар.

— Очаква се и след подобен варварски сблъсък кокалчетата на юмруците му да бъдат разбити. Но ръцете му не са наранени. А всичките рани на Антилар са на гърба му.

Калар впери в нея безмълвен поглед, изпълнен с ярост.

— Странно е и че ръцете на останалите момчета са в ужасно състояние, Ваша светлост. Разбити стави и на двете ръце. Необичайно, нали? Почти достатъчно, за да накара всеки да си помисли, че момчето от Калдерон е надвило не само сина ви, но и неговите другари. — Тя сви презрително устни. — Нали точно момчето от Калдерон нямаше абсолютно никакви умения в призоваването на фурии?

Погледът на Калар пламна.

— Ах, ти, арогантна кучко. Ще ти...

Очите на лейди Плацида останаха все така спокойни и твърди като далечна планина.

— Какво ще направите, Ваша светлост? Ще ме призовете на дуел?

— Ще се скриеш зад гърба на мъжа си — ухили се презрително Калар.

— Напротив — отвърна лейди Плацида. — Ще се изправя срещу вас още тук и сега, ако Ваша светлост пожелае. Не може да се каже, че нямам опит. Надявам се, че помните дуела ми за правото да стана гражданин.

На бузата на Калар заигра нервно мускулче.

— Да — отбеляза лейди Плацида. — Помните го. — Тя погледна към Бренсис и другарите му. — Погрижете се за сина си, Ваша светлост. Този бой е приключен. А сега ще бъдете ли така добър да отстъпите настрана и да ми позволите да помогна на ранените...

Думите ѝ прозвучаха като учтив въпрос, но тя не сваляше очи от Калар.

— Няма да забравя това — избоботи Калар и отстъпи встрани. — Обещавам ви.

— Няма да повярвате колко малко означава това за мен — отвърна лейди Плацида и мина покрай него, без да го поглежда повече, а огненият сокол остави след себе си сияеща следа.

Тя се приближи до Тави и Макс и с делови вид остави сокола на земята до себе си. Тави наблюдаваше как Калар помага на сина си да се изправи и го извежда заедно с останалите от уличката.

Младежът въздъхна бавно и каза:

— Отидоха си, Ваша светлост.

Лейди Плацида кимна. Щом зърна отворените рани на гърба на Макс, погледът ѝ за миг се изпразни от съдържание. После видя раната от меча и потрепна.

— Ще живее ли? — попита тихо Тави.

— Така мисля — отвърна тя. — Успял е сам да затвори найлошите рани. Но все още е в опасност. Добре, че тръгнах след Калар, когато той излезе от дома си.

Тя положи едната си ръка върху раната, после подпъхна другата под Макс, на мястото, откъдето беше излязло острието. Затвори очите си за няколко безмълвни мига, след което внимателно издърпа ръцете си. Раната от меча изчезна и на нейно място се появи розова кожа и белег.

Тави примигна изненадано и каза:

— Дори не използвахте съд с вода.

Лейди Плацида се усмихна едва забележимо:

— Не ми се намираше подръка. — После погледна към легионерите и попита: — Какво всъщност се случи тук?

Тави ѝ разказа за битката колкото се може по-тихо и по-сбито.

— Ваша светлост — каза той, — много е важно Макс да се върне в Цитаделата с мен. Моля ви, не може да го арестуват тази вечер.

Тя поклати глава.

— Боя се, че това е невъзможно, младежо. Максим беше обвинен в престъпление от Върховен лорд и трима граждани. Сигурна съм, че всеки здравомислещ съдия ще го освободи, но няма как да избегне процеса.

— Но той *не може*. Не и сега.

— Защо? — попита лейди Плацида.

Тави я гледаше, изпаднал в безпомощна безизходица.

— Ти не си застрашен, поне от законова гледна точка — каза лейди Плацида. — Калар за нищо на света няма да позволи на сина си да те обвини в това, че си го пребил почти до смърт.

— Това изобщо не ме притеснява — каза Тави.

— Какво тогава?

Тави усети, че се изчервява, и погледна встрани. Лейди Плацида въздъхна.

— И двамата трябва да сте благодарни, че сте живи — каза тя. — Истинско чудо е, че стана така.

— Тави? — обади се Макс.

Гласът му беше слаб, едва доловим.

Тави веднага се обърна към приятеля си.

— Тук съм. Добре ли си?

— И по-зле съм бил — промърмори Макс.

— Максим — рече твърдо лейди Плацида. — Не трябва да говориш, докато не те пренесем в нормално легло. Дори да е в затворническа килия. Ранен си много лошо.

Макс поклати леко глава.

— Трябва да говоря с него, Ваша светлост. Моля ви. Насаме.

Лейди Плацида повдигна изненадано вежда, но кимна и се изправи. По нейн сигнал огненият сокол подхвъркна във въздуха и се стопи в нищото. Тя спокойно отиде при легионерите и ги заговори.

— Тави — каза Макс, — иди в имението на сър Нед.

— Да?

Тави се наведе по-близо и сърцето му затуптя силно в синхрон с пулсиращата му глава.

— Били са нападнати пред къщата. Сър Нед е мъртъв. Както и кочияшът. Куртизанката. И главорезите.

Стомахът на Тави се сви.

— А леля Исана?

— Не я видях, Тави. Изчезнала е. Останала е кървава следа. Може би са я отвели някъде.

Той се накани да каже още нещо, но подбели очи и главата му клюмна.

Тави гледаше мълчаливо приятеля си, докато легионерите не дойдоха при него и не го понесоха към затвора. След това тръгна към имението на сър Нед, където откри, че там вече са се появили мъжете от Градския легион. Всички тела бяха подредени в редица. Леля му я нямаше сред тях.

Тя беше изчезнала. Може би я бяха отвели някъде. Може би вече беше мъртва.

Макс, единственият човек, който можеше да поддържа илюзията за силата на Гай, беше в затвора. Без неговото присъствие като двойник на Първия лорд държавата беше обречена на гражданска война, която щеше да позволи на враговете ѝ да я унищожат напълно. И причина за всичко това беше решението, взето от Тави.

Той се обърна и тръгна бавно и с усилие по улицата към Цитаделата. Трябваше да разкаже на Килиан за случилото се.

Защото нямаше какво друго да направи нито за семейството си, нито за приятеля си, нито за своя господар.

ГЛАВА 25

Амара се събуди, усещайки как нещо дребно я докосва по ходилото. Тя го изрита, каквото и да беше то, и чу тихо шумолене по пода. Мишка или плъх. Холтът беше пълен с тях, колкото и котки и фурии да използваша срещу им. Тя се надигна и разтърка лицето си с ръце.

Голямата зала на холтърската къща беше пълна с ранени. Някой беше успял да разпали огнищата, намиращи се в противоположните краища на залата, на двете врати бяха застанали стражи. Амара се надигна и се протегна. Заоглежда залата, докато не откри Бърнард, който беше застанал при една от вратите и тихо обсъждаше нещо с Джиралди. Тя тръгна през залата към тях, заобикаляйки налягалите по пода и спящи ранени.

— Графиньо — каза Бърнард и учтиво склони глава. — Трябва да си почиваш.

— Добре съм — отвърна тя. — Колко време спах?

— Около два часа — отговори Джиралди, почтително докосвайки с пръст ръба на шлема си. — Видях ви в двора. Не беше зле, като за... въъ...

— За жена? — попита Амара лукаво.

Джиралди изсумтя.

— За цивилно лице — отвърна той надменно.

Бърнард тихо се изсмя.

— Оцелелите? — попита Амара.

Бърнард кимна към едно по-тъмно място наред залата, където бяха повечето носилки.

— Спят.

— А мъжете?

Бърнард посочи тежките бурета покрай стената, изправени и подсушени.

— Лечителите вдигнаха мнозина ранени на крака, за да могат да се бият, но без Хармон не успяхме да излекуваме онези, които са

пострадали сериозно. Има твърде много счупени кости, а призователите на вода са недостатъчно. А някои от лошо ранените...

Бърнард поклати глава.

— Загубихме ли още хора?

Той кимна.

— Четирима умряха. Не можахме да направим нищо за тях. Двама от тримата лечители също са ранени. Ето защо възможностите им са ограничени. Работата е твърде много, не достигат хора.

— Рицарите ни?

— Отпочиват — рече Бърнард, отново кимайки към носилките. — Искам да се възстановят от сутрешните събития колкото се може по-бързо.

Джиралди изсумтя.

— Кажете истината, Бърнард. Просто ти доставя удоволствие да караш пехотата да се сражава без отдих.

— Вярно е — отвърна Бърнард мрачно. — Но този път е просто щастливо съвпадение.

Амара не можа да сдържи усмивката си.

— Центурион — каза тя, — дали ще можете да ми намерите нещо за ядене?

— Разбира се, Ваше Превъзходителство.

Джиралди се удари с юмрук по нагръдника и тръгна към близкото огнище и масата с провизии до него.

Бърнард погледна подир отдалечаващия се центурион. Амара скръсти ръце на гърдите си, облегна се на касата на вратата и погледна към страховития двор, облян от лъчите на късното следобедно слънце. Гледката заплашваше да завихри в нея циклон от страх, гняв и вина и Амара се принуди да затвори за малко очи, за да успее да се овладее.

— Какво ще правим, Бърнард?

Едрият мъж погледна навъсено към двора, а след миг Амара отвори очи и започна да изучава чертите на лицето му. Бърнард изглеждаше изтощен и потиснат, а когато заговори, гласът му беше натезал от чувство за вина.

— Не съм сигурен — каза той най-накрая. — Тъкмо успяхме да обезопасим холта и да се погрижим за ранените.

Амара погледна отново към двора. Легионерите бяха събрали телата на загиналите край външната стена и те лежаха там, покрити

със собствените си наметала. Над тях кръжаха врани, някои от тях се осмеляваха да се спуснат по краищата на купчините от покрити тела, но повече проявяваха интерес към останалите навън човешки останки.

Амара положи длан върху ръката на Бърнард.

— Те знаеха какво рискуват — каза тя тихо.

— И разчитаха на водача си — отвърна Бърнард.

— Никой не би могъл да предвиди такъв развой на събитията, Бърнард. Не можеш да се обвиняваш за това, което се случи.

— Мога — възрази тихо Бърнард. — Както и лорд Рива, и Негово Величество. Трябваше да съм по-предпазлив. Да изчакам подкрепленията.

— Нямахме време — каза Амара, стискайки го за китката. — Бърнард, *все още* нямаме време, ако Дорога е прав. Трябва да решим как да действаме.

— А ако сгрешим? — попита Бърнард. — Ако това доведе до още жертви?

Амара въздъхна дълбоко и отговори тихо и меко:

— Дори и да стане така. Дори и всички да загинат. Дори и ти. Дори и аз. Ние сме тук, за да защитим държавата. Между тези земи и Рива живеят десетки хиляди души. Ако тези ворди могат да се разпространяват толкова бързо, колкото смята Дорога, животът на всички тези хора е в нашите ръце. Това, което направим през следващите няколко часа, може да ги спаси.

— Или да ги убие — добави Бърнард.

— Нищо ли да не правим? — попита Амара. — Ще е все едно ние сме им прерязали гърлата.

Бърнард я изгледа, а после затвори очи.

— Права си, разбира се — каза той. — Ще се изправим срещу тях. Ще се бием.

Амара кимна.

— Добре.

— Но няма как да се бия с нещо, което не мога да намеря — рече Бърнард. — Не знаем къде са те. Тези твари веднъж ни хванаха в капан. Бихме били най-големите глупаци, ако отново ги атакуваме на сляпо. Ще дадем напразно нови жертви.

Амара се намръщи.

— Съгласна съм.

Бърнард кимна.

— Тогава въпросът е следният. Искаме да ги намерим и да нанесем удар. Каква трябва да бъде следващата ни стъпка?

— Това е лесната част — отвърна Амара. — Ще научим каквото можем за тях. — Тя огледа голямата зала. — Къде е Дорога?

— Отвън — отговори Бърнард. — Отказа да остави Уокър сам. Амара се намръщи.

— Той е единственият, който има някакъв опит с вордите. Не можем да го подлагаме на такива рискове.

Бърнард леко се усмихна.

— Не съм сигурен, че там го заплашва по-голяма опасност, отколкото нас — тук. Уокър не изглежда впечатлен от вордите.

— Добре — кимна Амара. — Да поговорим с Дорога.

Бърнард махна на Джиралди. Центурионът се приближи с широка тенекиена чаша в ръка. Застана до входа и подаде димящата чаша на Амара. Вътре имаше от гъстата пикантна супа с месо, наричана „кръвта на легионера“. Амара му благодари с кимване, взе чашата и двамата с Бърнард излязоха, за да говорят с Дорога.

Вождът на маратите стоеше при същия ъгъл, който защитаваше по време на битката. Върху бледата му кожа имаше засъхнала кръв, което придаваше на външността му още по-голяма свирепост от обикновено. Уокър стоеше спокойно, вдигнал предния си ляв крак, а Дорога оглеждаше ходилото му.

— Дорога — повика го Амара.

Маратът изсумтя в отговор, без да вдига поглед.

— Какво правиш — попита Бърнард.

— Краката — избоботи маратът. — Трябва да се грижа за краката му. Когато си толкова едър като гарганта, краката са много важни. — Той погледна към двамата, присвивайки очи заради слънчевата светлина. — Кога ще тръгнем след тях?

Бърнард се усмихна, показвайки белите си зъби.

— А кой е казал, че ще тръгваме подире им?

Дорога изсумтя.

— Зависи — каза Амара. — Преди да вземем решение, трябва да научим колкото се може повече за тях. Какво друго можеш да ни кажеш за вордите?

Дорога приключи с прегледа на лапата. Погледна към Амара, отиде при задния крак на Уокър и го потупа с длан. Гаргантът послушно вдигна лапа и Дорога се зае да я изучава.

— *Вземат* всеки, когото успеят. И унищожават останалите. Разпространяват се бързо. Трябва да ги избием бързо или ще умрем.

— Това вече го знаем — каза Амара.

— Добре — отвърна Дорога. — Тогава да тръгваме.

— Има още неща, за които трябва да поговорим — настоя Амара. Дорога я погледна неразбиращо.

— Например за това — продължи Амара, — че намерих слабото им място — онези подутини на гърбовете им. Когато ги удариш, оттам започва да тече някаква зеленикава течност, те губят ориентация и умират.

Дорога кимна.

— Видях това. Мислих за него. Мисля, че те се задавят.

— Какво? — вдигна вежда Амара.

— Задавят се — повтори Дорога. Той се намръщи, сякаш търсеше подходяща дума. — Задъхват се. Задушават се. Гърчат се панически, после умират. Като риба на сухо.

— Те риби ли са? — попита Бърнард със съмнение.

— Не — поклати глава Дорога. — Може би не дишат въздух, а нещо друго, като рибите. Трябва да имат какво да дишат, иначе ще умрат. Това е зеленото нещо в подутините им.

Амара сви устни замислено.

— Защо мислиш така?

— Защото миришат на *кроач*. Може би го събират там.

— Тави ми разказа за *кроача* — изрече замислено Бърнард. — Този слой, заради който Восъчната гора е получила името си. Те разнасят това вещество из цялата долина.

Дорога изсумтя и кимна.

— Гнездото, което хората ми унищожиха, също беше пълно с *кроач*.

Амара се замисли и се намръщи.

— Напълно е възможно този *кроач* да не е като пчелния восък — каза тя. — Да не е нещо, което те използват само за строителство, Дорога. Тави ми е разказвал, че восъчните паяци пазят *кроача* от разкъсване. Вярно ли е?

Дорога кимна.

— Ние ги наричаме Пазители на тишината. Само най-леките от нашия народ могат да вървят по *кроача*, без да го разкъсат.

— В това има смисъл — каза Амара. — Ако *кроачът* съдържа нещо, което е необходимо за оцеляването им... — Тя поклати глава. — Кога се е появила Восьчната гора в долината?

Бърнард сви рамене.

— Когато дойдох в Калдерон, някой ми каза, че тя е тук много отдавна.

Дорога кимна в знак на съгласие.

— Дядо ми е ходил в нея още когато е бил дете.

— Но тези паяци, или пазители — те появявали ли са се някъде другаде?

— Никога — отговори Дорога уверено. — Само в долината.

Амара погледна към един от мъртвите ворди.

— Значи, не са можели да я напуснат. Тези твари са бързи и агресивни. Нещо трябва да ги е задържало на едно място. Те се нуждаят от място с *кроач*, за да оцелеят.

— Ако е така — отбеляза Бърнард, — защо сега са започнали да се разпространяват? Те са били на едно място години наред.

Дорога остави крака на Уокър на земята и тихо каза:

— Нещо се е променило.

— Но какво? — попита Амара.

— Нещо се е пробудило — рече Дорога. — Тави и моето кут... и Кайтай са събудили нещо, живеещо наред *кроача*. То ги преследваше, когато избягаха от там. Аз хвърлих камък върху него.

— Ако се вярва на думите на Тави — каза Бърнард, — този камък е бил с големината на пони.

Дорога сви рамене.

— Хвърлих го върху тварта, която ги преследваше. Уцелих. Тварта избяга. Пазителите си отидоха с нея. Те я защитаваха.

— А виждал ли си я по-рано? — попита Амара.

— Никога — отвърна Дорога.

— Можеш ли да я опишеш?

Дорога се замисли. После кимна към един от убитите ворди.

— Прилича на тези. Но не е същата. По-дълга. По-тънка. И изглежда странно. Сякаш още не е успяла да стане такава, каквото

трябва да бъде.

— Дорога, твоят народ е провеждал това съревнование години наред — каза Бърнард. — Как са могли точно Тави и Кайтай да събудят тази твар?

— Може и да не сте забелязали — изрече Дорога безизразно, — но Тави е способен на големи дела.

— Тоест? — попита Бърнард, вдигайки вежди.

— Той се е сетил, че пазителите реагират на топлината. Забелязал е как реагират на разкъсванията на *кроача*. И тогава е запалил огън.

Бърнард примигна.

— Тави... е запалил Восъчната гора?

— Пропуснал е да разкаже за това?

— Да — отвърна Бърнард.

— Тварта ухапа Кайтай. Отрови я. Тави вече излизаше. Но се върна за нея. Бяха изпратени да донесат гъба, която расте само там. Силно средство против отрови и болести. Всеки имаше по парче. Тави даде своето на Кайтай, за да я спаси от отровата. Макар да знаеше, че това ще му струва победата. И живота. — Дорога поклати глава. — Той я спаси. И затова убих Атсурак в битката, Бърнард. Защото момчето спаси моята Кайтай. Това беше смела постъпка.

— Тави е направил това? — попита Бърнард.

— И тази част ли е пропуснал да разкаже?

— Той... той има навика да поукрасява нещата, когато разказва — каза Бърнард. — Но не описа своята роля в събитията толкова драматично.

— Дорога — попита Амара, — щом Тави се е отказал от победата, за да спаси дъщеря ти, как е могъл да спечели изпитанието?

Дорога сви рамене.

— Кайтай му даде своята гъба в знак на почит пред смелостта му. И саможертвата му. Това й струваше нещо, което много силно желаше.

— А ти пък пропусна да разкажеш тази част, а? — усмихна се Бърнард.

Амара се навъси и затвори очи, потъвайки в размисъл.

— Струва ми се, че знам какво става. — Тя отвори очи и видя, че двамата мъже я гледат. — Мисля, че Тави и Кайтай са събудили

царицата на вордите. Предполагам, че по някаква причина е спяла летаргичен сън. И те някак си са успели да я разбудят.

— Може би — кимна Дорога замислено. — Първо царицата се събужда. Ражда две нови царици, по-малки. Те се разделят и тръгват да търсят нови гнезда.

— От което следва, че трябва да покрият новите места с *кроач* — каза Амара. — Ако искат да оцелеят.

— Можем да ги намерим! — каза Бърnard въодушевено. — Брут познава усещането от Восъчната гора. Ще може да намери нещо подобно.

— Както и Уокър — измърмори Дорога. — Неговото обоняние е по-силно от моето. Можем да ги намерим и да се бием с тях.

— Не е задължително да се бием — каза Амара. — Достатъчно ще бъде да унищожим *кроача*. Ако догадката ни е вярна, така, рано или късно, ще се задушат.

— Но ако си права — отбеляза Бърnard, — те ще се бият отчаяно, за да го защитят.

— Тогава трябва да знаем срещу какво ще се изправим там — кимна Амара. — Онези восъчни паяци. Колко опасни са те?

— Отровни ухапвания — отговори Дорога. — Големината им е колкото на дребен вълк. Опасни са, но не може да се сравняват с тези.

Той изрита разбито парче от хитиновата обвивка на един от вордите.

— Как мислиш, един легионер с броня може ли да се справи сам с една такава твар? — попита Амара.

Дорога кимна.

— Металната кожа може да спре зъбите на пазител. Те са опасни само с хапането.

— Значи, остават воините — рече Амара, поглеждайки двора. — Те са много по-опасни.

— Но не и ако инициативата е на наша страна — каза Бърnard. — Центурията на Джиралди им се противопостави успешно, когато се събра накуп.

— Да — кимна Дорога. — Впечатляващо. Твоите хора сигурно са правили дълги и досадни тренировки на този тип бой, близо един до друг.

— Да — ухили се Бърnard. — Но си струваше.

— Видях — рече Дорога. — Трябва да помислим за нощно сражение. Пазителите винаги са по-бавни нощем. Може и в новото гнездо да е същото.

— Нощните атаки са опасна работа — отбеляза Бърnard. — Много неща може да се объркат.

— А царицата? — попита Амара. — Дорога, бихте ли се с царицата в гнездото, което унищожихте?

Дорога кимна.

— Царицата се беше скрила под няколко големи нападали дървета заедно с две царици кутрета. Охраняваха ги твърде много воители, за да можем да се доберем до тях. Затова Хашат подпали дърветата и започнахме да убиваме всеки, който се измъкне. С цариците кутрета се справихме лесно. Царицата излезе последна, заобиколена от ворди. Беше трудно да я видим. Тя е по-дребна от вордите, но по-бърза. Успя да убие двама от моите хора и гаргантите им. Наоколо беше пълно с огън и дим, нищо не се виждаше. Но Хашат се втурна напред и ми казваше къде да атакувам. Уокър размаза царицата. Не остана много от нея.

— Ще може ли да го направи още веднъж? — попита Амара.

— Краката му изглеждат наред — сви рамене Дорога.

— В такъв случай може би имаме план. Можем да се справим с паяците, вордите и царицата — каза Амара. — Нападаме ги и използваме легионерите, за да предпазим рицарите Игнуси. А те запалват *кроача*. После можем да отстъпим и да изчакаме, докато гнездото се задуши.

Дорога поклати глава.

— Забравяш нещо.

— Какво?

— *Взетите* — отвърна Дорога. Той се облегна на стената, стараяйки се да се окаже в сянката, и погледна тъжно към небето. — *Взетите*. Сега те са част от гнездото. Ще се наложи да ги убием.

— Каза, че твои хора са били вземани няколко пъти — каза Амара. — Какво точно означава това?

— *Взетите* — повтори Дорога. Помълча за момент, търсейки точните думи. — Тялото остава тук. Но човека вече го няма. Гледаш в очите му, но не виждаш нищо. Те са мъртви. Но вордът използва силата им.

— Те се намират под контрола на ворда? — попита Амара.

— Изглежда невъзможно — каза Бърнард, мръщейки се.

— Не съвсем — възрази Амара. — Виждал ли си какво могат да направят с робите нашийниците? Лишават ги от воля и ги правят лесни за контролиране.

— Тук има нещо повече — каза Дорога. — Вътре не остава нищо. Само обвивката. Но тази обвивка става бърза и силна. И не усеща болка. Не усеща страх. Не говори. Само отвън изглежда същата.

Всичките вътрешности на Амара се свиха от ужас.

— Значи... изчезналите... Всички, които не намерихме тук...

Дорога кимна.

— Не само мъжете. Жените. Старците. Децата. Всички са *взети*. Те ще убиват. Докато ние не убием тях. — Той затвори очи за момент. — Именно затова претърпяхме толкова големи загуби. Трудно е да се биеш с такъв противник. Видях мнозина добри воини да се поколебават. Само за миг. И умряха заради това.

И тримата замълчаха за малко.

— Дорога — попита най-накрая Амара, — защо по-рано ги нарече „променящи се“?

— Защото те се променят — отговори Дорога. — В нашите легенди народът ми е срещал вордите три пъти. И всеки път те са изглеждали различно. Имали са друго оръжие. Но винаги са действали еднакво. Опитвали са се да *вземат* всички.

— И как се осъществява *вземането*? — продължи да го разпитва Амара. — Използва ли се някакъв вид призоваване?

Дорога поклати глава.

— Не съм сигурен как става — рече той. — Някои казват, че е достатъчно вордът да те погледне. И започва да те контролира, сякаш си глупав звяр.

Уокър разтърси земята с басов рев, който завърши с пръхтене, и побутна Дорога с дебелокожия си крак.

— Млък, животно — каза разсеяно Дорога, като възстанови равновесието си и се облегна на гарганта. — Говори се още, че те отравят водата. Понякога изпращат нещо, което изпълзява вътре в теб. — Той сви рамене. — Не съм ставал свидетел на това. Виждал съм само какво се случва после. Цели племена си тръгват. Съмнявам се, че разбират какво се е случило с тях.

Този път тримата помълчаха по-дълго.

— Не ми се иска да го казвам — рече тихо Бърнард, — но какво става, ако вордът иска да използва фуриите на *взетите* хора?

Амара почувства как я побиват тръпки по гърба.

— Дорога? — попита тя.

— Не знам — поклати глава мараътът. — Фуриите не са част от моя свят.

— Това може да промени всичко — каза Бърнард. — Преимуществото ни е във фуриите на рицарите ни. Някои от хората ни са страшно надарени. Налага им се да бъдат такива — толкова далеч от останалата част от държавата.

Амара кимна бавно.

— Да допуснем, че вордите са получили достъп до призоваването — каза тя. — Променя ли това нещо относно дълга ни?

— Не — поклати глава Бърнард.

— Тогава трябва да сме готови за най-лошото — каза Амара. — Да държим рицарите си в резерв, за да противодействат на техните призователи, докато не установим със сигурност имат ли такива. И ако нямат, легионерите ни може да са способни да им се противопоставят, поне докато рицарите Игнуси запалят *кроача*. Можем ли да го направим?

Бърнард се намръщи за момент, после бавно кимна.

— Ако предположенията ни са верни — рече той. — Ти какво мислиш, Дорога?

— Мисля, че имаме твърде много „ако“ и „може би“ — изсумтя мараътът. — Това не ми харесва.

— На мен също — каза Амара. — Но само с това разполагаме.

Бърнард кимна.

— Тогава потегляме. Ще вземем рицарите и центурията на Джиралди. Ще оставя Феликс тук да защитава ранените.

Амара кимна и стомахът ѝ изкъркори. Тя вдигна към устните си забравената чаша със супа и отпи. Храната ѝ се стори твърде солена, но усещането за насищане беше приятно.

— Добре. Трябва да си измислим пароли, Бърнард. Ако *взетите* алерани не могат да говорят, ще може да отличаваме приятелите от враговете по този принцип. Трябва да приемем, че и самите ние не сме имунизирани против това, да станем жертви на вордите.

— Добра идея — каза Бърнард и огледа мрачно двора. — Велики фурии, това не ми влияе добре на стомаха. Всичко е избягало от тия твари. Освен враните и нас не виждам нищо живо на разстояние половин миля. Включително и птици. Дори проклетите плъхове ги няма.

Амара допи супата си и погледна рязко към Бърнард.

— Какво?

— Тази работа ме плаши — рече той. — Това е.

— Какво искаш да кажеш, че тук няма и плъхове? — настоя тя и чу, че гласът ѝ трепери.

— Извинявай — каза той. — Просто размишлявах на глас.

Ужасът скова пръстите ѝ и празната тенекиена чаша падна на земята. В главата ѝ изплува споменът как нещо дребно се беше плъзнало по крака ѝ, преди тя да се събуди.

Понякога изпращат нещо, което изпълзява вътре в теб.

— О, не — изстена Амара, завъртайки се към сумрачната голяма зала, където ранените рицари, легионерите и местните жители отпочиваха. — О, не, не, не!

ГЛАВА 26

Амара чу как Бърнард изруга зад гърба ѝ и се забърза подире ѝ към голямата зала, на чийто вход стоеше на пост Джиралди. При вида на тичащата Амара старият центурион се намръщи.

— Ваша светлост! Случило ли се е нещо? — попита той.

— Вдигай всички — изрече рязко Амара. — Нека се съберат навън. Веднага.

Джиралди примигна.

— Всич...

— Изпълнявай! — изрева Амара.

Джиралди машинално се изпъна, усетил решителността в гласа ѝ, и удари с юмрук нагръдника си. После се извърна и гръмогласно започна да издава заповеди.

— Амара, какво има? — попита Бърнард.

— Събудих се, защото плъх или мишка се допря до крака ми — отвърна тя. Дланите ѝ се свиха в юмруци. — Но ти каза, че тук не са останали дори плъхове.

Бърнард се намръщи.

— Може би ти се е присънило?

— Велики фурии! — въздъхна Амара. — Много се надявам на това. Защото, ако вордът е изпратил същества, способни да пропълзят в тялото на човек, когато той спи, имаме проблем. Повечето рицари спяха близо до мен, където светлината беше мъждива.

Бърнард си пое дъх и изруга тихо:

— Врани и проклета мърша! Мислиш, че из залата може да са пълзели тези... твари?

— Предполагам, че това е част от атакуващата им тактика — каза Амара. — Просто е по-безшумно.

— Сега е ясно защо вордът отстъпи толкова бързо — намеси се Дорога. — И ви позволи да се погрижите за ранените. Знаел е, че ще ги внесете вътре. И после е изпратил превземачи.

Междувременно Джиралди продължаваше да издава заповеди. Всички фуриени лампи в залата бяха запалени и вътре стана толкова светло, че Амара я заболяха очите. Тя се дръпна встрани от вратата, за да могат взелите своите оръжия и щитове легионери да излизат и да се строят. Някои от мъжете накуцваха с явна болка. Наложиха се да изнасят ранените с носилките.

Амара с усилие потисна желанието си да закрепчи, за да излязат всички по-бързо. Джиралди и сам се справяше доста добре с тази задача. Амара отчаяно се надяваше, че предположението ѝ е погрешно и че излизането от сградата ще се окаже излишна мярка. Но нещо ѝ подсказваше, че е права. И че грижливо заложеният капан вече е изщракал.

Двама мъже изнесоха първите носилки с ранените на двора и Амара ги проследи с поглед, прехапала устни. След това излязоха няколко рицари Тера с тежки доспехи, които все още не бяха успели да облекат изцяло. Някои от хората се събираха на групи от по двама и по трима и тихичко си говореха нещо. Джиралди се намери да им закрепчи, но се възпря с видимо усилие и продължи да гълчи младите легионери от центурията на Феликс.

Амара се вгледа внимателно в онези, на които Джиралди се въздържа да се разкречи. Всички те бяха рицари. Защо не излизаха?

— Господа — извика им Амара. — Излезте заедно с останалите, моля!

Рицарите я погледнаха и няколко от тях се удариха с юмруци по гърдите. После всички тръгнаха към вратата подир онези с носилките. „Те просто чакаха заповеди — помисли си Амара. — Но капитан Янус би трябвало да съобрази, че заповедта за излизане се отнася за всички.“

Покрай нея преминаха още няколко носилки и Амара едва в последния момент забеляза, че капитан Янус носи едната от тях. Устните на капитана потрепваха някак странно и той се оглеждаше, докато погледът му не се натъкна на Амара.

Тя го зяпна ужасена. В очите му имаше нещо... нередно. Просто нередно. Янус беше прекрасен, умен офицер, който постоянно обмисляше как да ръководи хората си по-добре, как да ги защитава. Винаги беше изпълнявал дълга си в служба на държавата. Дори когато се хранеше или тренираше, или си почиваше, или се сърдеше, винаги

гледаше умно, постоянно преценяваше, планираше, търсеше най-добрите решения.

Сега този умен поглед беше изчезнал.

Времето спря. Очите на Янус бяха полузатворени, невъзмутими, изражението му беше странно равнодушно. Който и да беше този, който сега гледаше към Амара, това *не беше* капитан Янус.

„Велики фурии — помисли си Амара. — Той е *взет*.“

В очите на мъжа имаше нещо чуждо и безумно. Той хвана поудобно носилката, после внезапно я издърпа от ръцете на мъжа от другата ѝ страна. Раненият изкрещя и се строполи върху каменния под.

Янус завъртя тежката носилка, закачи с нея Амара и я събори на земята. После се обърна и със следващия удар разби черепа на мъжа, носещ поредната носилка. Човекът рухна безмълвно на пода. Янус запрати носилката в следващия и той също падна, увличайки още неколцина подир себе си.

Янус се обърна и хукна към вратата, но докато преминаваше покрай Амара, тя протегна крак и ловко го подсече. Той полетя с главата напред към вратата.

— Бърнард! — изкрещя Амара, скачайки на крака, за да последва капитана. — Джиралди! Янус е *взет*! — Тя изскочи навън и видя, че Янус се носи право към Харгър. — Спрете го! — извика тя. — Спрете този човек!

Двама легионери, оказали се близо до Янус, примигнаха учудено към него, но после застанаха на пътя му. Единият от тях вдигна ръка и каза:

— Извинявайте, сър, но графинята иска да...

Янус хвана легионера за протегнатата ръка и с едно небрежно, свирепо движение я изви и я строши. Легионерът изпищя и отстъпи крачка назад, когато Янус го пусна. След кратко колебание вторият легионер посегна към дръжката на меча си.

Янус с такава сила го удари с юмрук по главата, че Амара чу как вратът на човека се счупи. Той се строполи тежко на земята.

— Иска да се добере до Харгър! — изкрещя Амара. — Пазете учителя! Махнете го оттук!

Тя измъкна меча си, призова Сирус, за да увеличи скоростта си, и се хвърли към Янус изотзад.

Но преди Амара да се приближи достатъчно, че той да влезе в обсега на удара ѝ, Янус се обърна, скочи напред и насочи смазващия си юмрук към главата ѝ. Амара го видя като бавно, лениво замахване, макар и прекрасно да знаеше, че ударът е бърз като език на слайв. Тя измести центъра на тежестта си, като собствените ѝ движения ѝ изглеждаха забавени като насън, и юмрукът прелетя покрай главата ѝ, без да я засегне. Тя замахна надолу с късия тежък гладиус и острието му навлезе дълбоко в дясното бедро на Янус.

Но капитанът реагира така, сякаш тя го е ударила с шепя перушина. Моментално замахна отново към главата ѝ.

Амара се хвърли вдясно на Янус, надявайки се, че раната в бедрото ще забави движенията му, претърколи се по земята и скочи на крака на няколко фута встрани.

Янус я изгледа за един дълъг миг, а после се обърна и продължи да крачи към Харгър. Изтощеният лечител продължаваше да спи в носилката си. Лицето му изглеждаше хлътнало, твърдата му сива брада беше прорязана с бели нишки. Двама легионери понесоха носилката му надалече, докато половин дузина други се изправиха срещу Янус с щитове и оръжия в ръце.

Янус вдигна крак и го заби в щита на един легионер в средата на редицата. Мъжът отлетя на няколко ярда и се строполи несръчно върху камъните. Друг легионер съсече ръката на Янус от рамото до лакътя, но бившият капитан не обърна ни най-малко внимание на раната, сграбчи щита на мъжа с две ръце и го захвърли със страшна сила върху следващия легионер в редицата.

Но в този момент се появи Бърнард, който се изправи срещу Янус с голи ръце. Сърцето на Амара се сви от страх за любимия ѝ. Бърнард изруга и удари Янус с юмрука си, подсилен от Брут. Ударът се стовари върху Янус като таран, той излетя назад и се строполи по гръб върху калдъръма. Бърнард го посочи и извика:

— Брут!

Камъните на калдъръма се надигнаха и изпод тях се подаде пръстена хрътка, чиито челюсти ухапаха здраво крака на Янус, преди *взетият* да успее да се изправи.

Очите на Янус се опулиха и главата му се обърна, за да види хрътката, която го беше приковала на място. Главата се наклони на

една страна някак бавно и странно, сякаш вратът му беше от каучук. После той погледна към Бърнард и рязко замахна с длан към него.

Пръстта се надигна на височина два фута. Към Бърнард с невероятна скорост се понесе каменна вълна, която го удари по крака и графът падна.

Сърцето на Амара скочи до гърлото.

Взетите можеха да призовават фурии!

Тя се хвърли напред, насочила острието на меча в гърлото на Янус. Обаче той успя да се извърне и да вдигне ръка. Острието на гладиуса се заби в изпънатата му длан. Той извъртя ръката си рязко настрани, острието се оказа заседнало между костите и плътта му и тя се принуди да пусне дръжката. Янус се опита да я сграбчи с другата си ръка и тя отскочи встрани.

— Амара! — извика Дорога.

Тя се обърна и видя как маратският вожд запраца тоягата си иззад гълпата объркани легионери, които препречваха пътя му. Тоягата се удари в земята, отскочи и Амара я сграбчи в движение — осъзнаваше, че трябва да използва силата от хвърлянето на Дорога, не би могла да вдигне тоягата сама. Успя да я задържи с двете си ръце и със замах я стовари върху главата на капитан Янус.

Амара усети как черепът на мъжа се счупи с лекота след ужасния удар. Тя се олюля, изгубила равновесие от тежестта на тоягата. Тялото на Янус се сгърчи конвулсивно няколко пъти и постепенно застина.

Амара дочу викове и писъци. На прага на вратата към голямата зала лежеше легионер и пищеше силно и ужасено — звук на агония и безумие, в който нямаше нищо човешко. Лявата му ръка липсваше, а изтеклата му кръв образуваше локва. Виковете му постепенно утихваха, докато накрая спряха съвсем. Амара чу звъntenето на стомана, още крясъци и гласа на Джиралди, уверено даващ заповеди.

Дишайки тежко, Амара огледа двора. Битката беше продължила броени мигове, но тя се чувстваше слаба и изтощена. Харгър, заобиколен отвсякъде от легионери, не беше пострадал. Амара се забърза към Бърнард и коленичи до него.

— Ранен ли си?

— Изкара ми въздуха — отговори тихо Бърнард. Надигна се сковано и потърка замаяно главата си. — Виж как са хората.

Амара кимна и се изправи.

Дорога се приближи към тях и погледна намръщено Бърнард.
— Умиращ ли?

Бърнард се намръщи, потривайки с длан тила си.

— Почти ми се иска да беше така.

Дорога изсумтя, вдигна тоягата си, огледа края ѝ и го показа на Бърнард.

— Твоята глава е по-здрава от неговата.

Едната страна от върха на тоягата беше покрита с кръв и прилепнали по нея черни коси. Когато Амара видя това, почувства как ѝ се повдига. Янус. Тя го познаваше от две години. Харесваше го. Уважаваше го. Той винаги беше любезен и внимателен. Амара знаеше колко много ценеше Бърнард неговия опит и професионализъм.

И тя го беше убила. Беше му разбила черепа.

Амара не успя да се справи с гаденето си и повърна.

Дорога я погледна внимателно и каза:

— Той беше *взет*. Нищо не можеше да направиш.

— Знам.

— Той би убил всеки, до когото успееше да се добере.

— И това знам — отвърна Амара. — Но не ми става по-леко.

Дорога поклати глава.

— Не го уби ти, а вордът. Както и останалите, загинали по време на нападението.

Амара не отговори.

Скоро към тях се приближи Джиралди и удари с юмрук по нагръдника си.

— Графиньо. Граф Бърнард.

— Какво се е случило? — попита тихо Бърнард. — Чух шум от битка.

Джиралди кимна.

— Трима ранени изведнъж се надигнаха от носилките си... и започнаха да убиват хората. Бяха силни почти като призователи на земя. Наложих се да ги убием — за което трябваше доста да се потрудим. — Той въздъхна и изгледа продължително трупа на Янус. — Сър Тир също обезумя. Нападна сър Кернс. Уби го. После нападна сър Джагър и го рани сериозно в крака. Наложих се да убия Тир.

Бърнард погледна Джиралди и изруга:

— Врани!

Джиралди кимна мрачно, поглеждайки с погнуса към птиците, изпълнили двора.

— Да.

Дорога намръщено премести поглед от единия към другия.

— Какво означава това?

— Трима от рицарите ни бяха призователи на огън — отговори тихо Бърнард. — Бяха най-силното ни средство за атака. Сега двама от тях са мъртви, а един е ранен. Колко подвижен е той, Джиралди?

— Късмет е, че е жив — поклати глава Джиралди. — Нямахме призовател на вода да го изцели. Най-добрите ми лекари са при него и го шият. Но няма да може да пътува.

— Врани! — повтори тихо Бърнард.

— Какво се е случило? — попита Джиралди.

Бърнард му разказа онова, което бяха научили за вордските превземачи.

— Мислим, че някои от тях са чакали в голямата зала, докато хората ни заспят.

От голямата зала до тях дотича рицарят Фредерик с тенекиена чаша в ръка.

— Сър! — каза той.

— Момент, Фред — рече Бърнард и се обърна към Джиралди: — Как Тир уби Кернс?

— С гладиус — отговори Джиралди. — В гръб.

— А не с огнена фурия? — намръщи се Амара.

— Слава на фуриите, не — отвърна Джиралди. — Иначе би избил всички.

— А как се биха останалите *взети*? — продължи да го разпитва Амара.

— С голи ръце — отговори Джиралди.

Амара се опули срещу него, а после се спогледа озадачено с Бърнард.

— Но Янус призова земя тук. Защо *взетите* вътре в залата не са призовавали?

Бърнард поклати глава с недоумение.

— Мислиш ли, че си има причина за това?

— Сър! — обади се Фредерик, все още стиснал чашата.

Изглеждаше нетърпелив.

— Не сега, моля — каза му Амара. — Трябва да разберем има ли причина — рече тя на Бърнард. — Тук стана нещо различно от случилото се вътре. Трябва да открием защо.

Бърнард изсумтя.

— Джиралди, какво друго можеш да кажеш за станалото вътре?

— Не много, сър — сви рамене Джиралди. — Беше кратко и кърваво. Мечове и кинжали. Един от мъжете счупи врата на един от *взетите* със счупеното си копие.

— Бой с оръжия — кимна Амара. — Центурион, а някой използва ли призоваване?

Джиралди се намръщи.

— Нищо явно, милейди. Аз имам някакви способности в призоваването на метал, но никога не са били достатъчно силни, че да ги използвам *реално*, ако разбирате какво имам предвид. Един от хората ми май използва малко призоваване на земя, когато запрати носилката си по един от *взетите*, за да му попречи да нападне едно от децата.

— Но използването на фурии за увеличаването на силата е вътрешно призоваване — каза Амара. — Както ти подобряваш фехтоваческите си умения. Или Бърнард — стрелбата си с лък. — Тя погледна Бърнард. — Обаче ти призова Брут открито, за да го използваш срещу Янус. И точно след това той... — Тя смръщи вежди. — Той изглеждаше учуден, когато това се случи. Сякаш почувства нещо. И тогава използва своя собствена фурия против теб, Бърнард.

— И какво следва от това? — попита мрачно Бърнард.

— Не мисля, че той можеше да призовава фурии, когато излезе на двора за пръв път — рече Амара. — Иначе веднага щеше да използва фурия против Харгър.

Бърнард бавно кимна.

— Мислиш, че не е можел да призовава преди... какво? Преди някой да му покаже как става? Преди някой да използва призоваването?

— Вероятно — поклати глава Амара. — Не знам.

— Янус е искал да убие единствения ни лечител? — изръмжа Джиралди. — Врани!

— Лечителите ни — кимна Бърнард. — Призователите ни на огън. Тези ворди, каквито и да са, не са глупави. Подмамиха ни в

капан, атакуват най-силните ни призователи. Предвидиха някои от ходовете ни. Следователно ни познават. Знаят за нас повече, отколкото ние за тях. — Той изсумтя и се изправи. — Това е лоша новина, хора.

— Сър — каза Фредерик.

— Почакай — махна му с ръка Бърнард. — Амара, каза, че някакво същество те е докоснало по крака, докато си спяла?

— Да — отвърна тя.

— Така — кимна Бърнард. — Можем да приемем, че тези превземачи са малки — като мишка или дребен плъх. Рано или късно, ще ни се наложи да спим отново. Все още сме уязвими. Трябва да открием как да се защитаваме от тях.

— Може би просто да се уверим, че в голямата зала няма повече от тях? — попита Амара.

— Не можем да сме напълно сигурни — възрази Бърнард. — Първо, дори не знаем как изглеждат. Второ, нещо с големината на мишка може да се промъкне през процепите между камъните или дупките в стената, и винаги има къде да се скрие. Както правят плъховете.

— Не мисля, че и лагер на открито ще ни помогне — отбеляза Амара.

— Определено не.

— Трябва да научим повече за тези превземачи — рече Амара. — Ако можехме да зърнем някое от тях, това щеше да ни помогне да измислим някакъв план.

Фредерик въздъхна раздражено, пристъпи между тях и захлупи с трясък чашата върху калдъръма с един рязък жест. Амара зяпна.

— Така изглеждат! — каза младият рицар.

И вдигна рязко чашата.

Амара се взря в превземача. Той беше дълъг колкото дланта ѝ и много тесен. Тялото му беше бледо на цвят, омазано с кръв и покрито със застъпващи се сегменти от полупрозрачна хитинова обвивка. От всяка страна на тялото му се подаваха десетки крачета, а от единия му връх стърчаха две антени, дълги почти колкото самото тяло. Главата му беше едва забележима бучка, с челюсти с остри зъби.

Когато върху превземача падна лъч светлина, той се сви на кълбо, сякаш не можеше да я понася. Краката му и хитиновата обвивка застъргаха върху камъка.

— Вижте! — промърмори Амара, гледайки превземача. — Гърба му!

Там имаше две подутини, същите като при воините. Амара посегна, за да докосне едната от тях, но тялото на съществото стремително се разви и тежките му челюсти се впиха в пръста ѝ. Тя изсъска и тръсна китка. Но захапката на превземача беше изненадващо силна и ѝ бяха необходими няколко опита, за да изтръгне тварта и да я хвърли далеч от себе си.

Бърнард се обърна и смачка превземача с ботуша си. Разнесе се хрущене.

— Врани! — въздъхна Джиралди.

Всички се обърнаха към Фредерик.

— Пренасях един от трупове — каза Фредерик тихо. — Тир. Главата му беше отсечена. И тази твар изпълзя от... — Фредерик преглътна, пребледнял. — Изпълзя от устата, сър. От отсечената глава.

През това време по пръста на Амара започна да се разпространява странно и неприятно парене. То скоро обхвана цялата длан и китката. Амара се опита да свие пръстите си в юмрук, но не успя.

— Това е някакъв вид отрова — каза тя.

Фредерик кимна и показа собствената си леко зачервена ръка.

— Да, мадам. Ухапа ме няколко пъти, като го хванах, но сега не чувствам болка или гадене.

Амара кимна навъсено.

— Да, не би трябвало отровата на превземачите да е смъртоносна. Да се надяваме, че всичко ще е наред. Тези твари се приближават към хората, когато спят, и пропълзяват през устата им. — Тя усети гадене. — А после поемат контрола върху тях.

Джиралди се намръщи.

— Но човек би трябвало да усети, когато нещо пропълзява в устата му. Тези твари са достатъчно големи, за да предизвикат задушаване.

— Ето защо хапят — каза Амара. — Тялото изтръпва и човек не усеща нищо. Особено ако през това време спи.

— Велики фурии! — прошепна Бърнард.

Амара продължи да разсъждава:

— И жертвите, които избират, съвсем не са случайни. Янус. Рицарите ни. — Тя си пое дъх. — И мен.

— Холтър... въз... граф Бърнард — обади се Фредерик. — Преброихме хората вътре. Липсват още четирима души.

Бърнард вдигна вежди.

— Няма ли ги в холта?

— Те са *взети* — промърмори Амара. — Така трябва да е станало. Излезли са от другата страна, за да не ги забележи някой от нас или Дорога. — Тя си пое дъх. — Бърнард, колкото по-дълго останем тук, толкова по-голяма е вероятността да понесем нови загуби. Трябва незабавно да унищожим гнездото.

— Съгласен съм — каза Бърнард тихо. — Но можем ли да го направим? Нямаме призователи на огън, а не знам колко ефективни ще сме без тях.

— А имаме ли избор? — попита Амара тихо.

Бърнард скръсти ръце на гърдите си, примижа срещу слънцето и поклати глава.

— Мисля, че нямаме — промърмори той. — Трябва да използваме всяко наше предимство. И да си осигурим нещата, от които се нуждаем. — Той кимна рязко и се обърна към Джиралди. — Искам твоята центурия да е готова за тръгване след десет минути. Разкажи на Феликс за превземачите — нека се погрижи всички да узнаят за тях. Нека опише всичко, което сме научили досега, и да го остави на място, където подкрепленията ще го намерят, ако ние... ако ние не успеем да го разкажем на никого. Ще трябва да се пазят взаимно от превземачите и да спят на смени.

Джиралди се удари с юмрук в нагръдника и отиде да дава заповеди.

Бърнард се обърна към Амара.

— Графиньо, назначавам те за командир на рицарите. Ще ни трябва всичката им сила. Искам да се погрижиш за това.

Амара облиза устните си и кимна:

— Много добре.

— Фредерик — каза Бърнард, — нека всички рицари Тера, които са ни останали, да те охраняват, докато обхождаш сградите. Искам да съберете всички фуриени лампи в холта, за да ги вземем със себе си, когато тръгнем. Действай!

Фредерик кимна и хукна да изпълнява заповедта.
— Фуриените лампи? — промърмори Амара.
Бърнард се спогледа с Дорога и едрият марат се усмихна широко.
— Фуриените лампи — каза Бърнард. — Ще нападнем гнездото
на вордите след залез-слънце.

ГЛАВА 27

Фиделиас отвори вратата и влезе в стаята, пропускайки вътре мириса на дим и благовония, звуците на тръстиковите гайди и тихото мърморене на човешки гласове, което се носеше из коридорите на бордея като евтин парфюм. След него се промъкна още един човек с наметало и качулка, която веднага свали от главата си. Инвидия Акватайн огледа стаята с безизразно лице, опитвайки се да разбере дали вътре няма следи от чуждо призоваване. В това време Фиделиас затвори и заключи вратата.

Лейди Инвидия кимна удовлетворено и Фиделиас почувства как фуриите ѝ правят всичко необходимо, за да не може никой да подслуша разговора им.

— Какво се случи? — попита напрегнато тя. — По улиците се носят всякакви слухове.

— Хората на Калар са ги проследили до имението на сър Нед — докладва Фиделиас. — Трима главорези и един стрелец. Нападнали са, когато Исана слязла от каретата.

Инвидия погледна към неподвижното тяло, което лежеше на леглото.

— И?

— Сър Нед е убит, заедно със Сирай и кочияша. Холтърът беше простреляна.

Инвидия обърна към Фиделиас хладния си твърд поглед.

— Убийците?

— Мъртви са. Сър Нед е успял да убие главорезите, но стрелецът е бил добре скрит. Отне ми доста време да го намеря и да го убия.

— И в резултат на това холтърът е била простреляна. — Инвидия прекоси стаята, приближи се до леглото и погледна бледото безжизнено лице на Исана от Калдерон. — Колко сериозно е ранена?

— Ако не се получи възпаление, ще оживее дори без лечение чрез призоваване. Провървяло ѝ е много. Извадих стрелата, промих и

превързах раната. — Той сви рамене. — Предполагам, че когато дойде на себе си, няма да се чувства особено приятно.

Инвидия кимна.

— Трябва да я вкараме във ваната колкото се може по-скоро. Хората на Калар няма да се откажат толкова лесно. Добре ще е да се справи по-бързо. — Тя се намръщи. — Възможно е това да породи някакво чувство на благодарност у нея.

Фиделиас повдигна изненадано вежди.

— За нещо, което би могла да направи и сама, когато се свести?

Инвидия помръдна с рамо.

— За това, че ѝ предлагаме нещо, което Гай не успя да ѝ осигури: безопасност. Убедена съм, че тя е дошла тук по негова молба. Каквото и да се е случило, фактът, че той не ѝ е осигурил достатъчно охрана, ще работи против него.

— Против Гай не означава задължително за вас, Ваша светлост — посочи Фиделиас. — Ако тя е като повечето холтъри, ще предпочете да няма нищо общо с представителите на аристокрацията — още повече със съпругата на човека, организирай нападението, което едва не я лиши от дом и семейство.

— В това нямаше нищо лично — каза Инвидия.

— За Исана има — отвърна Фиделиас.

Тя махна с ръка и въздъхна.

— Знам, знам. Когато я срещнах на градинския прием на Калар, за миг си помислих, че се кани да ме нападне. Опитах се да ги предупредя, че са в опасност и че Сирай може би е разкрита. Помислих си, че са се вслушали в думите ми. Тръгнаха си доста бързо.

— Може би тогава вече е било твърде късно да се промени каквото и да било — каза Фиделиас. — Във всеки случай Калар ще изпрати хората си в търсене на Исана веднага щом се разчуе, че тялото ѝ липсва.

Инвидия кимна.

— Колко безопасно е това място?

— Не толкова, колкото би ми се искало — отвърна Фиделиас. — Трябва да бъда предупреден навреме, в случай че се наложи да бягаме. Поне на това мога да разчитам, без да се налага да се местим в подземията — или във вашето имение.

— Не, само това не — решително отвърна Инвидия. — Ако подозрението ти е оправдано, то кръволиците на Калар бродят из подземията — а ако те открият в имението на мъжа ми, това ще доведе до ненужни усложнения. Освен това съм сигурна, че те търсят доста хора. Ако Курсорите не са толкова объркани, както, изглежда, смяташ ти, те веднага ще предположат, че ако си в града, то нищо чудно и да си в имението.

Фиделиас кимна.

— Тогава, Ваша светлост, предлагам да пренесете там поне Исана.

— Тя не ме обича, скъпи ми шпионино.

Фиделиас се усмихна.

— Гарантирам ви, че мен ме обича още по-малко.

— Вярвам, че ще успееш да се справиш с това — отвърна Инвидия. — Искам лично да се грижиш за нея, докато не се събуди. Направи каквото е необходимо — но преди отново да се свържеш с мен, постарай се Исана да разбере колко е уязвима. — Тя се поколеба за миг. — Съобщенията, които тя изпращаше, компанията, в която се движеше... Около нея витае едно... отчаяние. Разбери каква е причината.

— Едва ли ще ме приеме за свой довереник — отвърна той със сух глас.

— Ако съм права, това няма да има значение — отвърна Инвидия и отново вдигна качулката, скривайки лицето си. — Движат я силни чувства. Подозирам, че според нея семейството ѝ е в опасност. За да ги защити, тя може доброволно да ми предложи подкрепата си.

— Може би — съгласи се Фиделиас. — Но едва ли паметта ѝ ще се окаже толкова къса като на останалите играчи в тази игра, Ваша светлост. И двамата с вас разбираме необходимостта да се съюзим с някогашните ни политически противници. Но за някой като нея вие винаги ще си останете съпругата и помощничката на мъжа, който се е опитал да унищожи дома и семейството ѝ. Така разсъждават хората от провинцията.

— Тя вече не е от провинцията, Фиделиас. Трябва да го разбере. Опитай се да ѝ го вгълпиш. И се свържи с мен, когато бъде готова да сътрудничи.

— Много добре.

— Тя е много важна за нас, скъпи ми шпионино. Ако умре, лордовете ще разберат, че Калар е спечелил този рунд. Ако се появи в Сената като поддръжник на Гай, Първият лорд ще овладее ситуацията. Тя трябва да се появи в Сената, но с цветовете на съпруга ми. Тогава ще сме изиграли едновременно Калар и Гай.

— Разбирам, Ваша светлост — каза Фиделиас. — Но не знам дали подобна победа е възможна.

— Хайде, стига Фиделиас. Разбира се, че е възможна, ако действаме умно и старателно. — Тя се приближи до вратата и бавно я отвори. — И не се бави много, шпионино мой — предупреди го тя. — Времето лети.

— А кога не е летяло? — отвърна той.

Изпод качулката проблеснаха белите зъби на Инвидия. После тя се измъкна от стаята и затвори вратата зад себе си.

Фиделиас заключи и седна на единствения стол в стаята. Цялото тяло го болеше и беше ужасно уморен, но не се осмеляваше да се отпусне. Онези, които искаха да получат наградата, предложена от Короната за главата му, сигурно не спираха да го търсят. Но ловците на глави бяха по-малката му грижа. Кръволоците на Калар бяха много по-организирани, по-опасни и сред тях имаше опитни следотърсачи. Самият факт, че бяха станали влиятелни играчи в подземията, където винаги бяха властвали Курсорите и престъпните елементи в столицата, говореше много за тях.

А сега Фиделиас трябваше да се безпокои не само за ловците на глави и убийците на Калар, но и за холтъра, която бе успяла да покаже, че е способна на решителни и опасни действия. Ако той заспеше, докато жената все още бе в безсъзнание, и Исана дойдеше на себе си, тя можеше отново да докаже този факт, а той не искаше да попада във властта ѝ. И друг път му се бе случвало да е толкова изморен. Можеше да я изчака да се събуди.

А какво щеше да се случи след това, той нямаше как да знае. Не бе изключено Инвидия да иска от него невъзможното. Но тя не беше от хората, които приемаха спокойно неуспехите. Ако Исана от Калдерон откажеше да им сътрудничи, това можеше да му струва живота.

Фиделиас се опита да не мисли за това. Нямаше да успее да остане толкова дълго жив, занимавайки се с толкова опасна работа, ако позволяваше на страховете и съмненията си да го контролират. Затова

се отпусна в стола си, заслушан в музиката, разговорите и виковете на хората, ползващи услугите на бардака, и зачака събуждането на Исана, за да се опита да я убеди от името на лорд и лейди Акватайн да помогне за свалянето на Първия лорд на Алера.

ГЛАВА 28

Килиан повдигна треперещата си ръка към лицето и притисна длан към челото си. Замълча за миг, но Тави остана с впечатлението, че е минал цял ден. Дори повече.

Младежът облиза устните си и погледна към Фейд, който изглеждаше заспал на пода край походното легло на Гай. Но всъщност не спеше. Тави не беше сигурен откъде го е разбрал, но просто чувстваше, че Фейд е буден и слуша внимателно разговора им. Първият лорд не изглеждаше много по-различно от последния път, когато младежът го беше видял. Гай продължаваше да изглежда съсухрен, с безцветно и немощно лице.

Сър Майлс, който седеше пред бюрото в стаята за медитиране и внимателно четеше съобщенията, изпратени до Първия лорд, изглеждаше като току-що ритнат в корема човек.

— Не исках всичко да се случи точно така — наруши мълчанието Тави. — Нито пък Макс.

— Много се надявам да е така — изрече меко Килиан.

— Вие... — Майлс си пое дълбоко дъх, очевидно опитвайки се да овладее гнева си. После оголи зъби, явно изгубил борбата. — *Идиоти* такива! — изрева той. — Враните да ви изкълват, глупаци такива! Как можахте да постъпите така? Кой малоумен предател откъсна *мозъците* от тъпите ви *глави*? — Той стисна и разпусна юмруци няколко пъти, сякаш душеше малки патета. — Разбираш ли какво сте направили?

Тави почувства как лицето му пламва.

— Стана по случайност.

Майлс изръмжа и разсече въздуха с ръка.

— По случайност ли вие двамата сте напуснали Цитаделата, макар да *знаехте*, че мястото ви е тук? Макар да *знаехте* какъв е залогът?

— Всичко стана заради леля ми — каза Тави. — Отидох да ѝ помогна. Мислех, че е в опасност. — Той усети как очите му се

насълзиха от безсилие и ги избърса рязко с ръкава си. — И се оказах прав.

— Твоята леля — изръмжа Майлс — е само един човек, Тави. А постъпката ти може да постави в опасност цяла Алера.

— Аз не съм роднина на цяла Алера — отвърна рязко Тави. — Леля е, кажи-речи, единствената ми жива родственица. Тя е моето семейство. Разбирате ли какво означава това? Имате ли семейство, сър Майлс?

Настъпи продължително мълчание. Гневът почти се изтри от лицето на капитана.

— Вече не — отвърна Майлс с тих глас.

Тави погледна отново към Фейд, който продължаваше да лежи в същата поза. На Тави му се стори, че робът се напрегна, когато Майлс спомена за семейството.

Капитанът въздъхна.

— Но велики фурии, момче. Постъпката ти може би е поставила всички ни в опасност. Целостта на държавата се държи на косъм. Ако за състоянието на Гай се разчуе, това може да означава гражданска война. Нападение от враговете ни. Смърт и разрушения.

Тави потрепна при думите на Майлс.

— Знам — отвърна той. — Знам.

— Господа — каза Килиан, надигайки глава. — Всички сме наясно какъв е залогът. Няма смисъл да губим време в упреци. Наш дълг е да преценим нанесените щети и да направим всичко възможно, за да смекчим последствията. — Слепите му очи се обърнаха към Тави и в гласа му се появи лека, но забележима ледена нотка. — След като кризата отmine, ще имаме време да си направим изводи за взетите решения.

Тави преглътна.

— Да, сър.

— Щети — изсъска Майлс. — Интересен начин за обрисоване на ситуацията. Не разполагаме с Първи лорд, който да изпълнява задълженията си на държавен глава. Достатъчно е да не се появи на поредното събрание и Върховните лордове ще започнат да задават въпроси. Ще започнат да пръскат пари за подкупи, с надеждата да разберат какво става. Рано или късно, някой ще осъзнае, че никой няма представа къде е Гай.

— И тогава — продължи да размишлява Килиан — някой ще опита нещо, за да разбере владее ли Първият лорд ситуацията. И ако от страна на Гай не последва никаква реакция, съвсем скоро ще последва опит за преврат.

— Не можем ли да намери друг двойник? — попита Майлс.

Килиан поклати глава.

— Истинско чудо беше, че Антилар успя да се представи за него. Не познавам друг призовател, който да притежава нужните умения и същевременно да можем да му се доверим. Може би трябва да съобщим, че Първият лорд няма да е на разположение до края на фестивала, и да се съсредоточим върху това, да дадем достоен отпор на Върховните лордове.

— Смяташ ли, че ще успеем да ги сплашим? — попита Майлс.

— Мисля, че ще мине време, преди да се убедят, че им се е разкрила възможност — каза Килиан. — Нашата задача ще бъде да удължим максимално този период, за да дадем възможност на Първия лорд да се възстанови.

Майлс изсумтя.

— Ако Първият лорд не се появи на фестивала — или на представянето на новите граждани пред Сената и лордовете, — репутацията му може да пострада необратимо.

— Мисля, че просто нямаме друг изход — отвърна Килиан.

— А Макс? — намеси се Тави.

Килиан повдигна вежда.

— Какво за него?

— Ако наистина имаме нужда от него, не можем ли да го освободим? — Тави поклати глава. — Нали разполагаме с печата на Първия лорд. Бихме могли да издадем заповед.

— Невъзможно — отвърна Майлс с категоричен тон. — Антилар е обвинен в нападение и опит за убийство на гражданин — който на всичкото отгоре е син на Върховен лорд, да не споменаваме за другите двама млади мъже, които са избрани за рицари в легиона на Калар. Антилар трябва да остане под стража до началото на процеса. Дори Гай не е способен да отмени действието на закона.

Тави прехапа долната си устна.

— Добре. Ами ако... го направим неофициално?

Майлс се намръщи.

— Да организираме бягство от затвора. — Той се почеса замислено по носа. — Килиан, какво мислиш?

— Лорд Антил никога не е държал в тайна произхода на Максим — отвърна Килиан. — Държат го в Сивата кула.

Майлс потрепна.

— Аха.

— Каква е тази Сива кула? — попита Тави. — Никога не съм чувал за нея.

— Това е едно място, за което не се говори в изискана компания — отвърна Килиан с изморен глас. — Целта на кулата е да удържи в себе си всеки призовател — дори Първия лорд, ако е необходимо — така че даже Върховните лордове да могат да отговарят пред закона. Самият Съвет на лордовете е изработил предохранителните мерки около Сивата кула.

— Какви са тези мерки? — попита Тави.

— Същите, каквито се използват около двореца, прочутите златари или държавната съкровищница — само че много по-ефективни. Затворниците може да бъдат освободени само със съвместните усилия на няколко Върховни лордове. Да не говорим за охраната, която винаги е нащрек.

— А кой стои на стража? — попита Тави.

— Най-добрите призователи на метал и фехтовачи в страната — отвърна Майлс. — За да влезем вътре без призоваване и да измъкнем Антилар, ще трябва да убием няколко адски добри бойци. А ако го направим по време на фестивала, това веднага ще изпрати половината държава по петите ни. И тогава Антилар няма да ни помогне.

Тави се намръщи.

— Подкуп?

Майлс поклати глава.

— Сивата стража е подбрана точно заради честността и неподкупността си. Освен това съществува закон, според който, ако стражът съобщи за опит за подкуп, той получава възнаграждение два пъти по-голямо от предлагания подкуп. През последните петдесет години нито един страж не се е съгласил да приеме подкуп, а и само шепа идиоти са се опитвали да ги подкупят.

— Не може да няма начин да се проникне вътре — каза Тави.

— Има — отвърна Килиан. — Може да се преодолее могъщата защита на фуриите или да се победят Сивите стражи. Други начини за влизане и излизане няма. — Той замълча за миг и каза: — Нали точно затова е построена затворническата кула.

Тави усети, че отново се изчервява.

— Просто исках да кажа, че не може да няма какво друго да направим. Макс е там само защото ми спаси живота. Бренсис се канеше да ме убие.

— Максим е постъпил благородно.

— Да.

Килиан продължи със суров глас:

— Длъжен съм да ти напомня една неприятна истина: Курсорът не може да си позволи да проявява благородство. От нас се изисква предвидливост, добра преценка и ум.

— Значи, искате да кажете — рече Тави, — че Макс е трябвало да ме остави да умра?

Майлс се намръщи, но не каза нищо, вперил поглед в Килиан.

— Първо трябваше да дойдете при мен с информацията. И определено не трябваше да напускате Цитаделата, без да се посъветвате с мен.

— Но не можем просто така да го оставим там. Макс дори не... — започна Тави.

Килиан поклати глава и го прекъсна:

— Антилар е вън от играта, Тави. Нищо не можем да направим за него.

Тави намръщено заби поглед в пода и скръсти ръце.

— А леля Исана? Нима ще ми кажете, че и за нея не можем да направим нищо?

Килиан се намръщи.

— А съществува ли сериозна причина, поради която трябва да използваме ограничените си ресурси в помощ на Исана?

— Да — отвърна Тави. — Знаете също толкова добре, колкото и аз, че Първият лорд я използваше, за да попречи на сключването на съюз между няколко Върховни лордове. Точно по тази причина той я назначи за холтър, без да се консултира с лорд Рива. Тя се превърна в символ на властта му. Щом я е поканил на фестивала и тук нещо ѝ се е

случило, това ще нанесе поредния сериозен удар върху репутацията на Първия лорд. — Тави преглътна. — Ако, разбира се, все още е жива.

Килиан не отговори веднага.

— При нормални обстоятелства щеше да имаш право. Но сега се намираме в незавидното положение да избираме коя от придобивките на Гай да пожертваме.

— Тя *не* е придобивка — рече Тави и гласът му прозвуча с неочаквана сила и тежест. Майлс примигна изненадано и дори Килиан повдигна озадачено глава. — Тя е моята леля — продължи Тави. — Моя кръв. Тя се грижеше за мен след смъртта на майка ми и аз ѝ дължа всичко в живота ми. Освен това тя е алерански гражданин, поканен в столицата в подкрепа на Короната. Короната *е длъжна* да ѝ осигури защита, когато е необходимо.

Устните на Килиан се разтегнаха в лека усмивка.

— Дори това да е за сметка на цялата страна?

Тави си пое дълбоко въздух през носа и каза:

— Маестро, ако Първият лорд и ние, придворните му, вече не сме способни да защитаваме народа си, то мястото ни въобще не е тук.

Майлс изръмжа:

— Тави. Това е предателство.

Тави вирна брадичка и погледна към Майлс.

— Не е предателство, сър Майлс. Това е истината. Може да не е красива, да не е щастлива или удобна истина, но е така. — Той продължи да го гледа спокойно. — Аз подкрепям Първия лорд, сър Майлс. Той е мой покровител и ще го поддържам, каквото и да се случи. Но ако самите ние не изпълним задълженията на Първия лорд, то значи, нямаме право да действаме от негово име.

Настъпи тишина. Килиан не помръдваше.

— Тави, от етична гледна точка си прав — каза най-накрая той. — Трябва да направим труден, но правилен избор, колкото и ужасен да ни се струва той. — Килиан изчака, докато Тави осмисли думите му, след което се обърна към Майлс. — Капитане?

Майлс мълчеше, облегнат на стената, и гледаше изпитателно Тави със свити устни. Палецът му потупваше ритмично по дръжката на меча.

Тави срещна погледа на стария воин и не отмести очи от него. Майлс въздъхна дълбоко и каза:

— Килиан, момчето е право. Нашият дълг в този момент е да направим онова, което би искал от нас Първият лорд — и тук не става дума за политическите интереси. Гай никога не би изоставил Исана, след като я е поканил в столицата. Затова сме задължени, пред Първия лорд и пред самата нея, да я защитим.

Килиан сви устни, но те леко потреперваха.

— Майлс — рече той с умоляващ тон.

— Гай сигурно щеше да поиска точно това от нас — твърдо рече Майлс. — Някои неща са много важни, Килиан. Има неща, които не бива да се забравят, ако не искаме да разрушим всичко, което са постигнали предците ни.

— Не можем да вземаме решения въз основа на изблиците ни — каза Килиан с неочаквано груб глас. — Твърде много неща зависят от нас.

Тави изведнъж си спомни нещо и погледна към Килиан с разбиране.

— Вие сте му били приятел. Били сте приятели със сър Нед.

Когато Килиан отново заговори, гласът му бе спокоен, уверен и твърд.

— Служихме заедно в легиона. Заедно ни приеха в Кралската гвардия. Той ми беше приятел в продължение на шейсет и четири години. — От незрящите му очи потекоха сълзи, но тонът му не се промени. — Знаех, че тя идва в столицата и че предвид обстоятелствата, нямаше да е в безопасност в двореца. Нед защитаваше леля ти, защото аз му се доверих. Аз го помолих. Той умря, защото аз рискувах живота му. Но това не променя нищо.

Тави го погледна.

— Знаели сте, че леля ми е тук? Че може би се намира в опасност?

— Затова се погрижих сър Нед да ѝ предложи гостоприемството си — отвърна Килиан с неочаквано остър и рязък глас. — Тя трябваше да остане в имението му, докато ситуацията не се изясни. Там щеше да се намира в безопасност. Нямам представа защо е решила да напусне имението — нито защо Нед ѝ е позволил да го направи. Сигурно се е опитал да се свърже с мен, но... — Той поклати глава. — Не разбирах какво става, не предвидих как могат да се развият събитията.

— А ако е имал добра причина да го направи? — попита тихо Тави. — Ако е преценил, че рискът си заслужава?

Килиан поклати глава, без да каже нищо.

— Момчето е право — рече Майлс. — Той е служил в Кралската гвардия и никога не е постъпвал глупаво. Той обучи мен и Рари на изкуството на меча. Отлично е разбирал рисковете, на които се подлага Исана, напускайки имението му. И щом е постъпил така, значи, е имало причина за това.

— Нима смяташ, че не го разбирам? — попита спокойно Килиан. — Ако позволя това да разсее вниманието ни, можем да изгубим Алера. А ако пренебрегна саможертвата на Нед, това може да означава, че никога няма да узнаем каква е неизвестната опасност, за която се е опитвал да ме предупреди. Длъжен съм да направя своя избор. И чувствата ми, колкото и да са силни, не трябва да му повлияят. Залогът е твърде голям.

Тави погледна към Килиан и внезапно видя не острия като бръснач ум и смъртоносното спокойствие на Курсора легат, а дълбоко скритата горчива мъка на един старец, който се опитва да запази спокойствие пред лицето на надигащата се буря от страхове, несигурност и загуба. Килиан не беше млад. Бъдещето на цялата държава буквално лежеше на крехките му рамене и бремето внезапно беше станало непоносимо тежко. Той се опитваше да запази спокойствие и сега стремежът му при вземането на решения да се ръководи изцяло от логиката, а не от чувствата, му пречеше да продължи напред.

И Тави изведнъж разбра какво може да промени този баланс. Той се мразеше за това, че бе успял да намери тези думи. Мразеше се за това, че трябва да ги произнесе на глас. Мразеше се за това, че намери в себе си сили, за да нарани още по-силно кървящата душа на стареца.

Но това бе единственият начин да спаси леля си Исана.

— Тогава остава само един въпрос — каза тихо Тави. — Дали се доверявате на преценката на сър Нед. Ако отговорът е „да“ и оставим холтър Исана на произвола на съдбата, тогава той е умрял напразно.

Килиан рязко наведе глава, сякаш за да погледне кинжала, забит в корема му.

Тави с усилие задържа погледа си върху стареца. Той трябваше да види болката, която бе причинил на Килиан в момента на неговата

слабост. Тави не се и съмняваше, че тази болка ще накара Килиан да действа. И в настъпилото продължително мълчание младежът почувства как му се повдига от гнева, който изпитваше към самия себе си.

Той видя, че Майлс го гледа, и в очите на капитана нещо се промени. Но той не се намеси и не проговори, оставяйки тишината да потвърди подкрепата му.

— Не знам как бихме могли да ѝ помогнем — каза най-накрая Килиан с дрезгав глас. — Та ние сме само трима.

— Дайте ми Ерен и Гаел — каза веднага Тави. — Освободете ги от последния изпит. Накарайте ги да разследват и вижте какво ще успеят да открият. Не е нужно да знаят каквото и да било за Гай. Все пак Исана ми е леля. Всички вече го знаят. Напълно естествено е от моя страна да се обърна за помощ към тях. Освен това... може да помоля за помощ лейди Плацида. Тя е една от водачките на Дианическата лига. В интерес на Лигата е леля ми да е в безопасност. Може да се съгласят да помогнат за откриването ѝ.

Килиан сбърчи прошарените си вежди.

— Нали разбираш, че вече може да е мъртва.

Тави си пое бавно дъх. Тактиката му, обсъжданата тема и страховитите образи, които се въртяха в глава му, го ужасяваха. Но той успокои дишането си и заговори за кошмарния сценарий със спокоен, уверен глас, сякаш обсъждаше теоретична ситуация в класната стая.

— Логично е да се предположи, че е още жива — каза той. — Ако главорезите, които видяхме, са искали да я убият, то тялото ѝ щеше да лежи до сър Нед и Сирай. Но тя е била отведена от мястото. Според мен някой се опитва да се възползва от нея по някакъв начин.

— Какъв например? — попита старият Курсор.

— Да потърси подкрепата и сътрудничеството ѝ може би — отвърна Тави. — С надеждата да спечели поддръжката на една видна фигура, вместо да я премахне от дъската.

— И според теб тя дали ще се съгласи? — попита Майлс.

Тави облиза устните си, обмисляйки отговора си колкото се може по-внимателно.

— Тя не обича особено Гай — каза той. — Но още по-малко обича онези, които организираха нападението на маратите в долината

Калдерон. По-скоро би предпочела да избодете собствените си очи, отколкото да застане до някой от тях.

Килиан бавно въздъхна.

— Много добре, Тави. Помоли Ерен и Гаел да ти помогнат, но не им казвай, че съм разрешил. Освен това не трябва да им разказваш нищо за Гай. Свържи се с лейди Плацида и поискай помощта ѝ — макар че според мен тя няма да умира от желание да го направи. Като си ѝ връчил писмо от Гай на публично място, ти си показал на всички, че лорд и лейди Плацида са лоялисти.

— А не е ли така? — попита Тави.

— На тях не им е изгодно да вземат страна — отвърна Килиан. — Но ти можеш да ги принудиш да избират. Мисля, че това няма да им хареса. Бъди внимателен при срещата си с тях.

Майлс изсумтя.

— Маестро, аз имам няколко връзки в града. Предимно пенсиониранни легионери. Има двама-трима мъже, които бих могъл да помоля да разследват изчезването на Исана. Иска ми се веднага да се свържа с тях.

Килиан кимна, Майлс се отгласна от стената и тръгна към вратата. Спря се до Тави и го погледна.

— Тави. Онова, което казах по-рано...

— Беше напълно оправдано, сър — отвърна тихо Тави.

Майлс задържа погледа си върху момчето, след което се вторачи в изкривеното от болка лице на Килиан.

— Може би не беше достатъчно.

Капитанът се поклони вдървено и официално на Тави, излезе от стаята и от коридора се чу гневното бързо потропване на ботушите му.

Младежът остана в стаята с Килиан, Фейд и лежащия в безсъзнание Гай.

Известно време те стояха мълчаливо. На Тави му се стори, че дишането на Първия лорд стана по-дълбоко и ритмично, но можеше и да греши. Фейд се размърда, седна и започна да мига като бухал към Тави.

— Сега, след като капитанът излезе — каза Килиан, — трябва да се заема с пощата на Първия лорд. Знам, че ти се иска веднага да тръгнеш, Тави, но се налага да ми я прочетеш преди това. Писмата са на бюрото.

— Добре — отвърна Тави, опитвайки се да прикрие нетърпението в гласа си. Той отиде до бюрото, седна на стола и взе купчината от десетина плика с различни размери и една дълга кожена тръба. Отвори първото писмо и го прегледа. — От сенатор Парм, който информира Короната за състоянието на пътищата в...

— Засега го прескочи — рече тихо Килиан.

Тави остави писмото на бюрото и премина на следващото.

— Покана от лейди Рина за участие в ежегодната прощална сбирка в...

— Пропусни я.

Младежът отвори следващото писмо.

— От лорд Фригий, който пожелава на Първия лорд весело прекарване на фестивала и се извинява за отсъствието си поради проблеми от военно естество.

— Някакви подробности? — попита Килиан. — Информация от разузнаването?

— Нищо конкретно, сър.

— Пропусни го.

Тави прегледа още няколко рутинни писма, докато не стигна до последното, което се намираще в кожената тръба. Когато я взе в ръце, той усети как по гърба му преминаха хладни тръпки. Тави погледна намръщено странната кожа и внезапно осъзна причината за смущението си.

Тръбата бе направена от човешка кожа.

Тави преглътна и я отвори. Кожата неприятно заскърца. Младежът извади внимателно пергаментата, опитвайки се да не докосва тръбата.

Пергаментът, изписан с едри букви, също бе направен от щавена човешка кожа. Тави преглътна смутено и прочете съобщението.

— От посланик Варг — прочете той. — Написано от собствената ръка на посланика, се казва тук.

Килиан сбърчи прошарените си вежди.

— Да?

— Той съобщава на Първия лорд, че канимският куриерски кораб със смяната на почетната стража е пристигнал и след два дни ще отплава по река Галия.

Килиан потупа с показалец по брадичката си.

— Интересно.

— Така ли? — попита Тави.

— Да.

— Защо?

Килиан се почеса по брадичката.

— Защото тук няма нищо интересно. Най-обикновено уведомление.

Тави започна да разбира какво има предвид учителят му.

— Но ако е най-обикновено уведомление, защо го е написал лично?

— Точно това имам предвид — каза Килиан. — Канимските кораби идват до тук горе-долу на всеки два месеца. На посланика са му разрешени шестима пазачи и при всеки курс идва смяна от четирима каними, така че никой от стражите да не прекарва тук повече от четири последователни месеца. Това е нещо съвсем обичайно. — Той махна с ръка пред слепите си очи. — Или поне така са ми казвали.

Тави се намръщи. След това рече:

— Маестро, когато отнесох съобщението на посланика, той ми каза, че има проблеми с плъховете. Той... по заобиколен път ме насочи към една скрита врата и аз намерих проход от Черния коридор до подземията.

Килиан се намръщи още повече.

— Значи, са го намерили?

— Винаги ли е съществувал? — попита Тави.

— Разбира се — каза Килиан. — Гай Терций, ако не се лъжа, се е погрижил да имаме достъп до там, в случай че внезапно се наложи да нахлуем. Но досега смятах, че никой не знае за него.

— И защо Варг е решил, че сега е моментът да ни уведоми, че го е открил? — попита Тави.

Килиан се замисли за миг и каза:

— Честно казано, нямам представа. Сецам се само за едно обяснение: направил го е, за да ни покаже, че не можем да го измамим. Но като ни разкрива, че знае за прохода, той се лишава от предимството, което е получил, научавайки за вратата — а Варг не е от онези, които се отказват току-така от преимуществата си.

— Аз влязох навътре в прохода — каза Тави. — Чух как Сарл, секретарят на Варг, разговаря с някакъв алеранец.

Килиан наведе глава настрани.

— Нима? И какво си казаха?

Тави се замисли за миг, след което повтори разговора.

— Нищо определено — промърмори Килиан.

— Знам — отвърна Тави. — Съжалявам, че не ви разказах веднага за това, сър. Когато излязох, бях много уплашен и не бях спал, и...

— Успокой се, Тави. Никой не може без почивка. А на младите хора като теб тя е абсолютно необходима. — Старият Курсор въздъхна. — Всъщност това се отнася за всички ни. Заслужава си да помисля върху това по-късно, когато нямам други спешни дела — каза той. — Има ли други писма?

— Не, сър. Това е всичко.

— Много добре. В такъв случай можеш да изпълниш задачата си.

Тави се изправи.

— Да, сър. — Той тръгна към вратата, но се спря. — Маестро?

— Ммм? — отвърна Килиан.

— Сър... знаете ли кого имаше предвид капитанът, когато каза, че Нед е тренирал и Рари?

С крайчеца на окото си Тави забеляза как Фейд рязко надигна глава, но не погледна към роба.

— Арарис Валериан — отвърна Килиан. — По-големият му брат.

— Те мразят ли се? — попита Тави.

По лицето на Килиан премина раздразнение, но той отговори търпеливо.

— Скараха се. И не се бяха сдобрили, преди Арарис да загине заедно с Принцепса в Първата калдеронска битка.

— За какво са се скарали? — попита Тави.

— Заради прочутия дуел между Арарис Валериан и Алдрик екс Гладиус — отвърна Килиан. — Разбираш ли, всъщност Майлс трябваше да се дуелира с Алдрик заради... — Той махна с ръка. — Вече съм забравил защо. Като че ли беше заради някаква жена. Но докато отивал към мястото, където е трябвало да се проведе дуелът, Майлс се подхлъзнал на улицата и паднал пред една каруца, караща варел с вода. Тя минала през крака му и така му натрошила коляното,

че дори призователите на вода не успяха да го оправят съвсем. Арарис, като секундант на Майлс, се бил вместо него на дуела.

— И това ги е скарало? — попита Тави. — Но защо?

— Майлс обвини Арарис, че го е блъснал пред каруцата — каза Килиан. — Каза, че го е направил, защото е искал да го предпази.

Тави стрелна Фейд с крайчеца на окото си, но робът стоеше неподвижно.

— Така ли е било наистина?

— Ако се бяха изправили един срещу друг, Алдрик щеше да убие Майлс — заяви Килиан. Гласът му прозвуча абсолютно категорично. — Тогава Майлс беше още съвсем млад, още не беше пораснал съвсем, а Алдрик беше страховит с меча.

— Арарис наистина ли е блъснал капитан Майлс? — попита Тави.

— Едва ли някой знае какво се е случило наистина. Но Майлс пострада толкова зле, че не можа да замине с Принцепса и неговия легион и не участва в Битката при Седемте хълма. Той бе на път към долината Калдерон, за да се присъедини към тях, когато маратите ги нападнали и започнала Първата калдеронска битка. Арарис загинал заедно с Принцепса. Майлс и брат му не се видели повече. Не успели да се сдобрят. Предлагам ти да избягваш тази тема.

Тави се обърна и погледна към Фейд.

Робът наведе глава и момчето не можа да разчете изражението на лицето му.

— Разбирам — каза тихо той. — Благодаря ви, маестро.

Килиан вдигна ръка, прекъсвайки младежа.

— Достатъчно — промърмори той. — Заеми се със задълженията си.

— Да, сър — каза Тави и напусна залата за медитиране, за да потърси Ерен и Гаел.

ГЛАВА 29

— Имаш ли представа кое време е? — промърмори Ерен. — А след третия звънец имаме изпит по история. — Той обърна гръб на Тави, прегърна възглавницата си и измънка: — Ела след изпита.

Тави погледна над леглото към Гаел и двамата едновременно измъкнаха Ерен изпод завивките му. Когато го повлякоха към вратата на стаята му, слабичкото момче изписка възмутено. Тави грабна панталоните, чорапите и ботушите, които Ерен си беше нагласил за сутринта.

— Тихо — каза му той. — Да вървим. Не искаме нощният пазач да дойде да ни търси.

Ерен се умълча и тръгна, препъвайки се, заедно с приятелите си, като се стараше да не изостава. След няколко крачки примигна и промърмори:

— Какво става тук?

— Скоро ще ти обясня — каза Тави.

Двамата с Гаел го поведоха към онази част от сградата, където се намираще класната стая на Килиан. Тави измъкна ключа за вратата ѝ изпод най-близкия камък, отключи и тримата влязоха вътре.

Тави провери дали капациите са плътно затворени и кимна на Гаел, която запали една фуриена лампа.

Ерен я погледна притеснено, сграбчи дрехите си и започна бързо да се облича, въпреки че нощната му риза стигаше до под коленете и му пречеше.

— Здраво ще загазим — каза той. — Тави, какво си намислил?

— Имам нужда от помощта ти — отвърна тихо приятелят му.

— Не можеше ли да почака? — попита Ерен.

Тави поклати глава, а Гаел го погледна намръщено.

— Тави — промърмори тя, — какво има? Изглеждаш ужасно.

Ерен също се намръщи и го огледа.

— Тави? Добре ли си?

— Добре съм — отвърна младежът и си пое дълбоко дъх. — Но леля ми не е. Тя пристигна в столицата, за да участва във фестивала. Тя и придружителите ѝ са били нападнати. Спътниците ѝ са били убити, а тя е отвлечена.

Ерен зарови пръсти в рошавата си коса.

— Проклети врани!

— Тя е в опасност — каза тихо Тави. — Трябва да я намеря. Имам нужда от помощта ви.

Ерен изсумтя.

— Нашата помощ? Тави, помисли добре. Сигурен съм, че Градският легион вече я търси. А Короната ще обърне държавата с главата надолу и ще я тръска, докато леля ти не изпадне отнякъде. Гай не може да си позволи нещо такова да се случи с холтър Исана.

Гаел се намръщи.

— Ерен е прав, Тави. Аз съм ти приятелка и съм готова да направя всичко, за да ти помогна, но с търсенето на леля ти сигурно са се заели много по-способни хора.

— Не — отвърна Тави. — Не са. Във всеки случай не тая особени надежди, че ще я намерят.

На лицето на Ерен се появи неуверено изражение.

— Тави? Какво искаш да кажеш?

Тави си пое дълбоко дъх и каза:

— Вижте, не би трябвало да ви казвам това, но за момента възможностите на Короната са крайно ограничени.

— Какво означава това? — попита Гаел.

— Не мога да ви разкрия подробностите — отвърна Тави. — Достатъчно е само да ви кажа, че Короната няма да преобърне нищо с главата надолу, за да намери леля ми.

Гаел примигна изненадано.

— А Курсорите? Те сигурно могат да помогнат.

Тави поклати глава.

— Не. Те... — Той се намръщи. — Не мога да ви кажа нищо повече. Съжалявам. Единствената помощ, която ще получи леля ми, е онази, която аз мога да ѝ осигуря.

Ерен се намръщи.

— Тави, нямаш ли ни доверие?

— Не става въпрос за това — рече Тави. — Защото ви имам доверие.

Гаел го погледна и каза замислено:

— Което означава, че си получил заповед да не говориш за това.

Ерен кимна.

— И единственият, който може да ти даде подобна заповед, е маестро Килиан.

— Или Първият лорд — промърмори Гаел. — Което означава...

Лицето ѝ леко пребледня.

Ерен преглътна.

— Което означава, че се е случило нещо наистина сериозно, достатъчно да привлече целия ресурс на Курсорите и Короната. И онзи, който му е дал тази заповед, се страхува от предателство вътре в Цитаделата, щом дори ние не можем да научим цялата истина.

Гаел кимна бавно.

— И като ученици, наскоро посветени в същността на разузнаването, ние не представляваме риск за сигурността. — Тя погледна към Тави и се намръщи. — Да не се е случило нещо с Първия лорд?

Тави впрегна всичкия си опит, който бе натрупал, докато бе отглеждан от могъща призователка на вода, за да отговори спокойно и безизразно:

— Повече нищо не мога да ви кажа.

— Но ако се съгласим да участваме в това — каза Гаел, — ние също ще бъдем в опасност.

— Напълно е възможно — отвърна Тави.

Ерен потрепери.

— Мислех си, че първо ще се обърнеш към Макс — каза младежът. — Всъщност къде е той?

— Не знам къде се намира — отвърна Тави. — Но щом го видя, ще помоля и него.

Ерен се намръщи и наведе поглед към земята.

— Тави, още два дни имаме изпити — освен това трябва да завършим и занятията ни при Килиан. Не мога едновременно да участвам в търсенето и да вземам изпитите.

— Разбира се — каза Тави. — Знам, че искам много от вас — и от двамата. Моля ви, повярвайте ми, когато ви казвам, че нямаше да го

направя, ако не бях отчаян. Трябва да намерим леля ми — заради нея самата и за да помогнем на Короната.

— Но... — Ерен въздъхна. — История.

— Предполагам, че можем да помолим Академията да преразгледа положението ни — каза Тави. — Но не мога да ти обеща нищо, Ерен. Съжалявам.

— Приеха ме в Академията при определени условия. Ако се проваля на някой изпит, веднага ще ме изпратят у дома — каза Ерен.

Тави поклати глава.

— Ти се обучавааш за Курсор, Ерен. Короната няма да им позволи да те върнат у дома, ако си пропуснал занятия, за да изпълниш дълга си.

Гаел повдигна вежди:

— Значи, тук става дума за изпълняване на дълга?

— Да — отвърна Тави.

— И как ще разберем това? — попита Гаел.

— Просто ще трябва да ми се доверите — каза Тави и издържа погледа ѝ, без да потрепне.

Гаел и Ерен се спогледаха и момичето каза:

— Разбира се, че ще ти помогнем, Тави. — Тя си пое дълбоко дъх. — Ти си ни приятел. И си прав, че леля ти е важна за Короната. — Гаел се намръщи. — И без това задачата, която ми възложи Килиан, не ми допада особено.

— Да, разбира се, че ще ти помогнем — въздъхна Ерен.

— Благодаря ви — рече Тави и се усмихна. — Ако искате, ще ви помогна да изпълните задачите на маестрото. Нека това бъде нашата малка тайна.

Ерен се усмихна накриво.

— Не мога да си представя *това* докъде ще ни докара — каза той и едва сега приключи със завързването на ботушите си. — И така, разкажи ни за нападението над леля ти.

Тави им разказа за посещението на градинския прием на лорд Калар и какво беше научил там, но изобщо не спомена за Макс и сблъсъка с Бренсис и приятелите му.

— По всичко личи — заяви Ерен, — че Калар е изпратил главорезите, които са избили спътниците на леля ти.

— Да, това е очевидният извод — отвърна Гаел. — Но не бива да се изключва предположението, че всичко е било направено така, че да породи именно такива подозрения у Тави.

— Това едва ли има значение — отбеляза Тави. — Хората, които са заловили леля, в никакъв случай няма да я отведат в имението на Калар. Той ще направи всичко възможно, за да не бъде свързан с убийците и с отвличането.

— Така е — каза Ерен и погледна към Гаел. — Слугите в домакинството на Калар може да са видели нещо. Освен това има голяма вероятност главният готвач да е наел услугите на външни доставчици за част от храната. Те може също да са видели нещо, без да го осъзнават.

Гаел кимна.

— Освен това улиците са били пълни с минувачи. Бихме могли да минем по съседите, да поразпитаме. Не може да не са се появили някакви слухове. Човек никога не знае кога няма да се окажат полезни. Ти какво предпочиташ?

— Улиците — отвърна Ерен.

Гаел кимна.

— Тогава аз ще проверя прислугата на Калар и доставчиците.

— Ако леля ми е отвлечена — каза Тави, — може и да се подготвят да заминат с нея. Аз ще ида до реката и ще поговоря с началника на пристанището и с пазачите на кея, за да си държат очите на четири. — Той се усмихна накриво. — Ако някой ни чуе, ще си помисли, че говорят истински Курсори.

— Страхотно — каза Гаел и устните ѝ се разтеглиха в лека усмивка.

Тримата младежи се спогледаха и Тави почувства как собствената му тревога се отразява в очите на приятелите му.

— Внимавайте — каза тихо той. — Не поемайте никакви рискове и бягайте при първия признак за опасност.

Ерен кимна. Гаел го потупа леко по ръката.

— Така — рече Тави. — Да тръгваме. Трябва да излезем поединично.

Гаел кимна и угаси светлината на лампата. Тримата изчакаха очите им да привикнат със сумрака и девойката се измъкна от стаята. Секунди след това Ерен прошепна:

— Успех, Тави! — и също се изгуби в тъмната нощ.

Тави се преви надве, затвори очи и изведнъж се почувства много малък и много уплашен. Беше помолил приятелите си да му помогнат. Ако някой ги наранеше, вината щеше да е негова. Макс вече линееше в Сивата кула, затворен там, защото се беше опитал да помогне на Тави. Това също беше по негова вина. Каквото и да си казваше, той чувстваше вина и за случилото се с леля му Исана. Ако не се беше замесил в събитията, които бяха довели до Втората калдеронска битка, Първият лорд може би никога нямаше да получи възможността да я използва, назначавайки я за холтър.

Естествено, ако не се беше замесил, леля му може би щеше вече да е мъртва, както и всички останали в долината Калдерон. Но въпреки това той не можеше да се отърси от смазващото чувство за вина.

Само да не бяха отвели Макс, мислеше си Тави. Само ако можеше Гай да се събуди. Преките заповеди от Първия лорд щяха да задействат Градския легион, че дори и Кралският легион можеше да се присъедини към търсенето. Гай можеше да се обърне към лоялните към него Върховни лордове, лордове и сенатори и това изцяло щеше да промени ситуацията.

Но Гай не можеше да направи нищо. Макс беше затворен в най-ужасния затвор в страната, охраняван от призователи, които никой не би могъл да надвие... Освен ако нямаше някой, който да може!

Тави рязко вдигна глава, изненадан от неочакваната си идея. Наистина съществуваха хора, които биха могли да преодолеят защитата на Сивата кула. Самите те не бяха призователи, но умееха да надхитрят, заобикалят или обезсилват фуриите, които защитаваха както бижутерите и златарите, така и далеч по-скромните пекарници и ковачници.

А щом бяха способни да преодоляват тяхната защита, може би щяха да успеят да влязат и в Сивата кула. Ако някой успеше да се промъкне вътре и да изкара Макс навън така, че стражата да не усети нищо, приятелят му щеше да се върне в Цитаделата и отново да се превъплъти в Гай Секстус. И *тогава* вече щеше да има Първи лорд, който да преобърне целия град с главата надолу, за да спаси леля му Исана от похитителите ѝ.

Тави знаеше какво трябва да направи.

Да хване Черния котарак.

Този път не ставаше въпрос за обикновено упражнение, от което зависи крайната му оценка. Тави трябваше да убеди крадеца да му помогне, като влезе в Сивата кула и освободи приятеля му Макс. И то колкото се може по-скоро. Всеки изгубен миг можеше да струва живота на леля му.

Тави присви замислено очи, после се изправи, излезе от класната стая и заключи вратата след себе си. Пъхна ключа на мястото му и се отдалечи в нощта с тихи, решителни крачки.

ГЛАВА 30

Тави сам не знаеше какво го накара да се отправи към улица „Занаятчийска“, намираща се в подножието на планината, на чийто връх се издигаше Цитаделата. Тук не се организираха елегантни празненства и градински приеми както на улиците, извисяващи се над останалата част от града. Нито пък можеха да се видят бижутерии или златарски ателиета. На улица „Занаятчийска“ живееха онези, които си изкарваха прехраната със собствените си ръце — ковачи, налбанти, резбари, пекари, каменоделци, касапи, амбулантни търговци, дърводелци и обуцари. По провинциалните стандарти домовете им изглеждаха разкошни, но в сравнение с градските улици и намиращите се над тях аристократични квартали всичко тук бе доста бедно.

Но улица „Занаятчийска“ компенсираше недостига на екстравагантност с ентузиазъм. За хората, които трябваше да работят здраво всеки ден, за да си изкарват хляба, Фестивалът по изпращането на зимата бе един от най-любимите периоди в годината и хората полагаха огромни усилия в планирането на празненствата. В резултат на това не оставаше нито един час през деня или нощта, в който на улица „Занаятчийска“ да не се провеждаше някоя весела сбирка. Хората хапваха, пийваха, танцуваха и играеха различни игри и от там непрекъснато се носеха веселяшки викове.

Тави бе облечен с най-тъмните си дрехи и носеше старото си зелено наметало, спуснал качулката ниско пред лицето си. Когато стигна до улица „Занаятчийска“, той се спря за миг и я огледа с лека тревога. Празненствата бяха в разгара си. Фуриените лампи осветяваха навред и превръщаха нощта в ден. Свиреха поне три групи музиканти, а покрай многолюдните улици се забелязваха оградени с тебешир площадки за танцьорите, които се въртяха и потропваха в ритъма на музиката.

Тави вървеше по улицата и от време на време се оглеждаше. Беше се съсредоточил напълно върху информацията, която получаваше

чрез слуха и обонянието си. На пресечката с Южната улица той рязко спря.

Първото нещо, което привлече вниманието му, беше смяната на музиката. Малък вокален ансамбъл изпълняваше песни, които изпълваха улицата с весела енергия. В същото време той долови и аромата на току-що опечен хляб и устата му се напълни със слюнка. Не беше слагал нищо в устата си от часове и гладният му поглед се насочи към пекарната, която обикновено в този късен час беше затворена, но сега продаваше кифлички и сладкиши, които хората купуваха като невидели.

Тави се огледа, притича към отсрещната страна на пътя и се шмугна между два магазина, където намери някаква щайга, върху която да стъпи. Така успя лесно да достигне перваза на прозореца и да се качи върху него. Миг по-късно вече беше сграбчил корнизата под стряхата и бързо се изкатери на покрива. Сега вече можеше да продължи наред, като скочи на съседния покрив, нищо че сградата беше с един етаж по-висока. И така Тави продължи да се придвижва по улица „Занаятчийска“, подскачайки от покрив на покрив, напрегнал всичките си сетива.

Внезапно, без някаква видима причина, младежът усети как го обзема възбуда и разбра, че инстинктите не са го подвели. Откри едно местенце с гъста сянка зад някакъв комин, приплъзна се в него и се спотаи.

Не му се наложи да чака дълго. Забеляза някакво движение в далечния край на улица „Занаятчийска“ и някаква фигура с наметало и нахлупена качулка се плъзна по покривите със същата лекота като него. Тави усети как устните му се разтягат в усмивка. Той разпозна сивото наметало и плавните движения. Отново беше успял да открие Черния котарак.

Фигурата приклепна върху един от покривите и се загледа в певците. След това Котарака се отпусна на четири крака и разпери пръсти върху керемидите с очевидното желание да си почине. Скритата му под качулката глава леко се наклони на една страна и той застина, заслушан с удоволствие в песните. Тави го наблюдаваше, обхванат от странното чувство, че фигурата му е позната. После Котарака се изправи и се понесе като призрак към съседния покрив. Скритото му под качулката лице се обърна към пекарната, чиито маси

бяха отрупани с пресни хлебчета, а една червенобуза матрона сновеше напред-назад и изкарваше добри пари, продавайки ароматните самуни. В движенията на Котарака се усетиха напрежението и гладът и той бързо се спусна покрай далечната страна на сградата, върху която се намираше.

Тави изчака да се изгуби напълно от погледа му, изправи се и скочи върху покрива на пекарната. Намери си друго сенчесто местенце, където да се скрие, и се спотаи в него миг преди Котарака да се появи между двете къщи от другата страна на улицата. Той тръгна спокойно сред тълпата, а когато мина покрай певците, направи една-две танцувални стъпки. После едва забележимо забави крачка и мина покрай масата тъкмо когато матроната зад нея се обърна, за да прибере няколко сребърни монети в касата. Наметалото на Котарака потрепна, докато минаваше покрай масата, и ако Тави не го беше наблюдавал внимателно, никога нямаше да забележи самуна хляб, който се изгуби в диплите му.

Походката на крадеца не се промени и за секунда, той се шмугна между пекарната и обуцарницата, която се намираше до нея, и се отдалечи тихо и бързо по уличката. Тави се надигна, отиде тихичко до края на покрива и свали от колана си тежест със завързано за нея гъвкаво въже с примка на края. Той разшири примката с бързи, опитни движения, които бе усвоил през годините, докато се занимаваше с големите, упорити и агресивни овни в чичовите му стада от планински овце. Хвърлянето не беше лесно, защото разстоянието беше голямо, а ъгълът неудобен, но той приклепна на ръба на покрива и хвърли въжето. Примката на ласото се спусна точно върху главата на Котарака. Крадецът отскочи встрани и успя да подпъхне пръстите си под въжето, преди Тави да затегне примката. Младежът запъна крака и дръпна здраво. Котарака изгуби равновесие и падна на хълбок. Тави уви въжето около комина на пекарната, завърза го с овчарски възел и скочи бързо в уличката. Приземи се с приклякане, след което скочи бързо и се озова върху гърба на крадеца. Използвайки инерцията, той блъсна с всичка сила Котарака в стената.

Крадецът скочи с цялата си тежест върху пръстите на краката на Тави и сигурно щеше да ги счупи, ако младежът не носеше тежки кожени ботуши. Той изръмжа:

— Не мърдай — и отново дръпна въжето, опитвайки се да извади от равновесие противника си.

Разнесе се стържещият звук от изваждането на нож от канията му и острието се плъзна по ръката на Тави, която държеше въжето. Тави успя да отдръпне пръстите си и ножът се заби в опънатото ласо. Въжето бе твърде дебело, за да бъде прерязано от един удар, но Котарака се пресегна със свободната си ръка, за да спре треперенето му, и с повторен удар го разряза.

Краищата на въжето паднаха на земята. Тави отново блъсна Котарака в стената, стисна китката на ръката, държаща ножа, и я удари силно в каменната стена на пекарната. Ножът издрънча върху калдъръма. Тави нанесе силен удар с основата на дланта си в гърлото на Котарака. Крадецът залитна. Младежът го завъртя и го преметна върху земята с лицето надолу, възседна го и ловко извъртя слабата му ръка зад гърба.

— Не мърдай — изръмжа той. — Аз не съм от Градския легион. Просто искам да *поговорим*.

Черния котарак изведнъж престана да се съпротивлява, но нещо в неподвижността му подсказа на Тави да очаква изненада. Напрежението в мускулите на крадеца изчезна и те омекнаха.

Тави погледна изненадано пленника си и бързо свали качулката от главата му.

Грива от разкошни сребристорбели коси обрамчваше бледо, изящно женско лице с пълни виненочервени устни. Изумруденозелените ѝ очи, леко дръпнати в краищата, приличаха ужасно много на очите на Тави и в тях бе застинало изражението на безкрайна изненада.

— Алеранецо? — изпъшка тя.

— Кайтай? — ахна Тави. — *Ти* ли си Черния котарак?

Тя обърна главата си така, че да може да вижда Тави, и очите ѝ заблестяха в мрака на уличката. Младежът дълго време не свалеше очи от нея, чувствайки как мускулите на корема му затрептяват от прилив на енергия. Той усещаше стройното силно тяло на младата маратка, която лежеше под него. От кожата ѝ лъхаше топлина и дишането ѝ не се беше успокоило, макар да бе престанала да се съпротивлява. Той бавно пусна китката ѝ и тя също така бавно издърпа ръката си, която бе притисната между телата им.

Тави потрепери и се наведе леко напред, поемайки си дълбоко въздух през носа. Тънките кичурчета коса погъделичкаха устните му. От Кайтай се носеха най-различни аромати: на парфюми, най-вероятно откраднати от скъпи бутици; свежата миризма на откраднатия хляб; мирис на кожа и чист зимен вятър. Почти едновременно с това тя извърна главата си към него, челото ѝ докосна брадичката на Тави, дъхът ѝ опари гърлото му. Клепачите ѝ се спуснаха над очите.

— Е — промърмори тя след кратка пауза, — хвана ме, алеранецо. Сега или прави каквото си решил с мен, или ме пусни да стана.

Тави почувства как лицето му пламва, бързо опря ръцете си в земята и се отмести от Кайтай. Маратското момиче не свали очи от него още няколко секунди, после устните ѝ се разтеглиха в подигравателна усмивка и тя се изправи на крака с котешка грациозност. Кайтай се огледа и видя, че откраднатият хляб се въргаля на земята, разчупен по време на борбата им.

— Виж какво направи! — оплака се тя. — Съсипа вечерята ми, алеранецо. — Момичето се намръщи и го огледа от глава до пети с проблясащо в очите ѝ раздражение. После застана пред него с ръце на хълбоците. Тави примигна и отвърна на погледа ѝ. — Пораснал си — рече обвинително тя. — Станал си по-висок.

— Минаха две години — отбеляза Тави.

Кайтай презрително изсумтя. Под наметалото тя носеше мъжка туника от тъмна скъпа коприна, украсена с ръчна бродерия, плътни легионерски панталони и обувки от фина кожа, които сигурно струваха цяло състояние. Маратската девойка също се беше променила и макар да беше само малко по-висока от преди, някои части от тялото ѝ бяха станали доста по-привлекателни и Тави се опитваше да не зяпа бледата кожа, подаваща се изпод туниката. На бузата ѝ се забелязваше червенееща следа от удара в стената. Подобен белег, макар и по-тънък, имаше на гърлото ѝ, където се беше впило ласото на Тави.

Дори да чувстваше някаква болка, тя не я показваше. Кайтай изгледа Тави с умните си предизвикателни очи и каза:

— Дорога каза, че ще постъпиш така с мен.

— Как? — попита изумено Тави.

— Ще пораснеш — отвърна Кайтай и отново го огледа от глава до пети, като очевидно изобщо не се притесняваше от това. — Че ще станеш по-силен.

— Аха — рече Тави. — Виновен ли съм?

Тя го погледна намръщено, след което се озърна и видя ножа си. Вдигна го и Тави успя да забележи, че острието му е инкрустирано със злато и сребро, а дръжката му е украсена с кехлибар и аметисти. Оръжието струваше сигурно повече от скромната годишна стипендия, която му бе отпуснал Гай. На шията ѝ, на китките и на едното ѝ ухо блестяха други украшения и Тави мрачно изчисли, че ако бъде заловена от градските власти, стойността на предметите, които беше откраднала, щеше да е достатъчна да ѝ спечели екзекуция.

— Кайтай — рече той, — какво правиш тук?

— Умирам от глад — сопна му се тя и посочи смачкания хляб с върха на обувката си. — Благодарение на теб, алеранецо.

Тави поклати глава.

— А какво правеше преди това?

— *Не* умирах от глад — отвърна тя и изсумтя.

— Проклети врани, Кайтай! Защо си дошла тук?

Преди да отговори, тя присви устни.

— Стоя на стража.

— Какво?

— Наблюдавам — отсече тя. — Ти нищо ли не знаеш?

— Започвам да си мисля, че не знам — отвърна Тави. — Какво наблюдаваш?

Кайтай завъртя очи, показвайки раздражението и презрението си.

— Какъв глупак. — Тя присви очи. — А ти какво правеше на този покрив? Защо ме нападна?

— Не знаех, че си ти — отвърна Тави. — Опитвах се да хвана един крадец, наречен Черния котарак. И мисля, че успях.

Очите на маратката се присвиха още повече.

— Единственият понякога дарява сполука дори на идиотите, алеранецо. — Тя скръсти ръце. — Добре, намери ме. Какво искаш?

Тави замислено прехапа устната си. За Кайтай пребиваването в Алера беше много опасно, особено пък в столицата. Хората се отнасяха враждебно към маратите. Когато те бяха разбили легиона на Принцепс Гай Септимус в Първата калдеронска битка, Алера се бе напълнила с вдовици и сираци. И тъй като Кралският легион набираще

бойците си в Алера Империя, хиляди, дори десетки хиляди жители на града се бяха изпълнили с омраза към маратите.

Заради атлетичното си телосложение, бледа кожа и коса — и най-вече заради бадемовите ѝ очи — Кайтай веднага щеше да бъде разпозната като варварка от Изтока. И като се имаше предвид всичко, което беше откраднала (както и унижението, на което бе подложила Градския легион, който така и не бе успял да я залови), тя нямаше да доживее да види затвора или да бъде изправена пред съда. Разярената тълпа щеше да се разправи с нея още на място, а Градският легион щеше да си затвори очите и да се престори, че не е видял нищо.

Стомахът на Тави закурка от глад и той въздъхна.

— Първо — рече той — ще отида да донеса храна и за двама ни. Ще ме почакаш ли тук?

Кайтай повдигна вежди.

— Нима смяташ, че не мога сама да си открадна храна?

— Няма да я крада — рече Тави. — Приеми го като извинение за съсипания самун.

Кайтай се намръщи за миг, после кимна предпазливо и каза:

— Много добре.

Парите му стигнаха, за да купи две големи пилешки кълки, един самун хляб и една гарафа с ябълков сайдер. Отнесе ги в тъмната уличка, където Кайтай търпеливо го чакаше. Тави ѝ подаде едната кълка, разчупи хляба на две и ѝ даде да си избере половината. След това се облегна на стената и сериозно се захвана с храната.

Очевидно Кайтай бе също толкова изгладняла и двамата унищожиха месото и хляба за нула време. Тави отпи няколко глътки от гарафата и подаде останалото на Кайтай.

Маратската девойка утоли жаждата си, избърса устата си с ръкав, обърна се към Тави и екзотичните ѝ очи заблестяха. Тя остави празната гарафа на земята и без да сваля очи от него, започна да облизва мазнината и трохите от пръстите си. Тави намери това за очарователно и не свали очите си от нея.

Накрая на устните ѝ заигра усмивка.

— И така, алеранецо — каза тя. — Искаш ли нещо?

Тави примигна и се закашля, отмествайки погледа си от нея, преди да успее отново да се изчерви. Той си напомни какъв е залогът. Сега не можеше да си позволи да отвлича вниманието си, тъй като това

можеше да струва живота на много хора. Ужасяващата тежест на отговорността прогони мислите за пръстите и устните на Кайтай и ги замени с мъчителна тревога.

— Всъщност да — каза той. — Имам нужда от помощта ти.

Игривата усмивка на Кайтай изчезна и тя впери поглед в него с любопитно, дори загрижено изражение на лицето.

— По какъв начин?

— Да проникнеш в една сграда — каза той. — Трябва да ме научиш как си успяла да заобиколиш всички предпазни мерки в сградите, които си обрала.

Кайтай се намръщи.

— И защо?

— В една тъмнична кула има затворен човек. Трябва да го измъкна от Сивата кула, без да задействам капаните и без никой да ни види. А, и трябва да го направим така, че поне четвърт час никой да не разбере, че е изчезнал.

Кайтай попита само:

— Ще бъде ли опасно?

— Много — отвърна Тави. — Ако ни хванат, ще ни затворят или ще ни убият и двамата.

Кайтай кимна със замислено изражение на лицето.

— Значи, не трябва да ни хващат.

— Нито пък да се проваляме — каза Тави. — Кайтай, това е много важно. Не само за мен, а и за цяла Алера.

— Защо? — попита тя.

Тави свъси вежди.

— Нямаме много време за обяснения. Доколко си запозната с алеранската политика?

— Знам, че вие, хора, всичките сте луди — каза Кайтай.

Тави неволно се разсмя.

— Сега вече разбирам защо си мислиш така — каза той. — Имаш ли нужда от друга причина освен лудостта?

— Предпочитам нея — отвърна Кайтай.

Тави се замисли за миг и каза:

— Мъжът, който е затворен там, е мой приятел. Прибраха го за това, че се опита да ме защити.

Кайтай го изгледа за миг и кимна.

— Това ми стига — каза тя.
— Ще ми помогнеш ли?
— Да, алеранецо — отвърна тя. После го погледна със замислени
очи. — Ще ти помогна.
Той кимна сериозно.
— Благодаря ти.
Зъбите ѝ проблеснаха в тъмната уличка.
— Не ми благодари. Поне докато не намерим начин да се
промъкнем в онази кула.

ГЛАВА 31

Тави гледаше огромните празни пространства, които обграждаха Сивата кула, и сърцето му се свиваше от ужас.

Сравнително бързо разбра как да намери Сивата кула. Просто попита един градски легионер със зачервен нос и толкова силен алкохолен дъх, че бе достатъчна една искрица, за да пламне, като му обясни, че е на гости в града и би искал да я види. Легионерът се прояви като особено услужлив и веднага започна да му обяснява как да я намери. Говореше доста нечленоразделно, но Тави успя да го разбере. Двамата с Кайтай се промъкнаха през улиците на столицата, като се стараеха да избягват по-многолюдните празненства, като онези на улица „Занаятчийска“.

Сега двамата стояха върху един акведукт, който пренасяше водата от извора в планината край столицата до зелените поля и холтове, заобикалящи града. От акведукта излизаха дужина разклонения, които носеха чиста вода до резервоарите, разположени из целия град. От мястото, където стояха, пред Тави се откриваше гледка надолу към почти незабележимата кривина на акведукта, която минаваше над цели квартали. Величествените арки поддържаха каменното корито и непрекъснатото бълбукане на водата ги съпровождаше през целия път, докато двамата с Кайтай напредваха упорито. След само още неколкостотин ярда акведуктът преминаваше покрай щаба и казармите на Градския легион, а от другата му страна се издигаше Сивата кула.

Кайтай го погледна пред рамо, без да забавя ход. Въпреки вечерния вятър, тя вървеше с невероятна увереност по тесния, хлъзгав от водата път, минаващ по ръба на акведукта.

— Искаш ли да вървя по-бавно?

— Не — отвърна раздражено Тави. Той се съсредоточи върху крайната им цел, опитвайки се да не мисли колко би било лесно да се подхлъзне и да полети към унизителната си смърт. — Просто не спирай да вървиш.

Кайтай сви рамене. По устните ѝ заигра лека, самодоволна усмивка, тя се обърна с гръб към него и продължи да върви напред.

Когато се приближиха до кулата, Тави я огледа внимателно. Сградата имаше учудващо елементарна конструкция и не приличаше особено много на кула. Младежът си беше представял нещо наистина елегантно и мрачно, брулено от ветровете, потискащо и заплашително място, внушаващо на затворниците желанието сами да скочат от него в търсене на своята унизителна смърт. Вместо това сградата не се различаваше особено от намиращите се наблизо казарми. Беше по-висока, прозорците ѝ бяха много тесни и имаше много по-малко врати. Заобиколена беше от широка поляна, оградена с палисада. Забелязваха се стражи край портата на оградата и при входните врати на сградата, а неколцина други патрулираха покрай палисадата.

— Изглежда... добре — промърмори Тави. — Дори приятно.

— Няма приятни затвори — отвърна Кайтай.

Тя изведнъж се спря и Тави без малко не се блъсна в нея, което можеше да доведе до трагични последствия. Той с усилие възстанови равновесието си и я погледна мрачно, докато под акведукта, на който бяха застанали, преминаваше поредната група странстващи певци. Всеки от групата носеше свещ в ръка, както изискваха традициите на празника.

Кайтай ги наблюдаваше внимателно, докато минаваха под тях.

— Харесва ли ти музиката? — попита Тави.

— Вие всички пеете неправилно — каза Кайтай, изпращайки певците с любопитен и напрегнат поглед. — Не го правите както трябва.

— Какво искаш да кажеш?

Тя махна раздразнено с ръка.

— Моят народ пее песни, които му идват на устата. Понякога пее по няколко песни наведнъж. И всеки, който пее, преплита песните си с онези, които вече се пеят. Поне с три от тях, иначе не си заслужава трудът. А вие, алеранците, пеете само една. И я пеете по един и същи начин. — Тя поклати глава с объркано изражение на лицето. — Сигурно докато се упражнявате да ги пеете, умирате от скука.

Тави се ухили.

— Но не ти ли харесва крайният резултат?

Кайтай гледаше, докато групата не се изгуби от погледите им, и в гласа ѝ прозвуча тъга.

— Не пеете правилно.

Тя тръгна отново напред и Тави я последва, докато не се изравниха със Сивата кула. Младежът надникна от каменния акведукт. До утъпканата площадка, където тренираше Градският легион, имаше около петдесет фута. Наблизо се издигаше палисадата. Откъм планината подухваше свеж пролетен вятър, хладен и бърз, и Тави трябваше бързо да отстъпи назад, за да запази равновесие и да не падне. Вместо да гледа надолу, той насочи поглед към покрива на кулата.

— Сигурно е висока около петдесет фута — каза тихо той на Кайтай. — Дори ти няма да можеш да скочиш толкова.

— Вярно — отвърна Кайтай.

Тя отметна наметалото от ръцете си и отвори голямата тежка кожена торба, изработена от маратите. Измъкна от нея намотано въже — сиво, с металически отенък.

Тави я гледаше намръщено.

— Това да не е от въжетата, които правите от косите на ледените хора? — попита той.

— Да — отвърна тя.

После отново бръкна в торбата и извади три обикновени метални куки. Съедини ги чрез малки жлеbove и издатини и ги овърза с парче кожена корда така, че куките да стърчат настрани като големи стоманени пръсти около обща основа.

— Абордажната кука не е маратска изработка — каза Тави.

— Не е. Беше на един алерански крадец. Една нощ го гледах как ограбва една къща.

— И му я открадна?

Кайтай се усмихна, докато пръстите ѝ ловко завързваха възела.

— Единственият ни учи, че дадем ли нещо на другите, ще получим същото в замяна. — Усмивката ѝ разкри острите ѝ зъби, след което тя каза: — Клекни, алеранецо.

Тави се отпусна на едно коляно, а Кайтай завъртя куката над главата си все по-бързо и по-бързо, постепенно отпусвайки въжето. Всичко стана невероятно бързо. Четири завъртания, пет, после тя

метна куката и прикрепеното към нея въже към покрива на кулата. Металът леко иззвъня при удара в камъка.

Кайтай започна бавно да издърпва въжето към себе си. То внезапно се опъна и тя се облегна назад, като постепенно увеличаваше натиска.

— Бръкни — каза тя. — В торбата. Там има малък клин и чука.

Тави пхна ръка в торбата и ги намери. Клинтът имаше халка, прикрепена към тъпия му край, и Тави веднага се досети за предназначението ѝ. Той коленичи, стиснал клина и чука в ръце. Свали наметалото си и го сгъна няколко пъти, после допря внимателно клина към камъка на акведукта, приглушавайки с плата ударите на чука. Заби клина така, че да бъде леко наклонен в посоката, противоположна на онази, от която идваше въжето. Кайтай погледна към клина и кимна одобрително.

После му подаде края на въжето и Тави го прекара през халката. Кайтай продължаваше да дърпа, за да не се разхлаби куката, а той завърза изпънатото докрай въже.

Кайтай кимна рязко и бързо направи още един възел, който не му беше познат. Тя го използва, за да опъне още повече въжето, затегна го и кимна на Тави. Младежът бавно пусна въжето. То издаде слаб бръмчащ звук и се изпъна между акведукта и Кулата, проблясвайки като нишка от паяжина под светлината, излъчвана от хилядите фуриени лампи, които горяха по улиците на града.

— Така — рече той. — Ще преминем по въжето, за да избегнем земните и горските фурии, нали?

— Да — отвърна Кайтай.

— Значи, остават вятърните фурии на покрива — каза той. — И като че ли в единия край има гаргойл. Виждаш ли онези бучки ей там?

Кайтай се намръщи.

— Какво е това гаргойл?

— Земна фурия — обясни Тави. — Статуя, която има сетива и може да се движи. Не са много бързи, но са силни.

— Ще се опитат ли да ни наранят?

— Сигурно — отвърна тихо Тави. — Ще реагират на всяко движение по покрива.

— Значи, не трябва да докосваме покрива, така ли?

Тави кимна.

— Може и да се получи. Но не виждам как ще влезем вътре по друг начин, освен през онази врата на покрива. Долу навсякъде има пазачи.

— Дай ми наметалото — каза Кайтай.

Тави ѝ го подаде.

— Какво смяташ да направиш?

— Да се погрижа за вятърните фурии — отвърна Кайтай.

После свали своето наметало и накисна и двете във водата, която течеше в акведукта. От друга торба тя извади тежък дървен съд, пълен със сол и започна да я разсипва с пълни шепи по мокрите наметала.

Тави я наблюдаваше намръщено.

— Знам, че солта причинява болка на вятърните фурии — каза той. — Но смяташ ли, че наистина ще се получи?

Кайтай се спря за миг и го изгледа. После наведе поглед към бижутата и дрехите си и отново го погледна.

Той вдигна ръце.

— Добре де, добре. Щом казваш.

Миг по-късно тя се изправи и му подхвърли наметалото. Тави го улови във въздуха и се загърна с мократа осолена дреха. Кайтай направи същото.

— Готов ли си, алеранецо?

— За какво? — попита Тави. — Все още не знам как ще влезем, без да докосваме покрива.

Кайтай кимна към тесните прозорци на най-горния етаж.

— Аз ще вляза оттам. Изчакай да стигна дотам, преди да се спуснеш. Въжетото не е направено да издържа двама.

— По-добре ме пусни да мина пръв — каза Тави. — Аз съм по-тежък. Ако се скъса, по-добре да падна аз.

Кайтай се намръщи, но кимна. После махна с ръка към въжетото и каза:

— Отивай. Остави ми малко място, за да мога да работя, когато пристигна.

Тави кимна и погледна към тънкото въженце, което стигаше до Сивата кула. Той преглътна, чувствайки как ръцете му треперят, но се насили да се хване за въжетото. После леко се отпусна върху него с глава към Сивата кула и крака, кръстосани откъм акведукта. Вятърът духаше, въжетото се поклащаше, а Тави се молеше куката да издържи и

да не се изплъзне. Той започна да се издърпва напред към кулата колкото можеше по-внимателно и плавно. Погледна назад само веднъж и видя, че Кайтай го наблюдава. Очите ѝ проблясваха закачливо и тя прикриваше с ръка устата си, без всъщност да се опитва да скрие, че ѝ е забавно.

Тави се съсредоточи върху задачата си и продължи ритмично да мести ръцете и краката си. Той не бързаше и се придвижваше с подчертана предпазливост, докато не прекоси пропастта. Забеляза перваза под прозореца и внимателно спусна краката си върху него, за да си починат, и се увери, че може да издържи тежестта му. Накрая се прехвърли изцяло върху перваза и погледна обратно към Кайтай, придържайки се с една ръка за въжето.

Маратската девойка не започна да се придвижва внимателно като Тави — тя просто стъпи на въжето и тръгна по него, сякаш то бе широко и стабилно като тежка дървена греда. Сложила ръце на кръста, тя се движеше леко и уверено, поглеждайки с презрение смъртоносната пропаст под краката ѝ, и прекоси разстоянието за една трета от времето, което бе необходимо на Тави. Когато достигна края на въжето, тя просто подскочи, превъртя се във въздуха и кацна с лекота до Тави на перваза.

Той я зяпна. Тя го погледна и повдигна вежда.

— Да?

Тави поклати глава.

— Откъде си се научила на това?

— Ходенето по въже ли? — попита тя.

— Да. Беше... впечатляващо.

— Палешка игра. Играем я като деца. — Тя се ухили. — Когато бях по-малка, се справях по-добре. Можех да тичам по въжето. — Кайтай се обърна към прозореца и надникна през стъклото. — Коридор. Никого не виждам.

Тави също надникна.

— И аз — каза той. После извади кинжала от колана си и се опита да повдигне стъклото откъм ъгъла, но то бе вградено направо в камъка. — Ще трябва да го счупим — каза той на Кайтай.

Тя кимна рязко и извади от торбата руло от някакъв дебел плат. Разви го с едно движение на ръката, след което измъкна една малка бутилка и я отвори. Отля в шепата си малко от гъстата мазна течност и

я размаза върху стъклото. Разнесе се остра воня. Тя побърза да избърше течността от ръката си, после се намръщи и устните ѝ се размърдаха.

— Какво правиш? — попита Тави.

— Броя — отвърна тя. — Не ми пречи.

Минаха още минута-две, след което тя положи плата върху стъклото и го приглади така, че той веднага залепна. След като почака още малко, Кайтай извади ножа си и удари с дръжката му по стъклото.

Стъклото се счупи с хрущене. Кайтай го удари отново на още няколко места и бавно дръпна плата. Тави видя, че стъклото е залепнало здраво за него. След това момичето взе парцала, с който бе избърсало ръката си, и го притисна към стената до прозореца. Той се задържа.

Кайтай погледна към Тави, докато отчупваше няколкото парчета, към които парцалът не бе успял да прилепне, пусна ги долу, бързо се наведе и се шмугна през прозореца в Сивата кула.

Тави поклати глава и внимателно се добра до прозореца, без да изпуска възето от ръката си. Чувстваше се бавен и тромав в сравнение с маратската девойка, което леко го дразнеше. Също като него, Кайтай нямаше свои фурии, но той разбираше много добре, че тя не смята това за недостатък. И имаше всички основания за това — та нали през последните няколко месеца бе успяла да заобиколи всички призователски капани с помощта на ума и ловкостта си.

Тави се постара да запомни номера с лепилото и плата за по-нататък, прескочи през прозореца и приклепна до Кайтай.

Двамата се намираха в коридора. От едната му страна се намираше стената с прозорците, а от другата — поредица тежки дървени врати. Тави се приближи до най-близката и завъртя дръжката ѝ.

— Заключено е — докладва той шепнешком и бръкна с ръка в кесийката на колана си.

Измъкна оттам навито на руло парче кожа, в което бяха увити няколко малки инструмента.

— Какво правиш? — прошепна Кайтай.

— Отключвам — отвърна той.

Пъхна инструментите в ключалката, затвори очи и започна да проучва механизма. Миг по-късно стисна здраво инструментите,

завъртя ги и ключалката леко изщрака.

Тави отвори вратата на малка, оскъдно обзаведена спалня. В нея имаше само легло, стол, нощно гърне и голи каменни стени.

— Килия — промърмори той и затвори вратата.

Кайтай измъкна инструментите от ръката му, вторачи се в тях, след което погледна към него.

— Как? — попита тя.

— Научих се на разни такива неща — отвърна Тави. — После ще ти покажа. А ти как крадеше, щом не знаеш как да отключваш ключалките?

— Крада ключовете — отвърна Кайтай. — Естествено.

— Естествено — промърмори Тави. — Да вървим.

Двамата продължиха нататък по коридора и Тави проверяваше всяка врата. Стаите изглеждаха по един и същи начин — сиви, обикновени, празни.

— Трябва да е на този етаж — промърмори Тави, когато стигнаха до края на коридора. Там имаше врата. Тави я отвори и се озова пред спускащо се надолу стълбище, осветено от слаби фуриени лампи. Тук звуците отекваха надалече и Тави показа с жестове на Кайтай да не говори. Чак тогава заслиза по стълбището. Успя да направи само няколко крачки, когато отдолу се дочуха пеещи гласове: поредната фестивална песен. Тя обаче навяваше мисли по-скоро за пиянска сбирка, отколкото за репетиция.

Тави се ухили и леко ускори крачка. Ако пазачите вдигаха тази гюрултия, значи, той и Кайтай щяха да се придвижат по-лесно из кулата. Двамата стигнаха до следващия етаж и Тави отвори вратата на площадката. Отново се озоваха пред поредица дървени врати, също като на горния етаж. Решиха веднага да слязат на долния етаж, но Кайтай внезапно стисна рамото на Тави, предупреждавайки го за опасност.

Под тях се разнесе скърцането на отваряща се врата и мъжки гласове, които разговаряха. Тави замръзна. Стъпките на мъжете се отдалечиха в посоката, откъдето се разнасяше пеенето.

Тави изчака да утихнат напълно, преди да се спусне до края на стълбите. Той отвори вратата на поредната площадка и се озова в съвсем друго помещение.

Въпреки че всичко бе все така скромно обзаведено, целият етаж представляваше една огромна килия. Зад масивната решетка се виждаха огромна вана, няколко книжни рафта, обикновен диван и столове, където можеше да се седи и чете, както и маса за четирима и голямо легло. Прозорците също бяха преградени с решетки.

— Нали ти казах, че с мен всичко е наред — разнесе се глас изпод завивките. — Просто имах нужда от малко почивка.

— Макс — прошепна Тави.

Макс рязко седна в леглото си, все още с мокра коса, прилепнала към главата му, и ченето му увисна от изненада.

— *Тави?* Кои врани те доведоха тук? И защо си дошъл, враните да те изкълват?

— Дойдох да те измъкна — отвърна Тави.

Той се приближи до решетката, а междувременно Кайтай притвори вратата и остана да наблюдава стълбата. Младежът се зае с ключалката.

— Не се мъчи — каза Макс. — На масата до северната стена.

Тави се огледа, забеляза ключа и го грабна.

— Не са се загрижили особено за сигурността.

— Всички, които се оказват в тази килия, обикновено са тук по политически причини — каза Макс. — Решетките са просто за показност. — Той се намръщи. — Освен това тук призоваването не действа.

— Горкото то, няма му фуриите — каза Тави и пъкна ключа в ключалката. — Хайде. Обличай се и да вървим.

— Шегуваш се, нали?

— Не. Имаме нужда от теб, Макс.

— Тави — каза Макс. — Стига глупости. Не знам как си влязъл тук, но...

— Алеранецо — изсъска Кайтай. — Остава ни малко време преди зазоряване. — Тя се обърна към Тави и качулката се отдръпна от лицето ѝ. — Трябва да тръгваме, с него или сами.

— Кой е това? — попита Макс и примигна. — Тя е *марат*.

— Това е Кайтай. Кайтай, това е Макс.

— Тя е *марат* — изпъшка Макс.

Кайтай повдигна бледата си вежда и попита Тави:

— Той да не е слабоумен?

— Има дни, в които и аз си мисля така — отвърна Тави. Той влезе в килията и се приближи до Макс. — Хайде. Виж какво, не можем да позволим на онзи идиот Бренсис да хвърли в хаос цялата държава. Ще те измъкнем от тук. Ще се спуснем в подземията, ще излезем близо до двореца и ще те отведем при Килиан — никой нищо няма да разбере. Трябва да се захванеш за работа и да помогнеш на леля ми.

— Бягството от затвора е сериозно престъпление — заяви Макс. — За това може да ме обесят. Може да обесят и *теб* за това, че си ми помогнал. Велики фурии, Тави, на всичкото отгоре го правиш с помощта на *марат*!

— Не споменавай Кайтай пред Килиан и Майлс. Останалото ще го оправим — каза Тави.

— Как?

— Не знам. Все още. Но ще го оправим, Макс. Много хора ще пострадат, ако ситуацията излезе изпод контрол.

— Няма да стане — каза Макс. — Тави, ти може и да си успял да влезеш тук, но фуриите, които блокират изходите, са два пъти повече и по-силни. Ако усетят, че се каня да правя нещо, и...

Тави грабна едни широки ленени панталони и ги хвърли по главата на Макс.

— Обувай ги. Влязохме без помощта на никакви фурии. Ще излезем по същия начин.

Макс впери скептичен поглед в Тави.

— Как?

Кайтай изпръхтя отвратено.

— Всички тук си мислят, че нищо не може да стане без магия, алеранецо. Пак ще го повторя. Всички сте луди.

Тави се обърна към Макс и каза:

— Макс, тази вечер ти вече ми спаси живота веднъж. Но сега отново имам нужда от помощта ти. Кълна ти се, че щом семейството ми е в безопасност, ще направя всичко по силите си, за да се погрижа да не бъдеш наказан за това.

— Всичко по силите ти, а? — каза Макс.

— Знам. Не е много.

Известно време Макс гледа Тави, после свали краката си от леглото и нахлузи ленените панталони.

— Това ми е напълно достатъчно. — Когато стана, той изсъска недоволно и се олюля. — Извинявай. Излекувах ми раните, но все още съм доста схванат.

Тави натъпка възглавниците под одеялото така, че да създават впечатление за наличието на тяло в леглото, след което преметна ръката на Макс през рамото си, за да го подкрепи. С малко повече късмет пазачите щяха да оставят „Макс“ да поспи още няколко часа, преди да забележат, че затворникът вече не е в килията си. Двамата излязоха от килията, Тави заключи решетката подир себе си и остави ключа на мястото му.

— Тави — промърмори Макс, докато двамата започнаха да се изкачват по стълбището, следвани от Кайтай. — Никога не съм имал приятел, който да направи нещо такова за мен. Благодаря ти.

— Хе-хе — засмя се Тави. — Недей да ми благодариш, преди да си разбрал как смятаме да се измъкнем от тук.

ГЛАВА 32

— И после си тръгнахме по същия начин, както влязохме вътре, маестро, и ето ни тук. Никой не ни видя как се спускаме в подземията или влизаме тук, с изключение на пазача на стълбището.

Тави погледна към Килиан, опитвайки се да запази спокойно изражение на лицето си и най-вече твърд и спокоен тон.

Килиан седеше на стола до леглото на Гай и бавно барабанеше с пръсти по пръчката си.

— Да видим дали съм те разбрал правилно — каза старият учител. — Намерил си Сивата кула. Влязъл си през прозорец на седмия етаж с помощта на въже и абордажна кука, хвърлени от акведукта, прикрил си се от въздушните фурии чрез осолени наметала, а от земните — като не си докосвал земята. След това си претърсил етаж по етаж за Антилар, намерил си го и си го освободил, без да те видят.

— Да, маестро — каза Тави и смушка Макс в хълбока.

— Като че ли той не пропусна много — каза Макс. — Всъщност стаята, в която ме бяха затворили, беше по-добра от всички, в които съм живял досега.

— Хм — каза Килиан със сух глас. — Гай Секундус е направил тази килия, когато арестувал съпругата на лорд Родос преди осемстотин години. Тя била обвинена в измяна, но така и не се стигнало до съд и произнасяне на присъда. Първият лорд се ограничил до три разпита седмично в продължение на петнайсет години.

Макс се разсмя.

— Това е доста краен начин да си поддържаш любовница.

— Това позволило да бъде избегната гражданска война — отвърна Килиан. — Между другото, в архивите се споменава, че тя *наистина* е извършила предателство. Което прави историята или още по-объркана, или по-обяснима. Не съм сигурен кое от двете.

Тави въздъхна с облекчение. Килиан беше доволен — може би повече от доволен. Маестрото започваше да разказва случки от

историята само когато беше в добро настроение.

— Тави — каза Килиан, — любопитен съм кое те вдъхнови да използваш точно тези методи.

Тави стрелна с поглед Макс.

— Хм... Последният изпит, който ми дадохте, сър. Направих някои проучвания.

— И тези проучвания се оказаха толкова убедителни, че ти реши да заложиш съдбата на държавата върху тях? — попита меко Килиан. — Разбираш ли какви щяха да са последствията, ако те бяха заловили или убили?

— Ако постигнах успех, всичко щеше да е наред. Ако ме бяха арестували и Гай не се появи да ме подкрепи, това щеше да разкрие положението му. Ако ме бяха убили, нямаше да се налага да се явявам на годишния ми изпит по история при маестро Лар. — Той сви рамене. — Два положителни резултата от три не е зле, сър.

Килиан мрачно се засмя.

— Не, стига да не изгубиш. — Той поклати глава. — Не мога да повярвам колко безразсъдно си постъпил, академ. Но си успял да доведеш всичко до успешен край. По-нататък ще разбереш, че успехът и победите обикновено засенчват рисковете, които си поел, докато провалът само подчертава глупостта им.

— Да, сър — отвърна с уважение Тави.

Килиан рязко замахна с пръчката си и шибна момчето по хълбока. Кракът на Тави се подкоси и той се стовари тежко на пода, превит от болка.

— Ако още веднъж не се подчиниш на някоя моя заповед — каза Килиан с изключително тих глас, — ще те убия. — Слепият маестро бе вперил в Тави незрящите си очи. — Разбра ли ме?

Тави промърмори, че е разбрал, и стисна пламналия си от болка крак.

— Тук не си играем игрички, момче — продължи Килиан. — Затова искам да съм сигурен, че разбираш какви са последствията. Има ли нещо в думите ми, което да не ти е ясно?

— Всичко разбрах, маестро — каза Тави.

— Много добре. — Слепите очи се обърнаха към Макс. — Антилар, ти си идиот. Но се радвам, че се върна.

Макс попита предпазливо:

— И мен ли ще ударите?

— Разбира се, че не — каза Килиан. — Ти беше ранен. Но ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, ще те ударя, след като премине кризата.

— Няма да ме накара — отвърна Макс.

Килиан кимна.

— Ще можеш ли да изиграеш ролята?

— Да, сър — отвърна Макс и Тави си помисли, че гласът на приятеля му звучи много по-уверено, отколкото изглежда младежът. — Дайте ми няколко часа да си почина и ще съм готов за действие.

— Много добре — каза Килиан. — Опъни си едно походно легло. Не можем да ти позволим да се разхождаш по коридорите до стаята ти.

— Маестро? — обади се Тави. — След като Макс вече е тук...

Килиан въздъхна.

— Да, Тави. Ще издам заповеди за започването на мащабно издирване на холтър Исана. Това удовлетворява ли те?

— Напълно, сър.

— Отлично. Трябва да разнесеш няколко писма. След това искам да си починеш. Върни се след изпита ти по история.

— Да, сър — отвърна Тави.

После взе купчината писма и се отправи към вратата, опитвайки се да щади все още пулсиращия си крак.

Точно преди да излезе, Килиан каза:

— О, Тави?

— Сър?

— Кой друг влезе в Сивата кула заедно с теб?

Тави с усилие успя да потисне изненадата си и прилива на адреналин.

— Никой, сър. Защо питате?

Килиан кимна.

— Защото каза, че „сте влезли“ вътре. От което следва, че с теб е имало още някой.

— О. Просто ми се е изплъзнало от езика. Искях да кажа, че съм бил сам.

— Да — промърмори Килиан. — Сигурен съм в това.

Тави не отвърна нищо и старият маестро мълча цяла минута, обърнал към него слепите си очи.

След това Килиан се засмя, вдигна ръката си и каза с тих и съвсем невесел глас:

— Щом казваш. По-късно ще поговорим за това.

И го отпрати с едно махване на ръката си.

Тави излезе бързо от залата за медитиране и тръгна да разнася писмата. Преди да удари вторият сутрешен звънец, той бе успял да достави всички писма, с изключение на последното до посланик Варг в Черния коридор.

Посрещнаха го същите двама легионери, които стояха там и предишния ден. В изражението на лицата им имаше нещо странно и едва когато погледна към входа за канимското посолство, Тави разбра какво не е наред.

Стражите каними ги нямаше. Алераните стояха на предишните си места, но канимите бяха изчезнали. Тави кимна на легионерите, протегна ръка през решетката и пусна писмото в кошницата, която бе оставена там с тази цел. После се обърна към мъжете и попита:

— Къде е стражата?

— Нямаме представа — отвърна единият. — От сутринта не сме ги виждали.

— Странно — рече Тави.

— На мен ли го казваш — изръмжа пазачът. — Това място винаги си е било странно.

Тави кимна на мъжете и тръгна забързано обратно към Академията и стаята, която деляха двамата с Макс. Изведнъж почувства, че трепери, а от гърдите му се разнасят задъхани хрипове, макар да вървеше с нормална крачка.

Лея Исана беше изчезнала. Ако беше действал по-бързо или по-мъдро, или ако беше спал по-леко и беше чул пристигането на куриера с писмото ѝ, то почти сигурно тя нямаше да бъде отвлечена. Ако *наистина* беше отвлечена. Ако не беше отведена някъде, за да бъде убита.

Сълзи замъглиха погледа му и той леко залитна. В главата му вече нямаше мисли, които да го ангажират с нещо друго. Докато преследваше Кайтай, промъкваше се в Сивата кула, спасяваше Макс и лъжеше маестро Килиан, той се съсредоточаваше върху настоящата си

задача. А сега, когато бе временно освободен от задълженията си, всички чувства, които досега бе потискал надълбоко, изплуваха на повърхността, неизбежни като прилива.

Тави рязко отвори вратата на стаята си, затръшна я зад гърба си и се облегна на нея, вперил поглед в тавана. Сълзите не искаха да спират. Би трябвало да може да се контролира, но не успяваше. Може би беше просто твърде изморен.

В следващия миг той усети движение в тъмната стая и Кайтай тихо го попита:

— Алеранецо? Зле ли ти е?

Тави избърса сълзите си с ръкав и погледна маратската девойка, която стоеше пред него с озадачено лице.

— Аз... притеснявам се.

— За какво?

Той стисна ръцете си върху корема.

— Не мога да ти кажа.

Бледите вежди на Кайтай се стрелнаха нагоре.

— Защо не?

— За безопасност.

Тя го погледна неразбиращо.

— Опасни тайни — поясни той. — Ако враговете на Гай ги научат, много хора ще бъдат наранени или убити.

— Аха — рече Кайтай. — Но аз не съм враг на Гай. Значи, можеш да ми кажеш.

— Не, Кайтай — започна Тави. — Ти не разбираш. Това...

Той примигна, обмисляйки думите си. Кайтай очевидно не представляваше заплаха за Гай. Всъщност от всички хора в Алера Империя тя сигурно бе единственият човек (освен самия Тави), за когото можеше да е сигурен, че не е враг на Короната. Кайтай нямаше никакви политически интереси, не беше заложила властта или авторитета си, нямаше конфликт на интереси. Тук тя беше чужденка и точно заради това нито една политическа фракция не можеше да ѝ окаже влияние.

А той отчаяно искаше да поговори с някого. Дори само за да успокои свитата на кълбо змия, която се беше настанила в стомаха му.

— Ако ти разкажа всичко — каза той, — обещава ли да не говориш за това с никого, освен с мен?

Кайтай леко се намръщи, очите ѝ придобиха напрегнато изражение и тя кимна.

— Много добре.

Тави си пое дълбоко дъх. След това плъзна гърба си по вратата и леко се отпусна на земята. Кайтай седна с кръстосани крака пред него и на лицето ѝ се изписа смесица от любопитство, загриженост и недоумение.

Тави ѝ разказа какво му се беше случило през последните няколко дни. Тя търпеливо го изслуша, като го прекъсваше само за да го попита за някои думи или хора, които не познаваше.

— А сега — завърши Тави — леля Исана е в опасност. Може би вече е твърде късно да ѝ помогна. И най-лошото е, че съм почти сигурен, че тя е искала да се срещне с Първия лорд, защото в Калдерон става нещо.

— Ти имаш приятели там — каза тихо Кайтай. — И семейство.

Тави кимна.

— Но не знам какво да правя. И това ме притеснява.

Китай подпря брадичката си с ръка и леко намръщена, погледна изучаващо лицето му.

— Защо?

— Защото се тревожа, че има нещо, което пропускам — отвърна той. — Че мога да направя още нещо, с което да помогна. А ако има някакъв начин да разреши този проблем, но просто не съм достатъчно умен, че да се сетя за него?

— Ами ако от небето падне камък и те убие на място, алеранецо? — попита Кайтай.

Тави примигна изненадано.

— Това пък какво би трябвало да означава?

— Не всички неща се намират под твой контрол. Тревогите няма да променят нищо.

Тави се намръщи и наведе глава.

— Може би — каза той. — Може би.

— Алеранецо?

— Да?

Кайтай замислено прехапа долната си устна.

— Казваш, че това същество, Варг, се държи странно?

— Така изглежда — отвърна Тави.

— Възможно ли е да го прави, защото е замесен в онова, което се случва с твоя вожд?

Тави се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

Кайтай сви рамене.

— От това, което ми разказа, излиза, че Варг е онзи, чийто стомах не отговаря на ръцете му.

Тави примигна.

— Какво?

Тя се намръщи.

— Това е поговорка на племето на Конете. Не може да се преведе добре. Означава, че Варг няма причина да се държи по този начин. Трябва да си зададеш въпроса защо го прави?

Тави се намръщи и се замисли.

— Може би защото има причина. Може би ние просто не можем да я разберем.

— Тогава каква трябва да е тя? — попита Кайтай.

— Не знам — отвърна Тави. — А ти?

— Не — отвърна спокойно момичето. — Може би трябва да попиташ Варг.

— Той не е от ония, с които може да се води дружески разговор — отбеляза Тави.

— Тогава го наблюдавай. Действията му ще го издадат.

Тави въздъхна.

— Трябва да поговоря с маестро Килиан за това. Според мен той няма да ми позволи да следя Варг. А и честно казано, не ме е грижа за това.

— А за леля ти? — каза Кайтай.

Леля Исана. Изведнъж го заболя цялото тяло и тревогата отново заплашваше да го завладее целия. Чувстваше се толкова безпомощен, а през целия си живот беше мразил това усещане. Гърлото му отново се сви и той затвори очи.

— Просто искам да бъде в безопасност. Искам да й помогна. Това е всичко.

Той наведе глава.

Кайтай леко се раздвижи. Тя пропълзя до него и седна с гръб към вратата. После мълчаливо се притисна до рамото му и Тави усети

топлината и подкрепата ѝ.

— Аз изгубих майка си — каза след известно време тя. — Не пожелавам тази болка на никого, алеранецо. Знам, че Исана ти е като майка.

— Да, така е.

— Ти спаси живота на баща ми. Все още съм ти задължена за това. Ще ти помогна, доколкото мога.

Тави леко се притисна към нея, неспособен да изрази с думи благодарността си. След миг усети докосването на пръстите ѝ по лицето си. Той отвори очи и забеляза лицето ѝ съвсем близко до своето. Младежът застина, не можеше да се помръдне.

Маратската девойка прокара пръсти по бузата и брадичката му и прибра падналия тъмен кичур коса зад ухото му.

— Реших, че не ми харесва да те боли — каза тихо тя, без да отмества поглед от неговия. — Ти си изморен, алеранецо. И без това имаш достатъчно врагове, за да се нараняваш и сам заради неща, които не би могъл да предотвратиш. Трябва да си починеш, докато все още имаш възможност.

— Твърде изморен съм, за да заспя — каза Тави.

Тя го погледна и въздъхна.

— Луди. Всичките сте луди.

Тави се опита да се усмихне.

— Дори и аз?

— Особено ти, алеранецо.

Тя му се усмихна в отговор и сияещите ѝ очи проблеснаха съвсем близо.

Тави почувства как леко се отпуска и се наведе към Кайтай, наслаждавайки се на топлото ѝ присъствие.

— Кайтай — рече той, — защо си тук?

Тя помълча за миг, преди да отговори:

— Дойдох да те предупредя.

— Да ме предупредиш?

Тя кимна.

— Съществува от Долината на тишината. Онова, което събудихме по време на Изпитанието. Спомняш ли си?

Тави потрепери.

— Да.

— Оцеляло е — каза тя. — *Кроачът* загина. Пазителите измряха. Но то напусна долината. Намерило е раницата ти. Познава миризмата ти.

Тави потрепери.

— Дошло е насам — каза тихо Кайтай. — Изгубих следата му в една буря, два дни преди да пристигна тук. Но през цялото време то се е движило право към теб. Месеци наред го търсих, но то не се появи.

Тави се замисли за миг и каза:

— Нещо такова едва ли ще остане незабелязано в столицата. Ужасяваща гигантска буболечка, която изпъква пред всички.

— Може то също да е умряло — каза Кайтай. — Също като пазителите.

Тави се почеса по брадичката.

— Но Черния котарак краде от месеци — каза той. — Ти си тук от месеци. Щом си дошла само за да ме предупредиш, можеше да го направиш и да си отидеш. Което означава, че има и друга причина да останеш тук.

Нещо проблесна в дълбоките ѝ зелени очи.

— Нали ти казах. Тук съм да наблюдавам. — Тя наблегна върху последната дума. — За да науча повече за народа ти.

— Защо? — попита Тави.

— Такъв е обичаят на народа ни — отвърна Кайтай. — След като се разбере какво...

Гласът ѝ заглъхна и тя отмести погледа си настрана.

Тави се намръщи. Нещо му подсказваше, че не трябва да настоява за отговор, ако не иска да я отблъсне. Искаше му се просто да поседи там, близо до нея и да разговарят.

— И какво научи? — попита той вместо това.

Тя отново го погледна и когато очите им се срещнаха, Тави потрепери.

— Много неща — отвърна спокойно Кайтай. — Че това е място за обучение, където се научават много малко полезни неща. Че ти, който си смел и умен, си презиран от повечето от своите, защото нямаш магия.

— Това не е точно магия — нареди се да ѝ обясни Тави.

Без да променя изражението на лицето си, Кайтай притисна показалеца си върху устните му и продължи, сякаш той не беше казал

нищо.

— Видях как защитаваш другите, макар те да те смятат за по-слаб. Видях много малко свестни хора, като момчето, което взехме от кулата. — Тя спря за миг да помисли. — Видях жени да продават удоволствие за монети, с които да изхранят децата си, и други, които правят същото, за да забравят за децата си и да се правят на глупачки с вино и прахчета. Видях мъже, които работят от ранна утрин до късна вечер, да се прибират при жените си, които се отнасят към тях с пълно пренебрежение. Видях мъже да бият и използват онези, които трябва да защитават, дори собствените си деца. Видях как някои от вас превръщат своите в роби. Виждала съм и как се бият за свободата си. Виждала съм как хората на закона го погазват и как хора, които го ненавиждат, вършат добрини. Видях благородни защитници и садистични лечители, създатели на красота, които са обругавани, докато се кланят пред разрушителите. — Кайтай поклати бавно глава. — Твоят народ, алеранецо, е най-злобният и най-добрият, най-дивият и най-благородният, най-предателският и най-лоялният, най-ужасяващият и най-очарователният, който съм виждала някога. — Пръстите ѝ отново докоснаха бузата му. — А ти си най-уникалният сред тях.

Тави седеше мълчаливо. Накрая каза:

— Нищо чудно, че ни смяташ за луди.

— Мисля, че народът ти може да бъде велик — каза тихо тя. — Наистина достоен. Единственият ще ви гледа отгоре с гордост. Това ви е вродено. Но във вас има и твърде много жажда за власт. Предателство. Фалшиви маски. И умишлени грешки.

Тави се намръщи леко:

— Умишлени грешки.

Кайтай кимна:

— Когато някой казва нещо, което не е така. Говорещият греши, но сякаш го е направил нарочно.

Тави се замисли върху думите ѝ и изведнъж ги проумя.

— Имаш предвид лъжите.

Кайтай примигна объркано.

— Какво лежи? Къде лежи?^[1]

— Не, не — поправи я Тави. — Това е друга дума. *Лъжи*. Когато умишлено казваш нещо, което не е истина, но искаш другите да си

мислят, че е.

— „Лежи“ означава да... се отпуснеш някъде. За да поспиш. Понякога се използва за чифтосване.

— Освен това означава да казваш нещо, което не е точно така — рече Тави.

Кайтай примигна.

— Защо използвате една и съща дума за различни неща? Това е смешно.

— Имаме много такива думи — каза Тави. — Те означават повече от едно нещо.

— Това е глупаво — рече Кайтай. — На хората и без това им е трудно да се разбират един друг, а вие усложнявате още повече нещата с думите, които означават повече от едно нещо.

— Така е — отвърна тихо Тави. — Вместо това я наричай „неистина“. Мисля, че всеки алеранец ще те разбере.

— Искаш да кажеш, че всички алеранци го правят? — попита Кайтай. — Да говорят онова, което не е истина? Да говорят неистини?

— Повечето.

Кайтай изпръхтя отвратно.

— Сълзи в очите на Единствения, *защо*? Нима светът и без това не е достатъчно опасен?

— Твоите хора не казват ли лъ... ъъ, неистини? — попита Тави.

— Че защо да го правим?

— Ами понякога алеранците казват неистини, за да не наранят чувствата на другите.

Кайтай поклати глава.

— Като кажеш, че нещо не е така, няма да го накараш *да стане* не така.

Тави се усмихна леко.

— Вярно е. Предполагам, че се надяваме, че ще стане.

Кайтай присви очи.

— Значи, твоите хора казват неистини дори на себе си. — Тя поклати глава. — Лудост.

Момичето леко потърка с пръсти ухото си.

— Кайтай — каза съвсем тихо Тави. — Помниш ли, когато се катерехме нагоре по въжето в Долината на тишината?

Тя потрепери, без да отмества очи от неговите, и кимна.

— Тогава нещо се случи между нас, нали? — Тави не осъзнаваше, че е протегнал ръка към лицето на Кайтай, докато не усети топлата ѝ гладка кожа под пръстите си. — Погледът ти се промени. Това означава нещо за теб.

Тя стоеше умълчана пред него, а после, за голяма негова изненада, очите ѝ се напълниха със сълзи. Устните ѝ потръпнаха, но тя не каза нищо, а просто кимна бавно.

— Какво се случи? — попита нежно той.

Тя преглътна и поклати глава. Следвайки интуицията си, Тави каза:

— Това си имала предвид, когато каза, че си дошла да наблюдаваш. Ако е бил гаргант, ти ще наблюдаваш гаргантите. Ако е бил кон, си щяла да наблюдаваш конете.

От големите ѝ зелени очи покапаха сълзи, но дишането ѝ остана спокойно и тя не отмести погледа си встрани.

Тави погали нежно светлата ѝ коса. Тя бе невероятно фина и мека.

— Племената на народа ти. Стадомор, вълк, кон, гаргант. Те... се сливат с тях по някакъв начин.

— Да, алеранецо — отвърна тихо тя. — Нашите *чала*. Нашите тотеми.

— Тогава... значи, аз съм твоят *чала*.

Тя силно потрепери и от устните ѝ се отрони тих звук. После главата ѝ полегна на гърдите му. Тави я прегърна през раменете и я притисна към себе си. Непознатото усещане леко го изненада. Досега не бе прегръщал така момиче. Тя беше топла и мека, а ароматът на косата и кожата ѝ го замаиваше. Той почувства как пулсът и дишането му се ускоряват, а тялото му реагира на близостта ѝ. Но под всичко това се появи още едно, съвсем различно ниво на усещания. Неясно защо му се струваше, че е абсолютно *правилно* да я усеща до себе си, сгушена под ръката му. Той леко я притисна и тя се премести поплътено до него, потрепервайки от беззвучния си плач.

Тави понечи да заговори, но нещо го възпря. Вместо това той продължи да мълчи и да я прегръща.

— Исках кон, алеранецо — прошепна тя с пресекалив глас. — Бях планирала всичко. Щях да яздя със сестрата на майка ми Хашат. Да препускам към хоризонта без особена причина, просто за да видя

какво има там. Щях да се надпреварвам с ветровете и да предизвиквам гръмотевиците на летните бури с тропота на копитата на препускащото ми през равнините племе.

Тави чакаше. После намери ръката ѝ, пръстите им се преплетоха и той отново почувства, че всичко това е *правилно*.

— След това се появи ти — каза тихо тя. — Предизвика Скагара пред всичките ми хора в *хортото*. Осмели се да влезеш в Долината на тишината. Победи ме в Изпитанието. Върна се за мен, рискувайки собствения си живот, макар че можеше да ме оставиш да умра. И имаше такива красиви очи. — Тя повдигна обляното си в сълзи лице и очите ѝ отново потърсиха неговите. — Не съм искала това да се случи. Не съм го избирала.

Тави не отместваше поглед от нея. Вената на шията ѝ пулсираше в ритъма на сърцето му. Те вдишваха и издишваха едновременно.

— И сега ти си тук — каза тихо той. — Опитваш се да научиш повече за мен. Всичко ти е толкова непознато.

Тя бавно кимна.

— Това не се е случвало с никой от народа ми — прошепна тя. — Никога.

Изведнъж Тави разбра болката ѝ, съмненията в сърцето ѝ и страха.

— Ти нямаш племе — каза тихо той. — Нямаш свои хора.

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи, но гласът ѝ остана тих и равномерен.

— Сама съм.

Тави я гледаше в очите и усещаше страданието ѝ под маската на спокойствието. Момичето продължаваше да трепери, а мислите и чувствата му се сменяха толкова бързо, че той не успяваше да обмисли нищо. Но младежът знаеше, че Кайтай е смела, красива и умна и че присъствието ѝ при него е нещо невероятно *добро*. Осъзна, че не му харесва да я гледа как страда.

Той се наведе напред и притисна дланта си към бузата ѝ. И двамата трепереха и той не смееше да помръдне, за да не разруши очарованието на този треперещ момент. За съвсем кратко време, той не знаеше точно колко, на света не съществуваше нищо друго, освен тях двамата, бездънната дълбина на зелените ѝ очи, гладкостта на кожата

й, която пареше под пръстите му, собствените й горещи пръсти, които галеха лицето и шията му и се заравяха в косата му.

Мина време. Не го интересуваше колко. Очите й бяха превърнали времето в нещо незначително, което се подчиняваше на нуждите им, а не обратното. И този момент продължи дотогава, докато не настъпи краят му, и едва тогава времето възобнови своя ход.

Той погледна в очите на Кайтай и каза тихо, но уверено и твърдо:
— Ти *не* си сама.

[1] На английски думите „лъжи“ и „лежи“ се пишат и произнасят по един и същи начин. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33

Амара гледаше към пещерата на разбойниците през увеличаващото образите поле от сгъстен въздух, което Сирус беше създавала между дланите ѝ.

— Прав беше — промърмори тя на Бърнард. После му кимна и протегна ръцете си напред, за да може той да се наведе и да надникне през рамото ѝ. — Ето там, виждаш ли? Разпростряло се е пред входа на пещерата. Това ли е *кроачът*?

В радиус двеста ярда около пещерата, земята беше покрита с някаква гъста, като че ли лепкава субстанция, която проблясваше влажно под лъчите на залязващото слънце. Тя беше покрила гъстия храсталак пред входа на пещерата, превръщайки го в полупрозрачна сфера с размера на малка къща. Растящите наоколо вечнозелени дървета също бяха покрити с веществото, недокоснати бяха само най-горните клони. Като цяло се създаваше усещането, че целият склон е осеян с гнойни пъпки, особено на фона на древната планина Гарадос, която се издигаше над пещерата.

— Да, същото го имаше и във Восъчната гора — рече тихо Бърнард. — Тази пещера винаги ни е създавала проблеми. Тук се криеха разбойниците, защото се намира достатъчно близо до Гарадос и никой от местните не се осмеляваше да се приближи до нея.

— Планината е опасна? — попита Амара.

— Не харесва хората — отвърна Бърнард. — Накарах Брут да смекчава звука от стъпките ни, за да не ни усети старата скала. Планината няма да ни създава никакви проблеми, стига да не се приближаваме твърде много.

Амара кимна и възкликна:

— Ето, виждаш ли там? Нещо помръдна.

Бърнард погледна между изпънатите ѝ ръце.

— Восъчни паяци — докладва той и преглътна. — Много. Пълзят по ръба на *кроача*.

Разнесоха се тежките стъпки на Дорога и той се спря до тях.

— Хнг — изсумтя той. — Разстилат *кроача*. Като масло. Той се разпростира от само себе си, но според мен те се опитват да го накарат да расте по-бързо.

— И защо им е да го правят? — промърмори Амара.

Дорога сви рамене.

— Това им е работата. Ако не им попречим, кроачът ще се разпростре навсякъде.

Амара усети ледени тръпки по гърба си.

— Няма да го направят — каза Бърнард. — Не се вижда никой от хората ни, независимо дали *взети*, или не. Не виждам никой и от техните воини.

— Там са — рече Дорога с уверен глас. — Заравят се в *кроача*, така не можете да ги видите. Сливат се с него.

Бърнард постави ръка на рамото на Амара и се изправи с въздишка.

— Смятам да продължим с плана ни — каза ѝ той. — Ще изчакаме да се стъмни и ще ги ударим. Ще се приближим, за да се убедим, че вордите са тук, и ще ги довършим. Графиньо?

Амара освободи Сирус и свали ръцете си.

— Не можем просто да стоим и да чакаме да ни нападнат — каза тя. После погледна към Бърнард. — Това са твоите земи, графе. Подкрепям всяко твое решение.

— Че какво има да се решава? — попита Дорога. — Проста работа. Убиваме ги. Или умираме.

Бърнард оголи зъби.

— Предпочитам да бъда ловец вместо плячка — рече той. — Дорога, ще отида да обиколя пещерата. Ще се опитам да разбера дали не са скрили някоя изненада вътре. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Защо не? — отвърна Дорога. — Уокър се храни. По-добре това, отколкото да обикалям наоколо и да го гледам как изравя корени.

— Графиньо — каза Бърнард, — ако нямаш нищо против, бих искал да огледаш пещерата от въздуха, докато слънцето не е залязло още.

— Разбира се — отвърна тя.

— Три часа — каза Бърнард. — Ще кажа на Джиралди да бъде готов да ги нападне след три часа, точно след като се стъмни напълно.

Ако не намерим никакви изненади, ще пренесем битката на тяхна територия.

Амара си пое дълбоко въздух и бавно го издиша. После се изправи с пресилено спокойствие и самоувереност, каквито всъщност не изпитваше, и призова Сирус да я издигне във въздуха. Все още не се беше съвзела съвсем от предишната битка, но щеше да издържи един кратък полет над предполагаемото бойно поле. Щеше да ѝ отнеме само няколко минути. А след като се върнеше, часовете до началото на сражението щяха да се точат цяла вечност.

Щом Амара се върна от краткия си безрезултатен полет над гнездото на вордите, тя приседна до едно дърво, за да отдъхне, облягайки се на ствола му. Когато се събуди, установи, че лежи на една страна, а сгънатият плащ на Бърнард е подпъхнат под главата ѝ вместо възглавница. Разпозна миризмата му, без да отваря очи, и остана да лежи така още няколко секунди, без да помръдва. Но около нея сновяха ветераните на Джиралди и дрънчаха с оръжия и брони, докато се подготвяха за битката. Не се чуваха никакви разговори, освен кратките фрази, които си разменяха, докато проверяваха екипировката и пристегнатите брони.

Амара бавно седна, след което се изправи на крака. Протегна се и потрепна. Ризницата не беше правена специално за нея и макар да ѝ бе сравнително по мярка, мускулите ѝ не бяха свикнали с тежестта на бронята и реагираха болезнено на повторния ѝ опит да ги раздвижи. Тя се огледа за мъжа, който се намиреше най-близо до гнездото на вордите, и отиде при него.

— Графиньо — избоботи Бърнард.

На небето се беше появил полумесецът, засенчван от време на време от облаци, и в тъмнината Амара почти не успяваше да види профила на Бърнард, докато той се взираше в гнездото на вордите. Само очите му проблясваха, упорити и немигащи.

През нощта гнездото на вордите изглеждаше зловещо и красиво. *Кроачът* изпускаше зелена светлина, слабо призрачно сияние, около което се движеха призрачни сенки. Зелената светлина пулсираше бавно, като гигантско сърце, и караше сенките да се променят и да се нагъват в бавни вълни около нея.

— Красиво е — каза тихо Амара.

— Да — отвърна той. — Докато не се сетиш какво означава всичко това. Искам да го унищожа.

— Абсолютно — каза тихо тя. Отиде до него и се загледа в гнездото. Потръпна и се обърна към Бърнард. — Благодаря ти — каза тя и му подаде сгънатата пелерина.

Бърнард се обърна към нея, за да я вземе, и тя усети усмивката в гласа му.

— За теб винаги. — Той наметна пелерината и я закопча, оставяйки лявата си ръка свободна за стрелбата с лък. — Или пък не — продължи замислено той. — Ти си променила мнението си. За нас.

Амара внезапно застина на мястото си, доволна, че тъмнината скрива лицето ѝ. Би могла да овладее гласа си. Би могла да го излъже в мрака. Но нямаше да може да повтори тези думи, докато го гледаше в очите.

— И двамата имаме дълг пред държавата — каза тихо тя. — Прекарах чумата като дете.

Бърнард мълча доста дълго време. След това каза:

— Не знаех.

— Сега разбираш ли защо трябва да е така? — попита тя.

Отговори ѝ само тишината.

— Никога няма да мога да ти родя деца, Бърнард — каза тя. — Това трябва да е достатъчно, за да те накара да си потърсиш друга жена, такъв е законът. Иначе ще изгубиш правото си на гражданство.

— И без това не съм го искал — отвърна Бърнард. — Заради теб съм готов да се откажа от него.

— Бърнард — каза тя с нескрита тъга, — сред гражданите ни има толкова малко достойни хора. Особено сред аристокрацията. Държавата се нуждае от теб.

— Враните да я изкълват държавата — каза Бърнард. — И преди живеех като свободен човек. Пак може да бъде така.

Амара си пое дълбоко дъх и каза много нежно:

— Аз също съм се клела, Бърнард. И все още вярвам в клетвата ми. Не мога да се отметна от нея. Ще остана вярна на Короната и ще изпълнявам дълга си докрай. Няма да поемам допълнителни задължения, които да влязат в конфликт с нея.

— Ти смяташ, че аз съм в конфликт с Короната? — попита тихо Бърнард.

— Мисля, че заслужаваш истинска съпруга — отвърна Амара. — Която да бъде майка на децата ти. Която да остане до теб при всякакви обстоятелства. — Тя преглътна. — Аз не мога да бъда тази жена. Не и докато съм се заклела пред Гай.

Двамата останаха смълчани известно време. После Бърнард поклати глава.

— Графиньо, възнамерявам да се боря с теб по този въпрос. С нокти и зъби. Всъщност смятам да се оженя за теб, преди да е свършила годината. Но засега и двамата имаме по-належащи дела и е време да се съсредоточим върху тях.

— Но...

— Искам да отидеш при Джиралди и да провериш дали всеки мъж носи лампата си — нареди Бърнард. — А след това да заемеш позиция до Дорога.

— Бърнард — каза Амара.

— Графиньо — прекъсна я той, — това са моите земи. Тези хора са под мое командване. Ако не си готова да се сражаваш рамо до рамо с тях, разрешавам ти да ни напуснеш. Но ако си решила да останеш, очаквам от теб пълно подчинение. Ясен ли съм?

— Напълно, Ваше Превъзходителство — отвърна Амара.

Тя самата не знаеше дали е ядосана, или развеселена от тона му, но чувствата ѝ не ѝ попречиха да реагира професионално. Тя сведе глава в кратък поклон, обърна се и тръгна към легионерите, за да потърси Джиралди. Убеди се, че всеки легионер носи по две фуриени лампи със себе си, и след това се отправи към края на колоната, откъдето се разнасяше острата миризма на Уокър, гаргантът на Дорога, която бе достатъчен ориентир.

— Амара — каза Дорога.

Той стоеше прав в мрака, облегнат отстрани на Уокър.

— Готов ли си? — попита го Амара.

— Ммм. Бързо го натоварих. Сигурна ли си?

— Не — каза тя. — Но пък какво ли е сигурно в тоя живот?

Дорога се усмихна и зъбите му проблеснаха в тъмнината.

— Смъртта — отвърна той.

— Много обнадеждаващо — рече тя сухо. — Благодаря ти.

— Пак заповядай — каза той. — Страх ли те е от смъртта?

— А теб? — попита тя.

Маратският вожд замислено наведе глава.

— Някога ме беше страх. Сега... не съм сигурен. Никой не знае какво идва след това. Но ние вярваме, че смъртта не е краят. И където и да ме отведе тази пътека, аз знам, че няма да съм първият, преминал по нея. Другите ще ми правят компания. — Той скръсти големите си ръце на гърдите. — Моята другарка, майката на Кайтай. И след последната битка — много от моите хора. Приятели. Семейство. Понякога си мисля, че ще ми бъде приятно да ги видя отново. — Той погледна към бледата луна. — Но Кайтай е тук. Затова си мисля, че ще остана толкова дълго, колкото мога. Тя може да има нужда от баща си и ще бъде безотговорно от моя страна да я оставя сама.

— Аз също ще се постарая да остана жива — каза Амара. — Макар че... семейството ми вече ме чака.

— Тогава е хубаво, че тази нощ ще яздиш с мен — каза Дорога. Обърна се, хвана поводата и с лекота се метна върху гарганта. После се наведе и протегна ръка на Амара и с усмивка ѝ помогна да се изкатери на гърба на животното. — Каквото и да се случи, ще имаме какво да очакваме с нетърпение.

Амара се засмя, изкатери се на широкия гръб на Уокър и се настани на коженото седло зад Дорога. Гаргантът започна неспокойно да пристъпва от крак на крак и водата в дървените бурета, прикрепени към хълбоците му, заплиска.

Дорога смушка Уокър с пети и големият звяр потегли с бавни, безшумни крачки към мястото, където се строяваха легионерите. Амара наблюдаваше Джиралди, който обхождаше редиците им с жезъл в ръка и за последен път проверяваше хората си. Този път центурионът не сипеше саркастични забележки. Очите му бяха напрегнати, а лицето му — сериозно. С бързи потупвания с жезъла той показва на двама легионери пропуските в екипировката им. А и самите легионери не разговаряха, не се побутваха и не въртяха очи, когато той минаваше покрай тях. Лицата им бяха напрегнати, съсредоточени върху предстоящата задача. Всички изпитваха страх, разбира се — само глупците не се бояха от нищо, а легионерите ветерани не бяха глупаци. Те бяха професионални войници, алерански легионери,

продукт на хилядолетна традиция, и страхът бе единственият враг, пред който никога нямаше да отстъпят.

Когато гаргантът мина покрай него, Джиралди я погледна и притисна жезъла към гърдите си, отдавайки ѝ чест. Амара му кимна в отговор, а гаргантът застана до Бърнард и останалите живи рицари — по шестима от призователите на земя и на дърво. Нито един от тях не можеше да се мери по сила с Бърнард или Янус, но всичките бяха опитни войници, които отдавна служеха в легиона. Те бяха изоставили щитовете си, призователите на дърво бяха въоръжени с тежки лъкове, а земните носеха тежки дървени и ковашки чукове — с изключение на младия сър Фредерик, който бе предпочел да вземе пиката си.

Бърнард погледна към Амара и Дорога.

— Готови ли сте?

Дорога кимна.

— Центурионе? — обърна се Бърнард към сенките, които стояха зад него.

— Готов съм, милорд — чу се тихият отговор на Джиралди.

— Напред — каза Бърнард и вдигна ръка, сочейки към гнездото.

Широкият гръб на гарганта се залюля — животното тръгна напред без видим знак от Дорога. Амара чу тихото поскърцване на износени кожени ботуши и лекия удар на щит в броня, но с изключение на това легионерите и рицарите се движеха в пълна тишина. Тя се огледа и с усилие забеляза сенките на първата редица воители, които се движеха зад тях, макар разстоянието помежду им да не беше повече от пет крачки. Наоколо танцуваха и преливаха сенки, резултат от едва доловимото призоваване на дърво.

Когато се приближиха до призрачното зелено сияние на *кроача*, сърцето на Амара затупка още по-бързо.

— Така ли направиха и твоите хора? — прошепна тя на Дорога.

— Имаше повече викове — отвърна той.

— А ако нападнат по-рано? — попита тя.

— Няма — отговори Дорога. — Не и докато не ги предупредят пазителите.

— Но ако тръгнат...

— Ще ги накараме да си платят за смъртта ни.

Устата ѝ пресъхна. Тя се опита да преглътне, но гърлото ѝ не можеше да помръдне. Затова млъкна и зачака, докато всички бавно се

придвижваха в напрегнато мълчание.

Бърнард и рицарите му стигнаха до границата на *кроача*. Той се спря, давайки възможност на легионерите да се престроят, после си пое дълбоко дъх и се отпусна на едно коляно, вдигайки лъка си с поставена стрела на тетивата. Бърнард насочи стрелата към повърхността на *кроача* и отпусна тетивата. Големият лък изсвистя. Стрелата се плъзна над земята и след трийсет-четирийсет ярда започна да дълбае дълга и тънка бразда в субстанцията.

В гнездото на вордите избухна бурна активност, понесе се странен, подсвиркващ рефрен, който се издигна към нощното небе. От *кроача* изскочиха восъчните паяци, същества с размера на средноголямо куче. Телата им бяха защитени от застъпващи се плочи, а членестите им хитинови крака им позволяваха да прескачат по двайсетина ярда наведнъж. Докато бързаха към браздата в *кроача*, паяците надаваха виещи писъци и пронизителни подсвирвания. Амара стреснато потрепна. Въобще не беше предполагала, че толкова наблизко, буквално под носовете им, ще се крият толкова много от тези чудовища. По *кроача* пълзяха десетки същества, чийто брой пред очите ѝ се удвои, а после се утрои.

Бърнард и неговите рицари Флора опънаха лъковете си и се заеха за работа. Стрелите им, оборудвани с метални наострени върхове, способни да проникнат и през броня, се забиваха безпогрешно във восъчните паяци, които се разбягаха, подскачайки по *кроача*. Изстреляни от тежките лъкове, които можеха да бъдат огънати само от призователите на дърво, стрелите се оказваха смъртоносни. Те не спираха да разсичат телата на паяците и мина повече от минута, докато съществата се усетят, че са нападнати.

Част от паяците се обърнаха към алераните и започнаха да ги оглеждат със светещите си очи, като не спираха да подскачат и да издават свирущите си писъци. Останалите подеха сигнала и само за секунда около наранения *кроач* се събра цяла орда, която се спусна към нападателите.

— Сега! — изрева Бърнард.

Стрелците отстъпиха назад, без да спират да стрелят, и стрелите им свалиха още няколко паяци, докато те летяха към алераните. Половината от пехотинците на Джиралди стъпиха на повърхността на

кроача и забиха щитовете си във въздушното вещество, издигайки стена пред връхлитащата ги вълна от паяци.

Легионерите работеха задружно. Те се бяха отказали от обичайните си дълги копия в полза на късите, тежки мечове, които разсичаха телата на паяците безмилостно и без колебание. Един от мъжете залитна, нападнат едновременно от три паяка. Отровните им зъби се забиха във врата му и той падна, отваряйки опасна пролука в стената от щитове. Джиралди излая някаква заповед и един от легионерите във втората редица бързо издърпа ранения назад и зае мястото му. Касапницата продължи около половин минута, след което в атаката на паяците започна да се усеща колебание.

— Втори ред! — изкрещя Джиралди.

Легионерите от първия ред отстъпиха назад като един, освобождавайки място на свежите бойци, които бяха забихи щитовете си в *кроача* и заразмахваха мечовете си със смъртоносна ефективност. Няколко безкрайни секунди по-късно ново колебание в атаката на паяците позволи на третата редица да излезе напред, а след това и на четвъртата. И всеки път на паяците им се налагаше да се сражават с отпочинали легионери.

Тежките ботуши на алераните трошаха повърхността на *кроача* и шляпаха в гъстата течност, която затрудняваше придвижването им — но те бяха газили, маневрирали и водили боеве в кал и преди. Ветераните на Джиралди удържаха позицията си и започнаха постепенно да напредват към пещерата. Стрелците на Бърнард защитаваха фланговете им, като поразяваха паяците, които се опитваха да ги заобиколят от страни.

— Преминахме половината разстояние — избоботи Дорога. — Скоро ще се появят. Тогава ние...

От входа на пещерата се разнесе пронизителен писък, но някак по-дълбок, по-рязък и заповеден от останалите. За секунда настъпи тишина, последвана от трескаво движение. Паяците започнаха да отстъпват пред алераните, а междувреме от устата на пещерата започнаха да се изсипват воините ворди.

Те се устремиха към редицата алерани, щракайки заплашително с тежките си челюсти.

— Дорога! — извика Бърнард. — Джиралди, назад!

Вождът на маратите изляя нещо на Уокър, гаргантът се обърна и тръгна обратно по пътеката, която си бяха проправили през *кроача*. Амара се наведе над буретата, прикрепени към седлото му, и изби дървените им запушалки. По прокопания канал потекоха две струи лампово масло, смесено с най-силния алкохол, който ветераните на Джиралди бяха успели да открият. Хората на Джиралди се затичаха с всички сили към края на *кроача*, преследвани неотстъпно от вордите.

Когато първите легионери стигнаха до непокрита земя, Джиралди изкрещя друга заповед. Мъжете се обърнаха, сформираха отново боен ред, но този път от двете страни на канала, вкарвайки вордите помежду си. Без да обръщат внимание на маневрата им, съществата се втурнаха след алераните — но този път двете стени от щитовете ги насочиха право към Дорога, Уокър и смазващата сила на Бърнардовите рицари Тера.

Уокър нададе тръбен зов, изправи се на задните си крака и порази издигналия се във въздуха вордски воин. Мощта на гарганта му позволи с лекота да разбие хитиновата му броня. Вордът рухна на земята, а Амара отчаяно се вкопчи в Дорога, за да се задържи на седлото.

Рицарите Тера защитаваха фланговете на гарганта и когато вражеските воини се приближаваха, по земята преминаваха вълни, които нарушаваха ритъма на атаката им и позволяваха на мощните чукове да трошат броните им като черупки на яйца.

И всичко това беше просто прелюдия към истинската атака.

— Джиралди! — извика Бърнард.

— Огън! — нареди центурионът. — Огън, огън, огън!

По цялата стена от легионерски щитовете с ослепителна светлина грейнаха фуриените лампи. И всички легионери като един метнаха лампите си върху гъстата течност от *кроача*, която се беше смесила с ламповото масло и алкохола.

Пламъците започнаха да се разпростират със зашеметяваща скорост. Стотиците избухнали пожари се срещнаха и се сляха, подхранвайки се един друг. Само за няколко секунди огънят се разгоря и започна да поглъща попадналите в капан вордски воини.

Сега на легионерите им се наложи да хвърлят всичките си сили в битката, защото отчаяните ворди се опитаха да си пробият път навън. Навсякъде се разнесоха черен пушек и отвратителна воня. Джиралди

крещеше заповеди, които почти не се чуваха от лудешкото тракане и щракане на бронираните ворди.

Редиците им издържаха. Последните ворди успяха да се обърнат, да се измъкнат от капана и да полетят към пещерата.

— Графиньо! — изкрещя Бърнард.

Амара призова Сирус и внезапно почувства нетърпеливото присъствие на фурията си. Тя си пое дълбоко дъх, концентрира се и извика:

— Готово!

— Долу, долу, долу! — излая Джиралди.

Всичко около Амара се движеше много, много бавно. Легионерите отстъпиха крачка назад и се отпуснаха на едно коляно, а след това легнаха по очи и се покриха с щитовете си като капаци на ковчези. Отчаяните ворди се блъскаха и залитаха към смъртта си, а онези, които бяха успели да се измъкнат, летяха право към пещерата.

Амара обгърна мислено Сирус и с цялата си воля я запрати след отлитащите ворди.

Ураганият вятър се блъсна в горящата течност и се понесе напред в ослепителна вълна от бушуващи пламъци. Подхранван от бесния вятър, огънят подпали самия въздух и жарта започна да прогаря всичкия *кроач* по пътя си, разтапяйки го като восък. Покритите с *кроач* дървета пламнаха като факли, а вятърът на Амара отнасяше все по-надалече ревящата огнена стена.

Тя погълна и последната група вордски воители пред входа на пещерата — и продължи напред, разпростирайки се на всички страни, изгаряйки *кроача*, до който успяваше да се добере.

Накрая Амара потрепери, връхлетяна от умора, и останала без сили, се облегна върху Дорога. Щом бушуващият вятър стихна, огнената вълна започна да се разпада на отделни пожари. Но по повърхността не се виждаше никаква следа от *кроач* — само почерняла пръст и горящи дървета.

Бяха успели.

Амара затвори изтощено очи. Толкова беше изморена, че не усети как започва да се плъзга настрани, но Дорога я подхвана, преди тя да успее да падне от гърба на гарганта.

Известно време всичко й беше в мъгла, след което тя чу Бърнард да раздава заповеди. Насили се да вдигне глава и започна да се

оглежда, докато не го забеляза.

— Бърнард — повика го Амара със слаб глас. Графът вдигна глава — той поддържаше един ранен войник, докато лечителят вадеше парче вордски зъб от крака му. — Царицата — извика тя. — Убихме ли царицата?

— Не знам все още — отвърна той. — Ще разберем едва след като проверим в пещерата, но тя е смъртоносен капан. Пещерата има висок таван, но не е дълбока. Не бих се изненадал, ако огнената буря не е опекла всичко, което се е намирало вътре.

— Трябва да побързаме — каза тя, а междувремето Дорога завъртя Уокър и го обърна с глава към пещерата. — Трябва я довършим, преди да успее да се възстанови. Трябва да убием царицата или всичко е било напразно.

— Разбирам. Но тук има умиращи хора, а не разполагаме с нито един воден призовател. Първо ще се погрижим за тях.

— Хей — изръмжа Дорога. — Вие двамата. Царицата не е в пещерата.

— Какво? — Амара надигна изморено глава. — Какво искаш да кажеш?

Дорога кимна мрачно към хълма зад гърбовете им, който се издигаше край пътя за Арикхолт.

Там се намираха *взети* фермери, мълчалива групичка хора от всякаква възраст и пол, които стояха под бледата лунна светлина и гледаха към алеранските бойци с празни погледи.

До тях стоеше цялата центурия на Феликс, заедно с като че ли всички легионери, които бяха оставили в Арикхолт.

Всички те бяха *взети*.

Пред мълчаливата тълпа стоеше прилепено към земята същество и Амара изобщо не се съмняваше какво виждат очите ѝ. Съществото имаше размерите на възрастен човек и приличаше на сянка със странна форма. Ако не бяха светещите в тъмнината очи, Амара щеше да си помисли, че царицата на вордите е просто игра на светлосенките.

Но тя бе напълно реална. Царицата тръгна бавно надолу по хълма. Тя се придвижваше по някакъв странен начин — вървеше на четири крака, но сякаш би било по-естествено да върви на два. В същия момент всички *взети* направиха едновременно крачка напред.

— Фурии! — изпъшка Амара. Тя беше толкова изморена, че силите не ѝ стигаха дори да се уплаши от гледката. Докато те залагаха капана и унищожаваша вордите, царицата беше нападнала центурията на Феликс. Те вече бяха видели в Арикхолт, че дори малък брой *взети* представляваха страшна заплаха, а сега броят им беше повече от легионерите на Джиралди.

— Бърнард, колко ранени имаме? — тихо попита тя.

— Две дузини — отвърна изморено той.

Взетите слизаха по хълма, но не бързаха, водени от сянката със светещи очи. В нощта отекна звук, наподобяващ съскащ, стенещ смях, който затанцува сред сипещите се от горящите дървета искри.

— Твърде много са — рече тихо Амара. — Твърде много. Можем ли да избягаме?

— Не и с такъв брой ранени — отвърна Бърнард. — А дори и да успеем да ги вземем с нас, зад гърба ни е Гарадос. Ще трябва да отстъпим към склоновете му, а никой не е в състояние да прикрие движението на толкова много хора.

— Значи, ще трябва да се бием.

— Да — каза Бърнард. — Джиралди?

Центурионът се появи. Кракът му бе окървавен, единият му нараменник беше изкорубен, но той уверено удари с юмрук в гърдите си.

— Да, милорд.

— Ще отстъпим в пещерата — каза Бърнард. — Там ще можем да се сражаваме на смени. Може да издържим известно време.

Джиралди го погледна мълчаливо. Лицето му бе безизразно, но в очите му проблесна тревога. Той кимна, поздрави отново, обърна се и започна тихо да дава заповеди.

Амара затвори изтощено очи. Част от нея се чудеше дали няма да е по-добре просто да заспи и да остави събитията да се развиват от само себе си. Толкова беше изморена. Опита се да намери някаква причина, която да я подтикне да продължи напред, да прогони отчаянието.

„Дългът“, помисли си тя. Неин дълг бе да даде всичко от себе си за защитата на аристокрацията, легионерите и хората в държавата. Дългът не ѝ позволяваше да се предаде на смъртта. Но точно в този момент мислите за дълга ѝ се струваха изпразнени от съдържание.

Повече от всичко на света ѝ се искаше да се намира на някое топло и безопасно място — а дългът бе студено и голо убежище за наранения ѝ дух.

Тя се огледа отново и видя как Бърнард помага на един ранен мъж да се изправи и да закуцука към пещерата, опирайки се на дръжката на копието си. Той помогна на човека да се изправи, подхвърли му няколко окуражителни думи и се обърна към следващия мъж, който имаше нужда от помощ. Трябваше да организира отстъплението им към пещерата — колкото и кратко да успееш да издържат там.

Той беше достатъчна причина.

Изведнъж Дорога се разсмя.

— Какво е толкова смешно? — попита го тихо тя.

— Добре, че двамата с теб успяхме да си поговорим преди това — избоботи той и в очите му проблеснаха весели искри. — В противен случай щях да забравя, че независимо какво се случва, винаги има какво да очакваме с нетърпение.

Без да спира да се смее, той обърна гарганта си и застана на края на алеранската колона.

Докато се отдалечаваха, Амара се обърна назад, наблюдавайки мълчаливо как вордската царица и *взетите* бавно ги настигат.

ГЛАВА 34

Тави погледна навъсено Ерен и прошепна:

— Какво значи „нищо“?

— Извинявай — отговори шепнешком Ерен. — Направих всичко възможно за времето, с което разполагах. Докато е траело нападението, някой е изгасил уличните лампи. Няколко души са чули битката, двамина дори са видели началото на нападението, но след това лампите изгаснали и вече не се виждало нищо.

Тави бавно въздъхна и облегна глава назад, на стената. В изпитната зала беше задушно. Писмената част от изпита беше започнала след обяда и продължи четири часа, а след нея последва устната част. Залезът плъзна оранжевите си пръсти върху горните прозорци на залата и сред стотината ученици нямаше нито един, който да не жадува да си тръгне.

Маестро Лар, мъж с отпуснати рамене, впечатляваща грива от сребристи коси и добре поддържана бяла брада, кимна на ученика, седнал пред катедрата му, освобождавайки го. После Лар си отбеляза нещо в лежащия пред него дневник и изгледа кръвнишки Тави и Ерен.

— Господа — каза той раздражено с плътния си глас, — надявам се, че ще проявите уважение към другарите си и ще запазите учтиво мълчание по време на изпитите им. Както се надявам, че и те ще сторят същото по отношение на вас. — Той присви очи, взирайки се право в Тави. — В противен случай ще бъда принуден да направя някои разяснения относно академичния ред, което ще отнеме известно време. Надявам се, че това няма да е необходимо?

Всички останали ученици започнаха да се обръщат към тях. Върху Тави и Ерен се спряха стотина раздражени, заплашителни погледи с безмълвно обещание за сурово възмездие.

— Не, маестро — отвърна Тави, стараяйки се да демонстрира разкаяние.

— Извинявайте, маестро — рече Ерен.

Той или се преструваше по-добре от Тави, или наистина се разкайваше.

— Чудесно — отвърна Лар. — А сега, да видим кой следва. А, Ания Деметрия, би ли дошла? Ти си следващата. Би ли изброила икономическите достижения на управлението на Гай Терций и ефекта им върху развитието на долината Амарант...

Девојката заговори неуверено под твърдия заплашителен поглед на Лар.

Тави се наведе към Ерен и прошепна:

— Това няма смисъл. Защо атакуващ стрелец да гаси лампите? Как ще уцели?

Ерен погледна протестиращо към Тави, а после кимна към Лар.

Тави се намръщи.

— Просто говори по-тихо. Няма да ни чуе при всичкото това къркорене на стомаси.

Ерен въздъхна.

— Не знам защо са постъпили така, Тави.

Гаел, която се наведе към Тави откъм другата страна на Ерен, прошепна:

— Аз също не открих кой знае какво. Никой от прислугата не е запомнил хората, за които ти спомена. Но аз прерових боклука и намерих няколко комплекта съвсем прилични дрехи, малко одеяла, малко чаши, сякаш някой е изхвърлил всичко от една или две стаи. Бяха под остатъците от закуската — значи, е станало през нощта.

— Врани! — промърмори Тави.

Отново се облегна на стената, разтревожен. Изпитът траеше твърде дълго. Кайтай се беше съгласила да поседи тихичко в стаята на Тави, докато се стъмни, за да може да напусне незабелязано територията на Академията, но той ѝ бе обещал да се върне много по-рано. С всеки изминал момент вероятността тя да си тръгне ставаше все по-голяма.

— Тави — попита Ерен, — а Градският легион откри ли нещо?

— Не — поклати разочаровано глава Тави, — поне преди да дойда тук преди двеста години. — Той изгледа мрачно ученичката, която говореше неуверено по толкова лесния въпрос. — Врани, политиката на Терций е довела до спиране на инфлацията, което направило възможно опитомяването на копринодайните прилепи и

положило началото на производството на коприна. Врани, ябълковите градини нямат нищо общо!

— Не бъди взискателен към нея, Тави — прошепна Гаел. — Тя е от Рива — говори се, че тамошните хора не блестят с интелект.

— Никога не съм чувал за това — намръщи се Ерен. — Нали Тави живееше близо до Рива и... — Той примигна, после завъртя очи. — О!

Тави изгледа свирепо Гаел, която само се усмихна, слушайки как Ания най-накрая спомена нещо несвързано за копринените ферми. Маестро Лар я освободи с жест и с кисел поглед, отбеляза още нещо в дневника и го обърна на последната страница.

— Е — промърмори Лар, — остана ни само още един ученик. Тави Патронус Гай, моля, ела. — Той изгледа строго Тави и каза: — Ако можеш да се откъснеш от разговора.

Тави почувства как се изчервява, но не каза нищо, стана от мястото си до стената, прекоси стаята и седна пред катедрата на маестро Лар.

— Много добре — провлече маестро. — Ако не те затруднява, ще ни просветлиш ли относно така наречената римска култура и ролята ѝ в ранната история на Алера?

През залата премина ропот. Въпросът беше преднамерен, и всички знаеха това. За изминалите две години Тави беше спорил четири пъти с Лар по този въпрос — а сега маестро го даваше на изпита. Явно възнамеряваше да принуди Тави да приеме неговата гледна точка или да го скъса. Това беше подла тактика, която се стори на Тави особено жалка и дразнеща сега, на фона на проблемите му от последните дни.

— От каква гледна точка, сър?

— Гледна точка? — примигна Лар. — От гледна точка на историята, разбира се.

Тави стисна устни.

— Чия история, сър? Както знаем, има няколко схващания за римската култура.

— Аз не го знаех — изрече меко Лар. — Защо не започнем с точното определение за римска култура?

Тави кимна.

— Общо взето, тя представлява съвкупност от умения и методи, съдържащи се в най-ранните летописи на Алера.

— Създадени по предания, искаш да кажеш, нали? — вметна спокойно Лар. — Както знаем, не са се запазили автентични документи от тази епоха.

— Точно така — съгласи се Тави. — Тя включва военна тактика, стратегически доктрини, философия, психология, политическо устройство и инженерни науки без призоваване на фурии.

— Да — каза Лар самодоволно. — Безфурийно инженерство. Към нея могат да се причислят и предсказването на бъдещето по вътрешности на животни, почитането на същества, наричани „богове“, и нелепи твърдения, като например, че на войниците се е плащало със сол вместо с монети.

Из залата се разнесе сподавен смях.

— Сър, за руините на град Апия в южната част на долината Амарант, а също и за дългия десет мили стар каменен път, водещ към реката, има доказателства, че са строени без призоваване на фурии.

— Наистина ли? — попита кротко Лар. — Според кого?

— Според предшественика ви, маестро Магнус — отвърна Тави. — Писал е за това в неотдавнашната си книга „За древните времена“.

— Така е. Горкият Магнус. Навремето беше наистина добър оратор. Докато не го уволниха от Академията, за да не окаже влияние умопомрачението му върху младежта на Алера. — Помълча и добави: — Винаги е бил малко неуравновесен.

— Може и да е така — съгласи се Тави, — но книгите му, изследванията му и изводите му са напълно логични. Руините на Апия показват, че тогавашната архитектура е сравнима със съвременната — както по качество, така и по мащаби — но явно се е строило с ръчно обработени каменни блокове, което е било...

Маестро Лар махна небрежно с ръка, отхвърляйки доводите на Тави.

— Да, да, сега ще се опиташ да убедиш всички нас, че хората без никакво призоваване на фурии са били способни да изсичат мраморни блокове с голи ръце. След което, пак без помощта на фурии, са вдигали тези огромни блокове — някои от които тежки шест или седем тона — само с голите си ръце!

— Подобно на маестро Магнус...

Лар изсумтя подигравателно.

— ... и мнозина преди него — продължи Тави, — смятам, че способностите на координирани групи от хора, използващи инструменти и съоръжения, са много недооценени.

— Звучиш като Магнус в последните му трудове — отговори Лар. — Ако наистина са се използвали такива методи, защо хората са се отказали от тях?

Тави спокойно си пое дъх и отвърна:

— Откриването на призоваването направило тези методи излишни, скъпи и опасни.

— Или тези безполезни методи изобщо не са съществували.

— Не са безполезни — възрази Тави. — Просто са различни. Съвременните сгради не превъзхождат с нищо онези, които са били построени в Апия.

— Стига си ревал, Калдерон! — извика някой откъм центъра на залата. — Те не са можели да направят нищо без призоваване! Били са толкова безполезни, колкото си и ти! А всички тук, които не са изроди, са гладни!

Из залата премина нервен смях. Тави усети внезапна ярост, но запази безизразно лице. Продължи да гледа спокойно маестро Лар.

— Академи — каза Лар, — такава гледна точка е интересна — бих казал даже романтична. Но не може да се отрече фактът, че малкото примитивно общество на древните алерани не е било способно на колективните целенасочени усилия, необходими за построяването на такива съоръжения. Те просто не са имали средства за изграждането им, без да прибегват до призоваване на фурии. От това следва, че алераните винаги са имали способността да призовават, макар и не толкова развита като днес, но позволяваща да се издигат конструкции от отделни части, докато съвременните методи дават възможност да се изграждат монолитни каменни съоръжения. Това е единствената разумна гледна точка.

— Това е *вашата* гледна точка, маестро — отвърна Тави. — Но има и много други учени и историци, освен Магнус, които не биха се съгласили с нея.

— В такъв случай би трябвало да са в Академията, където да споделят възгледите си — каза Лар с унил поглед. — Е, предполагам, че трябва да поощря... уникалната ти гледна точка.

Лицето на Тави пламна отново от гняв и унижение, но вече му беше трудно да остане безизразен.

— И макар възгледите ти да са явно погрешни, трябва да призная, че си чел материала. А това май е повече, отколкото са направили по-голямата част от останалите. — Лар погледна към дневника си и постави на Тави най-ниската положителна оценка. Махна с ръка. — Достатъчно.

Тави стисна зъби и се върна на мястото си, а маестро Лар огледа дневника.

— Нали не съм пропуснал никого? — попита той. — Ако не сте си взели устната част от изпита, ще получите отрицателна оценка. — Той огледа залата, вече изпълнена с глъчка и движение. — Е, много добре. Свободни сте.

Още преди той да довърши думите си, учениците наставаха и поеха към изхода.

— Жалък тиранин — каза Гаел на Тави, докато излизаха. — Фурии, това не е човек, а арогантен задник!

— Той е идиот — рече Тави. — Никога не е бил в Апия, не я е проучвал. Магнус може и да е побъркан, но това не значи, че греши.

— Не беше в това проблемът — каза Ерен тихо. — Тави, не можеш просто така да спориш с маестро от Академията. Той искаше да те постави на място.

Тави изръмжа и няколко пъти удари с юмрук дланта си. После се намръщи. Наранените кокалчета на ръката го заболяха и на няколко места потече кръв.

— Фурии, Тави! — възкликна Гаел разтревожено. — Как се нарани?

— Не искам да говоря за това — отвърна Тави.

— Нека да отидем да хапнем нещо — предложи Ерен.

— Отидете вие — отвърна Тави. — Аз трябва незабавно да се явя при Гай. Сигурно ще е бесен, че изпитът е продължил толкова дълго.

— Може вече да са намерили леля ти — предположи Ерен. — И дори може тя да те чака.

— Възможно е — каза Тави. — Ще се опитате да научите каквото успеете, нали? Аз ще ви потърся веднага щом имам възможност.

Той се обърна и закрачи към стаята си, без да обръща внимание на тревожните погледи, които си размениха приятелите му. Стори му се, че чува смях, когато преминаваше покрай останалите ученици, но не беше сигурен. Във всеки случай нямаше нито време, нито намерение да си изяснява отношенията с тях. Вече почти се бе стъмнило, а трябваше да изведе Кайтай от Академията, преди Килиан да се опита да изясни кой е бил с него в Сивата кула. Тави не се притесняваше, че Килиан може да застраши Кайтай — или поне не и след като изслушаше обясненията му, — но щеше да се чувства по-добре, ако първо момичето напусне Цитаделата.

Той крачеше към стаята си, слушайки ръмженето на стомаха си, и се надяваше, че тя е останала в стаята му, както беше обещала.

Тави свърна по коридора към стаята си и застина. Намръщи се, загледан в дълбоките сенки покрай стаите на учениците. Тази редица ученически стаи се точеше срещу външната стена на Цитаделата и между тъмната каменна стена и вратите на стаите мракът беше почти пълен.

Тави не виждаше нищо пред себе си, но инстинктите му му подсказаха да се спре. Той облиза устни. Не носеше със себе си дори нож, понеже внасянето им в класните стаи беше забранено, и сега му липсваше удобната тежест на оръжието.

Той отстъпи от пътеката и се притисна към външната стена, където също щеше да бъде в сенките и слабата светлина, идваща изотзад, нямаше да го осветява. Затвори очи и се съсредоточи върху усещанията си, за да опита да разбере какво го е разтревожило.

Чу нечии широки и тихи крачки да отстъпват назад в мрака. Пое си дъх и усети острата животинска миризма, позната му от Черния коридор.

Сърцето му подскочи до гърлото. Един от канимите го чакаше в тъмнината край вратата на стаята му. Първият му инстинкт беше да побегне, но той твърдо го отхвърли. Не само защото в стаята му беше Кайтай, неподозираща опасността, но и защото за един каним подобно бягство би послужило като покана за нападение. Всъщност дори и да носеше дузина ножове със себе си, те нямаше да му помогнат особено. Да влезе в битка, би било равносилно на самоубийство. Единственият му шанс да оцелее беше да е дързък и самоуверен.

— Хей, там! — извика властно Тави към сенките. — Какво търсиш толкова далеч от Черния коридор?

От мрака се чу ниско тътнещо ръмжене, в което Тави разпозна канимски смях. После то премина в рев и Тави чу приглушен удар — вратата на стаята му се отвори. През процепа в тъмнината на коридора се плъзна лъч светлина и Тави видя как нещо огромно и косматото нахлува в стаята му.

Оттам се разнесе вик, който отекна в ушите на Тави като бойна тръба. Той се хвърли напред, чу свистенето на острие, излизащо от ножницата, и тропота на падащи мебели, а после животински рев на изненада, гняв и болка. Кайтай нададе боен вик, примесен с презрителен смях, който много скоро беше заглушен от животинско ръмжене, и в този момент Тави се озова на прага.

Посланик Варг изпълваше стаята с туловището си и беше приклепнал толкова ниско, че щеше да изглежда смешно, ако в следващия миг не се беше нахвърлил с удивителна бързина към Кайтай.

Маратската девойка беше скочила върху скрина на Макс, очите ѝ пламтяха, устата ѝ беше изкривена в подигравателна усмивка. В едната си ръка държеше своя нож с острие, потъмняло от кръв, а в другата — ножа на Тави. Когато Варг посегна към нея, тя нанесе удар с двете остриета едновременно — и по тавана плисна кръв.

От рева на Варг стаята се разтресе и той с небрежен удар преобърна скрина. Девойката възкликна и падна, но се приземи върху четирите си крайника като котка. Въпреки бързината на реакцията си, тя не успя да избегне лапите на канима, който я вдигна във въздуха и я разтърси като териер — плъх. Тя изпусна ножовете и Варг се обърна към вратата.

През цялото време Тави не беше спрял да се движи и когато канимът се обърна към него, той вече бе успял да сграбчи тежката стомна с вода от масата до вратата и я запрати напред с цялата си сила. Стомната се разби в муцуната на Варг, принуждавайки го да отстъпи крачка назад. Червените очи на канима се опулиха от изненада, болка и гняв, а тъмните му устни с ръмжене оголиха жълтеникавите му зъби.

— Пусни я! — процеди Тави, като в същото време хвърли и подноса, върху който беше стояла стомната, но Варг с небрежно движение го отклони встрани и скочи към Тави.

Полезрението на младежа се изпълни от тъмната козина, зъбите и кървавочервените очи.

Канимът го удари и Тави беше шокиран от силата на удара. Стори му се, че тежи колкото перце — той прелетя десет фута и се стовари по гръб.

— Алеранецо! — изпъшка Кайтай.

Варг изръмжа и се наведе над Тави. Оголените му зъби проблеснаха в тъмнината.

— Последвай ме, или тя ще умре!

Варг се обърна и побягна покрай редицата от врати, после прекоси двора и тръгна по коридора на слугите, водещ към решетка, зад която имаше вход към подземията.

Тави погледа след Варг и изруга. Скочи на крака и сграбчи двата ножа. После взе свещта, намести я в малък тенекиен фенер и побягна подир посланик Варг.

Знаеше, че това е безумие. Не можеше да се бие с Варг и да победи. Нещо повече, в такава битка не би могъл дори да оцелее. Но той не можеше да позволи на канима да му отнеме Кайтай, не можеше да остави маратската девойка на произвола на съдбата, след като тя му се беше доверила да му гостува.

Тави знаеше, че Варг е твърде бърз и може да бъде настигнат само ако самият той го позволи, но нямаше друг избор.

Той беше обещал на Кайтай, че няма да бъде сама, и щеше да изпълни обещанието си, дори и това да му струваше живота.

ГЛАВА 35

Амара надникна от входа на пещерата и промърмори:

— Какво чакат още?

Безмълвната тълпа *взети* се беше спуснала по склона на хълма до края на изгорелия *кроач*. Известно време ги осветяваха пламъците на горящите дървета, но те постепенно започнаха да гаснат, дърветата се сгромолясваха върху земята и тъмнината бавно започна да поглъща *взетите*, докато накрая фигурите им не станаха неподвижни мрачни сенки. Луната се скри и нощната тъма стана почти непрогледна.

Самата пещера приличаше на огромна камина, която отдавна е трябвало да бъде почистена. Всички повърхности бяха покрити със сажди, огънят беше унищожил всичко, което се беше намирало вътре. Когато алераните влязоха, те видяха само грозни, почернели крайници и сгърчени парчета разтопена вордска броня. Въздухът в пещерата имаше противно-сладникав мирис, нездравословен облак от невидими пари, и макар че вече бяха минали часове от първото им стъпване тук, миризмата все още не беше изчезнала.

— Сигурно чакат изгрева — изръмжа Дорога.

— Защо? — попита Амара, без да сваля очи от мълчаливия им враг.

— За да могат да виждат — каза Дорога. — Вордите виждат доста добре в тъмното. Както и маратите. Но вашите хора не са много добри в това. Значи, *взетите* също не виждат добре.

— Сигурно е това — промърмори Амара. — Но в такъв случай би трябвало да ни нападнат веднага, докато все още има някаква светлина от пожара и луната.

— Сигурно знаят, че нямаме много вода — рече маратският вожд. — И храна. Може би смятат, че могат да ни изчакаат да излезем.

— Не — отвърна Амара и поклати глава. — През цялото време действаха разумно — много разумно. Познават врага си, познават способностите и слабостите ни. Сигурно знаят, че ние сме само малка

част от един много по-голям народ. Сигурно знаят, че помощта ще пристигне най-късно след няколко дни. Няма време за обсада.

— Може би са изпратили още превземачи — каза Дорога.

— Щяхме да ги забележим — каза Амара. — Ти и Уокър пазите входа на пещерата. Всеки ранен или спящ си има партньор, който да наблюдава за превземачи. Никой не е забелязал да се появяват.

Дорога изсумтя, скръсти ръце и се облегна на рамото на Уокър. Огромният гаргант беше полегнал по корем и бавно преживяше храната, останала му от преди. Звярът запълваше по-голямата част от входа на пещерата и гледаше безмълвните им врагове, без да проявява страх. Амара му завидя заради това. Силата на един обикновен алеран не можеше да се сравнява с дивата мощ на *взет* алеран, но за същество с размера на гарганта това нямаше никакво значение, а и Дорога като че ли споделяше спокойствието на Уокър.

Бърнард се приближи откъм дъното на пещерата. Макар да бяха поставили няколко фуриени лампи на земята около входа, за да попречат на врага да се промъкне незабелязано, вътрешността на пещерата беше осветена съвсем слабо, за да не може царицата да види какво става вътре. Амара не успя да усети веднага умората и тревогата му.

— Как е той? — попита тихо тя.

— Джиралди е жилав кучи син — отвърна Бърнард. — Ще оцелее. Ако успеем да се измъкнем от тук. — Той се загледа за миг в неподвижните вордски фигури и продължи: — Още трима умряха. Ако имахме воден призовател, всички щяха да оцелеят. Но останалите като че ли ще се оправят.

Амара кимна и тримата отново се загледаха в мълчаливия им враг.

— Какво чакат? — въздъхна Бърнард. — Не че имам нещо против, но ми се иска да знам защо.

Амара примигна и после каза:

— Разбира се!

— Хмм? — промърмори Бърнард.

— Страх ги е — каза тя.

— Страх ли? — попита Бърнард. — Че защо ще ги е страх? Хванали са ни за шията. Ако нападнат пещерата, сигурно ще ни довършат. Не може да не знаят колко сме пострадали.

— Бърнард — каза тя, — не разбираш ли? При предишната атака си бяха поставили за цел да нападнат рицарите ни — първо водните призователи, после огнените. Разбираха каква заплаха представляват и ги елиминираха.

— Да — рече Бърнард. — И какво?

— Ние просто унищожихме вордското гнездо с огън — отвърна Амара. — След като решиха, че са избили всичките ни огнени призователи. Направили сме нещо, което не са очаквали, и това ги е разтърсило дълбоко.

Бърнард погледна към враговете им и снижи гласа си до шепот.

— Но ние нямаме никакви призователи на огън.

— Те не го знаят — отвърна също толкова тихо Амара. — Сигурно очакват от нас да излезем и да го направим отново. Чакат, защото смятат, че това е най-мъдрото решение.

— Какво чакат? — попита Бърнард.

Амара поклати глава.

— По-добра светлина? Да отслабнем или да се изморим повече? Или да умрат ранените ни? Не ги познавам достатъчно, за да дам подобри предположения.

Бърнард се намръщи.

— Ако си мислят, че при нас има призователи на огън, то тогава сигурно смятат, че влизането в пещерата е равно на самоубийство. Че ще ги изпържим пред входа, преди още да са се приближили достатъчно за близък бой. Те ни чакат да излезем и да ги изгорим, там навън имат числено преимущество. — Той тихо се засмя. — Мислят, че те са в беда.

— Тогава можем просто да чакаме — каза Амара. — Помощта сигурно ще дойде.

Бърнард поклати глава.

— Не може да не се усетят. Рано или късно, когато осъзнаят, че нямаме намерение да излизаме от пещерата, ще им стане ясно, че не разполагаме с нищо. И тогава ще ни атакуват.

Амара преглътна.

— Според теб колко време ще изчакат?

Бърнард поклати глава.

— Няма как да знам. Но досега те неведнъж са демонстрирали находчивост.

— На разсъмване — каза Дорога с ленив, уверен тон.
Амара погледна към Бърнард, който кимна.

— По всяка вероятност предположението му е вярно.

Амара се загледа за известно време в мрака.

— На зазоряване — каза тихо тя. — Ако Първият лорд беше изпратил рицари Аери при нас, досега щяха да са пристигнали.

Застаналият до нея Бърнард не отговори.

— Колко време ни остава до сутринта? — попита Амара.

— Осем часа — отвърна тихо Бърнард.

— Не е достатъчно, за да могат ранените да се възстановят без призоваване.

— Но е достатъчно за почивка — каза Бърнард. — Рицарите ни се нуждаят от нея. Както и ти, графиньо.

Амара отново погледна към тъмнината и в този миг вордската царица излезе на място, осветено от фуриените лампи.

Царицата вървеше на два крака, но нещо в движенията ѝ подсказваше, че за нея това не е нормално. Тялото ѝ бе покрито отчасти от износено старо наметало. Краката ѝ бяха дълги, пръстите стърчаха настрани и докато тя вървеше, се забиваха в пръстта. Онази част от лицето ѝ, която не беше покрита от качулката на наметалото, имаше странна форма — чертите ѝ бяха почти човешки, но изсечени от някакъв твърд зелен материал, неспособен да променя изражението си. Очите ѝ излъчваха мека зеленикавобяла светлина, отличаваха се кръглата очна ябълка, но клепачи и зеници нямаше.

Дясната ѝ ръка беше вдигната над главата. Ръцете ѝ бяха твърде дълги, с необичайни стави, но онази част, която се виждаше и държеше парче бял плат, изглеждаше почти човешка.

Амара я зяпна смаяно.

Вордската царица заговори. Гласът ѝ беше виещ и дрезгав, неприятен за слуха и труден за разбиране.

— Алерани — каза съществото.

Амара потръпна, стресната от странната интонация.

— Алерански водачо, излез. Бял разговор, примирие.

— Врани — изпъшка тихо Бърнард. — Чухте ли това? Кръвта ми се смразява.

Дорога изгледа царицата безизразно, а Уокър нададе дрезгав, недоволен рев.

— Не вярвайте на думите на царицата — каза марагът. — Тя греши и го знае.

Амара го погледна и се намръщи.

— Греши?

— Лъже — поясни Бърнард и се обърна към Дорога с присвити очи. — Сигурен ли си?

— Те убиват — каза марагът. — Вземат. Множат се. Само това правят.

Бърнард се взря в царицата на вордите, която беше застинала в неестествена поза.

— Ще говоря с нея — каза той.

Дорога се намръщи още повече. Той не сваляше очи от вордската царица.

— Това е неразумно.

— Докато разговаря с нас — каза Бърнард, — тя няма да поведе своите в нападение. Ако успее чрез преговори да ни спечеля малко време, може да се появят нови шансове за спасение.

— Дорога — каза Амара, — тези царици са опасни, нали?

— Повече от воините — каза Дорога. — Скорост, сила, ум, магия, ако се приближите твърде много.

Амара се намръщи.

— Каква магия?

Дорога продължаваше да гледа ворда — в очите му като че ли бе застинало лениво равнодушие.

— Тя командва вордите, без да говори. Създава фантоми, които нямат телесна обвивка. Те отвличат вниманието и ослепяват. Когато царицата е близо, не вярвайте на нищо, което виждате.

— Тогава не можеш да рискуваш, Бърнард — каза Амара.

— Защо?

— Защото Джиралди е ранен. Ако нещо се случи с теб, командването преминава в моите ръце, а аз не съм войник. Твърде силно се нуждаем от водачеството ти, за да ти позволим да рискуваш. — Тя поклати глава. — Аз ще отида.

— Врани, не! — изсъска Бърнард.

Амара вдигна ръка.

— Напълно нормално предложение. Аз мога да говоря от наше име. И честно казано, от нас двамата аз имам повече опит в

манипулирането на разговорите и преценяването на отговорите.

— Ако Дорога е прав и това е капан...

— Тогава аз ще имам повече шансове да се спася — отбеляза тя.

— Дорога — изръмжа Бърнард, — кажи й колко е глупава идеята й.

— Тя е права — отвърна Дорога. — Достатъчно бърза е, за да избегне капана.

Бърнард го погледна навъсено и каза:

— Благодаря ти.

Дорога се усмихна.

— Вие, алераните, се държите много глупаво с жените си. Амара не е дете, че да я защитаваш. Тя е воин.

— Благодаря ти, Дорога — каза Амара.

— Щом иска да иде там, значи, е *глупав* воин — каза Дорога. — И все пак е воин. Освен това, ако отиде тя, ти ще можеш да останеш тук със своя лък. Ако царицата опита нещо, застреляй я.

— Стига толкова — каза Амара.

Тя отметна наметалото си назад, за да освободи дясната си ръка, провери дали мечът ѝ се измъква лесно от ножницата и излезе от пещерата под ярката светлина на фуриените лампи. Спря се на десетина фута от царицата, леко встрани, за да даде възможност на Бърнард да стреля. Известно време гледа мълчаливо съществото. То не помръдваше и също я оглеждаше.

— Поиска да говорим — каза Амара. — Говори.

Главата на царицата се размърда странно под качулката и леко се наклони.

— Хората ти са в капан. Не можете да избягате. Предайте се и си спестете болката.

— Няма да се предадем — отвърна Амара. — Атакувайте ни на свой риск. Когато сражението започне, не чакайте пощада.

Главата на царицата се наклони на другата страна.

— Вярвате, че вашият Първи лорд ще ви изпрати помощ. Това няма да стане.

В гласа на ворда се усещаше някаква сигурност, която разклати увереността на Амара, но тя отговори спокойно и твърдо:

— Грещиш.

— Не. Ние сме прави. — Царицата леко се извърна и наметалото ѝ се раздвижи неестествено. — Вашият Първи лорд е на прага на смъртта. Куриерите ви са мъртви. Скоро народът ви ще бъде разделен от война. Никаква помощ няма да дойде.

Амара погледна царицата на вордите и усети как страхът бавно пропълзя по гърба ѝ. Съществуващото говореше с такава увереност. Ако казваше истината, значи, имаше вордски гнезда на още няколко места. Кое то означаваше, че вордската царица, за която се тревожеше Дорога, се беше добрала до столицата.

Все повече парчета от главоблъсканицата си идваха на мястото и Амара се чувстваше все по-ужасена. Фестивалът по случай изпращането на зимата се посещаваха от повечето аристократи в страната. И победите, удържани в този период, бяха особено ценни, а пораженията можеха да доведат до катастрофа. Беше очевидно, че нападенията над Курсорите не са случайни. Ако Гай наистина бе недееспособен, а на разузнавачите му беше нанесен тежък удар, разкриването на слабостта му щеше да е невероятно лесно, а оттам до избухването на гражданска война оставаше само една крачка.

Амара погледна към царицата с нарастващо отчаяние. О, да, вордите се бяха сражавали умно. Бяха отделили време, за да проучат врага си. Амара можеше само да предполага докъде се простираха проучванията им, но ако те наистина действаха в унисон с разрушителните сили в столицата...

Тогава хората ѝ наистина бяха обречени.

Докато тези мисли се въртяха в главата ѝ, тя гледаше царицата.

— Интелигентна — каза съществуващото. — Интуитивна. Бързо анализира различните факти. Логиката на разсъжденията е вярна. Предай се, алеранке. Ще бъдеш отлично допълнение към Целта.

Ужасът на Амара я накара да отстъпи две крачки назад и сърцето ѝ заби ускорено. Съществуващото четеше мислите ѝ.

— Ти се сражава достойно — каза царицата на вордите и като че ли с всяка следваща дума произношението ѝ ставаше все по-ясно. — Но всичко свърши. Този свят вече е част от Целта. Вие ще изчезнете. Предлагам ви възможността за безболезнен край. Това е най-доброто, на което можете да разчитате. Предайте се.

— Няма да се предадем — изръмжа Амара, стресната от това, колко слабо и пискливо бе прозвучал гласът ѝ. — Държавата ни не ти

принадлежи. Не и днес. — Тя вирна брадичката си и каза: — Ние решихме да се бием.

Светещите очи на царицата се присвиха и запулсираха, преминавайки от зеленикавобяло в наситено златисточервено и тя изсъска:

— Така да бъде.

После разтвори пръстите си и бялото платче падна на земята. Съществуто се обърна и се отдалечи в мрака с нечовешка грациозност. Амара забърза към пещерата, но краката ѝ трепереха толкова силно, че тя с усилие се добра до Бърнард.

Без да изпуска лъка от ръцете си, Бърнард наблюдаваше сенките отвъд фуриените лампи и се мръщеше.

— Какво стана?

— Тя... — Амара рязко седна на земята и остана там, треперейки цялата. — Тя... прочете мислите ми. Видя какво има в главата ми.

— *Какво?* — рече Бърнард.

— Видя... — Тя поклати глава. — Не казах нито дума за някои неща, но тя заговори точно за тях.

Бърнард прехапа устни.

— Значи... вече е наясно, че при нас няма призователи на огън.

— Нали ти казах — отбеляза Дорога. — Глупаво.

Амара примигна.

— Какво? — Изгледа го неразбиращо, но после поклати глава. — О, не. Не, дори не се сетих за това. Което, предполагам, е много добре. — Тя разтри ръцете си с длани. — Но тя твърди, че Гай е недееспособен. Че куриерите ни са били избити. Че помощ няма да дойде, така че е по-добре да се предадем. Бърнард, тя твърди, че е свързана с други ворди, които са пръснати из страната — може би дори в столицата.

Бърнард въздъхна тежко.

— Дорога — каза той, — чудя се дали не би могъл да разкажеш на Джиралди какво се случи току-що. Освен това го накарай да подготви един отряд — искам да сме готови да отблъснем атаката им.

Дорога погледна със съмнение Бърнард и Амара, но кимна мълчаливо, стана, потупа Уокър по рамото и влезе навътре в пещерата. Когато се изгуби в тъмнината, Амара неочаквано се притисна към

Бърнард и се разплака. Чувстваше се унижително, но не можеше да спре. Тялото ѝ трепереше силно и тя едва успяваше да си поеме дъх.

Бърнард я прегърна, притисна я към себе си и тя продължи да потреперва още известно време.

— Тя... беше толкова чужда. Говореше толкова уверено, Бърнард. Ние ще умрем. Всички ще умрем.

Той я прегърна със силните си ръце и не каза нищо. Тя не спираше да хълца и да говори.

— Ако казва истината, значи, всичко е свършено, Бърнард. Край за всички. Вордите ще се разпръснат навсякъде.

— Спокойно — каза той. — Успокой се. Все още нищо не знаем със сигурност.

— Напротив — отвърна Амара. — Знаем. Те ще ни унищожат. Ние се сражавахме с тях, без да жалим сили, но те станаха още по-силни. А започнат ли да се разпръсват из страната, вече никой няма да може да ги спре. — Тя отново потрепери и нещо в нея сякаш се скъса. — Те ще ни избият. Ще дойдат за нас и ще ни избият.

— Ако изобщо се стигне дотам — отвърна Бърнард, — искам да се махнеш от тук. Можеш да отлетиш до Рива и Първия лорд.

Тя вдигна глава и го погледна със замъглените си от сълзите очи.

— Не искам да те изоставям. — Внезапно я заля вълна от паника и тя се вцепени. Толкова усърдно се беше опитвала да го отблъсне от себе си, за доброто и на двама им. Но през последните часове и минути всички мисли за дълг и лоялност бяха изгубили значението си. Гласът ѝ се снижи до шепот, тя улови погледа му и каза: — Не искам да оставам без теб.

Той се усмихна, но само с очи.

— Наистина ли?

Тя само кимна. Дишаше на пресекулки и говоренето я затрудняваше.

— Тогава недей — рече тихо той и изтри нежно с палец сълзите от бузата ѝ. — Омъжи се за мен.

Тя го погледна с разширени от изненада очи.

— Какво?

— Още сега — каза той. — Още тук.

— Полудя ли? — рече тя. — Ще сме късметлии, ако преживеем нощта.

— Ако загинем — отвърна Бърнард, — поне ще сме прекарали част от нощта заедно.

— Но... ти трябва... клетвата ти...

Той поклати глава.

— Графиньо, забрави ли, че ще сме късметлии, ако преживеем нощта? Едва ли Първият лорд ще се разсърди заради това, че двама негови васали са сключили неодобрен брак няколко часа преди да загинат в служба на държавата.

Тя с усилие сдържа смеха, който се бореше със сълзите за място в гърлото ѝ.

— Ти си луд. Би трябвало да те убия заради предложението, направено в такъв момент. Ти си безсърдечен.

Той хвана дланта ѝ в шепата си. Ръката ѝ беше толкова слаба и крехка между неговите. Пръстите му бяха толкова мазолести, топли и силни и винаги толкова нежни.

— Безсърдечен съм, графиньо, защото отдадох сърцето си на една красива млада жена.

Тя не можеше да отмести очите си от неговите.

— Но... ти не искаш... не искаш *мен*. Аз... никога не сме разговаряли за това, но знам, че мечтаеш за деца.

— Не знам какво ще се случи през утрешния ден — каза той. — Но знам, че искам да го видя заедно с теб, Амара.

— Ти си луд — рече тихо тя. — Още тази нощ?

— Още сега — каза той. — Прочетох закона. Дорога може да се счита за гостуващ държавен глава. Той може да ни провъзгласи за мъж и жена.

— Но ние... ние...

Тя посочи към пещерата.

— Не сме длъжни да стоим на пост — отвърна спокойно Бърнард. — А когато дойде моментът, ще се върнем към задълженията си. Планирала ли си нещо за през нощта?

— Ами... не. Очевидно не.

— Какво ще кажеш тогава, Амара? Ще се омъжиш ли за мен?

Тя прехапа долната си устна, сърцето ѝ се вълнуваше, а ръцете ѝ трепереха по съвсем различни причини.

— В крайна сметка това няма да има голямо значение — прошепна тя.

— Може би — рече Бърнард. — Аз нямам намерение да умирам, Амара. Но ако това е последната ми нощ, искам да я прекарам като твой съпруг.

Тя вдигна ръка и докосна бузата му. После каза:

— Никога не съм си помисляла, че някой ще ме поиска, Бърнард. Още по-малко пък — някой като теб. С гордост приемам да стана твоя жена.

Той се усмихна с устни и поглед. Очите му грейнаха и топлината им стопи отчаянието, което ги беше обзело. Амара му се усмихна в отговор, с надеждата, че той ще види отражението на своята сила в очите ѝ. После го целуна бавно и нежно.

Никой от тях не забеляза, че Дорога се е завърнал, докато мараът не изсумтя.

— Така — рече той. — На мен това ми стига. Обявявам ви за съпруг и съпруга.

Амара потрепна и погледна първо него, а после и Бърнард.

— Какво?

— Нали чу човека — каза Бърнард, изправи се и я вдигна на ръце.

Тя се направи да каже нещо, но той я целуна отново. Амара смътно усещаше, че той се движи и я отнася към малката ниша, която някой беше изсякъл в дъното на пещерата. Входът ѝ бе закрит от плащете на легионерите, които висяха на копията им, подредени зад стена от щитове. Но най-силно тя усещаше топлината и силата на Бърнард, нежната мощ на ръцете и сърцето му. Той я целуна, съблече я и тя се притисна силно до него, студена и нетърпелива да почувства топлината му и да сподели в мрака жарта, която изгаряше сърцата им.

И за известно време смъртоносната заплаха изчезна. Изгубиха се и чакащите врагове. В мрака не ги дебнеше сигурна смърт. Съществуваха само телата им, устните, ръцете и прошепнатите думи. Макар животът ѝ да отиваше към своя край, тя все още имаше тези мигове, тази топлина, утехата и удоволствието.

Всичко бе ужасно и чудесно едновременно.

И това ѝ бе достатъчно.

ГЛАВА 36

Исана се събуди от болка и от усещането, че се задушавя. Тъпа болка пулсираше в хълбока ѝ. Тя се размърда и се опита да изблъска настрани нещо меко, което я затискаше. След кратка борба успя да се измъкне. Трябваша ѝ няколко секунди, за да осъзнае, че лежи в легло, върху неудобен неравен дюшек, в сумрачна стая.

— Светлини — промърмори мъжки глас и розовата фуриена лампа, която лежеше върху малка масичка до стената, засия с приглушена светлина.

Исана се опита да се надигне, но болката я прониза с такава сила, че едва успя да извърне глава. Тя видя убиеца, който седеше на стол до вратата. Известно време наблюдаваше мъжа на средна възраст, а той не отмести погледа си, което напълно я извади от равновесие. Скоро Исана осъзна и причината за това — тя не усещаше в него никакви емоции. Проклятието на уменията ѝ да призовава вода беше постоянната емпатия — но в мъжа не усещаше никакви емоции. Отне ѝ известно време да разбере, че той прикрива чувствата си от нея, и го правеше по-добре от Тави.

Исана гледеше мъжа, изучаваше изражението на лицето и очите му, опитвайки се да разбере какви са намеренията му. Но не разбра нищо. Все едно беше направен от студен, безчувствен камък.

— Добре — изсъска тя. — Защо просто не си довършиш работата?

— И каква е тя? — попита той.

Гласът му беше мек и идеално подхождаше на невзрачната му външност.

— Ти ги уби — каза тихо тя. — Кочияшите. Нед. Уби Сирай.

В очите му проблесна нещо и откъм него дойде краткотрайно усещане за съжаление.

— Не — отвърна спокойно той. — Но убих стрелеца, който улучи Сирай. Както и теб.

Исана сведе поглед и установи, че е облечена само с копринената риза, която носеше под роклята си. Тя бе изцапана с кръв на мястото, където беше ранена, и бе разрязана на хълбока, най-вероятно от убиеца, за да може да промие и превърже раната ѝ. Исана затвори очи и чрез Ручей се опита да намери пътя през тялото си към раната. Можеше да е и много по-зле. Стрелата беше разкъсала плътта и беше увредила мускулите ѝ, но не бе засегнала важни органи. Мъжът беше свършил добра работа при изваждането на стрелата, беше почистил раната и бе спрял кръвенето.

Исана отвори очи и попита:

— Защо трябва да ти вярвам?

— Защото това е истината — отвърна той. — Когато успях да открия стрелеца, вече беше твърде късно за Сирай. Съжалявам за това.

— Нима? — рече Исана с равен глас.

Фиделиас повдигна вежди.

— Всъщност да. Аз я уважавах и смъртта ѝ беше безсмислена. Ударих го точно когато пушна стрелата по вас, холтър.

— Което спаси живота ми? — попита Исана. — И сега сигурно трябва да се почувствам благодарна за това, че си ме спасил от евентуалния ми убиец.

— Мисля, че по-скоро бихте ме пратили да му правя компания — отвърна Фиделиас. — Особено предвид всичко, което се случи в Калдерон преди две години.

— Искаш да кажеш, когато се опита да убиеш семейството ми, моите хора и съседи.

— Вършех си работата — каза Фиделиас. — И направих нужното, за да я приключа. Не изпитах никаква радост от това.

Исана можеше да усети очевидната искреност в гласа му, но това само я ядоса още повече.

— Само че си изпитал по-голяма радост от хората в Алдохолт. От Уорнър и синовете му. От всички мъже и жени, които загинаха в гарнизона.

— Така е — съгласи се Фиделиас.

— Защо? — попита настоятелно Исана. — Защо го направи?

Той скръсти ръце на гърдите си и се замисли за миг.

— Защото вярвам, че политиката на Гай и решенията му през последното десетилетие водят държавата ни към разруха. Ако той

остане Първи лорд или умре без силен наследник, въпрос на време е най-силните Върховни лордове да се опитат да завземат властта. Тази гражданска война ще ни унищожи.

— Аха — рече Исана. — И за да спасиш поданиците на Алера, ти трябва да ги убиваш.

Той ѝ се усмихна ледено.

— Може и така да се каже. Аз подкрепям онзи Върховен лорд, който според мен би станал най-добрият управник на държавата. Невинаги одобрявам плановете и методите му. Но в дългосрочен план ги смятам за по-малкото зло.

— Сигурно е хубаво човек да е толкова мъдър и самоуверен.

Фиделиас сви рамене.

— Всеки от нас върши нещата както е най-добре според него. Което ни води до вас, холтър.

Исана повдигна брадичката си и зачака.

— Работодателят ми би искал да обявите подкрепата си за дома му.

Смехът на Исана бе изпълнен с болка.

— Не говориш сериозно.

— Напротив — каза Фиделиас. — Трябва да обмислите предимствата, които би ви осигурил един такъв съюз.

— Никога — каза Исана. — Никога няма да предам страната ми като теб.

Фиделиас повдигна едната си вежда.

— И според вас коя точно част от държавата заслужава такава лоялност? — попита той. — Гай ли? Мъжът, който превърна вас и брат ви в символи на собствената си власт и ви направи мишени на своите врагове? Мъжът, който държи собствения ви племенник като един вид заложник в столицата, за да си гарантира вашата лоялност?

Тя го гледаше и мълчеше.

— Знам, че сте дошли да търсите помощта му за нещо. Знам, че не сте успели да се свържете с него — и че той очевидно не е направил нищо, за да ви защити, въпреки опасността, в която ви е поставил, канейки ви тук. Ако не беше намесата на моя работодател, сега щяхте да лежите мъртва до Нед и Сирай.

— Това не променя нищо — отвърна тихо тя.

— Така ли? — каза Фиделиас. — Какво е направил той, холтър? Как е успял Гай да спечели вашето уважение и лоялност?

Тя не му отговори.

— Работодателят ми би желал да се срещнете с неговия помощник — продължи Фиделиас, без да чака реакция от страна на Исана.

— Имам ли някакъв избор? — попита тя с рязък глас.

— Разбира се — отвърна Фиделиас. — Вие не сте затворничка тук. Свободна сте да си идете, когато пожелаете. — Той сви рамене. — Не сте длъжна и да се срещате с работодателя ми. Стаята е платена до залез-слънце, след което трябва или да напуснете, или да се договорите допълнително със стопанката на къщата.

Исана го погледна и повдигна вежди.

— Аз... разбирам.

— Предполагам, че ще пожелаете да се погрижите за раната си, затова си позволих да ви подготвя вана. — Той кимна към широката медна вана, която се намиреше до камината. Над огъня висеше тежък котел, в който завираше вода. — Холтър, свободна сте да правите каквото пожелаете. Но ви моля да помислите сериозно относно срещата. Тя може да ви предостави възможности, каквито нямате в момента.

Исана погледна намръщено ваната, след което се обърна към Фиделиас.

— Имате ли нужда от помощ в приготвянето на ваната, холтър? — попита той.

— Не и от вас, сър.

Той се усмихна едва-едва, изправи се и леко й кимна с глава.

— В сандъка до леглото има чисти дрехи. Ще бъда в коридора. Тук би трябвало да сте в безопасност, но ако се появи някой нарушител, веднага ме повикайте.

Исана въздъхна.

— Бъдете сигурен, сър — каза тя, — че ако се почувствам застрашена, със сигурност веднага ще се сетя за вас.

Усмивката му й се стори почти искрена. Той се поклони и излезе от стаята.

Исана се намръщи, погледна ранения си хълбок и с усилие седна в постелята. Затвори очи при вълната от болка, която я връхлетя, и

търпеливо изчака да отmine. След това се надигна бавно и внимателно и стъпка по стъпка тръгна решително през стаята. Бутна резето на вратата и едва тогава се отправи към медната вана. Котлето над огъня бе предвидливо закачено върху подвижно рамо и Исана го премести бавно над ваната. След това започна да го излива в нея, докато не се получи приятно топла вода. Тя съблече окървавената риза, разхлаби превръзката на кръста си и с присвити от болка очи влезе във ваната.

Веднага почувства присъствието на Ручей, която я обгърна в нежен облак от загриженост и привързаност. Исана махна превръзките от раната и насочи Ручей към хълбока си, като внимателно поведе фурията през процеса на лечение. Първоначално избухна заслепяваща болка, която постепенно премина в гъделичкащо изтръпване, а малко по-късно Исана се отпусна изтощена във ваната. Болката беше изчезнала съвсем, въпреки че тя все още чувстваше вцепененост. Водата беше изцапана с кръв, но кожата, която покриваше раната, беше розова и мека като на бебе. Исана доля още малко гореща вода от котела и се потопи.

Нед беше мъртъв.

Сирай беше мъртва.

Те бяха загинали, опитвайки се да я защитят.

А сега тя беше сама, далеч от всички приятели, от семейството си, от хората, на които можеше да се довери.

Не, не беше далеч от семейството си. Тави беше някъде в града. Но по всичко личеше, че той, както и всички останали, беше много труден за намиране. Дори да беше получил писмото ѝ, то щеше да го упъти единствено към къщата на Нед.

О, фурии. Ако беше отишъл в къщата на Нед, ако беше чакал, когато убийците са заемали позициите си...

И Бърнард. Исана имаше ужасното предчувствие, че той се е изправил пред ужасна опасност, която щеше да убие него и всичките му войници, а тя все още не бе успяла да се срещне с Първия лорд и да поиска помощ. Ако беше умряла още при нападението в хамбара, нищо нямаше да се промени за брат ѝ и за племенника ѝ.

Исана затвори очи и притисна длан към челото си. Страхът, тревогата и задушавашата безнадеждност на безплодните ѝ усилия я смазваха. Тя се сви във водата, притисна коленете си към гърдите и заплака.

Когато отново надигна глава, водата във ваната вече беше станала хладка. Очите ѝ бяха подпухнали и зачервени от плача.

Тя осъзна, че от момента на пристигането ѝ в столицата целта ѝ не се е променила. Тя беше длъжна да помогне на хората, които обичаше.

С всички възможни средства.

Веднага, щом се облече, тя дръпна резето на вратата и я отвори. Фиделиас — убиец, предател и слуга на безмилостен лорд — чакаше учтиво в коридора. Той се обърна към нея с въпросително изражение на лицето.

Тя го погледна, вирна брадичката си и каза:

— Отведи ме на срещата. Незабавно.

ГЛАВА 37

Посланик Варг тичаше по коридорите на подземията, а Тави го следваше.

През първите няколко стотин крачки младежът умираше от страх. Без оръжия, удобна позиция, без *каквото* и да било, което да използва като преимущество, Варг би могъл да го разкъса на парчета. Преследването на канима с намерението да го нападне беше равносилно на самоубийство. Но Варг носеше Кайтай. Какво друго би могъл да направи Тави?

В този миг му хрумна нещо друго. Даже с пленницата си в ръце, Варг можеше с лекота да се отърве от него. Бойните отряди на канимите често превъзхождаха дори алеранските легиони на бойното поле, освен когато алераните компенсираха скоростта на канимите, избирайки добри пътища, за да увеличат собствената си скорост и издръжливост. Но въпреки че Варг се носеше с голяма бързина, той така и не успя да се откъсне твърде напред. И когато младежът забави крачка за известно време, преднината на канима не се увеличи.

В главата на Тави се завъртяха някакви подозрения и той започна да премисля вече известните му факти. Докато тичаше по коридорите, младежът започна да оставя с ножа си резки по каменните стени при всяка пресечка, за да може да намери обратния път. Той познаваше добре тунелите край Цитаделата, но скоро Варг се спусна в една галерия, която Тави не беше проучвал, и навлезе още по-дълбоко под планината. Колкото повече се спускаха, толкова повече влага се появяваше по каменните стени.

Тави зави зад поредния ъгъл и се озова в продълговата и тясна стая. Той рязко се спря, стиснал фенера в ръка, но изведнъж някой се блъсна в него и угаси светлината.

Тави притисна гръб към най-близката стена и стисна здраво ножа си, опитвайки се да успокои дишането си, за да може да чува по-добре. Долавяше се звукът от капеща вода, която се оттичаше от градските цистерни и по подземни канали се просмукваше в планината. Не след

дълго започна да различава мътна червена светлина, същата като от почти невидимите лампи в покоите на Варг. След още малко очите му се приспособиха към тъмнината и той видя безмълвната, огромна фигура на посланик Варг, която клечеше на десетина ярда пред него. Канимът бе притиснал с едната си ръка Кайтай към гърдите си и бе опрял черните нокти на другата в гърлото ѝ.

Маратската девойка изглеждаше повече ядосана, отколкото уплашена. Зелените ѝ очи проблясваха свирепо, а изражението на лицето ѝ бе студено и гордо. Но тя не се опитваше да се бори срещу далеч по-силния си противник.

Варг погледна Тави. Очите на посланика се криеха в сенките на муцуната му и гъстата му козина. Черните му бърни се повдигнаха нагоре и оголиха кучешките му зъби.

— Тук съм — каза съвсем тихо Тави. — Какво искаше да ми покажеш?

Езикът на Варг увисна за миг от устата му и канимът изглеждаше така, сякаш се усмихва доволно.

— Защо си мислиш така, пале?

— Нямахте нужда да измисляш толкова сложен план, за да ме убиеш. Досега да си го направил, без да си правиш труда да ме отвеждаш донякъде. Затова реших, че искаш да ми покажеш нещо. Затова отведе и Кайтай.

— И ако е така? — изръмжа Варг.

— Само си изгуби времето. Нямахте нужда да го правиш, за да ме накараш да дойда тук.

— Така ли? — попита Варг. — Помисли си, пале, наистина ли щеше да ме последваш толкова надълбоко по тунелите, само защото съм те помолил? — Канимът оголи белите си зъби. — Щеше ли да се отдалечиш толкова от събратята си, ако имаше избор?

— Сериозен довод — не възрази Тави. — Но сега вече съм тук. Пусни я.

От гърдите на Варг се разнесе ниско ръмжене.

— Пусни я, посланик — повтори Тави, като се стараеше гласът му да прозвучи спокойно. — Моля те.

Варг постоя така още миг, после кимна и освободи Кайтай, побутвайки я леко напред. Тя отскочи от канима и изтича при Тави.

— Добре ли си? — попита я той.

Тя измъкна своя нож от колана му, където го беше пъхнал, и се обърна към Варг с яростен поглед в очите.

— Почакай — каза ѝ Тави и положи ръка на рамото ѝ. — Не още.

Варг издаде кашлящ, ръмжащ смях.

— Самката ти е много свирепа.

Тави примигна и каза:

— Тя не ми е самка.

В същото време Кайтай произнесе:

— Аз не съм му самка.

Тави я погледна и започна да се изчервява, а Кайтай му хвърли леден поглед.

Варг отново се разсмя.

— И в двама ви има много сила. Това мога само да го уважавам.

Тави се намръщи.

— Предполагам, че ти счупи фенера ми.

Варг издаде гърлен, утвърдителен звук.

— Защо?

— Светлината — отвърна Варг. — Твърде е ярка. Те ще я видят.

Заинтригуван, Тави попита:

— Кой са те?

— Сега всички ще си скрием зъбите — каза Варг, а зъбите му продължаваха да проблясват. — Примирие. А после ще ти покажа.

Тави кимна рязко и без всякакво колебание. После прибра ножа си в канията.

— Кайтай, моля те, прибери това засега.

Позата на Варг се промени, отпусна се и устните му покриха зъбите.

— Насам.

Канимът се спря, за да вземе лампата си, малък стъклен предмет, който приличаше на бутилка, напълнена с едва тлееща жарава. Докато се навеждаше, Тави забеляза, че Варг е облякъл бронята, която бе видял в стаята му в Черния коридор, а на кръста си носеше огромен меч. Канимът остави бутилката на пода до малък неравен отвор в стената на пещерата и изръмжа:

— Натам няма да носим светлина. Ще пълзим. Придържайте се към лявата стена. Гледайте надолу и вдясно.

Той падна на четири крака и гъвкавото му тяло се шмугна в отвора.

Тави и Кайтай се спогледаха.

— Какво е това същество? — попита го тя.

— Каним — отвърна Тави. — Живеят от другата страна на морето, на запад от Алера.

— Приятел или враг?

— Народът им ни е враг.

Кайтай поклати глава.

— И този враг живее в самото сърце на вашата крепост. Нима глупостта ви е безкрайна?

— Народът му може и да е враждебен — промърмори Тави, — но аз започвам да се замислям за Варг. Почакай тук. Ще се чувствам по-добре, ако някой ми пази гърба, докато съм там с него.

Кайтай го погледна и се намръщи.

— Сигурен ли си, че искаш да отидеш?

Ръмженето на Варг се разнесе откъм отвора.

— Ами да. Мисля, че съм сигурен. Може би — промърмори Тави.

Той коленичи пред отвора, от който започваше много нисък проход, и започна да пълзи, преди да е започнал твърде много да се замисля какви ги върши. При желание би могъл да се придвижва напред на четири крака, но тогава гърбът му щеше да се търка в неравния таван.

След няколко фута в пещерата стана абсолютно тъмно и Тави трябваше да се насили да продължи напред, старайки се да държи лявото си рамо допряно до стената. Варг изръмжа едва доловимо някъде отпред и Тави се опита да побърза, докато силната миризма на каним и метал не го удари в носа. Двата продължиха да пълзят още известно време. Тави се опитваше да брои „стъпките“ си всеки път когато преместваше и поставяше дясната си ръка на земята. Звукът на течаща вода ставаше все по-силен. При седемдесет и четвъртата стъпка очите на Тави започнаха да различават някаква неясна фигура — косматото тяло на Варг. На десетина стъпки пред него се забелязваше бледо, зеленикавобяло сияние.

Изведнъж дясната стена изчезна и ниският тунел, по който пълзяха, се превърна в опасно тесен перваз от влажен камък. Канимът

приседна, като че ли готвейки се за скок, погледна към Тави и кимна към дъното на пещерата. Тави допълзя до Варг, като инстинктивно се опитваше да се движи безшумно.

Пещерата беше огромна. От тавана висяха стотици сталактити, дължината на някои от които надвишаваше по височина външните стени на цитаделата. От пода се издигаха сталагмити с формата на неравни конуси, които бяха дори още по-дълги. От стената в дъното на пещерата извираше поток, който падаше в разпенен басейн и водата продължаваше надолу към река Галия. Тави се вторачи в озарената от зеленикавобялата светлина сцена и устата му зяпна от отвращение и ужас.

Защото цялата повърхност на пещерата беше покрита с *кроач*.

Две години по-рано, във Восъчната гора, той бе видял същата картина. Пластовете тук не изглеждаха толкова дебели, колкото восъка, който беше покривал долината, но той излъчваше същата пулсираща зеленикавобяла светлина. Тави забеляза половин дузина восъчни паяци, които се плъзгаха с ленива грациозност по *кроача*, спираха се тук-таме и светещите им очи сияеха в различни оттенъци на зеленото, оранжевото и светлосиньото.

Тави ги зяпаше известно време, твърде шокиран, за да направи каквото и да било. После погледът му беше привлечен от огромен изпъкнал мехур, който покриваше няколко от най-големите сталагмити. Повърхността на мехура пулсираше в зелено и бе достатъчно прозрачна, за да може да се видят движещите се из него сенки.

Край мехура стояха каними. Те клечаха около него на разстояние от четири или пет фута един от друг. Всички бяха въоръжени и облечени в броните си, а главите им бяха покрити с тъмночервените качулки на наметалата им. Всички те седяха напълно неподвижно. От такова разстояние Тави не можеше да види дали дишат, но му се струваше, че приличат повече на статуи, изсечени в естествена големина, отколкото на живи същества. Един восъчен паяк пропълзя по *кроача* и скочи върху един от клечащите каними, сякаш той беше просто част от пейзажа.

Отдолу се разнесе ниско ръмжене и почти веднага някъде от стените под тях изскочиха няколко каними. Тави видя, че тримата от тях водеха завързания и опитващ се да се освободи четвърти. Той беше

ранен и краката му оставяха кървави отпечатьци по пода на пещерата. Ръцете му бяха завързани за китките, като преди това го бяха накарали да преплете пръстите си, а освен това бяха овързали и муцуната му. Кървясалите му червени очи проблясваха безумно, но колкото и да се бореше, канимът не можеше да се освободи от хватката на похитителите си.

А канимите, които водеха пленника си, бяха напълно спокойни. Те нито ръмжаха, нито подскачаха, а на свирепите им лица бе застинало спокойствие. Стъпиха върху кроача, влачейки пленника си със себе си, и веществото започна да се троши под краката им. Восъчните паяци се придвижиха с ленива грациозност до повреденото място и започнаха да го поправят. Многобройните им крака потупваха и приглаждаха кроача, придавайки му предишната форма.

От гърлото на стоящия до Тави Варг се разнесе ниско, гневно ръмжене. Канимите завлякоха пленника си до един отвор в мехура и го внесоха вътре. Само след секунда тишината в пещерата беше нарушена от злобен рев, който почти веднага стихна.

Тави чу как забитите в камъка нокти на Варг заскърцаха. Ушите на канима бяха притиснати към главата му, а зъбите му се белееха, оголени в злобна гримаса.

Известно време не се случи нищо. След това четиримата каними излязоха от мехура. Те минаха покрай неподвижните си събратя и заеха местата си около мехура. Последният каним беше същият онзи пленник, само че въжетата му бяха свалени. Появиха се два восъчни паяка, които веднага запълзяха по него и започнаха да втриват *кроач* в раните му.

— Рарм — изръмжа посланик Варг, а гласът му едва се чу през шума на падащата вода. — Аз ще изпея кървавата ти песен.

Миг по-късно в мехура се раздвижиха нови сенки и отвътре излезе още един каним. Сарл все още изглеждаше слаб, хитър и опасен. Той огледа пещерата с червените си очи и когато един от восъчните паяци се блъсна в него, докато поправяше натрошения *кроач*, Сарл оголи зъби и го ритна към близкия сталагмит. Съществуването се удари в сталагмита и падна в *кроача*, безпомощно мърдайки потрошените си крака.

Без да се колебаят, други два паяка промениха курса си и започнаха да запечатват умиращия си събрат в *кроача*, където той

щеше да бъде разложен за храна на останалите същества.

От мехура се появи втора фигура, този път по-дребна, почти колкото човек. Тя бе наметната с дълга сива пелерина, чиято качулка изцяло покриваше главата ѝ. Но начинът, по който се движеше, бе зловещо нечовешки, твърде вдървено и същевременно грациозно.

— Къде е последният? — попита фигурата.

Гласът и интонацията бяха абсолютно чужди и по никакъв начин не показваха какво се крие под наметалото.

— Ще бъде намерен — изръмжа Сарл.

— Трябва — отвърна фигурата. — Той може да предупреди водача на алераните за нас.

— Те мразят Варг — каза Сарл. — Той дори не успя да си уреди аудиенция при алеранския водач. А дори и да успее да говори с него, алераните никога няма да му повярват.

— Може би — отвърна закачулената фигура. — А може би не. Не трябва да рискуваме да ни открият.

Сарл помръдна странно с рамене и не каза нищо.

— Не — каза фигурата. — Не се страхувам от тях. Но няма логика в това, да им позволим да застрашат плановете ни.

Сарл изгледа навъсено фигурата и отстъпи назад.

— Готови ли са съюзниците ти? — попита съществото.

— Да. Тази нощ цялото крайбрежие ще бъде ударено от силна буря. Той ще бъде принуден да остане в покоите си, за да смекчи силата ѝ. До стаята има само един път. Той няма да избяга.

— Много добре — отвърна фигурата. — Намери главатаря на глутницата. Ако не го намерите, докато луната залезе, ще нападнем без него.

— Той е опасен — възрази Сарл. — Докато е жив, няма да бъдем в безопасност.

— Той не представлява заплаха за мен — отвърна фигурата. — Само за теб. Ще нападнем, когато залезе луната. А след това...

Съществото с наметалото изведнъж млъкна, обърна рязко главата си и погледна към перваза, като че ли право в Тави.

Младежът замръзна на място и устата му пресъхна.

Изминаха няколко мига в напрегната тишина и фигурата отново се обърна към Сарл. От мехура излязоха двама каними и застанаха зад гърба му.

— Вземи ги със себе си. И го намери.

Сарл щракна злобно със зъби, завъртя се рязко и излезе от пещерата.

Съществото с наметалото погледна отново към перваза, после се обърна и се плъзна към мехура.

Варг се допря до Тави и кимна към прохода. Младежът се обърна и запълзя обратно към стаята, където Кайтай чакаше с ножа и канимската лампа в ръка. Тави бързо се изправи, изнервен от мълчаливото, опасно присъствие на канима зад гърба му, отиде до Кайтай и се обърна с лице към Варг.

— Какво видя? — прошепна тя.

— Пазителите на тишината — отвърна той. — *Кроач*. Грамадно гнездо, което много прилича на онова във Восъчната гора.

Кайтай си пое рязко дъх.

— Значи, *наистина* е дошло тук.

— Да — отвърна Тави.

Канимът излезе от прохода, изправи се в цял ръст и се протегна. Макар да бе скрил зъбите си, ушите на Варг оставаха прилепени към главата му и в гърдите му като невидим облак бушуваше ярост. Тави го погледна и попита:

— Какво става с тях?

Варг поклати глава.

— Някак ги омагьосват.

— Но кои са те?

— Членовете на бойната ми глутница — отвърна Варг. — Стражите ми.

Тави се намръщи.

— Но на теб са ти позволени само шестима. Там долу имаше двайсет.

— Двайсет и един — поправи го Варг. — Гарл беше ранен в корема, когато останалите дойдоха за нас. Изпратих го в Кървавите земи, преди тези твари да успеят да го вземат, както направиха с Рарм.

— Знаел си, че идват за теб? — попита Тави.

Варг кимна.

— Започнах да го разбирам преди два дни, когато четирима от стражите ми се подготвиха за тръгване. Те споменаха за плъхове в стаите им. А дотогава нямаше никакви. Но преди месец Морл и Халар

също споменаха за това. А на следващия ден, когато си тръгнаха, те се държаха странно.

— Колко странно? — попита Тави.

Посланикът поклати глава.

— Мълчаливо. Сдържано. Повече от обичайното. — Той присви очи. — Ушите им не изглеждаха както трябва.

Тави се намръщи и каза:

— Значи... отпътувалите стражи, онези, за които мислиш, че са се върнали във вашите земи, всъщност не са си тръгвали, а са слизали тук долу, в подземията.

Варг изсумтя.

— И зад всичко това стои Сарл. А онзи с наметалото омагьосва вълците ми.

— И защо постъпва така? — попита Тави.

Канимът изръмжа.

— В моя народ има няколко... касты, както ги наричате вие. Най-силна е кастата на воините. Но също така силни са и иларумите. Кървавите пророци. Магьосници. Измамници, предатели. Сарл е един от тях, макар да се преструва, че е от по-нисша каста, за да може да работи за мен. Сякаш нямам ум в главата си. Кървавите пророци мразят вашия вид и са решени да ви унищожат с всички възможни средства.

— Значи, Сарл работи заедно с онзи с наметалото — каза Тави.

— И отива да убие Гай — каза Варг. — Искане да ви лиши от водач. Да ви направи уязвими. — Канимът облегна ръка на дръжката на меча си и оголи зъби в лека усмивка. — Опитвах се да предупредя вашия Първи лорд. Но едно пале с повече кураж, отколкото мозък, ме спря с ножа си.

— Значи, си се опитал да ме предупредиш — каза Тави. — С надеждата, че сам ще успея да го разбера. Затова изпрати онова писмо на Гай. За да може да провери кораба и да види, че стражите всъщност не си тръгват.

Варг утвърдително изръмжа.

— Не се получи. Затова те доведох тук.

Тави леко наведе главата си настрани и погледна канима:

— Защо?

— Защо какво?

— Защо ни показваш всичко това? Ти си враг на народа ми.

Варг го погледна за миг и отговори:

— Да. И един ден моите хора ще дойдат за теб, пале. И когато аз разкъсам гърлото на твоя Първи лорд, това ще стане на бойното поле, след като съм изгорил земите ви, унищожил съм домовете ви и съм посякъл воините ви — и теб. Тогава няма да има никакви тайни. Никаква магия. Никакво предателство. Ще настъпи денят, когато ще унищожа народа ти, алеранецо. И през цялото време ти ще ме гледаш как се приближавам.

Тави преглътна, внезапно вцепенен от страх.

Варг продължи.

— Но на мен ми се повръща от игрите на Сарл. Той е готов да жертва живота на моята глутница заради някакво предателство, което според него ще ни даде вашите земи. Той погази моята власт. Сключи договор с непозната сила, която използва странна магия. Той ще лиши победата ни от чест, от страст. — Варг изкара ноктите на дясната си ръка и впери поглед в тях. — Няма да го позволя.

— Той иска да убие и теб — посочи Тави.

Варг отново оголи зъби.

— Твърде късно разбрах за предателството му. Всички стражи, освен двама, са омагьосани. А сега и тях вече ги няма. Те ще ме преследват. Може да ме убият. Но аз няма да позволя на Сарл да каже, че ме е победил. Така че следващата стъпка е твоя, пале.

— Моя? — попита Тави.

Варг кимна и изръмжа:

— Разполагаш с много малко време, преди Сарл да направи своя ход. И двамата знаем, че ако говоря с Гай, той няма да ми повярва веднага. — Варг дръпна качулката на наметалото над лицето си и тръгна към страничния коридор, по който се излизаше от стаята. — Съвсем скоро Сарл ще тръгне по петите ми. Аз ще го отведа далеч. Сега ти си единственият, който може да ги спре, пале.

Варг изчезна в тъмнината на тунела, оставяйки слабата си лампа на Тави.

— Проклети врани — изруга младежът със слаб глас, — защо все на мен ми се случват такива неща?

ГЛАВА 38

Фиделиас не можеше да не отдаде на холтър Исана дължимото: тази жена беше куражлия. Само няколко часа по-рано тя бе ранена по време на нападение, в резултат на което бяха загинали всичките ѝ приятели в столицата. Самата тя бе избегнала смъртта като по чудо — ако Фиделиас бе пуснал стрелата си миг по-късно, изстрелът на стрелеца щеше да се окаже по-точен. Дори сега, поне според нея, тя се намираше сред убийци и предатели на държавата.

Въпреки това, когато напуснаха сравнително безопасната стая в бордеа, Исана се държеше с невероятно достойнство. Тя се беше наметнала с голямата пелерина без възражения, макар че когато влезе в шумната голяма стая на къщата, лицето ѝ леко се изчерви, щом забеляза какво се върши вътре.

— Този помощник на вашия работодател — каза Исана, когато излязоха на улицата, — ползва ли се с неговата подкрепа?

Фиделиас се замисли над думите, които жената бе избрала, за да изрази мисълта си. Тя лесно би могла да каже „лорд Акватайн“ или „лейди Акватайн“, но бе предпочела да не го прави. Разбираше, че Фиделиас избягва да споменава имената им на места, където лесно може да бъде чуто, и уважаваше решението му. Това му вдъхна надежда, че Исана притежава достатъчно гъвкаво мислене, че да се съгласи да работи за тях.

— Абсолютно — каза ѝ той.

— Имам условия — предупреди го тя.

Фиделиас кимна.

— Трябва да ги обявите по време на срещата, холтър — отвърна той. — Аз съм само пратеник и ескорт. Но смятам, че това може да се уреди.

Исана кимна.

— Много добре. Още колко трябва да вървим?

— Не много, холтър.

Исана въздъхна раздразнено.

— Имам си име. Уморих се всички да се обръщат към мен с „холтър“.

— Приемете го като комплимент — посъветва я Фиделиас. Внезапно косъмчетата на врата му настръхнаха и той едва се удържа да не се обърне и да започне да се оглежда като уплашена котка. Някой ги следеше. Достатъчно дълго бе играл тази игра, за да може да го усети. Поне за момента нямаше нужда да узнава подробностите. Предишния ден бе показвал лицето си твърде често, а в столицата имаше доста хора, които бяха готови да го предадат на Короната и да приберат наградата. — Няма друга жена в страната, която да може да се похвали с такава титла.

— Нито пък има друга жена, която да знае рецептата ми за хляб с подправки — отвърна Исана, — но никой не казва нищо за това.

Фиделиас се обърна към нея и леко се усмихна. Използва момента, за да опита да зърне преследвача им с крайчеца на окото си. Бяха двама, едри груби мъже, несъмнено речни плъхове от някоя от множеството лодки, които бяха пристигнали в столицата за фестивала. Успя да види само, че са облечени зле и единият залита с пиянска стъпка.

— Имате ли нещо против да ви задам един въпрос?

— Да — отвърна тя. — Но питайте.

— Не мога да не обърна внимание, че нямате съпруг, холтър. Нито деца. Това е... необичайно за жена в нашата страна, имайки предвид законите ни. Да разбирам ли, че като млада сте прекарвали времето си в лагерите?

— Да — отвърна тя с равен тон. — Точно както изисква законът.

— Но нямате деца — каза той.

— Нямам деца — потвърди тя.

— Имало ли е мъж? — попита Фиделиас.

— Да. Войник. Известно време бяхме заедно.

— Родихте ли му дете?

— Опитах се. Но бременността ми бе прекъсната преждевременно. Скоро след това той ме напусна. Но местният командир ме изпрати у дома. — Тя го стрелна с поглед. — Изпълнила съм дълга си, сър. Защо питате?

— Просто за да минава времето — отвърна Фиделиас, опитвайки се да се усмихне доброжелателно.

— Да минава времето, докато търсите място, където да се разправите с двамата мъже, които ни следят — рече тя.

Фиделиас погледна нагоре към лицето ѝ, защото холтърът беше с една длан, че и повече по-висока от него, и този път усмивката му беше искрена.

— За цивилна имате набито око.

— Не е заради зрението ми — отговори тя. — От тези мъже вони на алчност и страх, както смърди една овца.

— И можете да ги усетите от такова разстояние? — Фиделиас установи, че жената го впечатлява все повече и повече. — Сигурно са на петдесетина фута от нас. Вие сте наистина надарена в призоваването на вода.

— Понякога ми се иска да не бях — отвърна тя. — Или поне да не беше толкова силно. — Тя притисна пръсти към слепоочието си. — Едва ли в бъдеще ще посетя отново някой град. Твърде шумни са, дори когато спят.

— Донякъде ви съчувствам — каза Фиделиас и я поведе по една странична уличка между високите домове, която беше доста сенчеста. — Виждал съм водни призователи с вашата сила, които бяха неспособни да контролират дарбата си.

— Като Одиана — каза тя.

Фиделиас почувства притеснение при споменаването на лудата водна вещица. Одиана не му харесваше. Беше твърде непредсказуема за вкуса му.

— Да.

— Тя ми разказа за първия си контакт с фуриите — каза Исана. — Честно казано, съм изненадана, че е толкова стабилна.

— Интересно — каза Фиделиас и намери скрито местенце между две сгради. — Никога не е споменавала за това.

— А питали ли сте я? — каза Исана.

— И защо да го правя?

— Защото човешките същества трябва да се грижат едно за друго, сър. — Тя сви рамене. — Но пък да, защо да го правите?

Фиделиас изпита леко раздразнение, защото думите на холтърта попаднаха в целта. Реакцията му го изненада и той си помисли, че жената е права в доста по-голяма степен, отколкото той е готов да признае. Беше минало доста време, откакто за последен път бе

действал според вътрешната си мотивация, а не по необходимост или от чувство за самосъхранение.

От деня, в който бе предал Амара всъщност.

Фиделиас се намръщи. От известно време не се беше сещал за нея. Сега това му се стори странно. Може би се беше опитвал да прогони мисълта за Амара от главата си. Но защо?

Той затвори очи и направи така една-две крачки, мислейки си за изненадата, изписана на лицето ѝ, когато се беше оказала заровена в земята до шията, заловена от най-способните хора на Акватайн. Тя бе предусетила предателството му като истински Курсор, но логиката ѝ не я бе подготвила за собствената ѝ емоционална реакция. Когато тя го беше обвинила и той бе признал предателството си, в очите ѝ се беше появило изражение, което той и до днес не можеше да забрави. Те бяха пълни с болка, гняв и тъга.

Нещо потрепна в гърдите му, но той безмилостно потисна надигащото се чувство.

Той не беше сигурен, че съжалява, задето се бе отказал изцяло от чувствата си, и точно липсата на съжаление го беше разтревожила. Може би холтърът беше права. Може би той наистина бе изгубил нещо жизненоважно, може би измяната му и действията му в долината Калдерон бяха потушили някаква искрица живот, топлотата му и съчувствието му. Възможно ли бе сърцето и душата на един човек да умрат и въпреки това той да върви и да разговаря така, сякаш е още жив?

Фиделиас отново прогони тези мисли. Нямаше време за подобни сантиментални спомени. Ловците на награди бяха започнали да скъсяват разстоянието между себе си и преследваните.

Фиделиас извади късия си тежък лък изпод наметалото и плъзна една дебела грозна стрела в тетивата. С бързината и увереността на стрелец и призовател на дърво той се обърна и пусна стрелата в гърлото на мъжа, който вървеше по-назад от двамата.

Партньорът му закрепя и се хвърли напред, без все още да е разбрал, че е останал сам. „Аматори“ — помисли си Фиделиас. Това беше стар трик — да се стреля първо в по-далечния противник, за да могат спътниците му да продължават да настъпват, без да забелязват опасността, вместо да се пръснат да търсят прикритие. Фиделиас

извади втора стрела и стреля — острието ѝ попадна в лявото око на единствения останал ловец на награди от разстояние почти пет фута.

Мъжът рухна на земята — смъртта беше настъпила мигновено. Само кракът му порита още известно време, докато кръвта му заливаше калдъръма. След това застина неподвижно.

Фиделиас ги наблюдава още около минута, след което остави лъка си на земята, извади ножа си и провери пулса на шиите им, за да се убеди, че са мъртви. Той не се и съмняваше в това, но професионалистът в него мразеше мърляво свършената работа и едва след като бе сигурен, че са умрели, отново взе лъка си.

Да, Исана не грешеше.

Може би той наистина бе изгубил способността си да чувства.

Не че имаше някакво значение.

— Холтър — каза той и се обърна към нея, — трябва да се махнем от тук.

Пребледнялата Исана го гледаше безмълвно. Маската на увереност бе изчезнала от лицето ѝ, заменена с ужас и отвращение.

— Холтър — повтори Фиделиас, — не бива да се задържаме на тази улица.

Тя като че ли се овладя. Отмести поглед от него, присви очи и отново наложи предишната маска.

— Разбира се — рече тя. Гласът ѝ леко трепереше. — Водете.

ГЛАВА 39

— Хайде — каза Тави. — Трябва да тръгваме.

— Още не — отвърна Кайтай.

Тя се обърна към входа на прохода и се шмугна в него.

— Врани! — промърмори Тави. Той остави шишето настрани и я последва, изсъсквайки: — Вдясно почва пропаст. Придържай се вляво.

Той я последва до перваза и коленичи до нея, докато тя се взираше в *кроача*, бавно движещите се восъчни паяци и неподвижните каними.

— В името на Единствения — прошепна тя с широко отворени очи. — Алеранецо, трябва да тръгваме.

Тави кимна и се обърна.

На края на перваза се появи един восъчен паяк и застана между тях и входа на прохода. С ленива грациозност той започна да се приближава към Тави. Младежът замръзна на мястото си. Восъчните паяци бяха отровни, но по-лошото бе, че работеха заедно с останалите. Ако този повикаше другарите си, те щяха да го нападнат едновременно — и макар че можеше да се измъкне от бавно движещите се паяци, той никога нямаше да надбяга омагьосаните каними. Сигурно можеше да убие паяка, но не и преди съществото да предупреди останалите.

Той погледна през рамото си към Кайтай. Тя го гледаше с широко отворените си очи.

И тогава предният крайник на паяка леко докосна ръката му и Тави трябваше да стисне зъби, за да не изкрещи.

Паякът се спря и завъртя светещите си очи. После използва другите си два крайника, за да опипа ръката и раменете на младежа. Тави стоеше неподвижно като статуя. Крайниците на паяка го опипаха няколко пъти по шията, после съществото се придвижи напред, стъпи на ръката, после на лакътя и рамото и прескочи Тави, без да го напада и без да вдига тревога. Като че ли въобще не го забеляза.

Тави бавно обърна глава назад и видя, че паякът прави същото и с Кайтай. После той слезе от нея и започна бавно да покрива края на

перваза с *кроач*.

Двамата се спогледаха недоумяващо, след което бързо се върнаха в главния тунел, по-далеч от запълнената с *кроач* пещера.

— Защо постъпи така? — избъбри Тави веднага, след като излезе от тунела. — Кайтай, той трябваше да вдигне тревога и да нападне. Защо не го направи?

Кайтай излезе от тунела секунда след него и дори на слабата светлина на канимската лампа той успя да види, че тя е преbledняла и силно трепери. Тави остана неподвижен за миг и после повтори:

— Кайтай?

Тя се изправи, обгърнала тялото си с ръце, сякаш умираше от студ, а очите ѝ блуждаеха наоколо.

— Не може да бъде — прошепна тя. — Не може да бъде.

Тави пристъпи към нея и положи ръка върху рамото ѝ.

— Кое не може да бъде?

Тя го погледна с ужас в очите.

— Алеранецо, ако... Древните легенди. Ако легендите на народа ми са верни, значи, това са вордите.

— Хм — каза Тави. — Кои?

— Ворди — прошепна Кайтай и потрепери при произнасянето на думата. — Поглъщачи. Ядачите на светове, алеранецо.

— Не съм чувал за тях.

— Не си — отвърна Кайтай. — Ако беше чувал, градовете ви щяха да лежат в пепел и руини. Хората ти щяха да бягат. Да бъдат преследвани. Както бяха нашите.

— За какво говориш?

— Не тук, алеранецо. Трябва да се връщаме. — В гласа ѝ се промъкна паника. — Не можем да останем тук.

— Добре — каза Тави, опитвайки се да звучи успокояващо. — Добре. Хайде.

Той взе лампата на Варг и тръгна към изхода от подземията, оглеждайки се за белезите, които беше оставил по стените.

На Кайтай ѝ бяха достатъчни няколко секунди, за да успокои дишането си. После тя каза:

— Преди много време народът ми е живял на друго място. Не в земите, които обитаваме днес. Някога сме живели като твоите хора. В селища. В градове.

Тави повдигна изненадано вежди.

— Никога не съм чувал това. Не знаех, че народът ти е имал градове.

— Не — отвърна Кайтай. — Вече няма.

— Какво се е случило с тях?

— Дошли вордите — каза Кайтай. — *Взели* много от хората ми. *Взели* ги така, както онези вълчи същества в пещерата. Те също са *взети*.

— Взети — каза Тави. — Имаш предвид контролирани? Поробени по някакъв начин?

— Нещо повече — отвърна тя. — Вълчите същества, които видя, са били погълнати. Всичко в тях, което ги прави това, което са, го няма. Духът им е бил унищожен, алеранецо. Останал е само духът на ворда — и *взетите* не чувстват болка, страх или слабост. Духът на ворда им дава голяма сила.

Тави се намръщи.

— Но защо им е на вордите да правят нещо такова?

— Защото така са създадени. Те се множат. Стават все повече. Те вземат, поглъщат и унищожават всичкия живот, докато накрая не остане нищо друго под небето. Пресъздават се в нови животи, нови форми. — Тя потрепери. — Нашите хора продължават да разказват легенди за тях. Десетки ужасяващи истории, алеранецо, отпреди познатите ни времена. Такива, които карат дори маратите да стоят поблизо до огньовете си и да се свиват разтреперени под одеялата през нощта.

— Тогава защо пазите още тези истории? — попита той.

— За да ги запомним — каза Кайтай. — На два пъти вордите едва не са унищожили целия ни народ, останали са само малки отряди, които трябвало да бягат. И макар това да се е случило преди много, много години, ние сме запазили легендите, за да бъдем готови за срещата с вордите. — Тя прехапа устната си. — И ето, че те се появиха.

— Но ти откъде знаеш? Кайтай, щом маратите са се опитвали толкова упорито да не ги забравят, защо преди две години ти не ми ги показва и не рече: „О, виж, това са ворди!“?

Кайтай изсъска нетърпеливо.

— Да не би да говоря само на себе си? — сопна му се тя. — Нали ти казах, алеранецо. Те изменят вида си. Те са променящи се. Всеки път когато са унищожавали народа ми, те са се появявали като нещо различно.

— Тогава как ги позна?

— По знаците — каза тя. — Изчезват хора. Те са *взети*. Вордите действат тайно, така че да не бъдат открити, преди да са се размножили и разпрострели навсякъде. Опитват се да разделят онези, които им се противопоставят, за да могат да отслабят враговете си. — Тя потрепери. — Водят ги цариците им, алеранецо. Едва сега го разбирам: онова същество, от сърцето на Восъчната гора, същото, което ти изгори — това е била вордската царица.

Тави се спря и потърси следващия белег.

— Мисля, че я видях. Тук.

— В пещерата?

— Да. Беше покрита с наметало и даваше заповеди на канима, който не беше... не беше...

Той махна неопределено с ръка.

— *Взет* — каза Кайтай.

— *Взет*.

Тави ѝ предаде разговора между закачулената фигура и Сарл.

Кайтай кимна.

— Видял си я. Вордите планират да убият вашия вожд. Те искат да създадат достатъчно хаос, за да могат да се размножат, без да бъдат забелязани. Докато не стане твърде късно.

Тави установи, че крачи по-бързо.

— Врани! Могат ли да направят такова нещо?

— Втория път, когато са нападнали хората ми, не сме могли да ги спрем — а вече сме се били изправяли срещу тях. Твоят народ не знае нищо за тях. Затова те се опитват да ви отслабят, да ви разделят.

— Царицата използва Сарл — промърмори Тави. — Разделяй и владей. Той ѝ доставя войници, за да ѝ помогне, а кастата му вдига бури по крайбрежието, за да изтощи Гай и да го принуди да прекарва по цели нощи в залата му за медитиране, така че да им бъде по-лесно да го намерят, когато решат да го убият. А царицата знае, че ако Алера отслабне, канимите ще ни нападнат. Тя иска те да ни обезсилят още

повече — и същевременно те също ще понесат загуби. Което ще ги направи по-уязвими за атаката на вордите.

Кайтай кимна.

— Според нашите легенди те са настроили хората ми един срещу друг по почти същия начин.

— Врани! — изруга тихо той.

Представи си дългото стълбище, което водеше до залата за медитиране на Първия лорд. След първата караулка нямаше други входи или изходи край стълбището или стаите в долните етажи.

Това бе смъртоносен капан.

Тави ускори още повече ход.

— Те знаят къде се намира Гай. Двайсет каними ще успеят да си пробият път дотам. Трябва да ги спрем.

Кайтай не изоставаше.

— Ще предупредим воините ви, ще ги доведем тук и ще унищожим вордите.

— Сър Майлс — каза Тави.

Кайтай го погледна недоумяващо.

— Той е военният водач — поясни младежът. — Но не съм сигурен, че ще нападне.

— Защо?

Тави стисна зъби и продължи да крачи напред. Макар да умираше от желание да побегне, той не беше толкова глупав, че да рискува да се изгуби в лабиринта от тунели.

— Защото не ме харесва особено. Може дори да не ми повярва. А ако му кажа, че съм получил тази информация от марат, ще извадя късмет, ако само напусне ядосано стаята.

— Той ни мрази — рече Кайтай.

— Да.

— Лудост — каза маратската девойка. — Вордите са заплаха за всички ни.

— И сър Майлс ще го разбере — каза Тави. — В края на краищата. Просто не съм сигурен дали разполагаме с достатъчно време, за да чакаме да му мине инатът. — Младежът поклати глава. — Маестро Килиан е човекът, когото трябва да убедим. Ако успеем, той ще нареди на Майлс да го направи.

Двамата стигнаха до последния белег, който Тави беше оставил на стената, и навлязоха в познатите тунели. Бързият ход на младежа премина в лек бяг, а в главата му препускаха мисли за това, какво трябва да извърши и кой е най-добрият начин да го направи.

Внезапно той долови някакво движение пред себе си и отскочи настрани. Иззад воал от фурии го нападна някаква закачулена фигура, размахала тежък жезъл в ръка. Жезълът се плъзна по лявата ръка на Тави и младежът почувства как тя изтръпва. Зад гърба му Кайтай изръмжа. Тави се блъсна в стената, залитна и едва успя да се удържи да не падне. Той извади ножа си и се обърна срещу нападателя си тъкмо навреме, за да види жезъла на няколко инча от лицето си.

Пред очите му проблеснаха ярки искри и всичко потъна в мрак.

ГЛАВА 40

Бърнард и Амара се събудиха заедно още преди зазоряване. Целунаха се бавно и продължително, изправиха се мълчаливо и започнаха да обличат дрехите и броните си. Точно когато приключиха, пред импровизираната стая се разнесоха стъпки и Дорога рязко дръпна завесата от наметала. Широкото грозно лице на марата имаше свирепо изражение.

— Бърнард — прогърмя гласът му. — Съмна се. Те идват.

ГЛАВА 41

Исана придружи убиеца до една винарна в тихата, слабо осветена част на улица „Майсторска“, където най-сръчните майстори занаятчии на Алера предлагаха уменията си на богатата клиентела от града. Самата винарна се намираше между два големи магазина — в единия продаваха скулптури, а в другия — фуриени лампи. Над входа ѝ нямаше никаква табела, никакъв знак, който да показва, че това е нещо по-различно от врата за персонала или вход към някоя кантора, който не бе предвиден за непрекъснат поток от клиенти.

Въпреки късния час, вратата се отвори веднага щом убиецът почука, и един мълчалив служител в ливрея ги поведе по коридора към частните помещения.

Стаята беше уютна и богато обзаведена — в единия ѝ ъгъл бяха разположени в полукръг малки диванчета, които осигуряваха интимна обстановка за спокоен разговор на чаша вино. Едно от диванчетата беше заето.

Инвидия Акватайн се беше разположила удобно в него, облечена със същата червена рокля от приема на Калар. Кристалната чаша в ръката ѝ беше напълнена до половината със светло вино. Лицето ѝ бе покрито с прозрачна тъкан — воал, реши Исана — чието предназначение бе да осигури анонимността ѝ, в случай че разговорът им по някакъв начин предизвика нечий интерес. Когато двамата влязоха, лейди Акватайн извърна главата си към тях и леко кимна.

— Добре дошли, холтър. Доколкото разбирам, сътрудникът ми е успял да ви убеди да се съгласите на тази среща.

— Беше доста убедителен — предвид обстоятелствата — отвърна Исана.

Лейди Акватайн посочи с жест диванчето пред себе си.

— Моля, седнете. Желаете ли малко вино? Отлична реколта.

Исана отиде до посочения диван, но не се разположи удобно, а просто седна на ръба и погледна намръщено лейди Акватайн.

— Благодаря, но виното не ми понася — отвърна тя.

Учтивата усмивка на лейди Акватайн се стопи.

— За вас ще бъде по-лесно, ако се опитате да се държите учтиво, холтър. Поне няма да ви навреди.

— Но и полза не виждам — само се губи време — отвърна Исана. — А в момента всеки миг е ценен. Дойдох тук да говорим по работа.

— Както желаете — каза лейди Акватайн. — С какво искате да започнем?

— Кажете ми какво искате — рече Исана. — Какво мога да направя за вас?

Инвидия бавно отпи от виното си.

— Първо, публично да подкрепите Акватайн и лорд съпруга ми — каза тя, — който ще стане ваш политически покровител. Което означава, че ще се появявате на публични събирания с цветовете на Акватайн — най-вече на представянето при закриването на фестивала. Може да бъде поискано от вас да присъствате на вечери, да изпълнявате определени социални функции, такива неща. Съпругът ми ще покрива всичките ви разходи.

— Аз сама си изкарвам хляба — отвърна Исана. — И съм отговорна за повече от трийсет семейства в моя холт. Ако непрекъснато присъствам на разни приеми, няма да мога да се грижа за тях.

— Така е. Желаете ли тогава да уговорим някакъв приемлив брой дни годишно?

Исана стисна устни и кимна, опитвайки се да скрие чувствата си.

— Добре. Това ще го решим допълнително. Второ, необходима ми е вашата поддръжка като член на Дианическата лига, което означава да присъствате на събранията на Лигата веднъж в годината, когато се определя курсът ѝ на действие през следващата година.

— А като член на Лигата очаквате от мен да ви подкрепям.

— Естествено — каза лейди Акватайн. — И накрая, може да поискаме от вас да подкрепите определени кандидати за сенаторските избори в Рива. Тъй като вие живеете там, ще имате възможност да участвате в тях и мнението ви ще има немалка тежест сред останалите граждани.

— Бих искала да изясня нещо, Ваша светлост — каза спокойно Исана.

— Какво имате предвид?

— Напълно са ми известни политическите стремежи на вашия съпруг и нямам никакво намерение да нарушавам законите на държавата, за да ви помагам. Подкрепата и участието ми ще се простират в рамките на закона — и нито инч по-нататък.

Лейди Акватайн повдигна вежди.

— Разбира се. Дори не бих си помислила да ви моля за това.

— Сигурно — каза Исана. — Просто искам от самото начало да се разберем добре.

— Мисля, че се получава — отвърна лейди Акватайн. — А вие какво ще поискате в замяна за вашата подкрепа?

Исана си пое дълбоко дъх.

— Семейството ми е в опасност, Ваша светлост. Дойдох в града, за да се свържа с Първия лорд и да отведа помощ в Калдерон, както и да предупредя племенника ми за потенциална заплаха за живота му. Сама не успях да намеря достъп до нито един от двамата. Ако искате подкрепата ми, трябва да ми помогнете да защитя семейството си. Това е цената ми.

Лейди Акватайн отново отпи от чашата с вино.

— Преди да обещаая каквото и да било, бих искала да науча повече. Моля, разкажете ми по-подробно.

Исана кимна и започна да разказва всичко, което Дорога им бе обяснил за вордите, за начина, по който се разпространяват, и за заплахата, която представляват за цялата страна. Накрая Исана положи ръце на коленете си и погледна въпросително събеседничката си.

— Това е... доста необичайна история — промърмори лейди Акватайн. — Доколко сте убедена, че е вярна?

— Напълно — отвърна Исана.

— Макар че, ако съм ви разбрала правилно, сте я научили от някакъв варварски вожд?

— Името му е Дорога — отвърна тихо Исана. — Той е изключително умен и почтен човек. А раните му бяха съвсем истински.

Лейди Акватайн промърмори:

— Фиделиас, с какви сили разполагаме в близост до Калдерон?

Седналият до вратата убиец отговори:

— Въздушните вълци провеждат тренировъчни упражнения на Червените хълмове, Ваша светлост.

— Това е... двайсет рицари?

— Шейсет, Ваша светлост — поправи я той.

— А, да, вярно — рече тя с небрежен тон, макар Исана да бе напълно уверена, че жената знае точно с какви ресурси разполага и къде са разположени. — Подсилиха се с нови хора. За колко време ще стигнат до Калдерон?

— За по-малко от три часа, Ваша светлост, или пък за седем, зависи от въздушните потоци.

Лейди Акватайн кимна.

— В такъв случай информирай Негова светлост, когато му докладваш, че съм ги изпратила в помощ на гарнизона в Калдерон от името на новата ни довереничка.

Фиделиас я погледна и каза:

— Лорд Рива няма да одобри, че изпрацате войска за бойни действия в земите му.

— Ако Рива си вършеше добре работата, собствените му войници вече щяха да са изпратени на помощ на гарнизона — каза лейди Акватайн. — Аз съм повече от сигурна, че той ще се отнесе пренебрежително към молбата на новия граф Калдерон и няма да започне бърза и скъпа мобилизация, а аз с удоволствие бих го унижила пред цялата страна. Но уверете моя съпруг, че ще наредя на хората ни да се държат скромно, така че Рива да бъде унижен само в очите на аристокрацията.

Убиецът се ухили.

— Много добре, Ваша светлост.

Тя кимна.

— Следващата ви задача ще бъде да намерите племенника на холтър Исана и да се погрижите за безопасността му, като го защитите както от тези ворди, така и от кръволоците на Калар.

— Предполагаемите кръволоци, Ваша светлост — поправи я Фиделиас. — Все пак нямаме доказателства, че убийците са били изпратени от лорд Калар.

Лейди Акватайн му хвърли лукав поглед.

— Ах, да. Колко съм недосетлива. Предполагам, че си поставил под наблюдение именията на Калар в столицата?

Фиделиас я погледна с упрек.

— Разбира се, че си. Провери какво са научили наблюдателите ти и изпрати всичките си свободни хора за изпълнението на тази задача. Намерете момчето и се погрижете за безопасността му.

Той учтиво наведе глава.

— Да, Ваша светлост. Но мога ли да споделя една своя мисъл, преди да тръгна?

Лейди Акватайн кимна.

— След завръщането си засякох необичайна активност в подземията. Голям брой хора са изчезнали през зимата и според мен причината не са конфликти между местни престъпни интереси. Възможно е да са замесени съществата, за които говори маратът.

Лейди Акватайн повдигна изненадано вежди.

— Наистина ли смяташ така?

Фиделиас сви рамене.

— Струва ми се напълно възможно. Но подземията са необятни и тъй като не разполагаме с достатъчно хора, едно сериозно проучване ще отнеме доста време.

Лейди Акватайн поклати глава в знак на отрицание.

— Не, това не е наше задължение. С безопасността на подземията се занимават Кралската гвардия и Кралският легион. При първа възможност ще ги уведомим за потенциалната опасност. Засега се съсредоточете върху младежа. В настоящия момент ни интересува само той.

— Да, милейди.

Убиецът се поклони, после кимна на Исана и излезе от стаята.

Исана седеше мълчаливо и усещаше как сърцето ѝ бие ускорено. Тя преплете пръсти, за да скрие треперенето на ръцете си. По челото и бузите ѝ изби пот.

Лейди Акватайн я погледна и се намръщи:

— Холтър? Зле ли ви е?

— Добре съм — промърмори Исана, преглътна горчивината в устата си и додаде: — Милейди.

Лейди Акватайн се намръщи, но кимна.

— Налага се да си тръгна, за да мога да се свържа чрез вода с нашия полеви командир в Калдерон.

Исана я погледна изненадано. Самата тя можеше да изпраца Ручей през повечето реки в долината Калдерон — но само защото бе живяла дълго време там и познаваше добре местните фурии. С огромни усилия сигурно би могла да общува чрез Ручей с гарнизона, но лейди Акватайн говореше напълно спокойно за изпращането на фурията си на разстояние, надвишаващо пет пъти собствените ѝ способности.

Лейди Акватайн я изгледа продължително и каза:

— Наистина вярвате, че те се намират в смъртна опасност. Семейството ви.

— Да — отвърна простичко Исана.

Лейди Акватайн кимна бавно.

— Иначе никога нямаше да дойдете при мен.

— Не — отговори Исана. — Не, нямаше.

— Мразите ли ме? — попита жената.

Исана си пое дълбоко дъх, преди да отговори:

— Мразя онова, което представлявате.

— И какво е то?

— Властта без убеждение — отвърна Исана с равен, безжизнен глас. — Амбицията без съвест. Добрите хора страдат от такива като вас.

— А Гай? — попита лейди Акватайн. — Мразите ли Първия лорд?

— С цялото си сърце — отвърна Исана. — Но по съвсем различни причини.

Лейди Акватайн кимна, показвайки с целия си вид, че слуша внимателно, но Исана замълча. Тогава Върховната лейди кимна отново и каза:

— Виждам, че предпочитате честността преди всичко. Тогава ще ви отвърна със същото. Съжалявам за онова, което се случи в Калдерон преди две години. Толкова хора загинаха напразно. Противопоставих се на съпруга си, но не аз управлявам решенията му.

— Противопоставили сте се от добро сърце? — попита Исана и усети горчивия сарказъм в думите си.

— Противопоставих му се, защото решението му беше неефективно и лесно можеше да се обърне срещу нас — отвърна лейди

Акватайн. — Бих предпочела да засилим влиянието си чрез съюзи и лоялност, отколкото да прибъгваме до насилие.

Исана я погледна намръщено.

— И защо да ви вярвам?

— Защото ви казвам истината — отвърна лейди Акватайн. — Гай е стар, холтър. За да бъде свален от трона, не е необходимо да се прибъгва до насилие. Накрая годините ще изиграят ролята на убиец вместо нас, а той няма наследник. И онзи, който бъде най-силен в момента на неговата смърт, може да вземе трона, без да позволява нещата да се изродят във въоръжена борба за власт. — Тя протегна ръката си към Исана. — Затова съм напълно сериозна, когато ви казвам, че вашата лоялност ме задължава да защитавам семейството ви, все едно е мое. И аз ще го направя с всички средства, с които разполагам. — Тя кимна с глава към ръката си. — Стиснете я и се уверете сама. Аз няма да крия чувствата си.

Исана я погледна. След това протегна ръка и хвана нейната. За миг не почувства нищо, но след това усети лекия натиск от чувствата на лейди Акватайн.

— Истината ли казвате? — попита тихо тя. — Наистина ли смятате да помогнете на мен и на семейството ми?

— Да — отвърна лейди Акватайн. — Наистина.

Чрез допрените им длани Исана усещаше присъствието на лейди Акватайн като лека вибрация във въздуха, а в думите ѝ се чувстваше искреност и увереност. И това не беше призователска преструвка. Истината не можеше да се изкриви, не и пред призовател със силата на Исана. Лейди Акватайн сигурно можеше да прикрие лъжата зад мъгливи облаци от равнодушие и спокойствие, но думите ѝ бяха изпълнени с неприкрита искреност.

Да, тя беше амбициозна, пресметлива, непреклонна и безмилостна — но Инвидия Акватайн говореше искрено. Тя наистина възнамеряваше да направи всичко по силите си, за да помогне на Бърнард, да защити Тави.

Исана потрепери и не успя да скрие въздишката си на облекчение. Последните няколко дни бяха изпълнени с кръв, страх и безпомощни притеснения, с опити да се добере до мъжа, чиято мощ би могла да защити семейството ѝ. Вместо това бе стигнала до лейди Акватайн.

Но Исана осъзнаваше, че ако Инвидия успееше да изпълни обещанията си, ако осигуреше безопасността на Бърнард и Тави, тогава Исана нямаше друг избор, освен в знак на добра воля да запази лоялността си към Акватайн. Щеше да стане част от силите, които възнамеряваха да свалят Първия лорд, и тя беше готова да го направи, ако това бе цената за защитата на близките ѝ. Исана бе тръгнала против убежденията си.

Но това нямаше значение. Стига Тави и брат ѝ да останеха живи, значи, си е заслужавало.

Лейди Акватайн не каза нищо, нито отдръпна ръката си, докато накрая Исана не я погледна. Върховната лейди се изправи, огледа роклята си и се намръщи, докато цветът ѝ не потъмня до толкова тъмночервено, почти черно, което бе по-подходящо за избягване на нежелано внимание през нощта. След това тя погледна Исана с хладните си очи, не съвсем лишени от съчувствие, и каза:

— Трябва да се свържа с хората ни, холтър. Ще наредя да ви отведат под охрана в имението ми, където за вас са подготвени покои. Щом науча нещо за брат ви или племенника ви, веднага ще ви съобщя.

Исана се изправи. Болката в главата ѝ беше утихнала и тя усети как ѝ се приспива. Сега ѝ се искаше единствено да си почине.

— Разбира се, милейди — отвърна тихо тя.

— Тогава елате с мен — каза Инвидия. — Ще ви отведе при каретата.

Исана излезе с лейди Акватайн от сградата и се озова пред каретата, която ги чакаше отвън. Край нея бяха разположени шестима слуги и всичките бяха въоръжени. Лейди Акватайн подкрепяше Исана с едната си ръка, докато тя се качваше в каретата, а един от слугите затвори вратата подир нея.

— Починете си, докато имате такава възможност — каза лейди Акватайн и махна рязко с ръка. От тъмнината изникна сив жребец, който потърка муцуна в рамото ѝ. Тя отблъсна главата на животното от роклята си с изражение на раздразнение и привързаност. — Ще направя всичко по силите си, за да се задействаме незабавно, и освен това ще се постарая да съобщя на Първия лорд за опасността, която застрашава столицата и Калдерон. Обещавам ви.

— Благодаря ви — отвърна Исана.

— Не ми благодарете, холтър — каза лейди Акватайн. — Това не е подарък от покровител на довереник. Ние сключихме договореност като равни — и се надявам в следващите години тя да се окаже изгодна и за двете страни.

— Както кажете, милейди.

Лейди Акватайн се метна изящно на седлото, поклони се леко на Исана и каза на кочияша:

— Март, внимавай. Тази нощ гостенката ни вече беше обект на едно покушение.

— Да, Ваша светлост — отвърна кочияшът. — Ще се погрижим за безопасността ѝ.

— Отлично.

Лейди Акватайн обърна коня си и препусна по улицата, развявайки воала и роклята си. Единият от слугите дръпна кожените завеси на прозорците на каретата. Вътре стана тъмно и вече никой не можеше да види пътника. Кочияшът цъкна с език на конете и каретата потегли по улицата.

Исана облегна главата си на възглавницата и застина неподвижно, неспособна да помръдне от изтощение. Беше успяла. Беше платила цена, за която знаеше, че ще съжалява, но бе постигнала целта си. Помощта бе на път към Тави и Бърнард. Нищо друго нямаше значение.

Тя беше заспала дълбоко още преди каретата да успее да се отдалечи от винарната.

ГЛАВА 42

Тави се събуди с главоболие, но инстинктът му подсказа, че не трябва да променя ритъма на дишането си. Щом беше още жив, значи, похитителите му имаха нужда от него. И той нямаше да спечели нищо, ако им съобщи, че е дошъл на себе си. Затова си придаде вид, че продължава да спи, като междуременно се опита да научи повече за мястото, където се намира, и за похитителите си.

Седеше на някакъв стол. Усещаше твърдото дърво под себе си, а глезените му бяха привързани към краката на стола. Лактите му лежаха на облегалките, но Тави не чувстваше ръцете си. Стигна до извода, че китките му са завързани твърде стегнато и въжетата пречат на кръвообращението му.

Край него се чуваше поскърцването на дърво. Повечето сгради в града бяха построени от камък. Единствените дървени къщи се намираха отвъд стените на столицата. Или може би това бяха складовете и корабостроителниците в Крайречие? Той вдъхна леко през носа си и долови слабата миризма на вода и риба. Значи, се намираше край реката, а не отвъд столичните стени. Бяха го донесли в някой склад или на доковете — а може би го бяха качили на някой кораб. Галия беше широка и дълбока река, най-голямата в цяла Алера и по нея можеха да плават дори морските съдове.

— Можеш ли да го оправиш? — изръмжа нечий мъжки глас.

Съдейки по силата му, той идваше от съседната стая или може би от другата страна на вратата. Говорещият като че ли се намираше в затворено помещение. Сигурно беше някой от похитителите му.

— Спрях кървенето — разнесе се женски глас. Той имаше странен акцент, някъде от южните краища на страната, помисли си Тави, може би от Форция. — Но ще се наложи да потърси истински лечител, ако иска да си получи носа обратно.

Мъжът се засмя, но си личеше, че не му е весело.

— Много смешно. Заслужил си го е, щом е позволил на едно малко момиче да му направи това.

Настъпи тягостно мълчание.

— Ти не си малка, Рук — каза мъжът с извинителен тон.

— Имай предвид — каза Рук, — че момичето е марат. Физически те са по-силни от повечето алерани.

— Сигурно креватната гимнастика с тия животни е добро упражнение — рече той.

— Благодаря ти за разяснението защо някои от нас получават задачи, за които се иска ум, а други са принудени да се задоволят с ножовете и тоягите, Търк.

Търк изсумтя.

— Нали свърших работата?

— А защо холтърът не е мъртва?

— Някой се намеси — отвърна Търк. — А и никой не ни каза, че старецът е толкова добър с меча.

— Вярно си е — рече Рук. — Човекът, който защитаваше каретата, се оказа умел боец. Напълно разбирам защо ви е хванал неподготвени.

Търк изръмжа някаква злобна ругатня.

— Нали доведох момчето?

— Да. Може пък старият гарван да не те накара да съжаляваш, че не си бил с хората в имението на Нед.

— Не се тревожи — отвърна сърдито Търк. — Ще я докопам.

— За твое добро се надявам да си прав — рече Рук. — А сега ме извини.

— Няма ли да останеш? Мислех, че вече си приключила.

— Опитай се да мислиш по-малко — каза тя. — Не ти се отразява добре. Трябва да свърша още нещо.

— А ние какво да правим с тези двамата?

— Пазете ги, докато не дойде старият гарван да ги разпита. И преди да си ме попитал, отговорът е „не“. Не бива да докосваш никой от тях. Той ще ти каже какво да правиш с тях.

— Някой ден — изрече Търк със закана глас — някой завинаги ще ти затвори устата.

— Сигурно. Но няма да е днес. И няма да си ти.

Вратата се отвори и затвори и Тави успя да хвърли един бърз поглед през падналия пред очите му перчем. Намираше се в склад и бе заобиколен от купчини дървени щайги. Мрачен мускулест мъж,

облечен в мръсна туника, гледаше злобно затворената врата. Вдясно от Тави имаше още един стол, на който по същия начин като него бе завързана Кайтай — само че на главата ѝ беше нахлузена кожена торба.

Тави отново наведе глава и секунда по-късно Търк, грозният мъж, се обърна и се запъти към него. Младежът не помръдна, когато човекът притисна два пръста към гърлото му, изсумтя и отиде при Кайтай. Тави отвори едното си око и видя как мъжът докосва китката ѝ, после се обръща и излиза от склада. Когато затръшна вратата зад гърба си, Тави чу силното стържене на метално резе.

Той отчаяно се опитваше да измисли какво да направи. Сигурно бяха оставили някаква фурия да го пази — но пък, от друга страна, присъствието на нещо толкова застрашително щеше да привлече вниманието на призователите на легиона, които редовно проверяваха складовете в Крайречие. Това означаваше, че ако бяха оставили някакви фурии на стража, те сигурно щяха само да вдигнат тревога и нямаше да го нападнат.

Тави провери въжетата, но те бяха завързани здраво. Ако беше останал в съзнание, докато са го завързвали, би могъл да стегне мускулите си, за да може, след като ги отпусне, въжето да остане по-хлабаво. Това щеше да му даде възможност да се опита да се измъкне. Но сега не можеше да направи нищо.

Дори да успееше да се освободи, пак нямаше да има голяма полза от това. Складът имаше само една врата — онази, през която беше излязъл Търк. Тави провери стола си. Той не беше застопорен за земята и когато се опита да го премести, краката му тропнаха тихо по дървения под.

Главата на Кайтай се надигна рязко и покриващата я кожена торба се повдигна леко нагоре.

— Алеранецо?

— Тук съм — отвърна той.

— Добре ли си?

— Имам главоболие, което ще помня доста време — отвърна той.

— А ти?

Изпод торбата се разнесе звук от плюене.

— Имам неприятен вкус в устата. Кои са тези хора?

— Казаха, че са се опитали да убият леля ми Исана — отвърна Тави. — Сигурно работят за лорд Калар.

— Защо са ни хванали?

— Не съм сигурен — отвърна той. — Може би защото липсата ми ще накара Гай да изглежда слаб. Или искат да ме използват, за да примамят леля Исана в капан. Във всеки случай, след като всичко свърши, няма да ни пуснат да си идем.

— Ще ни убият — каза тя.

— Да.

— Тогава трябва да избягаме.

— Това се подразбира, да — рече Тави. Той напрегна мускулите си, но въжетата оставаха здраво вързани. — Ще минат часове, докато се освободя. Ти можеш ли да разхлабиш въжетата си?

Кайтай се размърда и столът ѝ заскърца от усилието.

— Може би — отвърна тя след малко. — Но ще вдигна много шум. Пазят ли ни?

— Пазачът излезе от сградата, но сигурно е оставил фурии да ни наблюдават. А и мъжете, които ни отвлякоха, сигурно няма да са много далеч.

Торбата се килна леко и Кайтай каза:

— Алеранецо, нещо приближава.

Тави отново наведе глава, а секунда по-късно резето изтрака и вратата се отвори. Тави успя да зърне Търк и някакъв друг, по-висок мъж.

— ... сигурен, че ще я заловим преди залез-слънце, милорд — казваше Търк с мазен глас. — Не бива да вярвате на всяка дума на Рук.

Когато заговори другият мъж, Тави положи огромни усилия да не помръдне.

— Така ли? — попита лорд Калар. — Търк, Търк, Търк. Ако Рук не ме беше помолила да ти дам втори шанс, щях да те убия в мига, в който минахме през вратата.

— О — промърмори Търк. — Да, милорд.

— Къде е той? — попита Калар.

Търк сигурно беше посочил с ръка, защото стъпките се приближиха към Тави. Когато стигнаха на няколко крачки от него, Калар каза:

— Той е в безсъзнание.

— Рук здравата го изфраска по главата — отвърна Търк. — Но той не би трябвало да получи никакви трайни увреждания, милорд. Ще се събуди на сутринта.

— А това? — попита Калар.

— Варварка — рече Търк. — Беше с него.

Калар изсумтя.

— Защо е закачулена?

— Доста се бори, преди да я вържем. Отхапа носа на Кардис.

— *Отхапа* го? — попита Калар.

— Да, милорд.

Калар се изсмя.

— Забавно. Куражлиите винаги са забавни.

— Рук каза да ви питам какво да правим с тях, милорд. Да ги премахна ли?

— Търк — рече Калар със задоволство, — ти използва евфемизъм. Докато се усетиш, ще започнеш да проявяваш признаци на далновидност.

Търк замълча за миг, след което рече:

— Благодаря.

Калар въздъхна.

— Все още не правете нищо — каза той. — Живата примамка е по-полезна от трупа.

— А варварката?

— И с нея също. Не е изключено да е свързана с някакви договори между граф Калдерон и варварите. Докато не измъкнем цялата информация от тях, няма нужда да си създавам кръвни врагове в лицето на маратите. Докато това не стане изгодно за мен.

Внезапно силни пръсти сграбчиха косата на Тави и рязко дръпнаха главата му назад. Младежът успя да се престори на напълно отпуснат.

— Този малък звяр — каза Калар. — Ако жената не представляваше още по-голяма заплаха за нас, с удоволствие щях да му одера кожата, а после да го хвърля в яма, пълна със слайлове. Това жалко същество се осмели да вдигне ръка на *моя* наследник.

Гласът му трепереше от ярост и презрение и той блъсна главата на Тави надолу с рязко движение, от което шията на младежа изпука болезнено.

— Да уредя ли транспорта му, милорд?

Калар въздъхна.

— Не — реши той. — Няма нужда да му давам шанс за оцеляване, предвид онова, което съм планирал за семейството му. Дори такова нищожество може с времето да се превърне в опасност. Ще ги хвърлим и двамата в една яма.

Ботушите му затропаха по пода, докато се отдалечаваше към вратата. Последваха го по-тежките, по-тромави стъпки на Търк, вратата се отвори и затвори и резето издрънча.

Тави отвори предпазливо очи и се убеди, че отново са сами.

— Отхапала си носа му? — попита той Кайтай.

Гласът ѝ прозвуча приглушено заради торбата на главата ѝ.

— Не можах да му стигна очите.

— Благодаря за предупреждението.

— Не — каза тя. — Казах, че нещо приближава. Нямах предвид през вратата.

— Какво?

— Подът — рече тя. — Почувствах вибрации. Ето ги пак — промърмори тя.

Тави почти не чувстваше краката си, но успя да чуе слаб, дращещ звук, който се разнесе някъде отдолу. Той успя да извърти главата си достатъчно, за да види как дъските на няколко фута от него потреперват и се извиват нагоре, сякаш бяха направени от гъвкава върба, а не от сушен дъб. Видя как някой отдолу изкъртва дъската и я дърпа към себе си. Последваха я още две дъски и изведнъж от дупката се подаде оплетена, прашна коса, последвана от глава с мигащи начесто очи.

— Ерен — каза Тави, опитвайки се да прозвучи спокойно. — Какво правиш?

— Мисля, че те спасявам — отвърна Ерен.

— Имаме пазачи — каза Тави на приятеля си. — Те ще усетят какво си направил, за да се промъкнеш тук.

— Съмнявам се — рече Ерен и се усмихна уморено на Тави. — За пръв път да имам полза от това, че фуриите ми са слаби, нали? Не вдигат много шум.

Той потрепери и започна да се измъква през дупката на пода.

— Как ни намери? — попита Тави.

Ерен го погледна обидено.

— Тави, аз се обучавам за Курсор толкова дълго, колкото и ти в края на краищата.

Тави се усмихна, а Ерен се опита да му се усмихне в отговор, докато се измъкваше от дупката. После се наведе над дъските и протегна ръка над тях. Те потрепериха и започнаха бавно да се огъват.

— Докато задавах разни въпроси, забелязах, че някакъв мъж ме следи. Логично бе да си помисля, че хората, които са отвлекли леля ти, ме следят. Затова се върнах в Цитаделата, изплъзнах се от него...

— И го проследи дотук — каза Тави.

Ерен успя да огъне дъската още малко.

— Гмурнах се под кея и подслушах двама мъже, които разговаряха за пленници. Помислих си, че може да е леля ти, затова реших да надникна.

— Много добра работа, Ерен — каза Тави.

Ерен се усмихна.

— Е, по-скоро е щастлива случайност. Ето, почти успех.

Дъската изскърца и се раздвижи, но в този миг Кайтай изсъска:

— Вратата.

Резето изтрака и вратата на склада се отвори.

Ерен се спусна обратно в дупката, а отгоре останаха да се виждат само побелелите му от усилието пръсти, които придържаха извитата дъска на мястото ѝ.

Тави облиза устни, размишлявайки трескаво. Ако останеше неподвижен, пазачите не можеше да не забележат липсващите дъски. Той повдигна глава и видя Търк. На колана на широкоплещестия убиец висеше крив каларски нож за изкормяне, а очите му блестяха от гняв. Зад него вървеше строен слаб мъж с моряшки дрехи. На колана му висеше същият крив нож. Той беше плешив и изглеждаше като съшит от парчета кожа — и носът му липсваше. Воден призовател бе покрил раната с розова кожица, а от ноздрите му бяха останали само два отвора, които му придаваха изглед на череп. Това очевидно беше Кардис.

— Така — рече Търк. — Я виж ти. Хлапето е будно.

— И какво от това? — изръмжа Кардис, приближавайки се до закачулената Кайтай. Той дръпна от главата ѝ кожената торба, сграбчи шепа коси и дръпна силно назад. — Враните да го изкълват хлапето.

В очите на Кайтай се разгоря изумруден пожар, зад който се надигна дива, първобитна ярост. На бузата ѝ синееше оток, а брадичката ѝ бе покрита със засъхнала кръв.

— Не я пипай! — изръмжа Тави.

Кардис небрежно го плесна през лицето и се обърна към момичето.

Маратската девойка го гледаше, без да трепне или да издаде звук. След това умишлено бавно извади езика си, облиза кръвта от горната си устна и се усмихна предизвикателно.

Очите на Кардис станаха студени и опасни.

— Кардис — изрече рязко Търк, — не бива да ги нараняваме. Нито един от двамата.

Другият мъж погледна Кайтай и отскубна още един кичур коса.

— Просто няма да им оставяме белези. Кой ще разбере?

Търк изръмжа.

— Заповедта идва от самия стар гарван. Ако я нарушиш, ще умреш. А после той ще убие и мен заради това, че не съм те спрял.

Кардис посочи лицето си и гласът му се извиси до гневен писък.

— *Виждаш* ли какво ми причини тази малка кучка? Нима очакваш да стоя тук и да *търпя* това?

— Очаквам да изпълниш заповедите му — сопна му се Търк.

— Или какво?

— Знаеш какво.

Кардис оголи зъби и извади ножа си.

— До гуша ми дойде от тая работа.

Търк също извади ножа си и присви очи. Той стрелна Тави с поглед и очите му се спряха върху пода зад стола.

— Проклети врани — измърмори той. — Я виж тук.

Той направи няколко крачки и застана над дупката в пода.

— Какво? — попита Кардис, макар гневът в гласа му да бе поухнал.

— Като че ли някой се опитва да...

От дупката изскочиха главата и раменете на Ерен, който заби ножа си в тежкия ботуш на Търк, приковавайки го към пода. Търк изкрещя изненадано и се опита да отскочи, но кракът му не можеше да помръдне и той падна на земята.

Кайтай внезапно нададе смразяващ кръвта вой, изпълнен с първичен гняв. Тялото ѝ се напрегна веднъж, втори път и столът, към който бе привързана, се пръсна на парчета, все още прикрепен към крайниците ѝ. Тя замахна с едната си ръка в широка дъга и стовари тежката дървена облегалка на стола върху ръката на Кардис, в която той държеше ножа си. Оръжието падна на пода и издрънча.

Ерен изкрещя и успя да избие и четвъртата дъска. След това се измъкна от дупката и започна да рита Търк в главата. Мъжът успя да замахне тронаво с кривия си нож към крака на Ерен и го улучи. Ерен залитна назад, изгубил опора, и падна точно зад Тави. Ножът на Кардис обаче се оказа до него, той го сграбчи и започна трескаво да реже въжетата на Тави.

Тави видя как Търк извади ножа на Ерен от крака си, хвана го за острието и го метна към гърба на Ерен.

— Легни! — изръмжа той.

Ерен може и да не притежаваше физическа сила, но беше страшно бърз. Той бързо залегна на пода, летящият нож се удари в облегалката на стола и падна на земята.

Търк се Хвърли към Тави, ала той бе успял да освободи ръцете си. Младежът се завъртя заедно със стола, но загуби равновесие и падна на едната си страна. Беше твърде бавен. Търк се стрелна към него, стиснал кривия си каларски нож в ръка. Кайтай изпищя и замахна към Търк. Пропусна, но принуди мъжа да се наведе, което спечели няколко секунди на Тави. Той докопа ножа на Ерен от пода и се обърна тъкмо когато Търк го сграбчи за косата. Ножът се насочи надолу. С лявата си ръка Тави отби ръката на врага си, а с дясната го промуши дълбоко в бедрото. Плисна кръв.

В този миг Кайтай нападна Търк откъм гърба. Тя го хвана с едната си ръка през челото, а с другата за брадичката. Нададе силен вой и внезапно се извъртя настрани, чупейки врата на мъжа. Той се свлече в желеобразна купчина на пода. Кайтай веднага сграбчи ножа му с едната си ръка, а с другата разкъса ризата му. С обезумял поглед тя заби острието в сърцето му и започна да го реже.

— Кайтай! — изпъшка Тави, прерязвайки въжетата около краката си. — Кайтай!

Тя рязко се обърна към него. Лицето ѝ приличаше на ужасяваща маска от ярост и кръв.

Кръв капеше и от извития нож, а другата ѝ ръка вече бъркаше в отвора, който беше направила, готова да изтръгне сърцето му.

— Кайтай — каза отново Тави, този път по-тихо. — Чуи ме. Моля те. Не можеш да направиш това. Няма време.

Тя го погледна, застина и дивата светлина в очите ѝ несигурно потрепна.

— Краката ми — каза той. — Не ги усещам. Трябва да ми помогнеш да се измъкна от тук, преди да дойдат и други.

Тя присви очи в очакване, почти с копнеж.

— Други. Нека дойдат.

— Не — каза Тави. — Трябва да се махаме оттук. Кайтай, трябва да ти срежа въжетата. Дай ми ножа.

Той протегна ръката си към нея.

Тя го погледна и възбудата ѝ като че ли изчезна, оставяйки я задъхана, натъртена, покрита с многочислени прорези, оставени от въжетата по тялото ѝ. След кратко колебание тя подаде ножа си на Тави и се отпусна на колене до него.

— Велики фурии — въздъхна тихо Ерен. — Това... марат ли е?

— Името ѝ е Кайтай — каза Тави. — Тя е моя приятелка.

Той започна да реже въжетата ѝ колкото се може по-внимателно. Кайтай просто седеше и чакаше, клепачите ѝ се спускаха все по-ниско и по-ниско, докато дивата бясна енергия, която я беше изпълнила, не изчезна напълно.

— Ерен — каза Тави. — Можеш ли да вървиш?

Момчето примигна, кимна веднъж и отрязва парче плат от туниката си. Уви го няколко пъти около бедрото си и го върза здраво.

— Слава богу, че нямаха фурии.

— Може и да имаха — каза Тави. — Обикновено главорези като тях са призователи на земя, а складът се намира на кейовете. Просто не са се докосвали до земята. Но ние трябва да се махнем от тук, преди да се е появил някой друг. — Той се изправи и подаде ръка на Кайтай. — Хайде. Да вървим.

Тя се изправи замаяно, сякаш не забелязваше нищо около себе си.

— Вляво ще видиш въже с навързани възли — каза Ерен. — Спуснете се по него до водата, без да вдигате шум, а после тръгнете към брега. Идвам след малко.

— Какво ще правиш? — попита Тави.

Ерен се усмихна напрегнато.

— Ще върна дъските на мястото им и ще ги оставя да се чудят какво е ставало тук.

— Добра идея — каза Тави. — Браво на теб. — Той се спусна по въжето, хвана се здраво за един от възлите и се спря. — Ерен?

— Да?

— Кое време е?

— Не съм сигурен — отвърна Ерен. — Но луната вече залязва.

Кожата на Тави настръхна. Той заслиза по въжето, приканвайки Кайтай да го последва. Отчаяно му се искаше да побърза, но беше принуден да действа тихо, докато не се отдалечеше на безопасно разстояние от убийците на лорд Калар.

Луната залязваше.

Скоро канимите щяха да дойдат за Първия лорд.

ГЛАВА 43

Амара надникна от пещерата тъкмо когато изгревът започваше.

— Защо се бавят? Сякаш искат да ги нападнем и да ги унищожим, преди да заемат позиция — каза тя.

— Трябваше вече да сме го направили — промърмори някой зад гърба ѝ.

— Джиралди — изръмжа Бърнард. — Не трябва да ставаш. Върни се при ранените.

Амара се обърна и видя как накуцващият центурион идва към предната част на пещерата, за да се присъедини към нея, Бърнард и Дорога.

— Да, сър. Веднага, сър — рече Джиралди, но се облегна на стената, като явно нямаше намерение да ходи никъде.

Огледа странния боен строй на врага.

— Джиралди! — повтори сърдито Бърнард.

— Ако оцелеем, графе, можете да ме разжалвате за неподчинение, ако това ще ви накара да се чувствате по-добре.

— Хубаво — кимна Бърнард с неохота и отново се обърна към врага.

Взетите се подреждаха в колона с ширина приблизително колкото входа на пещерата. Строят им още не беше формиран напълно, а предните редици бяха извън обсега за стрелба дори на Бърнард и неговите рицари Флора. Тези предни редици се състояха от най-едрите селяни и легионери — най-младите и най-силните сред хората, контролирани от вордите. Начело на колоната неподвижно стоеше приведената фигура на царицата, загърната с черното си наметало.

— Изглежда, са избрали бърза и мръсна тактика — изръмжа Джиралди. — Формират колона и тръгват директно да ни смажат.

— *Взетите* са много силни — промърмори Дорога. — Дори *взетите* алерани. Освен това ни превъзхождат числено.

— Ще ги посрещнем на десет фута от входа на тунела — каза Бърнард. — Така ще сме защитени по фланговете и ще компенсираме

численото им превъзходство. — Той прекара тока на обувката си през мръсния под на пещерата. — От тази страна на тунела ще изградим стена от щитове, а от другата страна ще застанат Дорога и Уокър.

— Три щита май ще са достатъчни, сър — промърмори Джиралди.

Бърнард кимна.

— Първата редица — с мечове, следващите две — с копия. — Той посочи издатината по продължение на стената, която бяха използвали за спане през нощта. — Аз ще се разположа там със стрелците. Ще стреляме, докато можем. Стрелите не са много, така че трябва да сме прецизни. На земята пред нас ще са рицарите Тера, които ще са готови да помогнат или на Дорога, или на легионерите, ако не издържат на натиска.

Джиралди кимна.

— Девет души могат да удържат атаките във всеки един момент. Предлагам отрядите да са шест, графе. Всеки от тях ще се бие по десет минути на всеки час. Хората ще могат да си почиват и ще издържим по-дълго време.

— Дорога — попита Бърнард, — сигурен ли си, че ти и Уокър няма да се нуждаете от почивка?

— Уокър не може да отстъпи много назад в тунела — отвърна Дорога. — Ще ни трябва само по две-три минути да си поемем дъх от време на време.

Бърнард кимна.

— Трябва да помислим и какво призоваване можем да използваме. Брут все още ни пази от Гарадос. Джиралди, какво могат хората ти?

— Всички имат някакви способности по призоваване на метал, сър — отвърна центурионът. — Имам човек с познания в призоваването на огън. По-рано беше чирак грънчар и използваше огъня там. Не твърдя, че може да призове огнена буря, но ако изкопаем ров и сипем вътре от маслото за лампите, той ще може да поддържа известно време огнена стена. Двама владеят призоваването на въздух достатъчно, за да пращат срещу врага дим и сажди. Може да помогнат на графинята, ако тя изпрати вихър срещу врага. Един от хората ми е достатъчно добър в призоваването на вода, за да изкара извор на повърхността, ако започне да ни измъчва жажда. Имам един, на който

много му знаеше устата, като постъпи на служба, и три години копа клозети.

— А сега държи ли си езика зад зъбите? — изсумтя Бърнард.

— Не, обаче така овладя призоваването на земя, че това наказание вече не е проблем за него. С ваше позволение ще му помогна да подготви резервна отбранителна линия по-навътре в пещерата. Окоп и насип, нищо особено. Ако се наложи да я използваме, нищо не може да ни спаси, но поне врагът ще плати висока цена.

— Добре, действай...

— Не — намеси се Амара. Всички я зяпнаха и тя изпита затруднение да изрази мислите си с думи. — Не бива да използваме открито призоваване. Не можем да рискуваме.

— Защо не?

— Мисля, че те само това и чакат — отвърна Амара. — Спомнете си, че *взетите* използват призоваване, но само след като самите ние сме го използвали. След като сме задвижили силите.

— Да — каза Бърнард. — И какво от това?

— А ако ни изчакват, защото те самите *не могат* да започнат да призовават? — каза Амара. — Всички знаем какво огромно значение има увереността в себе си, когато човек започне да се занимава с призоваване? Тези *взети* може да имат алерански тела, но те не са алерани. А ако могат да използват призователските си способности само ако някой друг задейства достатъчно много фурии?

Бърнард се намръщи.

— Джиралди?

— Не ми звучи особено убедително — отвърна центурионът. — Не се обиждайте, графиньо. Искане ми се да ви повярвам, но няма нищо, което да потвърждава предположението ви.

— Разбира се, че има — възрази Амара. — Ако са способни да призовават, защо не го правят? Вятър в съчетание с огън би изгорил целия въздух в пещерата и досега да сме в безсъзнание. Призовател на дърво би могъл да накара дърветата под пещерата да удължат корените си и така да се задушим от вдигналия се прах, призовател на земя би могъл да влоши още повече положението ни. Призовател на вода би могъл да наводни пещерата чрез извора, който твоят легионер е открил, Джиралди. Знаем, че вордите са длъжни да ни унищожат

колкото се може по-бързо, преди да дойде легионът. Така че защо още не са използвали призоваването, за да доведат нещата до бърз край?

— Защото по някаква причина не могат — кимна Бърnard. — Това обяснява защо не ни нападнаха през нощта. Искали са да ни изкарат навън, за да ги нападнем с бойните ни фурии. Особено ако вордите смятат, че имаме силни призователи на огън сред нас. Тогава щяха да ни довършат за минути — сигурно сред *взетите* има мнозина призователи на огън, може би даже и един-двама рицари.

— Това обяснява и защо толкова бавно изграждат строя си — изсумтя Джиралди, — и то точно там, където можем да ги виждаме. Врани, ако аз командвах и имахме призовател на огън, щях да ги ударя още сега, преди да са се строили, с надеждата да ги смажа веднага.

— Точно така — съгласи се Амара. — Те са интелигентен противник, господа. Ако продължим да се държим предсказуемо, ще ни унищожат бързо.

Отвън небето заблещука със сребриста светлина, откъм върха над пещерата се чува гръмотевици. Всички погледнаха нагоре, а Амара излезе на няколко крачки извън пещерата, за да изпрати Сирус на разузнаване.

— Това е фуриена буря — доложи тя след миг. — Скоро ще стане ужасно.

— Гарадос и Тана — рече Бърnard. — Никога не им е било приятно някой да се мотае из долината им.

— Но пещерата може да ни защити от ветрогоните, нали? — попита Амара.

— Да — отвърна Бърnard. — Ако издържим дотогава. Дори Тана не може да прати буря толкова бързо.

— А ветрогоните ще атакуват ли вордите?

— Никога не са нападали моите хора — отбеляза Дорога. — Може да имат добър вкус.

— Джиралди — каза Бърnard, — раздели хората на отряди и нека първите два заемат местата си. И изкарайте онзи извор, и изкопайте окоп.

— Но... — започна Амара.

— Не, графиньо. На хората ни ще им трябва вода, когато започне битката. Затова по-добре да направим това сега, докато *взетите* още са далеч. Действай, центурион.

— Да, милорд — каза Джиралди и закуцука тежко към вътрешността на пещерата.

— Амара — каза Бърнард, — подреди рицарите върху издатината и пригответи останалата вода, за да могат сражаващите се да пият.

— Да, Ваша св... — Амара млъкна, после наклони глава и се усмихна на Бърнард. — Да, милорд съпруже.

Лицето на Бърнард се озари от усмивка, очите му проблеснаха.

— Дорога! — повика той марата.

Маратският вожд се беше настанил на земята, между предните лапи на Уокър.

— Аз ще изчакам тук, докато хората ти се строят за битката.

— Наглеждай царицата — каза Бърнард. — Внимавай да не даде наметалото си на някой от *взетите*, за да ни заблуди. И ме повикай, ако се доближи в обсега на лъка ми.

— Може и да го направя — съгласи се Дорога лаконично. — Бърнард, като единствен от нас, който е бил с жена тази нощ, изглеждаш доста напрегнат.

Амара се разсмя нервно, а бузите ѝ пламнаха. Тя направи две крачки към Бърнард и го целуна отново. Той отвърна на целувката ѝ, придърпвайки я с ръка към себе си.

Амара бавно се отдръпна и го погледна в очите.

— Мислиш ли, че ще издържим на атаката им?

Бърнард понечи да каже нещо, но се спря. После заговори шепнешком:

— Известно време. Ала те са повече от нас и не ги е страх от смъртта. Нашите хора ще получават наранявания. Ще се уморяват. Копията и мечовете ни ще се чупят. Скоро ще ни свършат стрелите. И не съм толкова сигурен, че Джиралди ще успее да осигури вода. С призоваване на фурии можем да издържим няколко часа. Без него...

Той сви рамене.

Амара прехапа устни.

— Мислиш, че все пак трябва да го използваме?

— Не — отвърна Бърнард. — Ти даде мъдър съвет, Амара. Мисля, че си видяла онова, което ние не можахме. Ти си страшно умна жена — и това е една от причините да те обичам. — Той ѝ се усмихна и каза: — Искам да ти дам нещо.

— Какво? — попита тя.

— Това е древен обичай на легионерите — отговори тихо той, сваляйки от дясната си ръка дебел сребърен пръстен, украсен със зелен камък. — Нали знаеш, че на легионерите им е забранено да се женят.

— Знам и че повечето от тях имат жени — отвърна Амара.

Бърнард кимна.

— Това е легионерският ми пръстен. Спомен ми е от времето, когато служех в Четвърти легион в Рива. Когато някой легионер срещне жена си, която не би трябвало да я има, той ѝ дава пръстена си, за да му го пази.

— Не мога да го нося — усмихна се Амара. — Твърде е малък, за да го сложа на китката си.

Бърнард кимна и извади от джоба си тънка сребърна верижка. Надяна пръстена на нея, сложи верижката на шията на Амара и я закопча с изненадваща ловкост, като се имаха предвид дебелиите му пръсти.

— Поради тази причина войникът слага пръстена си на такава верижка — каза той. — Това не е венчална халка. Но той знае какво е. Тя също.

Амара преглътна и избърса внезапните сълзи.

— Ще го нося с гордост.

— А аз ще се гордея, че го носиш — каза той тихо. Стисна ръцете ѝ и погледна навън — започваше да пръска слаб дъжд. — Това може да им стъжни живота.

Амара се усмихна.

— Колко жалко, че нямаме поне трийсет рицари Аери. С тях бих могла да използвам тази буря.

— А аз не бих се отказал от трийсет или четирийсет призователи на земя и метал — рече Бърнард. — Може би плюс половин легион, който да ги подкрепи. — После усмивката му изчезна и той погледна към вордите. — По-добре да тръгваме. Те ще са тук след малко.

Амара стисна дланта му, а после се върна в пещерата, за да събере рицарите. През това време суровите ветерани легионери също започнаха да се появяват, въоръжени и бронирани, изпълнени с решителност. Строяваха се в редици. Джиралди накуцваше отстрани, използвайки щита си като импровизирана патерица. Той раздаваше тихи заповеди, закопчаваше катарями, оправяше колани. Раздели

центурията на отделни отряди. Първият отряд зае позиция при входа на пещерата, а останалите се наредиха отзад, готови да се придвижат напред, ако се наложи. Амара подреди рицарите, като стрелците се качиха на издатината, а останалите четирима рицари Тера застанаха на земята пред тях. Всеки от едрите мъже носеше масивна броня и тежко въоръжение, което можеха да използват само ако са подсилени от фурии. Когато тези мъже се срещнеха с небронирани *взети*, тогава щеше да започне истинската касапница.

Отново избумтя гръмотевица, от която пещерата се разтресе, и в този момент утринният въздух се изпълни със свиреп вой. Амара усети как по гърба ѝ плъзва студен страх. Устата ѝ пресъхна и тя се качи на по-високо, за да може да вижда.

Редиците *взети* вече маршируваха бързо към пещерата. Зрелището беше зловещо. Мъже, жени и дори деца, облечени с алерански дрехи и с легионерски униформи — изцапани, раздърпани, измачкани, без никой да прави усилие да ги изпъне. Лицата гледаха неподвижно през дъжда, очите бяха вторачени в нищото, всички вървяха в крак и всеки от тях стискаше оръжие в ръка, дори и това да беше само тежка тояга.

— Фурии! — въздъхна един от легионерите. — Вижте това.

— Жени — каза друг. — Деца.

— Погледнете в очите им — каза Амара достатъчно високо, за да я чуят всички наоколо. — Те вече не са хора. Ако им дадете възможност, ще ви избият. Не се заблуждавайте, господа, биете се за живота си.

Царицата вървеше край предната редица, докато не достигнаха в обсега на изстрел с лък, и тогава отстъпи зад колоните и се скри зад телата на *взетите*. Отново се разнесе зловещ вик, Уокър се надигна и отговори с тътнещ боен рев.

Бърнард се върна от задната част на пещерата и застана до стрелците с огромния си лък в ръка.

— Хора, радвам се да ви съобщя, че ще имаме изобилие от вода за пиене благодарение на Руф Марк. Само дето вкусът ѝ е малко странен.

Из пещерата се разнесе смехът на легионерите, а неколцина извикаха:

— Добра работа, Руф!

Междувременно колоната от *взети* се приближаваше равномерно под лееция се дъжд.

— А сега внимавайте — каза Бърнард. — Първа редица, дръжте щитовете си здраво, работете с остриетата и не се увличайте с копията. Втора редица, ако някой падне, не се опитвайте да го изтеглите назад — с това ще се занимава третата редица. Веднага запълнете с щит мястото.

Тропотът на стотици крака ставаше все по-силен и Амара почувства как сърцето ѝ отново се разгуптява.

— Не им позволявайте да скъсят разстоянието! — изкрещя Бърнард, надвиквайки шума. — Те са по-силни, отколкото изглеждат. И в името на фуриите, старайте се да не уцелите съюзническите спомагателни сили.

— Това сме аз и ти — избоботи Дорога на Уокър. — Но те ни наричат съюзнически спомагателни сили.

Гаргантът изпухтя. Сред редиците на легионерите отново се разнесе смях. Тропотът от краката стана още по-силен.

И стотици, ако не и хиляди врани се появиха внезапно над хълмовете около пещерата, образувайки огромен бушуващ облак.

— Врани — зашептяха всички, включително и Амара.

Черните птици винаги разбираха кога ще има клане.

Враните нададоха писъци.

Избумтя гръмотевица.

Земята трепереше от стъпките.

Дорога и Уокър нададоха боен вик.

Алераните се присъединиха към тях.

А после първата редица от *взетите* вдигна оръжията си, навлезе в пещерата и се натъкна на стената от щитовете на легионерите и на студените им остриета.

ГЛАВА 44

Тави бе успял да направи толкова глупости за една вечер, че кражбата на три коня едва ли щеше да утежни особено положението му, ако властите решаха да му обърнат внимание. В двора на един от хановете беше пълно с коне, събрани от земите около столицата, а някои бяха доведени чак от Плацида и Акватайн.

Достатъчно бе да стъпят в двора, за да разкрият присъствието на неприятелска земна фурия, а Ерен ги предупреди, че край плевнята стои на стража една вятърна фурия. Не без известно самодоволство Тави използва метода, показан му от Кайтай, и двамата се вмъкнаха в хамбара по начина, по който бяха проникнали в затвора.

Няколко минути по-късно фуриите бяха надхитрени, ключалките разбити, а конете и хамутите измъкнати от тъмната конюшня. Тави и Кайтай препуснаха бързо, повели трети кон за Ерен, който се метна на седлото му веднага щом излязоха от двора на хана. Успяха да се отдалечат на доста голямо разстояние, преди фуриените лампи около ограбения хан да започнат да примигват, и макар че собственикът се опита да вдигне голяма гюрултия, оплакванията му просто се изгубиха сред всеобщата веселба по случай фестивала.

— Разбра ли ме, Ерен? — попита настоятелно Тави. Тримата препускаха в тръс по улиците на града, опитвайки се да намерят най-краткия маршрут до Цитаделата. — Важното е да предадеш съвсем точно думите ми.

— Разбрах, разбрах — отвърна Ерен. — Но защо? Защо точно на нея?

— Защото врагът на моя враг е мой приятел — каза Тави.

— Надявам се — рече Ерен.

Той бе успял да се задържи на седлото, макар Тави да виждаше, че го мъчи раната в крака. Лекият галоп като че ли му понасяше по-добре, но когато им се налагаше да преминават в тръс, на лицето му се изписваше страдалческа физиономия.

— Ще се справя — каза той. — Само ви забавям. Продължавайте без мен.

Тави го погледна.

— Не искаш ли да разбереш какво правим?

— Очевидно изпълняваш поръчение на Първия лорд. Може да съм затънал в уроците, Тави, но не съм сляп. Всички виждат, че след започването на фестивала той те държи близо до себе си. — Ерен пребледня и се вкопчи в седлото. — Виж какво, просто тръгвайте. По-късно ще ми разкажеш. — Той леко се подсмихна. — Стига да ти позволят.

Тави спря коня си, наведе се и посегна към Ерен. Двамата си стиснаха здраво ръцете и Тави осъзна, че дланта на Ерен е силна като неговата, макар и двамата да бяха далеч от мощното стискане на Максовата лапа. Очевидно той не бе единственият, който криеше уменията си от другите Курсори.

Ерен сви по улица „Градинарска“, а Тави и Кайтай смушкаха конете си и се понесоха в луд галоп. Тави стисна зъби — оставаше му само да се надява, че никой от празнуващите граждани нямаше да изскочи на пътя им. Откакто се бяха сдобили с конете, Кайтай общуваше с него чрез жестове и едносрични думи. Тя изглеждаше нащрек, но следваше водачеството на Тави, без да коментира, и той веднъж я улови да поглежда изморено ръцете си.

Двамата стигнаха до последната отсечка, която водеше до Цитаделата. От двете ѝ страни се издигаха каменни стени, откъдето можеше да се излива кипяща смола върху настъпващата армия — ако врагът изобщо успееше да стигне толкова близо до столицата. На всеки няколко крачки бяха поставени тежки каменни статуи. Те изобразяваха странни същества, които в старите писания бяха наричани „сфинксове“, макар нищо такова да не бе виждано в Алера и историците да ги смятаха за изчезнал вид и дори за пълна измислица. Но всяка статуя представляваше реална опасност за враговете на страната, тъй като всички каменни статуи в Цитаделата бяха обвързани с легион земни фурии, намиращи се под прякото командване на Първия лорд.

Твърдеше се, че дори един-единствен гаргойл може да унищожи цяла центурия от алеранската пехота, преди да го свалят — а в Цитаделата имаше стотици от тях.

Разбира се, те не можеха да направят нищо, преди Първият лорд да ги освободи от неподвижността им. Тави стисна зъби и подкара коня си напред в лек тръс. Кайтай го следваше плътно.

— Защо забавяме? — попита тя.

— Това е подходът към портата — каза ѝ той. — Ако се приближим с галоп в тъмното, пазачите и фуриите може да се опитат да ни спрат. По-добре си сложи качулката. Знам паролите, които ще ни допуснат вътре, но не и ако те видят.

— Защо не използваме тунелите? — попита тя.

— Защото вордите са се пръснали из тях — каза Тави. — И доколкото знаем, хората на Калар може би все още дебнат долу, както преди. Може да наблюдават някои ключови пресечки и ако се наложи да ги заобикаляме, това ще ни отнеме часове.

Кайтай си нахлупи качулката.

— Не можеш ли просто да разкажеш на стражите какво става?

— Не смея — отвърна Тави. — Трябва да приемем, че врагът наблюдава двореца. Ако се опитам да вдигна тревога тук, може би ще се наложи да ги убеждавам дълго време, а те със сигурност няма да ме допуснат до Първия лорд, докато не се убедят какво точно става. Щом се вдигне тревога, врагът ще побърза да нанесе удар и Първият лорд пак ще остане непредупреден.

— Може да не ти повярват — каза Кайтай с неодобрение в гласа. — Тези неистини между твоите хора правят всичко много по-сложно, отколкото трябва да бъде.

— Така е — каза Тави.

Дъхът на конете се издигаше на облачета във въздуха, а стоманените им подкови потропваха по калдъръма, докато двамата най-накрая не се озоваха пред портата на Цитаделата.

Центурионът, който стоеше на стража, ги спря и извика:

— Кой идва?

— Тави Патронус Гай от Калдерон и спътникът му — отвърна Тави. — Трябва да влезем веднага.

— Съжалявам, момче, но ще трябва да изчакаш до сутринта, както всички останали — каза центурионът. — Портата е затворена.

— Зимата свърши — извика Тави на мъжа. — Отговори.

Последва озадачено мълчание.

— Зимата свърши — извика отново Тави с по-рязък тон. — Отговори.

— Дори лятото умира — отвърна центурионът. — Проклети врани, момче. — Той се провикна към дежурния, който стоеше долу в ниското. — Отвори портата! Размърдай се! Ос, надигни си мързеливия задник от стола и изпрати фурията си да съобщи на следващите постове, че минава пратеник!

Тежката желязна порта се отвори с тихо скърцане. Тави отново смушка коня си и навлезе в Цитаделата, този град в града. Тук се намираха казармите на Градския и Кралския легион, живееха многобройните слуги, обслужващи двореца, тук се намираха Залата на Сената и Залата на лордовете. Пътят продължаваше в права линия нагоре, докато не стигнеше основата на следващата тераса, после минаваше по зигзагообразна рампа до следващото ниво и отново продължаваше право напред до най-горното ниво, където се намираха Сенатът, лордовете и Академията.

Тави и Кайтай минаха през двете нива, докато не се озоваха пред последната укрепена рампа. Пазачите им махнаха с ръце, без да ги спират, и Тави насочи коня си направо към портата на двореца, която се отвори още преди той да скочи от коня си. Кайтай не изоставаше от него.

Навън излязоха няколко стражи. Двама от тях отведоха конете им, а дежурният центурион кимна рязко на Тави, но в очите му проблесна подозрение.

— Добър вечер. Току-що получих съобщение от портата на Цитаделата, че пристига Курсор, който носи известие за заплаха над държавата.

— Зимата свърши — каза Тави. — Отговори.

Центурионът се намръщи.

— Да, знам. Използваш личната парола на Първия лорд. Но аз не спирам да се чудя какво си мислиш, че правиш, Тави. И кого водиш?

Той погледна към Кайтай и направи леко движение с китката на ръката си. Лек полъх на вятър отметна качулката и разкри лицето, бадемовите очи и бледата коса на девойката.

— Врани — изсъска един от стражите и половин дузина мечове излязоха от ножниците си.

За миг Тави се оказа заобиколен от блестящи остриета и войници, които бяха готови да ги вкарат в действие. Той почувства как Кайтай се напрегна и ръката ѝ се спусна към ножа на колана ѝ.

— Приберете мечовете! — излая центурионът.

Стражите бяха готови да се хвърлят напред и Тави осъзна, че разполага само с няколко секунди, за да ги разубеди.

— Веднага прекратете това! — изрева той. — Освен ако не предпочитате да обясните на Първия лорд защо стражите му са убили посланика на маратите.

Настъпи тишина. Центурионът вдигна лявата си ръка бавно, с разперени пръсти и стражите леко се отпуснаха, но не прибраха мечовете си в ножниците.

— Какво е това? — попита той.

Тави си пое дълбоко дъх, за да успокои гласа си.

— Господа, това е посланик Кайтай Патронус Калдерон, дъщеря на Дорога, главатар на *сабот-ха*, вожд на маратите. Тя току-що пристигна в столицата и ми беше наредено веднага да я доведе в двореца.

— Нищо не знам за това — каза центурионът. — Жена посланик?

— Центурионе, съобщих ви паролата и ви казах повече, отколкото трябва. Пуснете ни.

— Защо си се разбързал толкова? — попита той.

— Чуйте ме — каза Тави и снижи глас. — Съветникът на посланик Варг е прекарал последните шест месеца в тайно прехвърляне на канимски воители в подземията. В този момент поне десетима от тях са се отправили към залата за медитиране на Първия лорд, за да го убият.

Центурионът зяпна изненадано.

— Какво?!

— В двореца може би има шпионин, затова искам да намерите всеки боеспособен мъж в двореца и да слезете колкото се може по-бързо в залата за медитиране.

Центурионът поклати глава.

— Тави, ти си само един паж. Не мисля...

— *Не* мисли! — сопна му се Тави. — Не задавай въпроси. Няма време за това. Ако искаш Първият лорд да живее, просто го *направи*.

Мъжът го погледна изненадано, очевидно учуден от властния му глас. Тави не можеше да си позволи да губи повече време с центуриона. Стражите, намиращи се в караулните помещения на стълбището, трябваше веднага да бъдат предупредени, а те се намираха твърде дълбоко в планината, за да бъдат известени с въздушна фурия. Той се обърна и хукна към двореца, като извика през рамо:

— Действай! Бързо!

Тави изтича по дългото мраморно стълбище, водещо към двореца, мина през фойето с ротондата, която бе с размерите на малък хълм, сви вдясно и полетя по слабо осветените коридори. Стори му се, че мина цяла вечност, преди да стигне до стълбите, и той бе ужасен, че може би е закъснял. Останал без дъх, отвори със замах вратата на първото караулно.

Четиримата гвардейци скочиха от масата за карти и извадиха оръжията си. Масата се преобърна и по пода се разпиляха карти и монети. Други двама мъже, единият от които остреше меча си, а другият къпеше туниката си, също скочиха на крака с оръжия в ръце.

Центурион Бартос изскочи от клозета, с меч в едната ръка, докато с другата придържаше панталоните си. Той погледна към Тави, примигна и лицето му бавно започна да почервява от ярост.

— *Тави* — прогърмя гласът му. — Какво означава това? — Погледът му прескочи към Кайтай. — *Марат? Тук? Да не си полудял?*

— Зимата свърши — каза Тави. — Отговори. Не, чакай, не си прави труда, няма време. Центурионе, в момента повече от двайсет каними идват насам. Възнамеряват да убият Гай.

Още преди да успее да завърши изречението, от коридора се разнесе вик на ужас и болка. Тави се обърна рязко и се оказа, че ножът му е в ръката му — не бе усетил кога го е извадил.

— Струва ми се, че това беше Джорис — промърмори един от гвардейците. — Много приличаше на Джорис.

В коридора отекна нов вик, този път по-близо и по-силно. Последва го пронизителен писък, чуха се хрипове и настъпи тишина. После откъм Черния коридор се появи висока стройна фигура, която се движеше с вълча грациозност. Когато тя приклезна, изпод качулката на наметалото ѝ се подаде канимска муцуна. От носа, зурлата и зъбите на гиганта капеше кръв. Дрехите му също бяха окървавени, а мечът му

проблясваше влажно. Той остана неподвижно няколко секунди, а после зад гърба му се появи следващият каним. И още един. И още. Те се придвижваха напред и само за миг целият коридор бе запълнен с безмълвни канимски воители.

Тишината на Цитаделата бе нарушена от камбаната за тревога на Кралската гвардия.

Бартос стоеше до Тави и ги гледаше с широко отворени очи.

— Великите фурии да са ни на помощ — прошепна той. След това рязко завъртя глава и изкрещя: — Щитовете! Готови за битка!

Тави затръшна желязната врата и бързо дръпна трите дебели резета. Гвардейците нахлупиха шлемовете си, грабнаха щитовете и разчистиха мястото, за да не им се пречка нищо в краката по време на битката. Тави и Кайтай отстъпиха в задната част на помещението, където започваше стълбището.

— Тави — викна Бартос, — слизай долу и прати подкрепление. После тичай при Първия лорд. Вратата ще ни позволи да издържим известно време, а след това ще трябва да го махнем...

Раздаде се оглушителен бумтеж, подобен на гръмотевица, застърга метал и тежката желязна врата рухна на каменния под.

Под нея остана да лежи центурион Бартос.

От всички страни като горещ дъжд плисна кръв, заливайки цялата стая и Тави. Металът на резетата и пантите блестеше в оранжево-червено от горещината при разкъсването им.

Водачът каним с окървавената муцуна си беше счупил ръката — очевидно точно неговият страшен удар беше откъснал желязната врата от пантите ѝ. Със смъртоносна грациозност той стъпи върху нея и замахна към най-близкия страж. Гвардейците се поколебаха само за части от секундата, но през това време на вратата се появи втори каним. Пазачите се строиха в редица пред канимите. Щитовете им бяха по-малки от стандартния легионерски размер, а мечовете им проблясваха злобно.

Единият от гвардейците нанесе удар — фурията му придаде допълнителна бързина. Острието прониза канима в корема; но *взетият* каним не обърна на раната си ни най-малко внимание и ответният му удар буквално откъсна главата на гвардееца, който дори не успя да издърпа меч си или да вдигне щита си. Вторият страж успя да отрази удара с щита си и само силата на фурията му му помогна да

удържи. Той замахна със своя гладиус и отсече въоръжената ръка на канима на няколко инча от китката.

Канимът дори не мигна. Той просто удари по щита на гвардееца с чуканчето на ръката си. Силата на удара му събори мъжа на земята и канимът скочи върху него с щракащи челюсти. Падайки, гвардеецът се опита да се защити с щита от страшните зъби. С едно бързо движение Кайтай измъкна ножа си и го метна към канима. Острието потъна в лявото му око. Звярът се сгърчи инстинктивно, може би дори изпита болка и гвардеецът, който стоеше до падналия страж, отсече с един удар главата му.

Но през вратата напиреха да влязат още каними, които постепенно избутваха назад стражите. Всяка следваща стъпка назад пускаше вътре нов звяр и на мястото на предишните двама вече се сражаваха трима други. Тави разбра, че гвардейците няма да издържат дълго.

— Бягай! — извика един от мъжете. — Предупреди Първия лорд!

Тави кимна и с разтуптяно от страх сърце побягна надолу по стълбището, толкова бързо, както никога не беше бягал в живота си. Кайтай го следваше неотстъпно.

ГЛАВА 45

Писъците ги преследваха надолу по стълбите. Дръзки бойни викове се смесваха с вопли, звънтеше стомана. Преди да стигне до второто караулно, Тави едва не се сблъска с един гвардеец, който с разтревожено лице се изкачваше по стълбището.

— Тави, какво става там? — попита той.

— Каними — задъхано отвърна Тави. — Искат да убият Първия лорд.

— Проклети врани — изруга гвардеецът. — Бартос задържа ли ги?

— Той е мъртъв — каза Тави с равен, изпълнен с горчивина глас. — Нещата горе не са добре, но поне вдигнаха тревога. Може да успеят да ги задържат до пристигането на подкрепления, но ако канимите стигнат до стълбището...

Гвардеецът кимна и погледна към Кайтай.

— Тя е с мен — рече бързо Тави.

Стражът се поколеба, кимна му отсечено и влезе бързо във второто караулно. Започна да дава заповеди и поведе малкия си отряд нагоре по стълбището. Тави продължи надолу. Когато стигнаха до дъното, всички звуци от сражението, което се водеше горе, утихнаха. Тави влетя в преддверието на залата за медитиране на Гай.

Първият лорд продължаваше да лежи все така неподвижно, а край него клечеше Фейд. Макс лежеше на съседното легло — на Тави му се стори, че приятелят му не беше променил позата си, откакто го беше оставил там. Изглеждаше по-скоро изпаднал в безсъзнание, отколкото заспал.

— Марат! — изръмжа сър Майлс и се хвърли напред с изваден меч.

— Не! — извика Тави.

Кайтай избегна удара, свали наметалото от раменете си и го хвърли като мрежа върху сър Майлс. Той го отметна настрани, но забавянето му бе достатъчно за младата маратка, за да може да изскочи

обратно през вратата. Тя приклепна до стълбището в котешка поза, а в ясните ѝ очи не се забелязваше никакъв страх.

Тави застана между сър Майлс и вратата.

— Тя не е въоръжена! — извика той. — Сър Майлс, тя не ни е враг!

— Майлс. — Гласът на Килиан изплющя като бич. — Свали оръжието.

Сър Майлс застина на място, но не отмести изпълнените си с омраза очи от Кайтай.

— Тави — каза Килиан, — предполагам, че това е партньорът ти в освобождаването на Макс от затвора.

— Да, маестро — отвърна Тави. — Това е Кайтай, дъщерята на маратския вожд Дорога. И моя приятелка. Без нейната помощ Макс все още щеше да е в затвора, аз щях да съм мъртъв и не разполагаме с никакво време да обсъждаме това.

Лицето на Килиан потъмня от гняв, но Тави видя как маестрото се опита да остане спокоен, когато попита:

— И защо така?

— Защото двайсет каними идват по стълбището, за да убият Първия лорд — каза Тави, опитвайки се да не допусне в гласа му да прозвучи отмъстително задоволство. — Вече е вдигната тревога, но те се сражават с легионерите от първия пост. Центурион Бартос е мъртъв и не знам колко дълго ще успеят да удържат стълбището.

Майлс изруга злобно и тръгна към вратата.

— Не, Майлс — каза Килиан.

— Хората са в опасност — изръмжа капитанът.

— Както и Първият лорд — рече Килиан. — Ще излезем заедно. Ти ще водиш, Майлс. Тави, събуди Макс. Той ще бъде следващият. Двамата с Фейд ще сложите Гай на походното легло на Макс и ще го носите.

Тави тръгна към приятеля си, преди Килиан да довърши изречението си. Той просто вдигна леглото от едната страна и изсипа Макс на пода. Едрият младеж се стовари на земята с пръхтене и веднага се разсъни.

— А, това си бил ти.

— Макс, ставай — каза тихо Тави. — Вземи си меч. По стълбите идват канимски воини.

Той грабна походното легло и го завлече до кревата на Гай. Фейд повдигна Първия лорд без особени усилия, положи го върху походното легло и уви възрастния човек с одеялото му. Тави погледна нагоре и видя, че Фейд носи меч на колана си, макар да бе спуснал отгоре му дългата си окъсана туника.

Макс скочи на крака, навлече бързо ризата си и промърмори:

— Къде има меч?

— В преддверието — упъти го Килиан. — В долното чекмедже на шкафа с питиетата. На Гай е.

Макс се поколеба и каза:

— Ако ми дадете още минутка, ще облека костюма. Може... Искам да кажа, ако те идват за Гай, може да решат, че са го пипнали...

Гласът му заглъхна.

Лицето на Килиан остана безизразно. Той кимна и каза:

— Действай.

— Добре — отвърна Макс.

Той се спогледа с Тави, който не можеше да скрие страха си, после отиде до преддверието.

Тави грабна чаршафа от кревата и го уви около Първия лорд, после го завърза колкото се може по-здраво за походното легло.

— Готови сме — каза тихо той.

— Много добре — отвърна Килиан. — Максим?

Тави и Фейд вдигнаха леглото и го изнесоха от залата за медитиране. Разнесе се тихо пъшкане и на вратата се появи Макс, който бе приел външността на Гай. В ръката си държеше дълъг, тежък меч.

— Готов съм — каза той, макар гласът му все още да бе Максовият. Младежът се намръщи, прокашля се няколко пъти, докосна гърлото си с ръка и каза, този път с гласа на Гай: — Готов съм. Но не съм сигурен доколко ще се справя с призоваването, маестро.

— Колкото можеш — отвърна тихо Килиан.

Стоящата до стълбището Кайтай изсъска, поглеждайки нагоре към стълбите. Без да се замисля, Тави измъкна ножа от колана си и й го подхвърли. Тя го улови за дръжката във въздуха и приклепна в бойна поза, оглеждайки стълбището.

Секунда по-късно Килиан леко наведе глава настрани и присви слепите си очи.

— Добър слух, момиче — промърмори той. — Майлс.

Капитанът направи няколко крачки, застана пред Кайтай и приклепна в бойна поза. Зад ъгъла се появи нещо и Майлс вдигна меча си. Проблесна стомана, разнесоха се дрънчене и панически вик. Майлс изпъшка и каза:

— Приос, човече, аз съм. Спокойно.

Майлс отстъпи назад, поддържайки един ранен страж. Приос беше среден на ръст мъж, който бе известен повече с острия си поглед, отколкото със силата си. Дясната му ръка висеше неподвижно и бе покрита с кръв, той бе изгубил и шлема си. Косата му бе залепнала за главата, където зееше кървава рана. Лицето му беше преbledняло, но той здраво стискаше меча в лявата си ръка.

Тави крадешком придърпа одеялото, за да скрие лицето на Гай. Настъпи кратко мълчание, при което Килиан сръчка Макс с лакътя си.

Макс отново се закашля и каза:

— Докладвай, гвардеецо. Какво става?

— Те са луди — изпъшка мъжът. — Луди, сър. Дори не си правят труда да се защитят. Не обръщат внимание на раните, които би трябвало да ги свалят на земята. Сякаш животът не ги интересува.

Макс постави ръка на рамото на гвардееца и каза:

— Приос. Искам да ми обясниш тактическата ситуация.

— Д-да, милорд — изпъшка гвардеецът. — Канимите ни изтласкаха от първата стая и някои от тях останаха там, за да посрещнат подкрепленията. Поне десетима обаче слизат надолу. Дясната ми ръка е неизползваема, затова Червенокосия Карл, който пое командването, ми нареди да залостя вратата зад тях, да слеза тук и да доложа.

Което означаваше, помисли си Тави, че гвардейците в караулното над тях бяха попаднали в капан с канимите и жертваха живота си, за да могат да спечелят малко време за Първия лорд. Макс остро си пое дъх и погледна към Килиан.

— Значи, са изгубени. И го знаят.

— Милорд — каза Майлс. — Ако успеем да се доберем първи до второто караулно, можем да защитим вратата от по-изгодна позиция. Ако се опитат да минат през вратата, ние ще се изправим срещу тях на равен терен, вместо на стълбите.

— Съгласен съм — каза Макс. — Напред.

Майлс кимна отсечено и тръгна нагоре. Приос и Макс тръгнаха след него, последвани от Килиан. Когато маестрото стъпи на стълбището, той се спря и каза:

— Маратското момиче ще върви най-отзад.

Фейд погледна Тави и застана зад Килиан, носейки походното легло без особено усилие. Тави изпъшка и се напрегна, защото по-голямата тежест падна върху него, но успя да удържи другия край на леглото и да не изостава от Фейд.

Кайтай застана близо до него и изсъска:

— Защо вашите воители просто не ги изгорят с магията си?

Тави изсумтя и изпъшка, опитвайки се да отговори, докато се изкачваха.

— Не смеят в такова затворено пространство. Въздухът може да пламне и да изгори дробовете им. Освен това се намираме твърде дълбоко, за да се използват земни фурии — таванът може да рухне. А въздушните фурии ще са толкова слаби, че просто няма да има полза от тях. Трябва да се бием.

— Тишина — изръмжа Майлс.

Тави стисна зъби и се съсредоточи върху носенето на походното легло. След като изкачиха няколкостотин стъпала, ръцете и раменете му започнаха да треперят и да го болят. Кайтай бързо застана до Тави и каза:

— Дай да поема единия край.

Останал без дъх, Тави се отказа да спори и позволи на момичето да поеме половината от товара му. Изкачването продължи.

— Стой! — разнесе се тиха заповед отгоре. — Вече сме съвсем близко. Чакайте тук.

Тави чу потропването на ботушите на Майлс, последвано от тишина. Миг по-късно Майлс извика:

— Второто караулно е празно. Вратите засега се държат. Побързайте.

Те изкачиха още няколко стъпала и се озоваха във второто караулно.

— Не стойте край вратите — предупреди Тави. — Те направо изкъртиха вратата на първото караулно. Така убиха центурион Бартос.

Майлс го погледна и застана отстрани на железната врата, опря дланта си на нея и затвори очи. Чу се плътно, ниско жужене. Майлс се

намръщи и без да отваря очи, каза:

— Ваше Величество, препоръчвам да направим всичко възможно, за да подсилим тази врата, преди канимите да стигнат до нея.

— Разбира се — отвърна Макс.

Той отиде от другата страна на вратата и също допря дланта си до нея в огледален образ на Майлс. Жуженето се засили.

— Фейд, в онзи ъгъл — каза Тави.

Двамата с роба и Кайтай отнесоха Първия лорд в задния ъгъл на помещението и внимателно оставиха походното легло на земята. След това младежът издърпа тежката маса до него и я преобърна на една страна, създавайки импровизирана бариера. Фейд бързо приклепна зад нея. Очите му гледаха тъпо, а устата му зяпаше в малоумно изражение.

— Отлично — одобри Килиан и посочи с пръчката си стойката за оръжия, монтирана на стената. — Въръжете се.

Кайтай отиде до стойката и си избра чифт къси, тежки ножове и копие с къса дръжка. Тя го подхвърли на Тави, който го улови във въздуха и провери баланса му.

Килиан също си избра един меч, без да изпуска пръчката от лявата си ръка.

Всичко стана без предупреждение. Върху вратата се стовари гръмотевичен удар, разнесе се скърцането на огъващ се метал и една част от вратата с размера на пушен бут се огъна. Последваха още два удара, като всеки път се появяваха нови вдлъбнатини, но резетата устояваха.

— Няма да успеем да издържим дълго — изхриптя Майлс. — Металът постепенно се нажежава.

На вратата се появяваха нови вдлъбнатини. Тави остави копието си настрана, взе купа с вода и я плисна върху вратата. Над метала се вдигна пара.

— Добра работа, момче — каза Майлс. — Това може да ни спечели малко време.

Тави изтича към бурето, върна се с пълна купа вода и я плисна върху вратата. Стоманата продължаваше да се огъва под непрекъснатите удари, докато накрая рамката ѝ не изскърца и не се огъна. Докато заливаше нажежения метал с вода, Тави успя да зърне през процепа един каним с наметало.

Във въздуха се разнесе парливата миризма на изгоряло и Майлс стисна зъби.

— Не мога да удържам повече. Може би само около половин минутка и ще пробият. Пригответе се.

Сърцето на Тави блъскаше в гърдите му и той смени купата с копието. Фейд клечеше зад масата. Приос стоеше на няколко фута от вратата. Осакатената му ръка висеше в превръзка през врата и той държеше неловко своя гладиус в лявата. С равнодушно изражение на лицето Кайтай прехвърли меча в дясната си ръка, хвана друг в лявата и застана до Тави, точно пред преобърнатата маса.

— Знаеш ли как да ги използваш? — промърмори Тави.

— Че колко трудно може да бъде? — отвърна Кайтай.

Тави повдигна вежди.

— Хашат ми показва веднъж — обясни му тя.

— Аха — отвърна младежът. — Хубаво. Когато се започне, опитай се да не се отдалечаваш от мен. Аз ще те защита.

Кайтай отметна главата си назад и избухна в звънък смях. Той се понесе из стаята в неочаквана вълна от веселие и всички освен Майлс и Макс я погледнаха изненадано.

— Ти ще ме защитиш. Това е смешно — каза Кайтай, поклащайки глава. — Много си забавен, алеранецо.

Бузите на Тави пламнаха.

— Добре — каза Майлс на Макс с напрегнат глас. — След следващия удар отстъпваме, оставяме вратата да падне и удряме първия, който влезе вътре.

— Имам по-добра идея — изпъшка Макс.

Вратата потрепери под следващия удар и Майлс изкрещя:

— Сега! — и отдръпна ръката си от нея.

Но Макс постъпи различно. Той вдигна дясната си ръка, стисна зъби и камъкът около него завибрира от напрежение. Макс нададе силен рев и замахна с юмрук.

Вратата, която повече не бе поддържана от фуриите на Майлс и Макс, се откъсна от пантите си. Но този път тя се стовари на другата страна и смаза стоящия пред нея каним. Настъпи миг тишина, след което Майлс прескочи падналата врата и размаха меча си.

Имаше огромна разлика между фехтоваческите умения на сър Майлс и тези на обикновения гвардеец, точно както подземният язовец

се различава от огромния си братовчед гарганта. Острието на сър Майлс разсичаше доспехите, плътта и костите със същата лекота, с която ножът реже маслото. Само след миг мечовете на двама каними бяха счупени, а стените и стълбището бяха опръскани с кръвта им. Преди канимите да успеят да дойдат на себе си, Майлс вече се беше върнал обратно през отвора. Единият каним се хвърли след него, но Макс вече го чакаше и мечът на Първия лорд разсече тялото на врага почти на две. Умиращият каним полетя към земята, от раната му плисна кръв. Но той успя да се извърне, за да погледне убиеца си. Изведнъж очите му се разшириха и той закрепя. В следващия миг смъртоносно раненият каним скочи върху Макс и го блъсна в каменната стена. После започна да хапе и дера тялото му със зъби.

Майлс направи крачка към Макс, но в този момент през отвора скочи следващият каним и капитанът трябваше да се изправи срещу него, за да не го допусне по-навътре в стаята. Приос се хвърли напред и заби меча си в ранения каним. Замахът му бе тромав, но силен и прободеше дълбоко дясното бедро на канима, от което плисна още кръв.

Но канимът като че ли не забеляза това. Осакатеният воин би трябвало вече да е мъртъв, но ужасната воля на ворда отказваше да отстъпи пред смъртта и канимът продължаваше да разкъсва Макс, който закрепя от болка.

— Макс! — извика Тави и се хвърли напред.

Той нападна канима отляво, забивайки копието в ребрата му. Тежестта на тялото му изтласка звяра назад. Канимът се сгърчи и падна, опитвайки се да издърпа копието, но силите го напуснаха. Щракна още няколко пъти с челюсти и утихна.

Тави издърпа копието си от тялото му и се обърна към Макс, който бе запазил чертите на Гай, но тялото му бе покрито с кръв. На лявото му рамо имаше огромна рана, която кървеше обилно. Кръв се стичаше и от главата му. Единият му крак бе извит под странен ъгъл. Тави го хвана за яката и го задърпа към импровизираната бариера. Макс бе отпуснат и тежък и младежът с усилие успя да го издърпа на няколко фута. Тогава Фейд изскочи до него, хвана Макс под мишниците и го изтегли зад барикадата.

Маестро Килиан се приближи до тях и се намръщи, когато протегна ръка и опипа с пръсти тялото на Макс. Извади ножа си,

разряза ръкава на Макс и го използва, за да стегне силно раната му, за да спре кървенето.

— Тави, помогни на Майлс и Приос. На всяка цена трябва да удържим тази врата.

Тави кимна и се хвърли обратно към вратата. Не му стигаше въздух, страхът не го отпускате. Майлс успя да нанесе няколко удара на канима, който се опитваше да влезе в караулното. Вълкът воин с кървясалите очи като че ли не чувстваше болка и страх и продължаваше да се сражава с мълчалива ярост. Мечът на канима не можеше да се мери със скоростта и уменията на Майлс, който успяваше да остане недосегаем, но тежките удари, които се сипеха върху него, го принуждаваха да отстъпва постепенно назад.

Когато Тави се приближи, Майлс изръмжа:

— Тави, нападни го отгоре.

Тави реагира инстинктивно, без да се замисля. Когато канимът нанесе поредния си удар, Тави се пресегна през рамото на Майлс пресрещна меч му с предпазителя на пиката си и го отби настрани.

— Отлично! — излая Майлс, който направи крачка напред и нанесе мощен удар, който разпори канима от слабините до гърлото.

Плисна фонтан от кръв и вътрешности и мъртвият каним рухна на пода. Следващият каним пристъпи напред, но попадна под серията страшни удари на Майлс. Само след миг вече лежеше на пода, разсечен на три отделни парчета.

В този миг по стълбите премина вихър в сиво наметало. Тави успя само да си помисли, че живо същество не може да се движи с такава скорост. Новият им враг подскочи настрани, отблъсна се от стената и прелетя над главата на Майлс. Мечът на капитана замахна за нов удар, но закъсня.

Фигурата направи салто, отскочи от пода и падна върху ранения Приос. Гвардеецът дори не успя да извика, преди една тънка ръка, покрита с лъскава черно-зелена кожа, да разкъса гърлото му с блестящите си нокти.

Тави нанесе удар с копието си, но съществото се движеше твърде бързо и острието одраска каменния под, пръскайки искри. Тъмната фигура подскочи отново, отблъсна се от стената и се насочи към сър Майлс. Мечът на капитана проблесна и нанесе удар върху съществото, придружен от внезапен дъжд от искри. Фигурата изпищя — ужасяващ

металически писък, който дълго време щеше да измъчва Тави в нощните му кошмари.

— Алеранецо! — викна рязко Кайтай. — Пази се! Това е царицата на вордите!

Ноктите замагнаха към Майлс, но капитанът на Кралския легион имаше огромен опит и мечът му пресрещна вордската царица. Краката му танцуваха по пода, за да запазят необходимото за един фехтовач равновесие, и изведнъж Тави осъзна, че Майлс се опитва да подмами царицата да се озове между тях двамата.

Майлс направи още две танцуващи стъпки встрани и Тави заби върха на копието си в гърба на твартата, която отново го поразил с бързината си. Царицата се обърна, сграбчи дръжката на копието и с едно рязко движение отхвърли Тави назад.

Погледът на младежа се замъгли и преди да се стовари върху каменния под, той видя широко отворените, застинали в ужас очи на Приос.

Тави се опита да надигне глава и да се огледа, но му се зави свят. Беше се проснал върху стоманената врата, която Макс бе блъснал на пода, и тя бе болезнено гореща.

От всички страни го заобикаляха каними.

Двама бяха влезли в караулното. Друг беше стъпил с единия си крак върху падналата врата и безжизнените му пурпурни очи сезираха право в Тави. Веднага до него се появи още един каним с безжизнени пурпурни очи. След него още един.

Всеки от тях бе оголил окървавените си зъби и стискаше окървавеното си оръжие. Всеки от тях можеше да го разкъса буквално на парчета за части от секундата. И всички бяха обърнати към него.

ГЛАВА 46

Когато *взетите* нападнаха пещерата, Амара стискаше меча си толкова силно, че пръстите ѝ бяха побелели. Битката бе стихийна, брутална. Хората с безжизнени погледи атакуваха бариерата от легионерски щитове с пики и фермерски сечива, с голи юмруци, брадви, стари мечове и чукове от ковачницата. По-тежките оръжия удряха с невероятна сила, изкривяваха щитовете и шлемовете и трошаха костите дори под тежката броня на легионерите.

Двама мъже от първата група бяха убити при атаката на първите *взети*, въоръжени с чукове, а след това Бърнард нареди на стрелците си да стрелят по *взетите* с тежко въоръжение. Те можеха да бъдат убити единствено ако бъдат улучени в очите или устата, но самият Бърнард беше стрелец с почти свръхестествени умения и изискваше от своите призователи на дърво да не изостават от неговия ритъм. Когато някой от хората му пуснеше стрелата си, тя винаги улучваше някой от *взетите* и го поваляше.

Макар Амара да не беше вдигнала меча си нито веднъж, тя дишаше тежко, съпреживявайки с биещите се легионери, и когато хората започнаха да се изморяват, тя стрелна с поглед Бърнард. След известно време, което ѝ се стори като една малка вечност, Бърнард извика:

— Графиньо, изтегли ги!

Амара кимна рязко на рицарите Тера и легионерите отстъпиха встрани, пропускайки ги напред. Мечът на Амара отби удара на една тояга, която се спускаше над шлема ѝ. После в битката се включиха рицарите и мощните им оръжия, подсилени с фурии, започнаха да покосяват *взетите* с чудовищна ефективност. На нея ѝ оставаше единствено да наглежда фланговете им. Само след минутка *взетите* бяха изтласкани до входа на пещерата и Амара извика на рицарите си да спрат, преди да са излезли отвън, където *взетите* можеха да ги обградят и да ги смажат с численото си превъзходство.

Отстъплението им отне повече време. Те не можеха да го направят бързо — нали така щяха да дадат на противника си шанс да ги последва и да използва объркването в редиците им, за да нанесе нов удар. Трябваше да се изтеглят бавно, контролирано, запазвайки строя си. Междувременно вторият отряд смени първия, който получи възможност да отдъхне и да се напие с вода.

След относително кратката схватка Амара се беше задъхала. Една от основните истини за всяко сражение беше, че няма нищо, абсолютно *нищо*, което да е по-изтощаващо от възбудата и ужаса на близкия ръкопашен бой. Амара се погрижи хората ѝ да се напият с вода и чак след това поднесе чашата към устните си, докато наблюдаваше битката. Вторият отряд изгуби човек, когато случаен удар с брадва разсече крака му като суха цепеница, и той трябваше да бъде завлечен отзад при ранените. Втори мъж се поколеба, когато към него се приближи жена на средна възраст, и това му струваше живота — тя го издърпа иззад стената от щитове и го хвърли сред другите *взети*. След още няколко секунди един от войниците изгуби съзнание след удар по шлема и преди другарите му да успеят да го издърпат назад, един от *взетите* го хвана за китката, дръпна ръката му и я откъсна от рамото.

Според плана вторият отряд трябваше да издържи още четири или пет минути, но Амара виждаше, че това няма как да стане без нови загуби. *Взетите* не се интересуваха от собствения си живот. Те искаха само едно — да наранят, да осакатят или да убият легионерите, а броят им беше три или четири пъти по-голям от на алераните. Загубата на хора за тях нямаше никакво значение, а за Бърнард беше важен всеки боец.

Слънцето вече беше изгряло, но алеранските легиони не идваха на помощ. „И сигурно едва ли ще дойдат“, помисли си тя. Дъждът се усили, вятърът зафуча, а враните бяха накацали по всички околни дървета в очакване на трупове.

Битката им беше безнадеждна. Ако броят на жертвите, които даваха, останеше на същото ниво — а дори това нямаше как да стане, защото легионерите се изморяваха все повече, а стрелите на Бърнардовите хора се изчерпваха — то до късната утрин щяха да са изгубили половината от боеспособните легионери. А после краят им

щеше да настъпи бързо, щом войниците престанеха да поддържат бойния ред под непрестанните атаки на *взетите* селяни.

Едва ли щяха да доживеят до обяд.

Амара се опита да прогони мрачните си мисли и да се съсредоточи върху нещо, вдъхващо надежда. Най-стабилният фактор в отбраната им изненадващо се оказаха Дорога и спътникът му. Уокър беше страшен противник в ограниченото пространство на тунела — вордите просто нямаше какво да изправят насреща му. Гаргантът като че ли се ръководеше от няколко много прости правила: придържаше се до стената в неговия край на пещерата; всичко, което се появяше в обсега на мощните му лапи и острите му нокти, бързо биваше смазвано или разкъсвано на парчета. Междувременно Дорога стоеше между предните крака на гарганта с бойната си тояга в ръка и довършваше враговете, които бяха осакатени от ноктите на Уокър. *Взетите* не отслабваха натиска си върху тях, но започнаха да проявяват известна предпазливост. Те се опитаха да примамят гарганта навън, но безуспешно.

Амара наблюдаваше със страхопочитание как могъщият гаргант подхвърли с лапа във въздуха един *взет* легионер, който се стовари на трийсетина фута от входа на пещерата. Помисли си, че макар да не бяха успели да стеснят достатъчно входа, за да го защитават по-успешно, Дорога и Уокър, които отбраняваха стръвно позицията си, бяха по-ефективни от каменна стена, която щеше единствено да възпира *взетите* селяни. Дорога и Уокър не само представляваха ефикасна преграда, но и унищожаваша врага със същата ефективност, както и останалите алерани. Амара никога не би се досетила, че тясното пространство на пещерата ще увеличи до такава степен бойните способности на гарганта. На бойното поле те бяха неудържими, но лесно можеха да бъдат избегнати или заобиколени. Ала тесният проход не даваше такава възможност и суровата, смазваща сила на гарганта го правеше много по-опасен, отколкото човек би предположил.

Амара едва успя да допие водата си и Бърнард отново ѝ нареди да влезе в бой — много преди да изтекат десетте минути, които трябваше да издържи вторият отряд. Тя и рицарите Тера отново спечелиха време за почивка на изморените легионери.

Третият отряд се представи по-добре от предишните два, но на четвъртия не му провървя и за няколко секунди изгуби цялата си първа редица. Това принуди петия отряд да влезе в битка по-рано от планираното, а Амара и рицарите ѝ дори не бяха успели да си поемат дъх. Дорога веднага прецени ситуацията и изпрати Уокър напред заедно с рицарите Тера. Могъщият боен вик на гарганта разтърси пещерата и от тавана ѝ се посипа прах.

Само с негова помощ успяха да отблъснат врага от входа на пещерата и легионерите можаха да се сменят. Амара забеляза, че рицарите ѝ вече не се движат с предишната бързина и сила. Те започваха да се изморяват, движенията им бяха възпрепятствани от останките на нападалите врагове и легионери, които им пречеха да се придвижват и бият в екип. И всеки път когато отблъсваха врага от входа на пещерата, рицарите виждаха с колко много жива сила разполага вордската царица. Въпреки всичките им усилия, броят на *взетите* оставаше много по-голям, а самата царица не се виждаше никъде.

Те се приближиха до изхода и Амара им нареди да спрат. След това започнаха постепенното си изтегляне към предишната позиция.

Внезапно на тавана се стрелна сиво наметало, сякаш по камъка пълзеше невероятно огромен и бърз паяк.

Царицата на вордите.

Амара веднага я забеляза, но преди да си поеме дъх и да извика предупредително, тварта скочи от тавана върху рицаря, заемащ най-лявата позиция в редицата. Това бе един едър и добродушен млад воин с червеникави коси, които бяха изсветлели от слънцето. Той тъкмо нанасяше удар на някакъв *взет* легионер и дори не забеляза приближаването ѝ. Тя го нападна с всичките си крайници. Разнесе се плющене, напомнящо поредица от удари с камшик, и царицата се метна към стената, намираща се от другата страна на гарганта. Отскочи веднага от нея като навита пружина и по същия начин нападна най-десния рицар, докато от червенокосия плисна кръв.

Вторият рицар бе по-възрастен мъж, ветеран и опитът му помогна да отскочи встрани и да нанесе силен удар с тежкия си боздуган.

Но царицата хвана боздугана с едната си ръка и го спря. Кожата ѝ имаше зеленикавочерен оттенък, изглеждаше твърда и блестяща. Тя

рязко се извъртя и с един бърз мощен тласък запрати рицаря в тълпата *взети*. Преди рицарят да успее да възстанови равновесието си, всички се нахвърлиха върху него като вълци на ранен елен, а царицата отскочи отново към лявата стена, избягвайки в последния момент силния удар от задния ляв крак на гарганта.

Взетите отново се втурнаха към пещерата, този път обзети от някакво ужасяващо въодушевление.

Твартата се движеше твърде бързо и изпадналата в паника Амара призова Сирус, за да поеме от скоростта на фурията.

Времето не се забави — във всеки случай не съвсем. Но изведнъж тя усети всеки детайл от обкръжението си. Виждаше проблясъците светлина и петната от кръв по ноктите на вордската царица. Можеше да види и да помирише пулсиращия фонтан от кръв, който бликаше от гърлото на първия рицар, прерязано до кожа. Виждаше отделните капчици кръв, които падаха по пода, и капките вода по сивото наметало на вордската царица.

Главата на Амара се обърна към съществото и тя изкрещя:

— Бърнард!

Царицата се отгласна от стената и полетя към Амара — грациозен и стремителен кошмар, изпълнен с ярост и сила.

Амара се плъзна встрани, точно когато краката, покрити със зеленикавочерен хитин, се протегнаха напред, за да нанесат удар с ноктите си. Мечът на Амара описа дъга и удари по най-близкия крак, връзвайки се в хитина. Царицата изгуби равновесие и падна на земята. Въпреки това тя успя да нанесе удар с единия от ноктите си. Като по чудо пропусна очите на Амара, но Курсорът усети как бузата ѝ пламва.

Царицата се приземи на четирите си крака, веднага възстанови равновесието си и дори Сирус не успя да помогне на Амара да се защити от атаката от противоположната страна. Тя се обърна отчаяно с вдигнат меч, но вордската царица вече се бе устремила към нея, разперила страшните си нокти.

В този миг последният от рицарите Тера, сър Фредерик, стовари пиката си върху гърба на твартата. Страшният удар я прилепи към земята. Царицата се извъртя като змия и заби нокти в по-близкия до нея крак на сър Фредерик. Младият рицар изпищя от болка и падна на колене. Царицата се опита да се приближи по-близо и протегна нокти, за да разкъса артериите в бедрото му, но Фредерик бе успял да спечели

достатъчно време за Амара. Тя се обърна и заби меча си в гърба на царицата.

Ударът, усилен от бързината на фурията, беше страшен и с лекота би разсякъл човек в броня на две. Но вордската царица бе нещо различно. Мечът на Амара не успя да се заби в кожата ѝ дори до средата. Съществуването смени посоката си с ужасяваща бързина. С единия си крак загреба пръст от пода на пещерата и я хвърли в очите на Фредерик, а с другите три отскочи към Амара.

— Залегни — изрева Бърнард и Амара падна на пода като камък.

Стрелата прелетя толкова близо до нея, че тя усети лекия полъх на вятъра, и широкият ѝ връх се заби в гърлото на царицата.

Тя нададе оглушителен писък и падна по гръб. Амара я удари отново, но не можа да я нарани повече, отколкото първия път; а после царицата, както си беше със стърчаща от двете страни на шията ѝ стрела, се стрелна между редиците на *взетите* и изчезна от пещерата. Докато бягаше, тя продължаваше да надава пронизителни писъци, а *взетите* се хвърлиха напред с неочаквана свирепост.

Амара чу как Бърнард издаде заповед за настъпление и легионерите нададоха бойни викове. От крака на Фредерик течеше кръв и той не можеше да се изправи. Но младият рицар нанесе лежешком удар с пиката си и разби коляното на най-близкия *взет*, който рухна на пода. Друг враг се хвърли към Амара и я удари през бедрата, събаряйки я на пода, и тя видя как още трима се устремяват към нея. Други се нахвърлиха върху сър Фредерик.

Легионерите все още се намираха на десетина крачки от тях. Тя се опита да нанесе удар с меча си, но *взетите* бяха твърде силни. Само за миг ръката ѝ се оказа притисната към пода на пещерата и нещо я удари по главата. Връхлетя я силна болка, от която ѝ се догади. Амара беше в състояние само да креци и да се бори безуспешно, докато *взетият* Арик, някогашен холтър на Арикхолт, оголваше зъби и се приготвяше да ги заби в гърлото ѝ.

И тогава нещо го отхвърли встрани и той се удари с трясък в стената. Разнесе се оглушителен рев и кракът на гарганта стъпка тялото на друг *взет*. Амара видя тежката бойна тояга, която счупи гръбнака на последния *взет*, който я беше нападнал. Дорога го изрита с крак встрани и го довърши с удар в главата.

Могъщият марат се обърна и успя да удари другия *взет*, който се канеше да пререже гърлото на сър Фредерик, а Уокър с невероятна бързина и ловкост обърна огромното си тяло към входа на пещерата. Гаргантът нададе бойния си вик и се нахвърли върху прииждащите *взети* с ярост и страст, трошейки и разкъсвайки телата им. Но те продължаваха да напредват със сляпа решителност, размахвайки мечове, тояги и камъни, или просто късаха парчета плът от гарганта с голи ръце.

Легионерите се втурнаха в помощ на гарганта, но телата и разплисканата кръв им пречеха да поддържат бойния си ред и *взетите*, които бяха успели да се промъкнат покрай гарганта, им се нахвърлиха с безумна ярост.

Нечия силна ръка се вкопчи в ризницата на Амара и Джиралди я дръпна от пода. С другата ръка сграбчи ризницата на Фредерик и задърпа и двамата към дъното на пещерата, въпреки ранения си крак.

— Пробиха! — изкрещя някой зад гърба й.

Амара надигна глава и видя как един от легионерите пада, а половин дузина *взети* се втурват в пещерата, докато отвън останалите атакуваха входа с предишната решителност.

— Стреляйте както можете! — извика Бърнард и внезапно въздухът в пещерата забръмча от смъртоносните призователски стрели.

Проникналите в пещерата *взети* бяха унищожени веднага. След това стрелците започнаха да стрелят иззад гърбовете на легионерите, като пускаха стрели дори в процепите между легионерските щитовете и главите на бойците.

Рицарите похабиха много стрели, но само това позволи на останалите легионери да се притекат на помощ на събратята си и окончателно да отблъснат врага назад.

Отвън отново се чу пронизителният писък на вордската царица. Звукът бе толкова силен, че заглуши шума от битката, и ушите на Амара я заболяха. Внезапно *взетите*, които се биеха, се обърнаха и побягнаха навън. Легионерите с викове се втурнаха след тях, опитвайки се да им нанесат максимални щети.

— Спрете! — изрева Бърнард. — Останете в пещерата! Назад, Дорога, назад!

Дорога бързо скочи пред развилнелия се гаргант и го блъсна в гърдите, за да го спре. Уокър изрева гневно, но се спря, след което се подчини на Дорога и се върна в пещерата.

Вътре изведнъж стана ужасно тихо. Чуваха се само стоновете на ранените и тежкото дишане на изморените войници. Амара огледа пещерата. Бяха изгубили поне още една дузина бойци, а голяма част от останалите бяха ранени.

— Вода — изръмжа Бърнард. — Първи копиеносецо, събери манерките и ги напълни. Втори копиеносецо, изнесете ранените отзад. Трети и четвърти копиеносецо, искам да разчистите пода от труповите. — Той се обърна към рицарите Флора, които стояха до него, и каза: — Помогнете им и съберете всички стрели, които може да се използват. Бързо.

Легионерите се заеха да изпълняват поставените им задачи и Амара се изненада колко малко от тях бяха в състояние да станат и да се движат. Ранените в дъното на пещерата надвишаваха по брой мъжете, които все още бяха в състояние да се бият. Тя просто седна на земята и за миг затвори очи.

— Как е тя? — чу Амара боботещия глас на Бърнард.

Главата я болеше.

— Падна на главата си ей там — отвърна провлечено Джиралди. — Виждаш ли? Доста сериозно се удари. Не отговаряше на въпросите ми.

— Лицето ѝ — каза тихо Бърнард.

В гласа му прозвуча болка. Бузата ѝ продължаваше да пари.

— Всъщност не е нищо страшно — отвърна Джиралди. — Чиста рана. Ноктите на това същество са по-остри от нашите мечове. Извадила е късмет, че не си е изгубила окото.

Някой я хвана за ръката и Амара погледна към Бърнард.

— Чуваш ли ме? — попита тихо той.

— Да — отвърна тя. Гласът ѝ звучеше твърде тихо и слабо, за да е нейният. — Аз... започвам да идвам на себе си. Помогни ми да стана.

— Ранена сте в главата — каза Джиралди. — Ще е по-добре да не го правите.

— Джиралди — каза тихо тя, — и без това ранените са твърде много. Бърнард, помогни ми да стана.

Бърнард го направи, без да възрази.

— Джиралди — каза той. — Намери всички, които са годни за битка, и сформирай нови групи за бой на смени. И нахрани хората.

Центурионът кимна и отново отиде в задната част на пещерата. Скоро легионерите очистиха входа от трупове и се присъединиха към другарите си отзад, а край входа останаха само Бърнард, Дорога и Амара.

Уокър отново беше полегнал на земята и дишаше тежко. На много места гъстата му козина беше подгизнала от кръв. В дишането му се долавяха хрипове. Кръвта се стичаше под гърдите му и разкалваше пръстта. Дорога приседна пред гарганта, държейки в ръката си каменно гърне с нещо, което миришеше на лекарство, оглеждаше раните на Уокър и ги мажеше с нещо мазно от гърнето.

— Как е той? — попита Амара.

— Уморен — отвърна Дорога. — Гладен. Боли го.

— Сериозни ли са раните?

Дорога сви устни и кимна.

— Бил е и по-зле. Веднъж.

Уокър изстена, звукът, който издаде, беше нисък и печален. Широкото лице на Дорога се изкриви от болка и Амара забеляза, че маратът дори не се опитва да превърже собствените си рани.

— Благодаря ти — каза тихо тя. — За това, че си тук. Не беше длъжен да идваш с нас. Ако не беше ти, сега щяхме да сме мъртви.

Дорога ѝ се усмихна и леко наведе глава. След това се върна към задачите си.

Амара отиде до входа на пещерата и погледна навън. Миг покъсно към нея се присъедини и Бърнард. Двамата наблюдаваха *взетите*, които обикаляха целеустремено около група дървета на един от съседните хълмове.

— Какво ли правят? — попита Бърнард.

Амара с усилие призова Сирус и известно време наблюдава *взетите*.

— Секат дърветата — докладва тихо тя. — Правят нещо от дърво. Трудно е да видя през дъжда. Не съм сигурна какво целят.

— Правят дълги копия — каза тихо Бърнард.

— И защо са им?

— Гаргантът представлява голяма заплаха за тях — отвърна той. — Правят копия, за да го убият, без да дадат толкова много жертви.

Амара отпусна ръце и погледна към Дорога и Уокър.

— Но... това няма да са нормални копия. Едва ли ще свършат работа.

Бърнард поклати глава.

— Трябва им само да заострят върховете им. *Взетите* са достатъчно силни, за да постигнат успех, ако Уокър не тръгне към тях. А ако тръгне, просто ще ги заложат и ще го оставят сам да се наниже.

Известно време двамата просто стояха и гледаха дъжда. След това Бърнард каза тихо:

— Никой няма да дойде на помощ.

— Сигурно — отвърна тихо Амара.

— *Защо?* — рече Бърнард с раздразнение в гласа и сви юмруците си. — Първият лорд сигурно разбира колко опасно може да се окаже това.

— По много причини — отвърна Амара. — Може да са се появили сериозни неприятности на други места. Логистични проблеми може да забавят отпътуването на легионите. — Тя се намръщи. — Винаги може да се появят проблеми в комуникациите.

— Да. Не дойде никаква помощ — каза Бърнард. — Което означава, че Гай не е получил съобщението ми. Което пък от своя страна означава, че сестра ми е мъртва. Нищо друго не би могло да я спре.

— Това е само една от възможностите, Бърнард — каза Амара. — Исана е много способна. Сирай е изключително изобретателна. Не можем да сме сигурни в това.

Дорога се приближи и застана до тях. Той погледна към *взетите* с присвити очи и каза тихо:

— Те правят копия.

Бърнард кимна мрачно.

В очите на Дорога проблесна гняв.

— Значи, краят е близо. Уокър няма да се скрие в пещерата и да им позволи да го надупчат до смърт, а аз няма да го оставя сам.

— Те ще те убият — рече тихо Амара.

Дорога сви рамене.

— Така постъпват враговете. Ще отидем при тях. Да видим колцина ще успеем да вземем с нас. — Той вдигна глава и погледна към облаците. — Ще ми се да не валеше.

— Защо? — попита Амара.

— Когато загина, бих искал Единственият да ме гледа. — Той поклати глава. — Бърнард, искам един щит, за да мога да занеса вода на Уокър.

— Разбира се — каза Бърнард. — Кажи на Джиралди.

— Благодаря.

Дорога ги остави сами. Навън прогърмя. Дъждът шумолеше.

— Едва ли ще съберем хора за три групи — каза Амара.

— Знам.

— Мъжете ще се изморяват по-бързо. Ще имат по-малко време за възстановяване и почивка.

— Да — отвърна той.

— Колко стрели успяха да съберат рицарите Тера?

— По две за всеки — отвърна той.

Амара кимна.

— Без Уокър и Дорога няма да успеем да ги задържим.

— Знам — каза Бърнард. — Затова реших, че трябва да го направя.

Амара поклати глава.

— Какво да направиш?

— Аз доведох тези мъже тук, Амара. Те са моя отговорност. — Той погледна навън. — Ако ще трябва да умираме... Не искам да е напразно. Поне това им дължа. Освен това дължа твърде много на Дорога, за да го оставя да отиде сам.

Амара се сепна и го погледна.

— Искаш да кажеш...

— Царицата — отвърна тихо Бърнард. — Ако царицата оцелее, няма да има значение колко *взети* сме убили. Тя ще може да изгради ново гнездо. Трябва да ѝ попречим. На всяка цена.

Амара затвори очи.

— Искаш да кажеш да отидем при тях.

— Да — каза Бърнард. — Дорога и Уокър и без това отиват. Аз ще тръгна с тях, заедно с всеки човек, който може да ходи, да държи оръжие и има желание да го направи. Ще намерим царицата и ще я убием.

— Извън пещерата няма да издържим дълго.

Бърнард се усмихна сурово.

— Не съм убеден, че това е нещо лошо.

Тя се намръщи и погледна настрани.

— Ще ни бъде трудно да си пробием път сред тях, без да разполагаме с рицари Тера.

— Уокър ще се справи — каза Бърнард.

— Дали ще успеем да я намерим, преди да ни убият?

— Сигурно не — призна Бърнард. — Пронизах шията на това нещо със стрела и успях само да го уплаша. Видях и ти какви удари му нанасяше. — Той поклати глава. — Тя се движи твърде бързо. И когато наоколо има толкова много *взети*, едва ли ще ни остане време да нанесем смъртоносния удар. Но нямаме друг избор. Ако не убием царицата, значи, напразно сме дали толкова много жертви.

Амара преглътна и кимна.

— Аз... мисля, че си прав. Кога?

— Ще оставя хората да си отдъхнат още малко — отвърна Бърнард. — След това ще събера доброволци. — Той се пресегна към нея и я стисна за ръката. — Няма нужда да идваш с мен.

Тя отвърна на ръкостискането му и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Разбира се, че ще дойда — каза тихо тя. — Няма да те оставя, милорд съпруже.

— Бих могъл да ти заповядам да останеш — каза тихо той.

— Няма да те оставя. Колкото и глупаво да постъпваш.

Той ѝ се усмихна и я притегли към себе си. Тя се сгуши за миг в прегръдките му, затвори очи и вдъхна мириса му. Минаха няколко секунди. После Бърнард каза:

— Време е. Веднага се връщам.

Навън се сипеха гръмотевици и дъжд, главата и бузата я боляха ужасно. Тя се страхуваше, макар да бе толкова изморена, че страхът едва ли имаше някакво значение. Бърнард говореше тихо на легионерите.

Амара застана обърната към хълма, към неумолимия им враг, който възнамеряваше да ги разкъса на парчета, и се приготви да се изправи срещу него.

ГЛАВА 47

Най-близкият каним протегна ръка, сграбчи туниката на Тави и го притегли към муцуната си. Подуши го веднъж, втори път; от зъбите му капеха лиги и кръв.

И после канимът просто го пусна.

Остави го и влезе в стаята.

Другарите му го последваха.

Тави гледаше с недоумение канимите, които напълно изгубиха интерес към него. Той стисна зъби и се затича напред. Мушна се между двама от огромните вълци воители и се озова обратно в караулното, където Майлс продължаваше да се бие с увитото в наметало същество, царицата на вордите. От левия му лакът се стичаше кръв, но лицето му бе спокойно и лишено от всякакви емоции. Схватката му с царицата представляваше непрекъснат сблъсък на изящество и фехтовално майсторство с първичната сила и бързина.

Наблизо, с лице към Кайтай, стоеше друг каним, а отзад нервно се въртеше Фейд. Очевидно двамата се бяха втурнали към Тави, след като царицата го беше изхвърлила от стаята, но канимът им беше блокирал пътя. Докато младежът ги наблюдаваше, канимът вдигна меч над главата си с намерението да разсече Кайтай на две. Маратската девойка кръстоса остриетата на своите мечове и пое удара му с тях, като го отблъсна настрани. После с грациозността на танцор скочи напред и го промуши в корема, от който плисна фонтан кръв. Канимът не падна, но Тави забеляза още няколко подобни рани по тялото му — болезнени, ала не и изтощаващи.

Фейд видя Тави и нададе ликуващ вик. Робът вдигна второто копие и го метна към младежа. Тави отстъпи встрани и го улови във въздуха, стисна го здраво и се завъртя, за да го забие в гърба на вордската царица.

Стоманения връх на копието проникна съвсем плитко в зеленикавочерната кожа, противно на намеренията на Тави. Ударът му

й нанесе съвсем лека рана, но силата му я накара за миг да изгуби равновесие.

Точно онова, от което сър Майлс се нуждаеше.

Капитанът оголи екзалтирано зъби и моментално промени посоката си на движение. Мечът му нанесе два бързи удара и след всеки един от тях навсякъде политаха капки странна, тъмна кръв. Вордската царица изпищя. Звукът бе металически, пронизителен и оглушаващ, изпълнен с болка. Майлс продължаваше да нанася удари, обвивайки царицата с паяжина, изтъкана от хладна стомана. Той успя да рани твартата още два пъти и я изтика в ъгъла.

Изведнъж царицата издаде странно, зловещо съскане, завъртя рязко главата си към Майлс и очите изпод качулката на наметалото заблестяха в яростно червено. Очите на Майлс се разшириха, той залитна и започна да върти главата си наляво и надясно и да размахва меч си в опит да парира несъществуваща атака. Единият от канимите се хвърли към гърба му, но капитанът като че ли не го забеляза.

— Сър Майлс! — извика Тави.

Капитанът се обърна тъкмо навреме, за да отбие меч на канима, но преди да успее да се завърти към царицата, тя се съвзе и го нападна. Черните нокти нанесоха удар едновременно с капитанския меч.

Със зловещо съскане царицата отскочи от Майлс и се прилепи на стената над вратата. Главата ѝ се обърна към Тави, който видя две червени очи, пламтящи под качулката. Внезапно двамата каними, които се намираха наблизо, се обърнаха към него с вдигнати мечове. Царицата отново изпищя. Останалите каними нахлуха през вратата и се устремиха към импровизираната бариера в дъното на стаята.

— Към стълбите! — извика маестро Килиан. — Носете ранените надолу по стълбите!

Тави се гмурна под закривеното острие и пресрещна с копието си удара на другия каним. Миг по-късно вече стоеше рамо до рамо с Майлс. В стаята нахълтаха още каними и започнаха да настъпват към Тави и капитана. В стаята вече имаше поне половин дузина от огромните воини. Вордската царица скочи от тавана зад стената от каними и се скри от погледите на хората.

— Капитане? — попита Тави. — Добре ли сте?

— Мога да се бия.

Майлс погледна предизвикателно приближаващия се каним. Едната половина от лицето му представляваше маска от кръв и разкъсана плът, а от окоето му беше останала само окървавена очна ябълка. Но по лицето му нямаше и следа от болка — призоваването на метал му позволяваше да не се разсейва от умората и болката.

Един от канимите замахна с меча си и Майлс блокира небрежно удара, а Тави нанесе удар с копието си и то попадна в ръката на канима, с която държеше меча. Царицата отново изпищя някъде от другия край на стаята. Канимите изръмжаха и започнаха да вършеят с мечовете си. Тясното пространство — поне за такива огромни същества като канимите — не им даваше голяма възможност за действие, затова Тави успяваше да танцува и да криволичи около тях, като отбиваше всеки удар и се хвърляше напред, нанасяйки дълбоки рани на врага. Сърцето му биеше ужасено, но той не напускаше мястото си до сляпата страна на Майлс.

— Кайтай, Фейд — изкрещя той. — Помогнете на Килиан! Свалете ги долу!

Майлс нанесе удар на още един от противниците си, но втори каним успя да опре острието си до гърдите на капитана. Майлс се извърна и пое удара с ръба на нагръдника си, но залитна от силата му. Тави изкрещя и нападна канима с поредица от бързи удари с копието, с надеждата, че така ще даде възможност на Майлс да се окопоти. Само че канимът не мислеше да отстъпва. Острието на меча му профуча толкова близко до главата на младежа, че отрязва кичур от косата му. Последва нов замах и на Тави му се наложи да го отбие с дръжката на копието си. То издържа, но окървавеното острие на канимския меч се заби почти докрай в якия дъб. Канимът го издърпа, готов за нов удар, и дръжката на копието се отчупи.

Килиан се включи в схватката съвсем безшумно. Пръчката му удари въоръжената ръка на канима, което се оказа достатъчно, за да може следващият замах на звяра да пропусне Тави. Мечът на маестрото изсвистя, прерязвайки сухожилието на канимския крак и вълкът воин залитна настрани.

— Преминаха! — извика Килиан, подавайки дръжката на меча си на Тави. — Отстъпваме!

Тави сграбчи меча и се подчини, помагайки на залитащия сър Майлс да се изтегли към задната врата. Килиан избягна поредната

атака, удари рязко с върха на пръчката си чувствителния нос на един от вълците воители, измъкна от джоба си една кесия и я разтръска. Въздухът се изпълни с пясък и железни стърготини. Маестрото сви ръката си в юмрук и лек порив на вятър понесе облака напред, към очите и носовете на канимите. Ефектът от облака нито продължи дълго, нито нанесе особени щети на врага, но поне им спечели достатъчно време, за да се изтеглят към стълбището. След като всички преминаха през вратата, Фейд я затръшна силно и дръпна резетата, преди да отскочи от нея.

— Това няма да ги задържи задълго — изпъшка Тави.

Той погледна надолу и видя как Кайтай нежно полага Макс върху стълбите. Гай все още лежеше привързан към походното легло, което също бе оставено на стълбите. Никой от двамата не помръдваше.

— Няма значение — отвърна Майлс, който също дишаше тежко. — Сега стълбището е единственият ни шанс. Те ще трябва да се спускат един по един. Така ще успеем да ги задържим по-дълго.

— Ще се наложи да се сражаваме на смени — каза Килиан. — Майлс, после аз, после ти, Тави. Но първо искам да сваля Гай в залата за медитиране.

— И Макс ли? — попита Тави.

— Не — отвърна Килиан. Гласът му прозвуча мрачно. — Той ще остане тук.

Тави впери поглед в слепия маестро.

— Какво?

— Ако тези неща решат, че са убили Гай, може да се откажат да слязат надолу — каза Килиан.

— Вие ще... сър, но Макс е в безсъзнание. Той не може да се бие с тях.

— Той знаеше какво го чака, когато прие този облик — каза тихо Килиан.

— Поне ми позволете да го сваля в подножието на стълбището — каза Тави. — Ако този номер мине, няма значение къде ще се намира той.

Килиан се поколеба, но после кимна рязко.

— Взemi маратското момиче и роба да ти помогнат и се върни колкото се може по-бързо. Робът ти може ли да се бие?

Тави преглътна.

— Не мисля, че му харесва, сър. Но ако имате нужда от него, кажете му. — Той погледна през рамо към Фейд и срещна погледа му. — Той е лоялен, сър.

— Много добре. Майлс — каза Килиан, — какво се случи, докато се сражаваше с твартата? Мислех, че ти е в ръцете.

— И аз така си мислех — отвърна Майлс. — Сигурно ми е приложила някакво призоваване. За миг ми се стори, че видях още две такива до нея и после изгубих концентрация.

— Какви са нараняванията ти? — попита Килиан.

— Извади едното ми око — отвърна Майлс със спокоен глас. — Това ще ограничи агресивността на атаките ми.

— Успя ли да я убиеш?

Майлс поклати глава и каза:

— Съмнявам се. Улучих гърлото ѝ, но то не прокърви толкова силно, колкото можеше да се очаква. Честно казано, царицата май пострада по-малко от мен.

Металната врата потрепери под тежките удари.

— Тави — каза Килиан с напрегнат глас, — слизай долу. Майлс, не се опитвай да ги убиеш. Бий се отбранително и отстъпвай, когато се налага. Спечели ни време, докато пристигне гвардията.

— Ясно — отвърна Майлс с мрачен тон. — Тави, подай ми този меч, моля те.

Тави подаде меча, който държеше, на капитана и Майлс зае бойна поза с по едно оръжие във всяка ръка. Той провери баланса им, кимна рязко и се обърна с лице към вратата.

— Отивай, Тави — каза тихо Килиан. — Нямаме много време.

ГЛАВА 48

Фиделиас почука два пъти на вратата към частните покои на лейди Акватайн в имението Акватайн, изчака една секунда и отвори.

— Милейди — започна той.

Лейди Акватайн стоеше странично пред огромната камина, съвсем гола, с изключение на фината копринена рокля, която притискаше с две ръце към гърдите си. Тъмната ѝ коса бе пусната свободно и стигаше до бедрата ѝ. Дългите ѝ ръце и крака бяха стегнати и изящни, бледата ѝ кожа бе безупречна, а в крайчетата на устните ѝ потрепваше дяволита усмивка.

До нея, поставил ръце на хълбоците, стоеше лорд Акватайн, гол до кръста. С благородна осанка, излъчваща сила и изящество, тъмнорусите му коси падаха върху рамене му, а в черните му очи проблясваше интелигентност... и раздражение.

— Човек би се зачудил — каза той с мек и спокоен глас — защо моят главен шпионин си позволява да влиза в покоите на жена ми, след като е почукал само веднъж и не е получил разрешение.

Фиделиас се поколеба и наведе глава, забил поглед в пода.

— Всъщност, милорд — отвърна той, — почуках два пъти.

— Така. Значи, това променя всичко — отвърна сухо Акватайн. — Предполагам, че имаш наистина добра причина за това нахлуване, която да ме убеди да не те убивам още веднага.

Гласът на Акватайн звучеше меко, а и Фиделиас улови в него иронична нотка, която смекчаваше опасността от изпълнение на закана, но не я премахваше напълно.

— Атис — пропя нежно лейди Акватайн. Фиделиас чу шумоленето на коприна върху кожа, докато тя обличаше роклята си. — Сигурна съм, че само някакъв важен проблем би го накарал да нахълта така. Добре, Фиделиас, вече можеш да гледаш, облечена съм.

Фиделиас вдигна глава и се поклонил на лейди Акватайн.

— Да, милейди. До мен достигна информация, която мисля, че веднага би привлякла вниманието ви.

— Каква информация?

— Ако ме придружите до библиотеката, милейди, въпросните хора ще ви разкажат всичко и ще отговорят на въпросите ви.

Лейди Акватайн повдигна вежди.

— Кой?

— Един младеж, когото не познавам, и лейди Ария Плацида.

— Плацида? — промърмори лорд Акватайн. — Никога не съм очаквал от Плацида или жена му да се замесят в политиката. Тя защо е тук?

— Може би направо ще разговаряме с нея? — попита лейди Акватайн.

Лорд Акватайн навлече през глава широката си бяла риза. Лейди Акватайн вдигна ръце и прибра няколко непокорни кичура от косата си, след което и двамата излязоха от спалнята. Фиделиас задържа вратата, след което ги последва до библиотеката.

В сравнение с останалите стаи в къщата, библиотеката не беше особено голяма, но домакините прекарваха доста време тук. Мебелите бяха отлична изработка, разбира се, а в стаята беше топло и удобно. В камината гореше огън и когато семейство Акватайн влязоха вътре, двама души се изправиха да ги посрещнат.

Единият беше висока жена с яркочервена коса и скъпа рокля в изумруденозелен цвят.

— Инвидия, Атис — каза тя, когато домакините влязоха. Погледна ги, повдигна вежди и добави: — О, моля да ме извините за неподходящо подбрания момент.

Двете с лейди Акватайн се прегърнаха учтиво и тя протегна ръка на лорд Акватайн, който я целуна с лека усмивка.

— Лишихте ни от удоволствието на очакването — отвърна той и предложи с жест на дамата да седне. Едва след като се настани и съпругата му, седна и той. — Какво ви води тук?

Фиделиас остана прав до стената.

— Той — отвърна лейди Плацида и посочи младежа, който продължаваше да стои смутено и да нервничи. Беше облечен в обикновени, но добре ушити дрехи, а на шията му висеше академско шнурче със само три малки мъниста, които показваха призователските му способности. — Това е Ерен Патронус Вилий, ученик в Академията, който дойде при мен с необичайно съобщение. — Тя се

усмихна на Ерен и каза: — Разкажи им каквото разказа и на мен, младежо.

— Да, Ваша светлост — отвърна Ерен. Той нервно облиза устните си и каза: — Тави Патронус Гай от Калдерон ми заръча да предам на лейди Плацида, че той ѝ изпраща почтителни поздрави и искрени извинения за това, че си е позволил да я заговори на градинския прием на лорд Калар. Заръча ми също да ѝ предам, че преди един час той и спътницата му са били отведени насила в един склад на Седмия пристан в Крайречие и са били задържани там от агенти, които наричали себе си кръволоци и за които смята, че са служители на лорд Калар или на някой от неговото домакинство.

Лицето на лорд Акватайн помръкна.

— Тави Патронус Гай. Момчето от Втората калдеронска?

— Да, скъпи — каза лейди Акватайн и го потупа по ръката. После леко наклони глава. — И как е могъл да изпрати съобщение, след като е държан в плен?

— Успя да избяга, Ваша светлост — отвърна Ерен.

Акватайн погледна жена си.

— Избягал е от кръволоците?

— Казах ти, че е много изобретателен — промърмори лейди Акватайн. Тя погледна към лейди Плацида и попита: — Ария, това е очарователно, но не спирам да се чудя защо идвате с тези новини при нас.

— Доколкото знам, на вас ви е известно за скорошното нападение над холтър Исана и нейната свита — каза лейди Плацида. — Стори ми се интересно, че тя и сродникът ѝ са били нападнати в една и съща вечер. Очевидно някой се опитва да злепостави Гай пред Съвета на лордовете и Сената, като ги убие тук, точно под носа му.

— Очевидно — отвърна лейди Акватайн с невъзмутимо изражение на лицето.

— Знам колко лоялни сте вие и съпругът ви към Първия лорд и колко сте загрижени за благополучието на държавата — продължи лейди Плацида и в гласа ѝ не се долавяше и намек за сарказъм или насмешка. — Затова си помислих, че такива непоколебими защитници на държавата може да се разтревожат, че някой се опитва да вдигне ръка срещу Гай.

В продължение на няколко секунди в стаята цареше пълна тишина, след което лейди Плацида се изправи и се поклони изящно и учтиво.

— Ерен, предполагам, че достатъчно дълго досаждахме на нашите домакини. Благодаря ви, че ни приехте.

— Разбира се, Ваша светлост — отвърна младежът и също стана.

— Да вървим. Ще накарам кочияша ми да те откара до Академията.

Семейство Акватайн се изправиха и се сбогуваха учтиво, след което лейди Плацида и младежът напуснаха стаята.

— По-рано днес — каза Фиделиас — един от моите източници откри, че канимите са започнали да изчезват загадъчно от Черния коридор. Петнайсет минути преди пристигането на лейди Плацида научих за необичайна активност в подземията. Един от източниците ми видял двама канимски воители да се бият в улицата зад „Черния елен“ в Крайречие, като единият от тях бил убит. Канимът, който спечелил битката, със сигурност е бил посланик Варг. Според източника ми мъртвият каним се е бил абсолютно безмълвно, без да показва никакви емоции — дори при собствената си смърт. Като че ли бойният му дух е бил взет.

— *Взет.* — Лейди Акватайн си пое дълбоко дъх. — Онези ворди, за които говореше холтър Исана?

Фиделиас кимна мрачно.

— Възможно е. Преди пет минути до мен достигна слух, че се води битка в най-горните проходи на подземията, близо до Цитаделата, и че в двореца е била вдигната тревога.

Аквагайн изсъска:

— Този глупак Калар. Нападнал е Първия лорд *сега*?

— Твърде дръзко — отвърна лейди Акватайн. — Той никога не би предприел толкова открити действия. Според мен това е свързано с канимите.

— Защо тогава водачът им ще избива собствените си хора в тъмните улички? — попита Акватайн.

Тя поклати глава.

— Възможно е лоялността им да е била *взета*. — Тя се намръщи при тази мисъл. — Но ако тревогата и объркването са достатъчно

големи, Калар може да се възползва и да нанесе своя удар. Този мъж е истински слайв.

Лорд Акватайн кимна и доразви мислите на съпругата си:

— Той никога не би пропуснал възможността да нападне отслабения си враг. Ще трябва да се погрижим Калар да не се възползва от ситуацията. — Той се намръщи. — Запазвайки властта на Гай. Врани, това изобщо не ми харесва.

— Политиката води до странни съюзи — промърмори лейди Акватайн. — Ако Гай бъде убит сега, преди да сме се разправили с Калар, знаеш какво ще се случи. Всъщност няма да съм изненадана, ако канимите се опитат да убият Гай, за да предизвикат война между Калар и Акватайн...

— За да отслабят страната като цяло — кимна Акватайн. — Мисля, че е време да отървем Калар от кръволиците му. Седми пристан ли каза момчето, Фиделиас?

— Да, милорд — отвърна шпионинът. — Изпратих наблюдатели, които съобщиха за засилена активност. По моя преценка Калар е дал сигнал на агентите си и те се събират там, за да се подготвят за действие.

Акватайн се спогледа със съпругата си и ѝ се усмихна мрачно.

— Тунелите или реката?

Тя сбърчи нос.

— Знаеш, че мразя миризмата на умряла риба.

— Значи, аз ще се заема със складовете — каза Акватайн.

— Ако можеш, залови един от тях жив, Атис — каза лейди Акватайн.

Лорд Акватайн я изгледа мрачно.

— Скъпи, ако не ти кажа — рече спокойно тя — и ти не се сетиш да го направиш, после ще има да ми се оплакваш, че не съм ти напомнила. Просто се грижа за твоите интереси.

— Достатъчно — отсече той. После се наведе, целуна лейди Акватайн по бузата и каза: — Внимавай в тунелите. Не поемай никакви рискове.

— Ще бъда послушна — обеща тя и се изправи. — Фиделиас се ориентира много добре из тях.

Акватайн погледна към Фиделиас, повдигна едната си вежда и каза:

— Да, не се и съмнявам. — После я целуна по устата и изръмжа:
— Очаквам да продължим разговора ни по-късно.

Тя отвърна на целувката му и му се усмихна с престорена скромност.

— Ще те чакам във ваната.

Зъбите на Акватайн проблеснаха, докато се усмихваше, и той излезе от стаята, кипящ от енергията, бушуваща в него като невидим огън.

Лейди Акватайн се изправи с блеснали очи и отиде до шкафа с оръжията, който се намираше до скрина с напитки. Тя го отвори и спокойно взе оттам меч, прибран в ножница, която беше закачена на изцяло изработен кожен колан. Извади дългото и елегантно извито острие, после го прибра отново в ножницата и закопча колана на кръста си.

— Много добре, скъпи ми шпионино — промърмори тя. — По всичко личи, че ще трябва да слезем в подземията.

— За да спасим Гай — рече Фиделиас, позволявайки си лека ирония в тона си.

— Не можем да допуснем Калар да му види сметката, нали?

Тя извади тъмна кожена пелерина от шкафа, наметна я и пъкна в колана си чифт фехтовални ръкавици.

— Аз не разбирам особено от мода — отбеляза Фиделиас, — но винаги съм смятал, че стоманата е много по-подходяща от коприната при всяко събитие, което включва мечове.

— Ще се намираме близо до двореца, скъпи ми шпионино, където ще има стотици ядосани, параноични членове на Кралската гвардия. По-добре да изглеждаме като съзнателни граждани, които са дошли на помощ в момент на криза, отколкото като въоръжени и бронирани войници, промъквачи се в тъмнината към двореца. — Тя бързо върза косата си на опашка с тъмночервена панделка. — Колко бързо можеш да ни отведеш до двореца?

— За двацет минути пеша — каза Фиделиас. — Но има една дълга шахта, която стига почти до самия дворец. От нея няма как да се изкатерим навън, но ако ни повдигнете с призоваване, ще стигнем за пет минути.

— Отлично — каза тя. — Води. Чака ни работа.

ГЛАВА 49

Вратата се разтресе под поредния удар на *взетите* каними и Тави стисна зъби. Той се обърна към Фейд и Кайтай.

— Вие носете походното легло — каза той. — Аз ще взема Макс и ще тръгна пред вас, за да не би, ако случайно го изпусна, да падне върху Гай.

Кайтай се намръщи.

— Ще ти стигнат ли силите?

— Да. — Тави въздъхна. — Често ми се случва да го влача така до общежитието. — Той отиде до безчувствения си приятел и праметна едната му ръка през врата си. — Хайде, Макс. Размърдай се. Трябва да те заведе до леглото.

Едното око на Макс леко се отвори и той се огледа замаяно. Другото беше запечатано от съсирена кръв. Ранената му ръка също кръвеше, но превръзката спираше силното кръвотечение. Когато Тави го повлече към стълбите, краката му се раздвижиха. Това по никакъв начин не можеше да се сбърка с истинското ходене, но Макс все пак успяваше да поддържа достатъчно от собствената си тежест, за да може изтерзаното тяло на Тави да свърши останалото. Двамата започнаха да слизат постепенно надолу и дори успяха да се забързат малко.

Някъде над тях отново се разнесе скърцане на желязо и по стълбите отекна кух, бумтящ трясък. Няколко секунди по-късно се разнесе звънтене от удари на стомана върху стомана, което постепенно утихна, докато се отдалечаваха от мястото, където раненият капитан продължаваше да удържа канимите.

За пръв път, откакто бе избягал от склада, Тави имаше време да помисли. И друг път бе влачил Макс, и макар задачата му да изискваше доста усилия, тя не обсебваше цялото му внимание. Той започна да навързва нещата, които бе видял, опитвайки се да си представи какво ще се случи по-нататък.

Внезапно дъхът му секна. И причината за това въобще не беше в тежестта на Макс или недостига на въздух. Тави просто не можеше да си поеме дъх и сърцето му блъскаше в гърдите с такъв ужас, че той не успяваше да различи отделните удари.

Бяха попаднали в капан.

Въпреки че Кралската гвардия несъмнено се опитваше да си проправи път с бой до Първия лорд, някои от канимите сигурно я задържаха. В подобни тесни пространства вълците воители се биеха със смъртоносна ефективност. Нямаше достатъчно място да бъдат избягвани или заобиколени, а ръстът и силата на канимите им даваха преимущество дори пред най-опитните легионери. Рицарите от Кралската гвардия сигурно щяха да използват фурии, но възможностите им бяха твърде ограничени, както Тави вече беше обяснил на Кайтай. Освен това младежът не се и съмняваше, че повечето рицари все още не бяха стигнали до стълбицето. Атаката се бе провела в най-тъмните часове на нощта, когато повечето от тях спяха и щеше да е необходимо доста време, за да се събудят, да се въоръжат и да стигнат до мястото на битката.

А Първият лорд не разполагаше с време. Накрая гвардейците щяха да надвият канимите, разбира се. Но на вълците воители им беше достатъчно да ги задържат само още няколко минути, а в смъртоносните битки минутите изглеждаха като часове. Можеха просто да се нахвърлят върху Майлс и да принесат живота си в жертва заради удари, които само щяха да осакатят капитана. Броят им бе достатъчен, за да могат да го направят и да им останат достатъчно бойци, които да довършат Майлс и да разкъсат на парчета останалите.

Изходът навън беше само през стълбите. Нямаше накъде да се бяга. Канимите продължаваха да настъпват, а капитанът не бе успял да убие царицата. Майлс бе единственият, който можеше да устои по-дълго време на канимите, а той вече бе ранен, кървеше и беше полусляп. И най-малката грешка или неправилна преценка можеше да му струва живота и макар Тави да не се съмняваше, че при други обстоятелства Майлс би се справил дори с такива противници, в този случай бе въпрос на минути раните му да забавят движенията му или да му попречи увреденото му зрение.

След като капитанът паднеше, канимите щяха да убият маестрото. Щяха да убият Тави и Кайтай. Щяха да убият и Макс,

разбира се. И освен ако не бяха изключително глупави, щяха да убият и Гай, въпреки доброволната саможертва на Макс като двойник на Първия лорд.

Гай все още беше в безсъзнание. Макс беше неадекватен. Маестрото беше отличен учител по бойни изкуства, но бе просто един старец, а не войник. Кайтай очевидно се справяше в битките поне толкова добре, колкото и Тави, но тя не можеше да се мери с един каним, камо ли с повече от дузина от тях. Самият Тави, колкото и добре да беше обучен, не можеше да се надява за победа срещу някой каним. Преимуществото на вълците воители в размерите, силата, опита и обучението беше твърде голямо.

Ако Първият лорд загинеше, това щеше да доведе до гражданска война, от която канимите с радост щяха да се възползват. Смъртта на Гай със сигурност щеше да се окаже събитието, бележещо края на алеранския народ.

В главата му се завъртяха и други мисли. Той стисна зъби, опитвайки се да проясни съзнанието си и да се съсредоточи. Но единственото, което успя да постигне, бе да се фокусира върху две мисли.

Гай трябваше да бъде спасен на всяка цена.

И Тави не искаше да умира, нито да види приятелите и съюзниците си наранени.

А сред защитниците на Първия лорд имаше само един човек, който можеше да обърне сражението.

Когато стигнаха до края на стълбите, Тави положи внимателно Макс край шкафа. Едрият младеж, макар да продължаваше да изглежда точно като Първия лорд, веднага се отпусна и отново изгуби съзнание. От устата му се разнесе силно хъркане. Тави положи за миг ръка на рамото му и се изправи, когато Кайтай и Фейд излязоха от залата за медитиране и затвори вратата й зад себе си. Тримата тръгнаха към стълбите, но Тави застана пред Фейд със стиснати зъби и го погледна в лицето.

— Фейд — каза той с мрачен глас. — Защо не се включи в битката?

Робът го погледна, после отвърна очи и поклати глава.

— Не можех.

— *Защо?* — попита настоятелно Тави. — Имахме нужда от теб. Макс можеше да бъде убит.

— *Не можех* — отвърна Фейд. Очите му зашариха предпазливо и Тави видя в тях истински страх. — Майлс се биеше с онова нещо. То беше твърде бързо. Ако извадех меча си, той веднага щеше да ме познае. — Фейд си пое дълбоко дъх. — Отвлечането на вниманието му щеше да го убие. Все още може.

— Той е ранен — каза Тави. — И ние нямаме представа колко дълго ще успее да ги задържи.

Фейд кимна и на лицето му се изписа отдавнашна болка.

— *Аз...* Тави, не знам дали бих могъл. Не знам дали ще го понеса, ако... — Той поклати глава и каза: — Мислех, че ще мога, но когато се върнах тук... *Толкова* неща ще се променят, а аз не го искам.

— *Смъртта е промяна* — намеси се Кайтай. — И нея не я искаш. Фейд се сви.

Тави й махна с ръка да го остави да говори.

— Фейд, Първият лорд има нужда от теб.

— Това арогантно, надуто, егоистично старо *копеле*. — Фейд изплю думите, а гласът му внезапно се изпълни с непозната, злобна омраза. — Враните да го изкълват.

Юмрукът на Тави се заби в брадичката на дрипавия роб и го събори по гръб върху гладкия каменен под. Фейд вдигна ръце към лицето си, на което се изписаха уплаха и изненада.

— Тъй като очевидно не си способен да мислиш — каза Тави с леден глас, — позволи ми да ти помогна. Чувствата ти към Гай нямат значение. Той е законният Първи лорд на Алера. Ако умре тук тази вечер, това ще вкара целия народ в гражданска война, която ще даде сигнал на враговете ни да ни нападнат. Вордите представляват заплаха, която може да се окаже по-страшна от канимите, маратите и ледените хора, взети заедно, и ние се нуждаем от силно и обединено централно командване, което да се погрижи за тази заплаха.

Фейд зяпна Тави. На лицето му все още бе изписано изумление.

— Разбираш ли какво се случва тук? Милиони животи зависят от изхода на тази битка и сега не е време да си спомняме стари обиди. За да спасим държавата, ние *трябва* да спасим Гай. — Тави се наведе напред, стисна дръжката на стария меч на Фейд и го изтегли от ножницата му. След това падна на едно коляно и погледна роба в

очите, докато хвана оръжието за острието с едната си ръка и му подаде дръжката. — Което означава — рече тихо той, — че държавата има нужда от Арарис Валериан.

Очите на Фейд се напълниха със сълзи и Тави почти успя да почувства ужасната болка, която ги беше причинила, да види страха, изпълнил очите на белязания роб. Той вдигна ръката си и докосна клеймото на страхливец върху осакатената си буза.

— Аз... Не знам дали отново ще мога да бъда *него*.

— В Калдерон успя — каза Тави. — Спаси ми живота. Ще успеем да оправим нещата с брат ти, Фейд. Обещавам, че ще направя всичко по силите си, за да ви помогна и на двамата. Не знам подробностите за случилото се помежду ви. Но ти си му брат. Негова кръв.

— Той ще се ядоса — прошепна Фейд. — Може... Не мога да го нараня, Тави. Дори и ако реши да ме убие.

Тави поклати глава.

— Няма да го позволя. Независимо колко ядосан може да е, в сърцето си той те обича. Гневът може да утихне. Любовта — не.

Фейд скръсти ръце на гърдите си и поклати глава.

— Ти не разбираш. Аз н-не мога. Не мога. Мина много време.

— Трябва — каза Тави. — *Можеш*. Ти ми даде меча си. И то не като подарък, който да окача на стената. Имаше предвид нещо друго, нали? Затова Гай беше толкова недоволен, когато го видя.

Лицето на Фейд се изкриви от болка, но той кимна.

— С теб или без теб — каза Тави, — аз се връщам горе и ще се сражавам с онези животни, докато не загина или докато Първият лорд не бъде в безопасност. Вземи меча си, Фейд. Ела с мен. Нуждая се от помощта ти.

Фейд въздъхна и наведе глава. После си пое дълбоко дъх, протегна дясната си ръка и взе меча, който Тави му подаваше. Погледна го в очите и каза тихо:

— Правя го само защото ти го искаш.

Тави кимна, потупа го отново по рамото и двамата заедно се заизкачваха по стълбите.

ГЛАВА 50

— Строяват се отново — докладва Амара, взирайки се във *взетите* селяни. Двайсетина от тях носеха дълги, груби копия от сурово дърво, които бяха грубо заострени с ножове, сърпове и мечове. — Като че ли използват и легионерски щитове.

Бърнард излезе от пещерата и застана до нея.

— Ще използват щитовете, за да прикрият копиеносците си от нашите стрелци. Нашият залп сигурно се е оказал по-опасен, отколкото са очаквали.

Дъждът продължаваше да се сипе на едри, тежки капки. Сред облаците, надвиснали над Гарадос, танцуваха зеленикави мълнии, а въздухът ставаше все по-плътен и задушаваш, засилваше се усещането за нещо древно и зло.

— И ако не се лъжа, скоро ще се разрази фуриена буря. До половин час над нас ще се спуснат ветрогони.

— Половин час. — Амара се замисли. — Смяташ ли, че ще има някакво значение?

— Може би не — отвърна Бърнард. — Кой знае? Съдбата ни не е изсечена върху камък.

Амара се усмихна накриво.

— Може да оживеем след схватката с вордите само за да бъдем убити от ветрогоните? С това ли се опитваш да ме окуражиш и ободриш?

Бърнард се ухили и отново погледна предизвикателно към врага.

— Ако ни провърви, дори да не успеем да ги победим, бурята ще довърши делото ни.

— И така не ми звучи особено привлекателно — каза Амара и положи ръка на рамото му. — Не може ли да изчакаме тук? Да оставим бурята да ги довърши?

Бърнард поклати глава.

— Струва ми се, че те също усещат приближаването ѝ и искат да завземат пещерата, преди тя да е започнала.

Амара кимна.

— Тогава, значи, времето е дошло.

— Дорога! — извика Бърнард. — Дай ни двайсет крачки преднина, преди да потеглиш.

Вождът на маратите беше яхнал широкия гръб на Уокър, а ниският таван на пещерата го беше принудил да се наведе и да притисне гърдите си към козината на гарганта. Той кимна на Бърнард и каза нещо тихо на Уокър. Мощните нокти на гарганта заскърцаха по пода на пещерата и той нададе застрашителен рев.

Бърнард кимна отсечено и погледна към стрелците. Всеки от рицарите Флора държеше в ръката си зареден лък.

— Изчакайте до последно, преди да стреляте — каза им тихо той. — Постарайте се да разчистите колкото се може повече копия от пътя на гарганта. — Бърнард зареди лъка си и погледна към Амара. — Готова ли си, любов моя?

Тя изпитваше страх, но не толкова силен, колкото бе очаквала. Може би се беше страхувала твърде много през последните часове и вече беше претръпнала. Амара изтегли с твърда ръка меча си от ножницата. Всъщност изпитваше повече тъга, отколкото страх. Тъга, че толкова много добри мъже и жени бяха изгубили живота си. Тъга, че не можеше да направи нищо повече за Бърнард и хората му. Тъга, че нямаше да може да прекара повече ноци с новия си съпруг и че нямаше да изпита отново онези мигове на топлина и страст.

Всичко това бе останало зад гърба ѝ. Мечът ѝ бе студен и тежък, и блестеше в ръката ѝ.

— Готова съм — каза тя.

Бърнард кимна, затвори очи, пое си дълбоко дъх и отново ги отвори. В лявата си ръка стискаше големия си лък със запъната в тетивата стрела. С дясната извади меча си, вдигна го и изрева:

— Легионери! По двама, ходом марш!

Бърнард леко се затича напред, а легионерите го последваха в ритъм, така че ботушите им тропнаха едновременно по земята. Амара следваше плътно Бърнард, като се стараеше да не изостава. Щом легионерите излязоха от пещерата, Бърнард вдигна ръка и махна отсечено наляво.

Амара и рицарите Флора веднага свиха вляво и започнаха да се изкачват по склона на ниския хълм. Така щяха да могат да стрелят над

главите на бойците от колоната почти до момента на влизането им в близък бой с *взетите*.

Щом Бърнард видя, че стрелците и Амара са се отдалечили достатъчно, той вдигна ръка и изкрещя:

— Легионери! В атака!

От всички страни се разнесе рев:

— Калдерон за Алера!

И вълната от стомана се устреми напред. Ботушите тропаха глухо по мократа от дъжда земя, докато легионерите следваха своя граф Калдерон към битката. В същото време Уокър излезе от пещерата и бойният рев на окървавения гаргант се присъедини към виковете на легионерите. Той се понесе напред, забивайки ноктите си в земята, като се придвижваше изненадващо бързо, въпреки привидната му тромавост. Скоро набрал инерция, Уокър започна да застига легионерите, а Дорога въртеше над главата си бойната си тояга и надаваше бойния вик на маратите.

Откъм дърветата се разнесе нечовешки вой и *взетите* рязко се раздвижиха, безмълвни, в идеален синхрон помежду си. Те се строиха в широк полукръг; първата редица държеше щитовете, а останалите насочиха копията си напред, готови да посрещнат атаката, превръщайки щитовете в бодлива стена.

Докато тичаше, Амара призова Сирус, опитвайки се да вложи минимума усилия, необходими за фурията, за да пречупи светлината, което щеше да ѝ позволи да види враговете си отблизо. Тя имаше само една задача в тази битка — да намери вордската царица и да я посочи на Бърнард.

Застаналите до нея рицари Флора вдигнаха лъковете си. Стрелите се понесоха през дъжда, откривайки безгрешно очите и шиите на *взетите*. В следващите десет секунди половин дузина копиеносци вече лежаха проснати на земята, въпреки използването на легионерските щитове. *Взетите* веднага се раздвижиха, някои от тях грабнаха копията и заеха местата на загиналите, но пропукването в стената се оказа достатъчно, за да могат легионерите да проникнат сред копиеносците.

Щитовете се сблъскаха с оглушителен металически трясък и легионерите се нахвърлиха върху грубите копия със своите страховити мечове, разширявайки пролуката и разкъсвайки строя на *взетите*.

— Движение наляво! — изкрещя Бърнард. — Наляво, наляво!

Легионерите веднага изпълниха командата му, придвижвайки се като един на двайсетина фута вляво. И тогава сред гората от копия се врязаха Дорога и Уокър.

Амара наблюдаваше потресена удара на гарганта. Тя никога не беше чувала звяр да реве толкова силно, нито бе виждала нещо толкова мощно. Гърдите на Уокър се блъснаха в стената от щитове и той смаза неколцина от онези, които ги държаха. Голямата му глава се поклащаше наляво и надясно, разпилявайки *взетите* наоколо като детски играчки, а Дорога се беше навел от седлото и трошеше с бойната си тояга черепите на враговете. Гаргантът премина през отбраната им, без да забавя ход, оставяйки след себе си коридор на опустошение. После се спря, завъртя се и веднага се нахвърли върху *взетите*, пускайки в ход смъртоносните си нокти.

Легионерите се възползваха от момента и се хвърлиха в безумна, отчаяна атака. *Взетите* се оказаха притиснати между тях и обезумелия заради кръвта гаргант.

Амара прехапа устни и отмести поглед от битката. Трябваше да намери царицата, да направи *нещо*, за да помогне на Бърнард и хората му. Засега можеше само да наблюдава отстрани сражението, чиито подробности се разкриваха пред очите ѝ с поразяваща яснота, докато тя търсеше царицата.

Взетите сравнително бързо се съвзеха от нападението на гарганта и преминаха в контраатака. Само за минута неколцина от тях с копия в ръце се озоваха от двете страни на Уокър и замахнаха с оръжията си към гарганта, докато Дорога се опитваше да ги отбие с голямата си тояга. Останалите се съсредоточиха върху легионерите и макар мъжете да се сражаваха с неоспорими умения и смелост, броят на враговете им просто беше твърде голям и устремът им започна да замира.

Амара видя как Бърнард избегна удара с брадва на един възрастен мъж с посивяла коса, а легионерът до него нанесе смъртоносен удар на нападателя с меч си. Секунди по-късно едно дете, момиче на не повече от десетина-дванайсет лета, дръпна с изненадваща сила крака на легионера, повалейки го по гръб, и го счупи с дивашка ярост. Легионерът изкрещя, докато и други *взети* се нахвърляха върху него с безумна свирепост. Една страшно стара

бабичка заби дървеното си копие в рамото на гарганта. Той се завъртя, надавайки рев от болка, удари силно копието и го пречупи.

В този момент Амара забеляза движение зад гърба на Дорога и гарганта. Нещо се промъкваше в сенките на дърветата. Тя различи гънките на тъмната пелерина и качулката.

— Там! — изкрещя тя на стрелците и посочи с ръка. — Ето я там!

Двама рицари веднага заредиха последните си стрели, увити с намастен плат, и ги подпалиха с въглените, които носеха в малки делвички, закачени на коланите им. Те опънаха тетивата си и двете стрели полетяха със съскане в дъжда. Едната попадна право в целта, но се пречупи, без да причини никаква вреда. Втората се замота в гънките на наметалото на вордската царица.

Това беше сигналът. Бърнард рязко извърна глава, проследи полета на огнените стрели и изрева команда към своите легионери. Те се извъртяха и се устремиха към вордската царица с отчаяна решителност. Съществото скочи към Дорога, който успя да го зърне навреме. Той се хвърли настрана, претърколи се от гърба на гарганта и се приземи с приклякане. Царицата се хвърли върху него, но когато между нея и Дорога пристъпи гаргантът, тя бързо промени курса си.

— Вадете мечовете! — извика Амара на рицарите, които стояха до нея. — След мен!

Всички извадиха оръжията от ножниците си и се затичаха напред, заобикаляйки в дъга сражаващите се. Амара тичаше най-отпред, защото бе най-лека и най-бърза. Тя избегна непохватния удар на един от *взетите* и профучавайки покрай него, го повали на земята. После видя, че царицата отново скочи и ноктите ѝ проблеснаха в опит да извади едното око на гарганта. Ала Уокър тръсна мощно главата си, прониза царицата с бивните си и я запрати към земята на десетина ярда от Амара. Курсорът нададе нечленоразделен боен вик, вдигна меч си и призова Сирус за повече бързина в схватката с царицата. Тварт се изправи с лице към Амара, извади ноктите си и отново изпищя. Половин дузина *взети* се откъснаха от сражението и се хвърлиха към Амара, но рицарите ги пресрещнаха с вдигнати мечове и им попречиха да продължат напред.

Амара направи лъжливо движение с меч си, ала внезапно промени посоката на замаха си и насочи острието право към очите на

царицата. Тварта успя да отбие удара, но не и преди мечът да закачи лицето ѝ и да разкъса качулката. Амара успя да разгледа чертите на вордската царица.

Те приличаха на човешки.

Почти ѝ се сториха познати.

Макар кожата да имаше зеленикавочерен цвят, да бе твърда и сияеща, лицето на тварта изглеждаше почти алеранско, но с леко скосени очи като на марат. Къдрава черна коса се виеше като венец от мъх около главата на царицата. Изпод пълните женствени устни се подаваха кучешки зъби. Ако не бяха те, цветът на кожата и сиянието на очите, царицата на вордите щеше да прилича съвсем на млада, красива алеранска девойка.

Царицата отскочи назад и от разреза на бузата ѝ потече гъста, зеленикава течност. Тя го докосна с пръсти, погледна към останалата по тях кръв и на лицето ѝ се появи почти детинско изумление.

— Ти ме нарани.

— Значи, сме квит — отвърна Амара мрачно.

Тя отново изкрепя и се хвърли напред, замахвайки бързо и силно към царицата. Тварта избегна удара и контраатакува със зашеметяваща скорост. Курсорът едва успя да избегне атаката.

Царицата отново запищя и Амара чу и усети зад гърба си присъствието на още *вzeti*, които се втурнаха на помощ. Курсорът решително потисна отчаяното си желание да призове Сирус и да се впусне в класическо нападение от въздуха, и се съсредоточи върху врага. Двете си размениха серия удари, но Амара чувстваше, че разстоянието между нея и *вzетите*, които тичаха на помощ на царицата, намалява с всяка изминала секунда.

— Графиньо! — извика някой от рицарите и тя се обърна тъкмо навреме, за да види как един от тях пада под брадвата на *взет* дървар. Миг по-късно юмрукът на друг *взет* се заби в шията на втори рицар, който се свлече на земята.

Третият рицар се паникьоса. Половин дузина *вzeti* се приближаваха към него и той погледна отчаяно към клоните на близкия дъб. Направи рязък жест с ръка и един от клоните се наведе достатъчно ниско, за да може да го хване с ръка. Клонът отскочи рязко, издърпвайки го почти от ръцете на *вzетите*.

Но в мига, в който махна с ръка, поне десетина лица се извърнаха рязко към отчаяния рицар. Изведнъж Амара *почувства* внезапен натиск върху очите си, когато *взетите* селяни се съсредоточиха върху мъжа. Клоните на дървото и на всички останали дървета в разстояние от дващест ярда, започнаха да се клатят и шибат като обезумели. Само след миг останките на обречения рицар се посипаха по земята под силния дъжд.

Вордската царица се усмихна на Амара и още две дузини *взети* се втурнаха към нея на помощ.

А Амара ѝ се усмихна в отговор, когато Дорога описа над главата си пълен кръг с бойната си тояга и я запрати върху царицата.

Тварта се обърна в последния миг и макар че не успя да избегне напълно страшното оръжие, ударът успя само да я отхвърли в калта на дващестина фута от Амара. Царицата се претърколи и се надигна изгърбена, опирайки се на лявата си ръка, а дясната висеше неподвижно до тялото ѝ. Тя изсъска и се обърна, за да избяга, но там бе Уокър, който тъпчеше редиците на *взетите*. Отдясно към нея се приближаваше разяреният Дорога, който стискаше в ръка бойната си тояга, очите му блестяха от хладна ярост. А отляво стоеше Амара с меч в ръка, по който се стичаше кръвта на царицата. Когато тварта се обърна още веднъж, тя видя, че легионерите най-после бяха успели да разчистят проход в редиците на *взетите*, освобождавайки път за своя командир. Граф Калдерон заби меча си в меката земя и вдигна големия черен лък. Легионерите му го защитаваха от двете страни.

Царицата се обърна към най-близкия си враг, Амара, и впери в нея безумните си очи. Амара внезапно *почувства* чуждото съзнание в главата си, сякаш ръка на слепец опипваше мислите ѝ. Времето се забави и Амара разбра какво става — по-рано царицата бе прочела мислите ѝ. Сега отново се опитваше да тършува из тях, но така разкриваше собственото си съзнание пред Курсора.

На Амара не ѝ оставаше нищо друго, освен да надникне в главата ѝ. Царицата бе просто зашеметена от случващото се. Алераните бяха успели да я хванат в капан, но така се бяха обрекли на смърт. В никакъв случай нямаше да успеят да се спасят от гнева на *взетите*, в никакъв случай нямаше да оцелеят — а на царицата никога не ѝ бе хрумвало, че в тактиката на враговете ѝ оцеляването няма да играе роля.

Саможертва.

Мислите на вордската царица се завъртяха около тази дума, открита в съзнанието на Амара.

Саможертва.

Тя не разбираше. Макар да знаеше, че обкръжаващите я същества бяха готови да се откажат от собствения си живот, за да унищожат нейния, тя не можеше да разбере мотивацията им. Как можеха да смятат собствената си смърт за победа, щом унищожението на врага им ще доведе до собствената им смърт? В това нямаше смисъл. Подобни мисли не поощряваха оцеляването. Такава смърт не можеше да послужи по никакъв начин на Целта.

Това беше лудост.

Когато погледна царицата на вордите, Амара внезапно осъзна, че е свързана с мислите ѝ и може да предугажда намеренията ѝ. Тя видя как царицата се напряга, видя я как скача напред, как зъбите и ноктите ѝ проблясват — и Амара *знаеше*, че царицата я е избрала за своя мишена, защото бе най-слабата и премахването ѝ бе най-лесният път към спасението. Когато ноктите се протегнаха към гърлото ѝ, тя почувства увереността на съществуването.

Чу се силно бръмване, глух звук от удар и първата стрела на Бърнард удари царицата под ръката ѝ и потъна дълбоко в тялото ѝ. Ударът бе толкова мощен, че царицата падна на земята и мислената ѝ връзка с Амара рязко прекъсна.

Курсорът видя как царицата се надига и стрелата на Бърнард я улучва в гърлото. Окървавеният крайник успя да пробие бронята. Царицата отново бе отхвърлена на земята, но пак се надигна, олюлявайки се. От раните ѝ се стичаше кръв. Тя се поколеба, блестящите ѝ очи се фокусираха върху Амара и царицата опита за последен път да скочи към Курсора.

— Амара! — извика Бърнард.

Амара вдигна мечата си и когато царицата се хвърли към нея, тя просто я посрещна, стъпила здраво на краката си. Пренебрегна смъртоносните зъби и нокти, макар да знаеше, че царицата възнамерява да я убие, и вместо това съсредоточи цялото си внимание върху разстоянието между тях, върху проблясващите зъби в зейналата пасть.

И тогава самата Амара се хвърли напред, напрегнала всеки нерв, всяко мускулно влакно, задвижващо ръката, с която държеше меча си. Тя изнесе здравето легионерско оръжие напред и острието му се гмурна в устата на царицата, към гърлото ѝ, разсичайки тъкан и кости. Сблъсъкът беше ужасяващ. Тя усети изгаряща болка в ръката и крака си, последвани от разтърсващ удар в земята.

Амара остана да лежи зашеметена няколко секунди, без да разбира защо изведнъж не може да вижда и защо някой полива лицето ѝ с вода. После тежестта от гърдите ѝ изчезна и тя си спомни, че вали проливен дъжд. Бърнард я повдигна, помогна ѝ да седне и Амара вперил поглед в лежащото наблизо неподвижно тяло на царицата, от чиято уста стърчеше дръжката на легионерски меч.

— Ти успя, любов моя — каза Бърнард. — Успя.

Тя се наведе изморено към него. Около тях имаше поне двайсетина легионери, които се сражаваха щит до щит. Дорога беше получил поне десетина дребни наранявания и стоеше до Уокър. Макар звярът да поклащаше заканително бивните си, той едва се държеше на краката си и когато се хвърли към един от *взетите*, той с лекота избегна тромавия му ход.

Амара примигна, за да си изчисти очите от водата и погледна към десетките *взети*, които се биеха за победа над изтощените, намаляващи алерани.

— Ние успяхме — каза тя и дори произнасянето на думите ѝ струваше огромни усилия. — Ние успяхме.

Отново прогърмя, просветна гневна мълния и озарените от огъня облаци на фуриената буря се устремиха надолу по планинския склон към бойното поле.

— Ще ме прегърнеш ли? — попита тихо Амара.

— Да — отвърна Бърнард.

И тогава от облаци се спусна огнена стена, разнесе се оглушителен гръм и само за миг двайсетина *взети* се превърнаха в пепел и почернели кости. Амара ахна и се отпусна безсилно в ръцете на Бърнард.

— Стегнете редиците! — нареди той. — Стегнете редиците и се снижете!

Амара виждаше как легионерите се опитват да изпълнят заповедите на Бърнард, а Дорога уговаря нещо Уокър на маратски

език. Но погледът ѝ бе привлечен от някакво проблясване в облаците, където се появи звезда с осем върха, между които пробягваха мълнии толкова бързо, че се сливаха в огнен кръг. Внезапно огънят се стрелна надолу и изпепели още повече от *взетите*.

Сигурно ѝ се привиждаше. От буреносното небе се спуснаха десетки фигури — рицари Аери, които летяха в бойна формация, но същевременно носеха открити лектики.

Върху *взетите* се посипаха нови мълнии, а след това осем въздушни рицари се спуснаха още по-ниско, събраха енергията от мълниците в нова звезда с осем върха помежду си и я запратиха върху *взетите*.

От лектиките наизскачаха облечени в брони мъже, които се нахвърлиха върху оцелелите *взети*. „Наемници“, предположи Амара. Всички ги гледаха слисано. И изведнъж откъм оцелелите легионери се разнесе дружен рев — надеждата им се беше върнала.

Амара се опита да се изправи и Бърнард я подкрепи, без да изпуска меча си. Наемниците и легионерите заедно разпръснаха останалите *взети* и ги избиха. Повечето от наемниците въртяха мечовете със смъртоносната грациозност и майсторството на умели призователи на метал.

— Рицари — прошепна Амара. — Това са рицари. Всичките.

Един от тях с три удара покоси трима *взети*, небрежно им обърна гръб и се приближи към Бърнард, още преди последният от тях да рухне на земята. Това беше огромен воин с тежки доспехи, който пътьом си свали шлема и го пхна под мишница. Той имаше тъмни коси и брада, не много отдавнашен грозен белег на едната буза, а очите му гледаха спокойно, безпристрастно и безчувствено.

— Ти — изръмжа Бърнард на мъжа.

— Алдрик экс Гладиус — каза Амара. — От Вяърните вълци. В служба на върховния лорд Акватайн. Мислех те за мъртъв.

Капитанът на наемниците кимна с глава.

— Това беше целта — отвърна той. После посочи с широк жест наемниците, които се бяха захванали с изтребването на последните оцелели от враговете им и търсеха ранени, които имаха нужда от помощ. — Поздрави от холтър Исана, лорд графе, графиньо Амара.

Бърнард сви устни.

— Наистина ли? Значи, е успяла да намери помощ в столицата.

Алдрик кимна отсечено.

— Бяхме изпратени тук, за да помогнем на гарнизона с всички сили. Извинявам се, че не можахме да пристигнем по-скоро, но лошото време ни забави. Макар че ни осигури една хубава, назряла буря, с която да си поиграем. — Той погледна към небето и се замисли. — Тя ни отне цялото забавление от битката, но пък не е професионално да не се възползваме от такъв подарък.

— Не мога да не съм благодарен за помощта ви, Алдрик — каза Бърнард. — Но не мога да кажа и че се радвам да ви видя. Последния път, когато се срещнахме, вие едва не ме изкормихте на крепостната стена на гарнизона.

Алдрик леко наклони глава настрани и каза:

— Вие бяхте войник. В това нямаше нищо лично, Ваше Превъзходителство. Нито изпитах особено удоволствие от това, което направих, нито ви предлагам своите извинения. Но бих искал да знам дали в този момент можете да го преглътнете. По един или друг начин този проблем трябва да бъде уреден.

Бърнард погледна намръщено мъжа и кимна отсечено.

— Мога. Бих искал да науча нещо повече за холтър Исана.

Алдрик кимна.

— Разбира се, макар да не разполагам с много информация. Но първо, Ваше Превъзходителство...

Бърнард махна с ръка във въздуха.

— Името ми е Бърнард. Вие спасихте хората ми. Не е нужно да използвате титлата.

Изражението на лицето на Алдрик едва забележимо се промени. Той леко се поклони, демонстрирайки уважение, и продължи:

— Тогава предлагам да се скрием в пещерата. Моите рицари Аери отнеха доста от енергията на могъщата вятърна фурия и тя сигурно ще изпрати ветрогони, за да си отмъсти. С ваше разрешение, графе, ние ще потърсим убежище в пещерата, докато отмине бурята. А вътре моите водни призователи ще се погрижат за ранените.

Амара продължаваше да гледа намръщено Алдрик, но когато Бърнард се обърна към нея, тя леко кимна.

— Можем да разрешим всички спорни въпроси, след като отмине бурята.

— Отлично — каза Алдрик и се отправи към хората си.

Той направи няколко бързи жеста и един от наемниците веднага предаде заповедите му на останалите. Бърнард заповяда да съберат ранените алерани и да ги отнесат в пещерата, за да се скрият от приближаващата буря.

— Мога да вървя — каза му Амара.

Тя направи една крачка, за да му го докаже, и едва не падна.

Той я подхвана и каза:

— Внимавай, любов моя. Нека те отнеса. Ти си удари главата.

— Ммм — промърмори Амара с въздишка. После примигна, очите ѝ постепенно се разшириха и тя каза: — Леле!

— Леле? — повтори Бърнард въпросително.

Тя вдигна ръка и докосна шията си, където на верижката все още висеше пръстенът на Бърнард.

— Леле! Ние оцеляхме. Живи сме. И сме... женени.

Бърнард примигна няколко пъти и се замисли.

— Да, като че ли е така. Живи сме. И сме женени. Предполагам, че сега ще трябва да останем заедно. И дори да бъдем влюбени.

— Точно така — отвърна Амара, затвори очите си с въздишка и се облегна на широките му гърди. — Това ще развали всичко.

Той направи няколко крачки, носейки я на ръце без видимо усилие, а след това попита:

— Искаш ли ме все още?

Тя надигна глава, за да го целуне по шията, и промърмори:

— Завинаги, милорд, стига ти да ме искаш.

Той ѝ отговори с глас, натежал от чувства:

— Да, милейди. И това е голяма чест за мен.

ГЛАВА 51

Тави се затича пръв по криволичещото стълбище. Звънтенето на стомана ги предупреди, че се приближават, а след като се изкачиха още малко, стъпалата станаха по-тъмни и хлъзгави от пролятата кръв. Тави погледна нагоре и видя капитан Майлс, който се сражаваше с канимите. Един от тях лежеше безжизнено на каменните стъпала и кръвта му се стичаше надолу. Другарите на мъртвия каним просто бяха прегазили трупа му, забивайки ноктите си в него, за да запазят равновесие върху коварните хлъзгави стълби.

Майлс беше принуден да отстъпва бавно под натиска на превъзхождащата го сила и беше получил нова рана; от коляното надолу левият му крак бе подгизнал от кръв. В резултат на това той с усилие запазваше равновесие на завоите на стълбището и му се налагаше да издърпва крака си, когато слизаше на следващото стъпало, докато противникът му го засипваше с удари. Зад Майлс, облегат на стената, стоеше маестро Килиан. Мечът му лежеше няколко стъпала надолу, но той продължаваше да стиска здраво пръчката си. Гърдите и рамото на Килиан бяха покрити с кръв; той също бе ранен.

— Тави? — изпъшка маестрото. — Побързай. Побързай, момче!

— Фейд! — отсече Тави и се притисна към стената, за да направи място на уплашения роб.

Фейд го погледна, след което отмести поглед към Майлс. Очите му се разшириха, когато видя нараняванията на капитана и бавните и отслабени движения. Робът присви очи и изведнъж се стрелна покрай Тави, устремявайки се към сър Майлс.

— Майлс! — излая Фейд. — Отстъпи надолу!

Капитан Майлс реагира мигновено — резултат от дългогодишния опит и практика. Той финтира с меч и точно когато Фейд стигна до него, приклепна и се претърколи наляво, падайки през няколко стъпала.

Фейд не извади меч си, докато Майлс не се отдръпна, а после острието му излетя от ножницата и разсече въздуха с яростно

свистене. Мечът удари оръжието на канима в най-слабото му място, точно над дръжката. Стоманата не издържа и се пръсна на окървавени парчета, всяко от които хвърляше искри при удара си в каменния под. Вторият замах на роба отсече крака на канима при коляното и докато съществото падаше, трети удар го лиши от главата му. Фейд го изрита в корема и трупът падна назад, опръсквайки с фонтан от кръв носа и очите на следващия каним.

Фейд излезе напред, стъпвайки върху убития, за да избяга от хлъзгавите стъпала. Мечът му проби защитата на заслепения каним и разпра корема му зигзагообразно. Кръвта на вълка воин бликна и заля стъпалата. Канимът падна и докато умираше, не спираше да щрака с челюсти и да размахва меча си, но Фейд отби атаките му с презрение и го довърши с едно бързо прерязване на гърлото, след което мълниеносно скочи напред и нагоре, замахвайки към следващия каним.

Тави изтича към маестрото и провери нараняванията му. Килиан беше получил тежък удар в мускула между врата и рамото и беше извадил късмет, че острието не бе проникнало по-надълбоко. Тави извади ножа си и отрязва парче плат от наметалото си, сгъна го на четири и го притисна към раната.

— Така — рече той. — Притиснете го там.

Килиан така и направи, макар лицето му да бе пребледняло от болка.

— Тави. Не мога да ги видя — каза той с напрегнат глас. — Не мога... Кажете ми какво става.

— Фейд се бие — рече Тави. — Майлс е ранен, но е жив. Трима каними са убити.

Килиан тихо изпъшка.

— Зад тях има още десет — каза той. — Почувствах ги по-рано. Единият от тях разпори крака на Майлс, след като той го повали. Заби си зъбите в него, преди да умре, и Майлс падна. Трябваше да се намеся, докато успее да се изправи. Какъв съм глупак. Твърде съм стар за такива глупости.

— Десет — изпъшка Тави.

Изненадата от появата на Фейд беше преминала и сега той се биеше, без да успява да напредва повече. Острието му се сблъска с

меча на ръмжащия каним, като всеки един от двамата удряше и парираше със смъртоносна скорост.

Внезапно полъхна вятър и силен бумтеж разтърси камъка под краката им.

— Проклети врани! — изруга Тави и се подпря на стената. — Какво беше това?

Килиан наклони глава и слепите му очи се взряха в нищото.

— Огнено призоваване — каза той. — Голямо. Може би в залата над стълбището.

— Гвардията — каза Тави и изведнъж се изпълни с надежда. — Идват!

— Т-трябва да задържи... — каза Килиан. — Трябва...

Маестрото се преви и едва не се строполи на земята.

Тави изруга и подхвана лекото му тяло.

— Кайтай! — извика той.

Тя веднага застана до него, стиснала меч в ръка, без да сваля поглед от битката, която се водеше над тях.

— Мъртъв ли е?

— Още не — отвърна Тави. — Вземи го. Свали го долу, при Макс.

Кайтай кимна и пъкна мечата си в колана, преди да подхване Килиан със същата лекота като Тави.

— Чакай — каза й той, отрязва бързо още една ивица от наметалото си и я използва, за да превърже подгизналия тампон, който бе притиснал по-рано към раната на маестрото. — Така. Сега тръгвай.

Кайтай кимна и срещна погледа му. В очите й проблесна тревога.

— Внимавай, алеранецо.

— Не се бави много — отвърна той и тя му кимна отсечено, преди да започне да се спуска по стълбището.

След това Тави отиде при Майлс. Капитанът бе успял да седне и да се облегне на стената, и сега се бе отпуснал там и пъкнеше със затворени очи. Той изглеждаше напълно изтощен, гърдите му се повдигаха тежко, лицето изглеждаше ужасно с празната очна ябълка, сгърчено от болка. Тави коленичи до него. Мечът на Майлс се задвижи сякаш по своя собствена воля и върхът му опря в гърлото на младежа.

Тави застина, ококорен, и каза:

— Сър Майлс, аз съм, Тави.

Раненият капитан отвори окото си и примигна замаяно. Мечът потрепери и падна. Тави коленичи веднага до него и прегледа нараняванията му. Раните на лицето му изглеждаха ужасно, но не бяха смъртоносни. Някои от тях вече бяха покрити с коричка от засъхнала кръв. Нараненият му крак изглеждаше много по-зле. Зъбите на канима се бяха забили в бедрото му, точно над коляното, и го бяха разкъсали здраво, та сега приличаше на парче сурово месо. Тави отново разкъса наметалото си и използва останалия материал, за да направи тампон и да го превърже здраво.

— Гвардията? — промърмори Майлс. Гласът му прозвуча тихо и изморено. — Гвардията пристигна ли?

— Не още — отвърна Тави.

— К-кой тогава? Това... това беше стар легионерски жаргон. Отстъпи надолу. Не съм го чувал от години.

Той примигна с единственото си око към Тави, след което обърна глава към битката, която се вихреше само на няколко стъпала от тях.

Майлс застина. Окото му се отвори широко, а после от устата му излезе тих звук. Той започна да трепери толкова силно, че Тави го усети, докато завършваше превръзката на капитанското бедро.

— Това не е... — Лицето му се изкриви в гротескна гримаса. — Не, не е възможно. Той е мъртъв. Той умря със Септимус. Всички умряха със Септимус.

Фейд избегна на косъм един стремителен замах на канима и му нанесе два бързи удара, осакатявайки ръката му, а после го рани по муцуната. Канимът залитна към него, опитвайки се да го докопа със здравата си ръка, но Фейд отскочи и когато звярът падна, му нанесе силен удар, който разсече черепа му на две и го уби на място. Едва успя да вдигне меча си, за да блокира удара на следващия каним, и злюбната атака на тварта го принуди да премине в защита, слизайки още едно стъпало надолу.

— Сега го подмами — рече тихо Майлс. — Нека се протегне, а ти атакувай ръката, която държи меча, и крака му.

Канимът замахна с острието към гърлото на Фейд, пропусна на косъм и едва не го достигна с обратния удар. Робът се олюля на ръба на стъпалото, а канимът се хвърли напред. Точно преди да го нападне, Фейд възстанови равновесието си толкова бързо, че Тави веднага се досети, че всичко е било преструвка. Робът се гмурна под острието на

канима, проби защитата му и нанесе страховит удар по въоръжената му ръка, след което продължи движението надолу, подсичайки крака му. Канимът падна, но не преди мечът на Фейд да опише дъга и да отсече главата му.

— Безупречна работа — рече тихо Майлс. — Безупречна. Винаги е бил перфектен. — Той примигна няколко пъти с око и Тави видя как по окървавената му буза се стича сълза. — Фурии. Станал е още по-добър. Но това не може да бъде. Не може да бъде.

— Майлс — каза тихо Тави. — Не ви се привижда. Това е брат ви.

— Арарис е *мъртъв* — изръмжа Майлс.

— На мен ми се струва доста жив — отвърна Тави.

Майлс отново поклати глава, плачейки, докато мечът на Фейд изплиташе непробиваема стоманена мрежа между него и следващия канимски воин.

— Ето, виж — промърмори той, а гласът му внезапно прозвуча отнесено. — Това беше любимата защита на Септимус. Беше я научил от пиратите — те я използват при битки върху хлъзгавите палуби в бурно море. Принцепсът научи всички ни как да я прилагаме. Е, поне се опита. Всъщност само Алдрик и Арарис я разбраха. Как така не го познах? — Той насочи окото си към Тави и на лицето му се изписа смущение. — Как е възможно това? Как така е тук?

— Дойде с мен — каза тихо Тави. — От Калдерон. Беше роб в холта на чичо ми още от детските ми години. Гай го доведе тук заедно с мен.

— Гай. Защо му е на Гай... — Гласът му внезапно секна и окото му отново се ококори. Под кръвта, покрила лицето му, кожата на Майлс преbledня и той се втренчи в Тави. — Велики фурии — прошепна той. — Велики кървави фурии!

Тави отвърна намръщено на погледа му.

— Какво има?

Майлс отвори уста, после се поколеба. На лицето му се преплитаха болка, изтощение и изненада.

— Тави! — извика внезапно Фейд и момчето бързо се обърна към него.

Робът продължаваше да се сражава ожесточено, от ударите на меча му по окървавените канимски остриета изхвърчаха искри, но

погледът на Тави бе привлечен от източените многокраки фигури, които бързо и грациозно се плъзгаха по тавана. Восъчните паяци. Пазителите.

Майлс стисна меча си, но восъчните паяци не ги нападнаха. Те просто продължиха да се спускат надолу в поклащаща се линия, десетина и дори повече, като постепенно се изгубиха зад завоя на стълбището.

Първият лорд. Макс. Маестрото. Всички лежаха безпомощни долу. Смъртоносната отрова на паяците щеше да ги довърши. Само Кайтай бе способна да се защити, а тя не знаеше, че паяците идват. Ако я хванеха неподготвена, тя никога нямаше да успее да защити всички ранени. Щеше да извади късмет, ако самата тя останеше жива.

— Гай — изсъска Майлс. — Отиват при Гай. — Той се опита да подгъне крак и да се изправи, но Тави внезапно осъзна, че канимът е осакатил здравия му крак. Другият, който така и не бе успял да изцели и заради който накуцваше, нямаше да може да издържи тежестта му. Тави не беше сигурен, че Майлс щеше да успее да стане сам, дори ако кракът му функционираше. Изтощението и загубата на кръв бяха взели своето и Тави осъзна, че единственото, което Майлс можеше да направи, беше да остане в съзнание.

Младежът го бутна към стената и каза:

— Чакайте тук. Аз ще отида.

— Не — изръмжа Майлс. — Идвам с теб.

Той отново се опита да се изправи, но Тави с лекота го бутна обратно на мястото му.

— Капитане! — Той срещна погледа на Майлс и продължи без капчица враждебност в гласа: — В това състояние не сте от полза на никого. Само ще ме забавите.

Майлс затвори очите си за миг и сви устни в тънка линия. После кимна веднъж, взе меча си и подаде окървавената му дръжка на Тави. Младежът взе оръжието и срещна погледа му. Майлс се опита да се усмихне, после го стисна за рамото с едната си ръка и каза:

— Отивай, момче.

Сърцето на Тави туптеше от ужас, какъвто не бе изпитвал в живота си — не се боеше толкова за самия себе си, колкото от възможността да не се справи с изпълнението на задачата си. Само той

можеше да предупреди Кайтай и да защити ранените от восъчните паяци.

Последствията от провала му щяха да са твърде ужасни, за да мисли точно сега за тях, а всяка изгубена секунда значеше много.

Докато тези мисли се въртяха в глава му, Тави облегна меча върху сгъвката на лакътя си, за да не се нарани в случай, че се подхлъзне, и се понесе надолу по стълбите.

ГЛАВА 52

Фиделиас мразеше летенето.

Разбира се, излитането през дългата шахта в подземията поне на пръв поглед нямаше много общо с реенето над полетата, но ако се направеше сравнение между двете, единствената разлика всъщност беше, че полетът навън предлагаше по-добър изглед. Той отново се движеше с ужасяваща скорост и не можеше да контролира нито нея, нито посоката на движение — и главното беше, че животът му зависеше изцяло от някой друг.

Лейди Акватайн можеше да го убие всеки момент и за това не бе необходимо да прави нищо. Гравитацията щеше да го привлече със страшна сила към земята, която се намираше далеч под краката им, и едва ли хората, които го откриеха, щяха да успеят да го разпознаят, камо ли да намерят убиеца му. Той не можеше да направи нищо, за да я спре, и знаеше отлично, че жената е способна на хладнокръвно убийство. Ако някога той се превърнеше в пречка за амбициите ѝ, тя без колебание щеше да го премахне.

Естествено, размишляваше той, лейди Акватайн можеше да го убие във всеки един момент, с причина или просто ей така, и той едва ли щеше да успее да ѝ попречи. Той се беше обърнал срещу Короната и се бе посветил на каузата на съпруга ѝ, и единствено удовлетворението от услугите му ги възпираше да го предадат в ръцете на Курсорите или просто тихичко да го довършат. Така че страхът от полета в шахтата беше напълно неоправдан. Не беше в по-голяма опасност от обикновено. Но въпреки това мразеше летенето.

Докато се издигаха върху платформата от вятър, той погледна към лейди Акватайн. Тъмните ѝ коси се вееха като знаме на вятъра, както и копринената ѝ рокля, която от време на време разкриваше бледите ѝ красиви нозе. Фиделиас отдавна се беше научил да не възприема призователите на вода като свои връстници, въпреки младеещата им външност. Беше се сблъсквал с твърде много изненадващо млади мъже и жени, притежаващи опит и преценка,

които далеч не отговаряха на външния им вид. Лейди Акватайн беше малко по-млада от Фиделиас, но лицето и фигурата ѝ бяха като на млада девойка в разцвета на силите си.

Освен това Фиделиас не за пръв път виждаше както краката, така и други части на тялото ѝ.

Тя забеляза, че той я гледа, и леко му се усмихна с искрящи очи. После кимна с глава нагоре — тънкият лъч светлина показваше, че краят на шахтата приближава и Фиделиас видя железните пръти върху отвора.

Двамата се спряха точно под решетката. Фиделиас преброи до третия прът вдясно, после го завъртя и натисна. Металният прът се измъкна от гнездото си, Фиделиас се промуши през образувания проход и помогна на лейди Акватайн също да се изкачи.

Двамата се озоваха в един от сервизните коридори в самия дворец, който свързваше кухните със залата за приеми и кралските покои. Биеше камбаната за обща тревога и Фиделиас знаеше, че звънът се чува във всяко кътче на двореца. Той не се и съмняваше, че нощем тук няма жива душа, но винаги съществуваше възможността да се натъкнат на някой случаен гвардеец, използващ коридора като кратък път, за да се отзове на тревогата. Освен това до час първите прислужници щяха да се запътят към кухнята, за да започнат приготвянето на закуската. Колкото по-бързо се махнеха от тук, толкова по-добре.

— Все още смятам, че това не беше мъдър ход — промърмори Фиделиас. Той извади късия си тежък лък, постави една от стрелите в тетивата и провери дали останалите са му подръка. — Беше глупаво от ваша страна да рискувате да ви видят с мен.

Лейди Акватайн се изкиска и размаха ръка с лекомислено презрение.

— Трябва просто да ме отведеш до схватката и после си тръгвай — каза тя.

После леко потрепна и притисна длан към челото си.

— Добре ли сте? — попита Фиделиас.

— От призоваването на вятър понякога получавам главоболие — отвърна тя. — Трябваше да изтегля целия този вятър от реката през подземията, за да ни повдигне. Беше много тежък.

— Вятър? — попита Фиделиас. — Тежък?

— Когато е толкова много, съвсем не е лесно, скъпи ми шпионино, повярвай ми. — Тя отпусна ръката си и се огледа намръщено. — Сервизен коридор?

— Да — отвърна Фиделиас и тръгна напред. — Намираме се близо до кралските покои и стълбището, водещо към залата за медитиране. От тази част на двореца има няколко прохода, стигащи до подземията.

Лейди Акватайн кимна и продължи да върви на крачка зад Фиделиас. Двамата изминаха кратко разстояние по коридора и стигнаха до пресечка, която щеше да им позволи да заобиколят часовите — макар Фиделиас да подозираше, че цялата Кралска гвардия се е отзовала на тревогата, нямаше смисъл да рискуват. Шпионинът влезе през сервизния вход в една богато обзаведена дневна, която не се използваше, откакто преди двайсет години бе починала първата съпруга на Гай, и се отваряше само за почистване. Фиделиас притисна част от дъбовата ламперия и я отмести встрани, разкривайки тесен проход.

— Тези много ги харесвам — промърмори лейди Акватайн. — Накъде води?

— До някогашните покои на лейди Аналайза — отвърна тихо Фиделиас. — Тази стая тук някога е била кабинет на Гай Пентий.

— С директен проход до покоите на любовницата му, а? — Лейди Акватайн поклати глава и се усмихна. — Дворец или не, като се заровиш под повърхността, всичко изглежда толкова жалко.

— Така си е.

Фиделиас дръпна скрития панел зад гърбовете им и двамата се озоваха в голяма спалня, насред която, върху леко издигнат подиум, имаше огромно легло. Тази стая също имаше занемарен вид. Фиделиас отиде до отсрещната врата, леко я откряна и надникна в коридора.

Вътре веднага нахлуха трясъкът и виковете от вихрещата се битка. На около трийсет крачки от тях Кралската гвардия се бе струпала около входа към стълбището, което водеше надолу до залата за медитиране на Първия лорд. Фиделиас рязко си пое дъх. Металната врата бе откъсната от някакъв невероятно силен удар и лежеше на пода. Пред очите му един гвардеец влезе вътре, стиснал оръжието си в ръка, но почти веднага изскочи навън, стиснал с две ръце раната на корема си. Отведоха го настрана, при другите ранени, около които се

суетеше лечител, опитвайки се да запази живота им до пристигането на по-силни призователи на вода. Останалите войници се опитаха да си пробият път с бой, но беше очевидно, че тревогата ги бе хванала неподготвени и в действията им нямаше никаква организация.

— Чакай тук — заповяда лейди Акватайн и забърза по коридора. Тя се приближи до най-близко стоящия гвардеец и му каза с уверен и авторитетен глас: — Гвардеец, кой отговаря за този хаос?

Мъжът завъртя рязко глава и примигна изненадано към Върховната лейди. Отвори уста няколко пъти, преди да успее да каже:

— Оттук, Ваша светлост. — Той я заведе при лечителя и извика: — Йенс! Йенс! Лейди Акватайн!

Лечителят вдигна рязко глава и огледа за части от секундата лейди Акватайн, преди да ѝ кимне и да се върне към задълженията си.

— Ваша светлост.

— Вие ли сте командващият офицер тук? — попита тя.

От караулното излетя копие — като че ли бе изстреляно от огромен лък — и порази един от гвардейците. Той започна отчаяно да крещи.

— Донесете го тук! — изрева лечителят, погледна отново лейди Акватайн и каза: — Не можахме да намерим капитана. Всички центуриони са убити, но технически аз имам ранг на центурион. — Гвардейците донесоха ранения мъж, лечителят отвори торбата с инструментите си и измъкна един хирургически трион, с който започна да реже дръжката на копието. — Враните да го изкълват! — изрева той. — Дръжте го неподвижно! — Той се мръщеше, докато режеше копието, а после измъкна дървото от ранения гвардеец. — Моля да ме извините, Ваша светлост. Ако не посветя цялото си внимание на тези мъже, те ще умрат.

— Ако няма кой да ги ръководи, ще ви се отвори още много работа — каза лейди Акватайн и се намръщи. — Аз поемам командването, докато не пристигне някой от центурионите или капитанът.

— Да, добре — отвърна лечителят. Той погледна към гвардейците и каза: — Нека лейди Акватайн организира нещата, Викт.

— Да, сър — рече гвардеецът. — Тъъ, Ваша светлост, какви са заповедите ви?

— Докладвай — каза рязко тя. — Какво точно става тук?

— Четирима или петима каними удържат караулното — отвърна гвардеецът. — Избили са хората в помещението, убиха и около десетина други, които се опитаха да влязат вътре, включително центурион Хир. Идват още хора, но рицарите ни са в отпуск тази вечер и все още се опитваме да ги намерим.

— Кой е долу?

— Не сме сигурни — отвърна гвардеецът. — Но пажът на Първия лорд мина през нас и ни предупреди за нападението, а по това време на нощта Гай обикновено е в залата за медитиране. Стражата в първото караулно е загинала с оръжие в ръка, което означава, че сигурно ги е предупредил.

— Каните са останали тук, за да удържат вратата срещу вас, докато останалите тръгнат към Първия лорд — каза лейди Акватайн. — Откога бие тревогата?

— Може би от десет минути, Ваша светлост. Дайте ни още десет и рицарите ни ще бъдат тук.

— Първият лорд не разполага с толкова време — каза тя и се обърна към вратата. После заговори, без да повишава тон, но гласът ѝ се извиси над грохота от битката и в него прозвуча увереност. — Гвардейци, веднага освободете вратата.

Лейди Акватайн се приближи бързо до входа, а гвардейците отскачаха от пътя ѝ. Тя погледна към помещението, намръщи се и вдигна ръката си с дланта нагоре. Проблесна силна червена светлина и над ръката ѝ се издигна огнена сфера с размера на голямо гроздово зърно.

— Ваша светлост — възрази гвардеецът. — Призоваването на огън може да се окаже опасно за хората долу.

— На голям огън — със сигурност — отвърна лейди Акватайн и запрати огнената топка през вратата.

От мястото си Фиделиас не можеше да види какво точно се случва, но се разнесе оглушителен грохот и в караулното помещение избликна ослепителна светлина. Той видя как сферата прелетя покрай входа няколко пъти, отскачайки от всички стени в помещението. Лейди Акватайн постоя пред вратата още няколко мига, след което кимна решително.

— Помещението е чисто. Господа, напред към Първия лорд!

В този миг инстинктът предупреди Фиделиас за приближаваща опасност. Той отвори по-широко вратата и погледна на другата страна, докато кралските гвардейци се изсипаха в помещението.

Тогава за пръв път той видя ворди.

По коридора се придвижваха две тъмни изгърбени фигури, всяка една с размера на малък кон, покрита с тъмни хитинови плочи. Те имаха крака на насекоми и се придвижваха със странна походка, но достатъчно бързо. Заедно с тях по пода, стените и дори по тавана пълзяха десетки бледи същества с размера на диви кучета, които също бяха покрити с хитинови плочи и се плъзгаха напред с помощта на по осем елегантни, насекомоподобни крайника.

Той остана вперил поглед в тях още около секунда и отвори уста, за да извика предупредително, но изведнъж нещо го възпря. В коридора имаше трийсет-четирийсет гвардейци и всеки момент щяха да пристигнат още. Достатъчно бе един от тях да го зърне и той никога нямаше да напусне жив двореца. Единственото рационално решение бе да запази мълчание.

Съществата се приближаваха все повече и Фиделиас забеляза мощните челюсти на по-големите зверове и проблясващите зъби на помалките. Колкото и невероятно да беше, все още никой в коридора не ги беше забелязал. Всички се бяха съсредоточили върху вратата на караулното, нетърпеливи да се втурнат на помощ на Първия лорд. Лейди Акватайн стоеше с гръб към приближаващите се ворди и слушаше молбите на развълнувания лечител.

Вордите се приближиха още повече.

Докато ги гледаше, Фиделиас изведнъж осъзна нещо. Той се притесняваше за мъжете в коридора. Страхуваше се за ранените, които лежах безпомощно на мраморния под, за отчаяния лечител, който се опитваше да се погрижи за тях, страхуваше се за лейди Акватайн, която бе действала с такава решителност и бе успяла да овладее хаоса, който я беше посрещнал при пристигането ѝ тук.

Един от бледите паяци направи дълъг, пикиращ скок и се приземи далеч пред останалите, върху мраморния под на двайсетина фута от лейди Акватайн. Без да се колебае, съществото се хвърли към гърба ѝ.

Ако се покажеше сега, това щеше да е равносилно на самоубийство.

Фиделиас вдигна лъка си, опъна тетивата и простреля паяка във въздуха, на три фута от лейди Акватайн. Стрелата прониза съществото и се заби в дървената ламперия на стената. Паякът се загърчи в безпомощна агония.

— Ваша светлост! — прогърмя гласът на Фиделиас. — Зад вас!

Лейди Акватайн се обърна и очите ѝ проблеснаха едновременно с меча, който тя извади от ножницата си при вида на приближаващата заплаха. Предупредените гвардейци реагираха моментално, оръжията им се появиха в ръцете им като с магия, а срещу тях като вълна се издигна облак от бледи паяци.

Викове от болка се смесиха с пронизителните свистящи писъци на паяците. Стоманата разсичаше бледите същества. Зъбите им намираха оголена плът на шиите, хълбоците и всяко място, което не бе защитено с броня.

Фиделиас беше виждал много битки. Пред очите му бяха действали най-различни бойни призователи. Беше се сражавал редом с рицари, беше се изправял срещу призователи с различна сила и беше видял смъртоносните последствия от призоваването.

Но никога не беше виждал някой от Висшите кръвни линии на Алера да влиза в сражение. Само за секунди той успя да осъзнае дълбоката пропаст, която зееше между силата на рицарите, неговата собствена и силата на някой с кръвта и уменията на лейди Акватайн.

Когато паяците се хвърлиха в атака, в коридора настъпи същински хаос, с изключение на пространството около лейди Акватайн. Мечът ѝ се движеше като лъч светлина, прихващаше с удивителна точност носещите се към нея същества още във въздуха и ги поразяваше със смъртоносна точност. Докато помиташе първата вълна паяци, изражението на лицето ѝ оставаше все така спокойно. Щом ѝ се отвориха няколко свободни секунди, тя вдигна лявата си ръка, очите ѝ проблеснаха и тя изкрепя няколко думи.

Внезапно половината коридор бе обхванат от пламъци, които заляха вордите със заслепяваща горещина. Огнената вихрушка профуча през коридорите, но успя да възпре потока от паяци само за кратко. Оцелелите от пламъците просто продължиха напред, прегазвайки изгорелите тела на своите събратя.

А след това се появиха и по-големите.

Един от вордите воини хвана някакъв гвардеец. Хитиновата му броня с лекота издържа на ударите на тежкия меч и той просто разтърси човека като куче, захапало плъх. Фиделиас чу как вратът на войника се счупи, вордът просто го захвърли настрани и скочи към следващия поред — лейди Акватайн.

Щом видя приближаващото се същество, Върховната лейди пусна меча си и когато то се опита да се докопа до шията ѝ, хвана челюстите му с облечените си в ръкавици ръце.

Устата ѝ се разтегна в развеселена усмивка и земята под краката ѝ се разтреса. Призовавайки силата на земната си фурия, жената бавно разтвори челюстите на чудовището. То се съпротивляваше отчаяно, но Върховната лейди Акватайн продължаваше да ги разчеква все повече, докато не се разнесе неприятно хрущене и вордът не започна отчаяно да драпа с крайниците си. Лейди Акватайн подхвана по-удобно челюстите с двете си ръце, завъртя ворда воин и го запрати далеч в коридора — той се блъсна в една мраморна колона, хитиновата му броня се пропука и падна на пода като строшена играчка. От тялото му потече странна течност, той потрепери и умря.

Срещу нея се хвърли втори ворд воин. Лейди Акватайн го видя и със същата развеселена усмивка отскочи назад и нагоре в грациозен полет, повдигната от фурията си, извън обсега на ворда.

Но въпреки всичката си сила, тя нямаше очи на гърба си. Когато паяците на тавана, които не беше видяла, скочиха върху нея, Фиделиас не изгуби нито миг за мислене. Той се съсредоточи и бързо изстреля две тежки стрели, улучвайки първо единия, а след това и втория паяк, намиращи се съвсем близо до главата на лейди Акватайн.

Тя рязко обърна глава, видя резултатите от стрелбата на Фиделиас и го дари със свирепа усмивка. Под нея, след първоначалния шок от вордската атака, гвардейците вече се сражаваха заедно, а и подкрепленията пристигаха. Те включваха двама рицари Флора и половин дузина рицари Фериси, чиито лъкове и мечове се справиха бързо и с втория вордски воин.

Лейди Акватайн се носеше над ранените гвардейци и небрежно поваляше приближаващите се към тях паяци с юмруци от вятър и огън. Пристигнаха още войници и тя леко се приземи на мраморния под точно пред вратата, зад която се криеше Фиделиас.

— Много добра работа, Фиделиас — рече тихо тя. — Стрелбата ти е безупречна. Благодаря ти.

— Нима смятахте, че няма да ви подкрепя, когато сражението започне, милейди?

Тя леко наклони глава и каза:

— Ти се разкри, за да ме предупредиш, Фиделиас. И за да предупредиш гвардията. Ако нямаха по-голям проблем пред себе си, тези мъже щяха да те заловят и да те убият.

Фиделиас кимна.

— Да.

— Тогава защо рискува живота си заради тях?

— Защото, милейди — отвърна тихо той, — аз се обърнах срещу Гай. Не срещу Алера.

Тя присви очи и кимна замислено.

— Разбирам. Не го очаквах от теб, Фиделиас.

Той приближи главата си към нейната.

— Някои от тези паякообразни твари успяха да преминат, милейди. Тръгнаха надолу по стълбището.

— Не можем да направим почти нищо — отвърна лейди Акватайн. — А ти по-добре си върви, защото сражението скоро ще свърши и някой ще си спомни, че те е видял. Гвардейците вече се спускат по стълбището. Провървя ни, че успя да ни предупредиш. Иначе атаката им можеше и да завърши успешно.

— Не мисля, че целта ѝ е била да завърши успешно — рече Фиделиас и се намръщи. — Те трябваше да ни забавят.

— В такъв случай изгубихме само няколко минути — каза лейди Акватайн.

Фиделиас кимна и се изтегли от вратата към входа на тайния проход.

— В такова отчаяно време всяка минута е важна, милейди — рече той. — И нека великите фурии ни помогнат да не закъснеем.

ГЛАВА 53

Докато тичаше надолу по стълбите, Тави си мислеше, че това е почти същото, както когато Гай го караше да тича нагоре-надолу заради разни дреболии през изминалите две години. Защото, ако му се наложеше да тича надолу още веднъж, вече щеше да започне да крещи.

Оставаха му само още няколко десетки ярда, когато видя восъчните паяци.

— Кайтай! — извика той. — Кайтай, още пазители! Внимавай!

Когато измина и последните няколко стъпала, той чу внезапен трясък на счупено стъкло.

Кайтай очевидно бе чула предупреждението му тъкмо навреме и реакцията ѝ бе да се хвърли към скрина с напитки на Първия лорд, да докопа бутилките със стогодишно вино и да започне да ги хвърля със смъртоносна точност по прииждащите восъчни паяци. Когато краката на Тави се докоснаха до пода, три паяка вече лежаха по гръб, частично смазани от ударите на Кайтай. Но в същия миг други два паднаха върху неподвижното тяло на Макс, а още три се устремиха към маестро Килиан.

Кайтай скочи да защити Килиан, нададе боен вик и измъкна със замах меча си от колана. Тави се затича към Макс и грабна лежащия наблизо меч — оръжието на Гай, което раненият му приятел бе използвал по-рано. Единият от паяците се хвърли да ухапе Макс. Тави замахна силно, още преди да е успял да хване меча добре, и удари паяка с плоската страна на острието, но поне успя да го отхвърли настрана. Изрита го и го запрати към втория звяр.

— Какво става? — попита Кайтай със слаб глас. — Тави?

— Восъчни паяци — извика той. — Влизай в залата за медитиране!

Кайтай заби единия си меч в паяка. Съществуването се сви, изтръгвайки оръжието от ръката ѝ, и се отдалечи, олюлявайки се. Тя успя да ритне втория, но третият скочи върху маестро Килиан и заби зъбите си в рамото му.

Килиан закрепця.

Кайтай хвана паяка и се опита да го махне от възрастния мъж. Но той се беше вкопчил упорито и всеки път когато момичето го дръпнеше, маестрото изкрещяваше.

Тави направи две крачки към Килиан и извика предупредително. Но още преди да завърши изречението, Кайтай бе пуснала паяка и се изтърколи настрани. Тави замахна с меча на Първия лорд към паяка и го разсече на две.

— Хвърляй бутилки! — извика той и падна на колене, за да помогне на стареца.

Кайтай изрита обезглавения торс настрани, а Тави се пресегна да махне от рамото на Килиан главата, чиито челюсти продължаваха да са здраво вкопчени в кожата. Старецът имаше дълбоки прободни рани, които бяха започнали да се възпаляват. От тях сълзеше някаква жълто-зелена слуз. Отрова.

Тави прехапа устни, изтича до вратата на вътрешната стая и рязко я отвори. След това сграбчи маестрото за яката и го завлече вътре. Когато младежът го повлече, Килиан нададе жалостив, лишен от достойнство вик и Тави трябваше да стисне зъби, за да продължи да го дърпа. След като се озоваха в стаята, Тави чу как в приемната се троши стъкло, и бързо изтича обратно.

Опряла гръб в шкафа с напитките, Кайтай метна някаква тежка бутилка към един от паяците, който се намираше близо до Макс, удари го и го отблъсна настрани. Друг скочи към нея. Тя сграбчи нова бутилка, замахна с нея като с тояга и смаза паяка.

— Тук! — изръмжа Тави. — Задръж ги тук, пред вратата! — Той сграбчи яката на Макс и започна да го дърпа. Приятелят му тежеше два пъти повече от Килиан, но Тави успя да го помести от мястото му. Трябваше да използва всичките си сили, но допълнителните тренировки с маестрото си казаха думата, а страхът и разгорещеността от битката го правеха още по-силен.

Един паяк скочи към Макс и Тави тромаво замахна към него с меча на Първия лорд. За негов ужас паякът просто улови острието с челюстите си и ловко залази по него към ръката на младежа.

Не го ухапа. Просто пропълзя по раменете му и се спусна надолу към Макс. Тави пусна приятеля си и диво размаха ръце, отхвърляйки

паяка от себе си тъкмо навреме, за да се разбие в него една от хвърлените от Кайтай зелени бутилки.

— Побързай! — извика маратската девойка. — Свършват ми бутилките!

Тави сграбчи Макс, издърпа го в стаята и извика:

— Пред вратата, бързо!

Докато Тави издърпваше Макс в стаята, по пода продължи да се чупи стъкло и да се разливат вино и скъпи ликьори.

— Алеранецо! — извика Кайтай.

— Хайде, идвай тук! — отвърна той и побягна обратно към вратата.

Кайтай изтича през преддверието, грабвайки по пътя изпуснатия си меч. По стълбите слязоха още два паяка, които се присъединиха към половин дузината други, и скочиха във въздуха към Кайтай.

— Внимавай! — изкрещя Тави.

И пак преди да успее да завърши думата, Кайтай вече се хвърляше встрани, но се подхлъзна на разлятата течност и падна на едно коляно. Двамата паяка се приземиха върху нея и започнаха да я хапят жестоко. Тя нададе ужасен и гневен вой и се опита да ги откъсне от себе си, но безуспешно. Опита се да се изправи и пак се подхлъзна. Удари я трети паяк.

И четвърти.

Те я убиваха.

Непознат досега гняв обхвана Тави. Всичко наоколо придоби ален цвят и той почувства как яростта пронизва като мълния крайниците му. Хвърли се напред и изведнъж мечът на Първия лорд вече не беше толкова тежък. Първият му удар разсече единия от паяците на две и запрати другия настрани.

Той прониза единия от останалите паяци и му се наложи да го изрита с крак от острието. Уби другия по същия начин, сграбчи момичето за китката и го издърпа във вътрешната стая.

Останалите паяци ги следваха неотстъпно, издавайки зловещото си цвърчене. При вратата Тави рязко се обърна, сграбчи една от фуриените лампи на стената и я метна върху покрития със спирт под. Пламъците избухнаха веднага и погълнаха останалите паяци. Те започнаха да надават свирукащите си писъци и се защураха безумно из стаята. Единият случайно влетя през вратата. Тави го събори на пода с

един удар, който го осакати, и бързо го прободете с меча на Гай. После се завъртя рязко и паякът излетя от острието към полуотворената врата на стаята. Удари се в нея и се пръсна на парчета. Навсякъде плисна зелена кръв, а от удара вратата се затвори.

Тави изтича до нея, дръпна резето и бързо отиде при Кайтай.

Тя лежеше и трепереше. Кръвта ѝ изтичаше през десетки малки рани. Повечето от тях бяха започнали да се възпаляват от отровата, също както при Килиан, но други бяха обикновени рани, порязвания от счупено стъкло.

— Кайтай — каза Тави. — Чуваш ли ме?

Девојката примигна, отвори зелените си очи и кимна едва-едва.

— О-отрова — каза тя.

Тави кимна. Внезапно рукналите сълзи го заслепиха за миг.

— Да. Не знам какво да правя.

— Бий се — отвърна тя шепнешком. — Живей.

Изглеждаше, сякаш възнамерява да каже още нещо, но подбели очи и се отпусна безжизнено, разтърсвана единствено от спорадични спазми.

Няколко фута по-нататък Килиан бе успял да се надигне на лакът.

— Тави?

— Намираме се в залата за медитиране, маестро — каза Тави и прехапа устната си. — Вие сте отровен. Както и Кайтай. — Младежът се огледа отчаяно в търсене на нещо, което би могло да им помогне. — Не знам какво да правя.

— Първият лорд? — попита Килиан.

Тави провери походното легло.

— Добре е. Диша. Паяците не можаха да се доберат до него.

Килиан потрепери и въздъхна.

— Много съм жаден. Може би е от отровата. Има ли вода?

Тави се намръщи.

— Не, маестро. Трябва да легнете, да си починете. Опитайте се да запазите силите си. Гвардейците сигурно ще пристигнат скоро.

Възрастният мъж поклати глава. Тави виждаше как кръвта му пулсира във вените на слепоочията и челото.

— Твърде късно е момче. Стар съм.

— Не говорете така — каза Тави. — Всичко ще се оправи.

— Няма — отвърна маестрото. — Ела наблизо. Когато говоря, боли.

Той вдигна ръка и му махна.

Тави се наведе към него, за да го чуе по-добре.

— Трябва да знаеш — каза той, — че съм свързан с Калар. Работя с агентите му.

Тави примигна изненадано.

— Какво?

— Това бе замислено като уловка. Искрах да зная какво да чакам от тях. Мамех ги, съобщавах им фалшиви сведения. — Той потрепери отново и от слепите му очи потекоха сълзи. — Но се наложи да платя цена. Ужасна цена. За да ми повярват. — От гърлото му се откъсна ридание. — Допуснах грешка. Не трябваше да постъпвам така, Тави.

— Не разбирам — рече младежът.

— Ти трябва... — изсъска Килиан. — Шпионинът... На Калар... — Той изведнъж се свлече на пода и задиша учестено, сякаш тичаше. — Т-тук... — изпъшка той. — Калар... Главният му убиец. Ти тря...

Внезапно слепите очи на Килиан се разшириха и тялото му се изви като лък. Устата му се отвори, сякаш се канеше да изкрещи, но от нея не излезе нито звук, нито дори дихание. Лицето му придоби пурпурен цвят и той задраска със сгърчените си пръсти по пода.

— Маестро — каза тихо Тави.

Гласът му секна по средата на думата.

Той хвана едната от сгърчените ръце на Килиан. Старецът вкопчи пръстите си в него с ужасна сила. Не след дълго тялото му започна да се отпуска, животът започна да изтича от него като вода от пробита манерка. Тави положи ръка на гърдите му и почувства диво биещото му сърце.

То забави ритъма си.

И миг по-късно спря.

Тави внимателно остави ръката на Килиан на пода. В гърдите му бушуваха неудовлетворение и болка. Безпомощност. Бе гледал как старецът умира и не можа да направи нищичко, за да му помогне.

Младежът се обърна и отиде при Кайтай. Тя лежеше на едната си страна, свита на кълбо. Очите ѝ бяха затворени, дишането — накъсано. Той я докосна по гърба и долови лудото блъскане на сърцето ѝ. Тави прехапа устни. Тя бе ухапана много повече пъти от маестрото. Беше

по-млада от него и не бе ранявана досега, но Тави не знаеше дали това има някакво значение.

Той я хвана за ръката и заплака. Сълзите му капеха по мозаечния под. С всеки удар на сърцето ѝ го пронизваше болка. Гневът не остана назад. Само да беше воден призовател като леля си Исана, може би щеше да успее да помогне на Кайтай. Дори да не бе толкова силен като нея, пак би могъл да я запази жива, докато дойде помощ. Дори да имаше най-невзрачните способности на воден призовател, поне щеше да може да даде вода на Килиан.

А той не умееше нищо.

Тави никога не се беше чувствал толкова безполезен. Толкова безсилен. Той я хвана за ръката и остана до нея. Беше ѝ обещал, че няма да я остави сама. Щеше да остане с нея до края, колкото и мъчително да бе да я гледа как умира. Поне това можеше да направи.

Тогава вратата на залата за медитиране се откъсна от пантите си и рухна на каменния под.

Тави вдигна глава. Нима гвардията бе пристигнала?

Взетият каним стъпи върху падналата врата и огледа стоята с кървясалия си поглед. Той беше ранен, козината на гърдите и на единия му хълбок бе подгизнала от кръв. Едното му ухо изобщо липсваше, а удар през лицето му бе разсякъл муцуната му до костта и го бе оставил без едно око.

И въпреки това канимът се движеше така, сякаш не изпитва никаква болка. Окото му се спря върху Макс. После върху Гай. Известно време прескачаше между двамата, след което се обърна и тръгна напред, към Макс.

Сърцето на Тави застина от ужас и за миг той си помисли, че ще изгуби съзнание. Канимът бе преминал през Фейд и Майлс. Което означаваше, че те сигурно са мъртви. Означаваше също, че гвардията не идва на помощ.

Тави беше съвсем сам.

ГЛАВА 54

Тави погледна надолу към Кайтай. Към Макс. Към Гай.

Канимът се приближаваше със смъртоносната грациозност на хищник. Звярът бе много по-голям от него, по-силен, по-бърз. Тави нямаше голям шанс да оцелее в битката с каним, и беше наясно с това.

Но ако не го спреше, канимът щеше да изтреби безпомощните души, които лежах наоколо. В съзнанието на Тави се появи ярката картина на клането. Разкъсаното гърло на Макс, пребледнялата от загубата на кръв кожа. Разпраният корем на Гай и пръснатите му навсякъде вътрешности. Главата на Кайтай, захвърлена на няколко фута от тялото ѝ, отрязана от закривения канимски меч.

Страхът му се стопи съвсем.

Остана само кървавочервената пелена на яростта.

Тави пусна ръката на Кайтай. Пръстите му стиснаха дръжката на меча на Първия лорд, той се надигна и усети как устните му се разтеглят в зловеща усмивка. Младежът вдигна с две ръце меча над главата си. Един напълно здрав каним щеше буквално да го разкъса на парчета. Но този не беше здрав. Беше получил сериозни наранявания. И макар Тави да не таеше никаква надежда, че ще успее да надвие канима, мечът му беше остър, краката — бързи, а умът му сечеше като бръснач. Можеше да се бие не само със сила, но и с хитрост. Той огледа бързо стаята и в усмивката му проблесна жестокост.

Тави нададе боен вик и се хвърли в атака. Канимът оголи зъби и замагна с меча си към приближаващия младеж. Високият ръст му даваше смъртоносно предимство. Тави посрещна оръжието със собствения си меч, който бе стиснал с всички сили. Аленото канимско острие иззвъня върху алеранската стомана. Тави усети как ударът го разтърси чак до раменете, но успя да отбие тежкия меч и нанесе бърз хоризонтален удар. От бронята на канима изхвъркнаха искри и острието отрязва няколко брънки от ризницата, които издрънчаха на пода.

Тави реши, че вече трябва да избягва размяната на удари с такава сила. Пръстите му бяха изтръпнали. Още един или два такива удара от канима, и той нямаше да може повече да държи меча си. Ала първата атака беше необходима.

Тави бе показал на канима, че представлява заплаха, и звярът се обърна към него, готов за схватка.

Контраатаката на канима беше бърза, но Тави мълниеносно го заобиколи и застана откъм страната на ранения му крак, за да го принуди да се опира на него. Това забави движенията на вълка воин, Тави се гмурна под свистящия над главата му меч и удари с всички сили по здравия крак на канима. Младежът завърши атаката си с рязък отвесен удар нагоре, целящ да разпори врага му от слабините до гърдите, но канимът го парира и се хвърли напред с оголени зъби.

Вълкът воин се движеше изненадващо бързо за същество с подобни размери, но сега и двата му крака бяха наранени, той с усилие пазеше равновесие и Тави успя да отскочи встрани миг преди челюстите на канима да изщракат. Младежът усети парене около лявото си око, падна на пода, претърколи се към тялото на Килиан и отново скочи на крака. Още с изправянето мечът му бе вдигнат в позиция за защита и това му позволи да отбие удара на канима, насочен към главата му.

Вълкът воин отново се опита да го достигне със зъби, но Тави се измъкна и се озова от другата страна на канима, откъм изваденото му око. Канимът замахна към него, но пропусна и отново се опита да го докопа със зъби — беше силен и се движеше много бързо, но не виждаше врага си. Тави стисна здраво меча на Първия лорд, изкрещя диво и нанесе силен удар с дръжката му в челюстта на канима. Навсякъде се разхвърчаха парчета от зъби.

Взетият каним замята главата си и зави от болка, която очевидно дори вордът не можеше да потисне. Тави се възползва от възможността и нанесе рязък и не особено силен удар в носа на канима. Звярът отново зави от болка. Той залитна назад и се подхлъзна на кръвта, която бе изтекла от трупа на Килиан. Краката на канима започнаха да се плъзгат встрани, той яростно изрева и вдигна закривения си меч. Тави отново скочи към сляпата му страна и се озова върху мозайката карта на Алера. Острието на меча му описа къса дъга и удари гърлото на канима, разсичайки бойната му кожена яка. Отдолу

зейна рана и плисна фонтан от кръв. *Взетият* каним отвърна на удара, но вече бе изгубил предишната си бързина и се чувстваше несигурно върху хлъзгавия под, така че Тави успя с лекота да избегне контраатаката. Младежът нададе победен вик и заби острието на меча си в гърдите на канима.

Оръжието на Първия лорд се заби дълбоко и по пода със звън се посипаха брънки от ризницата. Канимът замахна, за да нанесе удар по противника си, но Тави се притисна към него, успявайки донякъде да избегне смъртоносната дъга. Той почувства как острието разрязва едното му бедро и с пронизителен крясък скочи с цялата си тежест върху дръжката на меча, заби го още по-дълбоко и принуди далеч по-грамадното същество да отстъпи назад.

Канимът окончателно изгуби равновесие и с оглушителен трясък се стовари на пода по гръб. Тави не изпускате дръжката на меча и се озова върху противника си. Канимът се опита отново да го захапе, но силите вече го напуснаха, а кръвта му изтичаше бързо от гърлото. Без да спира да крещи, Тави отново скочи с цялата си тежест върху меча, опитвайки се да го забие още по-дълбоко, да прикове звяра към каменния под. Ако му позволеше да се изправи, канимът все още беше способен да убие Гай или Макс, или Кайтай, а младежът бе твърдо решен да му попречи.

Той не бе съвсем сигурен колко дълго се бе опитвал да го задържи на пода, но в един момент откри, че продължава да лежи върху неподвижния си враг и да диша тежко. Мъртвият каним се беше озъбил в смъртта си, а единственото му око се беше изцъклило. Тави се изправи бавно, усещайки болка в цялото си тяло. Яростната енергия от битката бе изчезнала и той установи, че е ранен в челото и в крака. Не кървеше много, но целият трепереше от изтощение.

Беше се справил. Сам. Ако канимът не беше вече ранен, а Тави не се беше възползвал от това, нямаше да успее да победи в двубоя. Но все пак той, съвсем сам, без фурии, без помощници бе успял да убие един от ужасяващите воини.

Отвън се чуха стъпки, които се спускаха по стълбището.

Тави си пое дълбоко дъх. Той посегна към меча и с огромно усилие го изтръгна от трупа на канима. Раненият му крак се подкоси, но той вдигна оръжието с две ръце и застана така, че по-голямата част

от тежестта му да пада върху здравия крак, а с наранения стъпи върху гърдите на поваления каним в очакване на онзи, който идваше.

Стъпките се чуваха все по-силно и облятият в кръв Фейд скочи от предпоследното стъпало с оръжие в ръка. Той влетя в стаята с боен вик, но рязко спря, виждайки стаята. Зад него идваха няколко кралски гвардейци, единият от които помагаше на сър Майлс. Капитанът доуцука до вратата, нареждайки на гвардейците да му направят път, след което също спря като вкаменен и зяпна Тави с отворена уста.

Тави ги гледа няколко секунди, без да изпуска меча от ръка и постепенно осъзна, че всичко е свършило. Битката бе приключила и той бе оцелял. Младежът въздъхна дълбоко и мечът падна от безсилната му ръка. Той се олюля, сякаш изведнъж бе забравил как да стои изправен.

Мечът на Фейд издрънча на пода и той се хвърли към Тави, преди младежът да се строполи на земята.

— Хванах те — каза тихо робът и положи внимателно Тави на земята. — Ранен си.

— Кайтай — изпъшка Тави. — Отровена е. Има нужда от помощ. Макс е ранен. Килиан... — Тави затвори очи, за да не гледа трупа на стария си учител. — Маестрото е мъртъв, Фейд. Отровен. Паяците останаха навън. Никой не стигна до Гай.

— Всичко е наред — рече Фейд. Той промърмори още нещо и допря гърлото на една манерка до устните му. Тави жадно пи от хладката вода. — Не тъй бързо. Слава на великите фурии, Тави — каза Фейд, докато младежът пиеше. — Съжалявам. Един от канимите се хвърли върху меча ми, позволявайки на друг да мине покрай мен. Дойдох колкото се може по-бързо.

— Не се тревожи — отвърна Тави. — Аз се оправих с него.

Тави видя внезапната свирепа усмивка на Фейд, който отговори:

— Да. Справил си се. Насам идват лечители и водни призователи, Тави. Ще се справиш.

Тави кимна изморено.

— Ако нямаш нищо против, аз ще поседя тук. Ще поотдъхна, докато се появят.

И той изморено се облегна на стената.

Тави така и не чу отговора на Фейд, защото заспа дълбоко.

ГЛАВА 55

— ... Абсолютна загадка за мен е как момичето е оцеляло — чу Тави плътен мъжки глас. — Тези твари отровиха две дузини гвардейци и дори при наличието на водни призователи едва девет от тях оцеляха.

— Тя е варварка — отвърна познат на Тави глас. — Може би нейният народ не е толкова чувствителен.

— По-скоро ми се струва, че и преди се е сблъсквала с това — рече първият глас. — И е развила устойчивост към отровата. Когато започнахме да я лекуваме, тя вече беше дошла в съзнание и почти нямаше нужда от помощ. Сигурен съм, че щеше да се оправи и без нас.

Тави отвори очи и видя, че сър Майлс разговаря с някакъв мъж със скъпа копринена роба, навлечена върху обикновени груби панталони и риза. Мъжът го погледна и се усмихна.

— Ето те и теб, момко. Добро утро. И добре дошъл в дворцовата лечебница.

Тави примигна няколко пъти и се огледа. Намираше се в дълга стая, изпълнена с редици легла, разделени помежду си със завеси. Повечето от леглата бяха заети. Прозорците бяха отворени и отвън полъхваше лек ветрец. Стаята бе изпълнена с аромата на скорошен дъжд и цъфнали растения, с аромата на пролетта.

— Д-добро утро. Колко дълго съм спал?

— Почти цял ден — отвърна лечителят. — Раните ти не бяха опасни, но бяха толкова много, че доста са те изтощили. Освен това в кръвта ти е проникнала и част от отровата на паяците, макар че според мен не си бил ухапан. Сър Майлс ми нареди да те оставя да се напиш.

Тави разтърка лицето си и се надигна.

— Сър Майлс — каза той и леко се поклони. — Кайтай... Първият лорд... Сър, всичко наред ли е?

Майлс кимна на лечителя, който го прие като знак да се оттегли. Мъжът потупа леко Тави по рамото, преди да тръгне край редицата легла, за да се погрижи за останалите пациенти.

— Тави — каза тихо сър Майлс, — ти ли уби канима, върху който те открихме?

— Да, сър — отвърна Тави. — Използвах меча на Първия лорд. Майлс кимна и му се усмихна.

— Много смела постъпка, млади човече. Аз очаквах да откроя в залата за медитиране само трупове. Подцених те.

— Той вече беше ранен, сър Майлс. Не мислех, че... Беше полумъртъв, когато се появи долу. Трябваше само леко да го сръчкам.

Майлс отметна глава назад и се разсмя.

— Да, да. Добре. Въпреки това сигурно ще се радваш да научиш, че приятелите ти и Първият лорд са добре.

Тави се изпъна.

— Гай... Той...?

— Буден, раздразнен, на ругатните му не би издържала и кожа на гаргант — отвърна Майлс с доволно изражение на лицето. — Искан да разговаря с теб веднага щом се съвземеш достатъчно.

Тави бързо спусна краката си от леглото и се нареди да стане. Но изведнъж застина и се огледа.

— Може би първо трябва да се облека, щом ще се срещам с Първия лорд?

— Защо не? — каза Майлс и кимна към сандъка, който стоеше до леглото.

Вътре Тави откри собствените си дрехи, изпрани и грижливо сгънати, и започна да ги облича. Междувременно погледна към капитана и каза:

— Сър Майлс. Ако... ако смея да запитам... Вашият брат...

Майлс го прекъсна с вдигане на ръката.

— Моят брат — каза той, леко наблягайки на думата, — умря преди двайсет години. — Той поклати глава. — Мога да добавя, че приятелят ти Фейд, робът, е добре. Той се покори със слава, докато ми помагаше да защитя стълбището.

— Помогнал ви е?

Майлс кимна, опитвайки се да запази сериозно изражение на лицето си.

— Да. Някакъв идиот даже съчини песен за това. Сър Майлс и знаменитата отбрана на витата стълба. Пеят я из винарните и кръчмите. Унизително е.

Тави се намръщи.

— Много по-добре, отколкото да пеят песен за жигосания роб — каза тихо той и снижи гласа си до шепот. — Но той е ваш брат.

Майлс сви устни, погледна Тави и каза:

— Той знае много добре какво прави. И нямаше да се получи, ако всички в страната започнат да шушукат как се е върнал от отвъдното. — Той побутна ботушите на Тави по-близо до леглото и едва чуто добави: — Има си причини за това.

— Той ви обича — каза тихо Тави. — Беше ужасен от това, какво... какво ще си помислите, като видите, че е жив.

— И е бил прав — каза Майлс. — Ако се бяхме срещнали при други обстоятелства... — Той поклати глава. — Не знам какво щях да направя. — Погледът му се отнесе. — Дълго време го мразих, момче. За това, че умря заедно със Септимус на края на света, когато кракът ми пострада ужасно и не ми позволи да бъда до него. До всички тях. Не можех да му простя, че умря и ме остави, когато аз също трябваше да бъда с тях.

— А сега? — попита Тави.

— Сега... — Майлс въздъхна. — Не знам, момче. Аз вече имам своето място. Своя дълг. Вече не виждам смисъл да го мразя. — Очите му проблеснаха. — Но велики фурии, видя ли го? Най-великият фехтовач, когото познавам, с изключение може би на самия Септимус. Но аз винаги съм се съмнявал, че Рари се въздържа, за да не посрами Принцепса.

Погледът му отново се зарея в далечината, после Майлс примигна и се усмихна на Тави.

— Дълг? — попита младежът.

— Да, дълг. Както и твоите задължения пред Първия лорд. Ставай, акад... — Майлс замълча и леко наведе глава, изглеждайки Тави от глава до пети. — Ставай, човеко.

Тави нахлузи ботушите си и се изправи с лека усмивка.

— Сър Майлс, знаете ли дали са намерили леля ми? — попита той.

Майлс тръгна напред със сдържано изражение на лицето, като накуцваше по-силно от обичайното.

— Казаха ми, че е добре и в безопасност. Не е в двореца. Повече нищо не знам.

Тави се намръщи.

— Какво? Нищо ли?

Майлс сви рамене.

— А Макс? Кайтай?

— Сигурен съм, че Гай ще отговори на всичките ти въпроси, Тави. — Майлс му се усмихна леко. — Съжалявам, че трябва да говоря така с теб. Заповеди.

Тави кимна и се намръщи още повече. Той вървеше заедно с Майлс към личните покои на Първия лорд и пътьом забеляза, че гвардейците са няколко пъти повече от обичайното. Стигнаха до всекидневната на Гай, където той посрещаше гостите си, и стражът ги пусна вътре. После се скри зад завесите в дъното на стаята и заговори тихо на някого, който беше там.

Гвардеецът отново се появи и излезе от стаята. Тави огледа обзавеждането, което му се стори твърде спартанско за Първи лорд. Всичките мебели бяха изработени от скъпата тъмна дървесина от горите край Форция на западното крайбрежие. На едната стена висяха картини, сред които имаше и недовършена. Тави ги погледна и се намръщи. Прости идилични пейзажи. Семейство на пикник в полето в слънчев ден. Лодка с вдигнати платна посреща океанските вълни, а в далечината зад нея се забелязват очертанията на град. Последната, недовършената картина, беше портрет на млад мъж. Лицето му беше завършено, но художникът бе успял да нарисува само една трета от тялото. Цветовете на портрета изпъкваха над платното.

Тави се вгледа отблизо. Младият мъж на портрета му изглеждаше познат. Гай може би? Като се добавят още няколко десетки години, той успешно можеше да се превърне в Първия лорд.

— Септимус — промърмори Гай с плътен глас някъде зад Тави.

Младежът се обърна и видя, че Първият лорд излиза иззад завесата. Той беше облечен в широка бяла риза и черни тесни панталони. Цветът на лицето му отново бе нормален, а сиво-сините му очи бяха ясни и искрящи.

Единствено косата му бе напълно побеляла.

Тави се поклони.

— Извинете, Ваше Величество?

— Портретът — каза Гай. — Това е синът ми.

— Разбирам — отвърна предпазливо Тави. Той нямаше представа какво точно трябва да се каже в такава ситуация. — Той... не е завършен.

Гай поклати глава.

— Не е. Виждаш ли белега на врата му? Черното петно на бялата кожа?

— Да. Помислих си, че може би е бенка.

— Показва къде се е намирала четката на майка му, когато научихме за смъртта му — каза Гай. Той посочи с жест стаята. — Тя е нарисувала всичко това. Но когато научи за Септимус, тя захвърли четките. Повече не нарисува нищо. — Той огледа замислено картините. — Скоро след това се разболя. Накара ме да ги закача на стената в стаята ѝ, за да може да ги гледа. В последната си нощ ме накара да обещавам, че никога няма да ги изхвърля.

— Съжалявам за загубата ви, Ваше Величество.

— Мнозина съжаляват. По различни причини. — Гай погледна през рамо. — Майлс?

Капитанът му се поклони и тръгна към вратата.

— Разбира се. Да изпратя ли някой да ви донесе храна?

Тави бе готов да кимне с ентузиазъм, но първо погледна към Гай. Първият лорд се разсмя и каза:

— Някога виждал ли си млад човек, който да не е гладен? Аз също трябва да се храня повече. И ако обичаш, изпрати ми онези, за които споменах.

Майлс кимна с усмивка и тихо излезе от стаята.

— Не мисля, че през последните две години съм виждал сър Майлс да се усмихва толкова често, колкото днес — отбеляза Тави.

Първият лорд кимна.

— Странно, нали? — Той се настани в едно от двете кресла и предложи с жест другото на Тави. — Искаш да ти разкажа за леля ти — каза Гай.

Тави се усмихна леко.

— Толкова ли съм предсказуем, Ваше Величество?

— Семейството ти е много важно за теб — отвърна Гай със сериозен тон. — Тя е добре и прекара цялата нощ край леглото ти. Изпратих да ѝ съобщят, че си се събудил. Предполагам, че скоро ще дойде в Цитаделата, за да те види.

— В Цитаделата? — попита Тави. — Ваше Величество, аз си мислех, че тя ще отседне в стаите за гости.

Гай кимна.

— Тя прие поканата на лорд и лейди Акватайн да отседне в имението им, докато трае фестивалът.

Тави погледна стреснато Първия лорд.

— Тя *какво*? — Той поклати глава. — Заговорът на Акватайн едва не унищожил всички холтове в долината Калдерон. Тя го презира.

— Напълно я разбирам — отвърна Гай.

— Тогава *защо*, в името на всички фурии?

Гай леко помръдна с рамо.

— Тя не сподели с мен причините си да постъпи така, затова мога само да предполагам. Поканих я да остане тук с теб, но тя учтиво отклони предложението ми.

Тави прехапа долната си устна.

— Врани. Тук се крие нещо повече, нали? — Стомахът му изведнъж се сви. — Това означава, че тя се е съюзила с тях.

— Да — отвърна Гай със спокоен тон.

— Но тя... Ваше Величество, възможно ли е да е била принудена по някакъв начин? С помощта на призоваване например?

Гай поклати глава.

— Не биха могли да ѝ повлияят по този начин. Самият аз я изследвах. А подобен контрол не може да се прикрие.

Тави отчаяно се опитваше да намери обяснение.

— Но ако е била принудена със заплаха да го приеме, може ли да се направи нещо, за да ѝ помогнем?

— Нищо такова не се е случило — каза Гай. — Можеш ли да си представиш леля ти да направи нещо от страх? Тя не се бои от никого. Струва ми се, че просто е сключила сделка.

— Каква сделка?

На вратата се почука учтиво и икономът влезе, бутайки количка пред себе си. Той я остави близо до креслата, повдигна стените ѝ така, че се получи маса, и започна да подрежда сребърни чинии и купи с храна, кана с мляко и друга с разрежено вино. Гай мълча, докато икономът не излезе и не затвори вратата подир себе си.

— Тави — каза Първият лорд, — преди да научиш всичко, искам да ми разкажеш с подробности какво се случи, докато бях в

безсъзнание. Не искам обясненията ми да размътят спомените ти.

Тави кимна, макар да изпита разочарование, че ще трябва да чака за отговори.

— Много добре, Ваше Величество.

Гай се изправи, Тави го последва.

— Предполагам, че си по-гладен и от мен — рече той, усмихвайки се леко. — Ще хапнем ли?

Те отрупаха чиниите си с храна и отново седнаха в креслата. След като изяде всичко, Тави отиде да си сложи още, подир което започна да разказва събитията на Първия лорд, като започна със сблъсъка си с Бренсис Калар-младши и неговите другари. Това му отне повече от час. Гай го прекъсна няколко пъти, за да поиска повече подробности, и накрая се облегна назад с чаша вино в ръка.

— Така — рече той. — Това поне обяснява поведението на Кария от тази сутрин.

Бузите на Тави пламнаха толкова силно, че сигурно всеки момент щяха да се изприщят.

— Ваше Величество, Макс просто...

Гай го погледна строго, но не успя да скрие развеселеността в погледа си.

— В повечето случаи не бих възразил прекрасната ми жена да се присъедини към мен във ваната. Но днес сутринта... Не бях в особено добро състояние. Аз съм почти на осемдесет, проклетите врани! — Той сериозно поклати глава. — Аз, разбира се, действях според ситуацията, но когато се видиш с Максим, предай му, че ако в бъдеще отново възникне такава ситуация, той трябва да измисли нещо *друго*, а не да приласкава жена ми.

— Ще му кажа, сър — отвърна Тави смирено.

Гай се засмя.

— Забележително — промърмори той. — Представили сте се доста добре. Не идеално, но нещата можеха да бъдат много по-зле.

Тави се намръщи и наведе глава.

Гай въздъхна.

— Тави, ти не си виновен за смъртта на Килиан. Не трябва да се наказваш за това.

— Все някой трябва да бъде наказан — каза тихо Тави.

— Не си могъл да направиш нищо повече — каза Първият лорд.

— Знам — отвърна Тави и се изненада от горчивината в собствения си глас. — Ако не бях изрод, ако имах поне някакви умения в призоваването...

— Тогава най-вероятно щеше да разчиташ повече на тези свои умения, отколкото на ума, и сигурно щеше да загинеш. — Гай поклати глава. — Много хора, добри войници и добри призователи, загинаха в битката с този враг. Призоваването на фурии е просто инструмент, Тави. Без умения и бърз ум то не е по-полезно от чук, оставен на земята.

Тави извърна глава и заби поглед в пода до камината.

— Тави — каза Гай тихо, — дължа ти живота си — и аз, и приятелите ти, които успя да защитиш. Постъпките ти спасиха живота и на безброй други хора. Килиан умря, защото сам си избра такъв живот — да застане между страната си и опасността. Когато се включи в тази битка, той знаеше много добре какво го чака и какви рискове поема. — В гласа на Гай се промъкнаха нежни нотки. — Детинско е да омаловажаваш избора му и саможертвата му, като се опитваш да поемеш отговорността за смъртта му.

Тави се намръщи.

— Аз... не бях се замислял за това по този начин.

— Напълно естествено — каза Гай.

— Все още смятам, че по някакъв начин съм го предал — каза Тави. — Мисля, че последните му думи към мен бяха важни. Той толкова се стараяше да ми ги каже, но...

Тави си спомни последните секунди от живота на Килиан и се умълча.

— Да — отвърна Гай. — За съжаление, не е успял да разкрие самоличността на убиеца, макар че според мен след смъртта му агентът на Калар ще си замине.

— Има ли начин да разберете кой е, преди той — или тя — да си тръгне?

Първият лорд поклати глава.

— Очаква ме доста работа, за да поправа нанесените щети. Да се възползвам от една-две ползи. Така че, млади човече, прехвърлям търсенето на теб. Ще успееш ли да използваш ума си за откриването на убиеца така, както успя да спреш атаката? Мисля, че на Килиан щеше да му хареса.

— Ще се опитам — отвърна Тави. — Ако бях с няколко секунди по-бърз, може би щях да успея да му помогна.

— Може би. Но може да се каже и иначе: ако се беше забавил с няколко секунди, всички щяхме да сме мъртви. — Гай махна с ръка. — Достатъчно, момче. Станалото — станало. Запомни наставника си с живота му, а не със смъртта му. Той се гордееше с теб.

Тави примигна няколко пъти, опитвайки се да потисне напиралите сълзи, и кимна.

— Добре.

— А сега по въпроса за леля ти — каза Гай. — Трябва да знаеш две неща. Първо, тези същества са нападнали долината Калдерон. Чичо ти и графиня Амара са повели силите си срещу тях, а леля ти пристигнала тук, за да ме моли за подкрепления.

— Нападение? — възкликна Тави. — Но... какво е станало? Чичо добре ли е?

— Преди около дванайсет часа изпратих две кохорти рицари Аери и Игнуси на помощ. Информирах лорд Рива за проблема и настоятелно препоръчах да проведе разследване, но засега не сме получили никаква информация за това, какво са открили.

— Велики фурии — промърмори Тави, поклащайки глава. — И кога ще научите нещо?

— Сигурно утре сутринта — каза Гай. — Със сигурност преди залез-слънце. Но предполагам, че те вече са получили помощ.

Тави се намръщи.

— Но откъде?

— От Акватайн — отвърна Гай. — Те контролират значителен брой рицари Аери и наемници със силата на рицари. Според мен това е едно от нещата, които е поискала леля ти в замяна на политическата си подкрепа.

— Едното?

— Да — отвърна Гай. — Когато вордите и *взетите* каними се опитали да щурмуват стълбището, времето се превърнало в критически фактор. Накрая кралските гвардейци щяха да победят, но в бъркотията едва ли са щели да успеят навреме. Докато не се появила Инвидия Акватайн, която поела командването на контраатаката, унищожила повечето от нападащите ворди и пробила ариергарда на канимите, за да могат гвардейците да се спуснат по стълбите.

Тави примигна.

— Тя ви се е притекла на помощ?

Крайчетата на устните на Гай потрепнаха.

— Предполагам, че ми е помогнала, за да попречи на Калар да опита да завземе властта, преди тя и съпругът ѝ да са готови. Съществува и минималната вероятност да е загрижена, че войната за престола ще направи държавата уязвима за враговете ни. — Той се усмихна. — А може би просто е защитавала теб, като част от сделката си с леля ти. И в двата случая нейната тактика ѝ донесе успех. Проклети врани, ще бъда принуден да ѝ връча медал за това пред очите на всички в двореца — Първият лорд спасен от жена! Дианическата лига сигурно ще изпадне в колективен екстаз от удоволствие.

— И тя ще използва леля Исана, за да привлече Лигата към себе си. — Тави поклати глава. — Просто не мога да повярвам. Леля Исана...

— Не е трудно да я разберем, момче. Тя е дошла да потърси помощта и закрилата ми. Аз не ѝ ги дадох.

— Но вие бяхте в безсъзнание — отвърна Тави.

— И какво значение има това? — попита Гай. — Домът ѝ е бил в опасност. Семейството ѝ е било в опасност. Тя не е успяла да получи помощ от мен, затова се е обърнала към онези, които са били готови да ѝ я предложат. — Той погледна надолу към чашата си и се намръщи. — И са ѝ я осигурили.

— Ваше Величество, знаете ли кой уби вордската царица? — попита Тави. — След първата атака повече не я видях.

Гай поклати мрачно глава.

— Не. Доколкото знаем, тварта е избягала — както и канимът съветник. Майлс вече е изпратил Кралския легион да претърси подземията, което според мен ще нанесе огромни щети на контрабандата, но се съмнявам, че ще постигне нещо повече. Всички кораби, които са напуснали пристанището през последните два дни, бяха открити и претърсени, ала напразно.

— Мисля, че Сарл използва куриерските кораби и е в съюз с вордите.

Гай вдигна глава.

— Така ли?

— Да, Ваше Величество — отвърна Тави. — Канимските стражи се сменят всеки месец. И винаги идват поне двама и си тръгват поне двама — и всички носят наметала и качулки. Мисля, че всеки път Сарл и вордите са намирали двама едри и високи мъже, обличали са ги с канимски брони и наметала, вдигали са качулките и са ги пращали на кораба, а двамата каними, които е трябвало да отплават, са били *вземани* и прибирани във вордското гнездо в подземията. Така са успели да съберат толкова много каними.

Гай кимна.

— Да, звучи правдоподобно. Тази информация за съперничеството между отделните фракции на канимите е доста окуражаваща. Хубаво е да знаем, че враговете ни са разделени.

— Ваше Величество, а посланик Варг? — попита Тави.

— Снощи се върна в двореца и предаде меча си, поемайки пълната отговорност за действията на своя съветник. Сега се намира под домашен арест.

— Но той ни помогна, Ваше Величество, а можеше да не го направи. Задължени сме му.

Гай кимна.

— Знам. Но освен това той е боен водач на един народ, чиито воители току-що открито се опитаха да убият Първия лорд на Алера. Мисля, че засега мога да се погрижа животът му да бъде запазен. Ала не мога да обещавам нищо повече.

Тави се намръщи, но кимна.

— Разбирам.

— И още нещо — каза Гай. Той взе един плик и го подаде на Тави. — Предполагам, че отдавна си надраснал поста си на мой паж, Тави, но това е последното писмо, което трябва да доставиш на новия посланик в северния коридор.

— Разбира се, Ваше Величество.

— Благодаря ти — рече Гай. — Тази вечер давам вечеря на леля ти и няколко приятели. Ще присъства и новият посланик. Бих искал да те видя там.

— Разбира се, Ваше Величество.

Гай кимна и го освободи с махване на ръката.

Тави тръгна към вратата, но щом стигна до нея, се спря и се обърна.

— Ваше Величество, може ли да попитам за Фейд?

Гай се намръщи, вдигна ръка и потърка носа си с палеца и показалеца си.

— Тави — отвърна уморено той, — в живота има някои въпроси, на които човек трябва да си отговори сам. Ти имаш глава на раменете си. Използвай я. — Той махна неопределено с ръка. — И го прави някъде другаде, става ли? Сега се изморявам доста бързо и лечителите ми казаха, че ако не се пазя, може да получа нов пристъп.

Тави се намръщи. Гай не изглеждаше особено изморен от разговора им и младежът заподозря, че това е просто извинение. Но какво би могъл да направи? Никой не можеше насила да накара Първия лорд на Алера да продължи разговора.

— Разбира се, Ваше Величество.

Тави се поклони ниско и излезе.

Без да бърза, той излезе от покоите на Първия лорд и бавно тръгна към северния коридор. Спря се да пита някаква преминаваща прислужница къде се намират покоите на новия посланик и тя го упъти към голяма двукрила врата в дъното на коридора. Тави отиде до нея и тихо почука.

Вратата се отвори и пред него застана Кайтай. Той никога не я беше виждал такава. Маратската девойка беше облечена с рокля от тъмнозелена коприна, която стигаше до коленете ѝ и бе набрана свободно на кръста. Косата ѝ беше спусната и грижливо разресана на вълни, които стигаха до кръста ѝ. Краката ѝ бяха боси, изящни, около единия ѝ глезен и двете китки блестяха сребърни верижки, а на шията ѝ висеше огърлица с голям зелен камък. Цветовете бяха прелестно допълнение към големите ѝ екзотични очи.

Внезапно пулсът му се ускори.

Кайтай го погледна със самодоволно изражение на лицето и леко се усмихна.

— Здравей, алеранецо.

— Тъъ — каза Тави. — Нося писмо за посланика.

— Значи, имаш писмо за мен — каза тя и протегна ръка. Тави ѝ подаде плика. Тя го отвори, погледна намръщено писмото и рече: — Не мога да чета.

Тави взе писмото и ѝ го прочете:

— „Посланик Кайтай, със задоволство узнах от един кралски гвардеец, с когото вчера сутринта сте се разминали по пътя към двореца, че Дорога е изпратил представител в Алера, който да служи като посланик и емисар между нашите народи. Макар да не очаквах пристигането ви, вие сте наистина добре дошли. Надявам се, че покоите ви удовлетворяват и всичките ви нужди са задоволени. Ако се нуждаете от още нещо, трябва само да попитате прислугата.“

Кайтай се усмихна и каза:

— Имам си собствен басейн, на пода. Мога да го напълня с гореща или студена вода, алеранецо, и има аромати и сапуни от всякакъв вид. Донесоха ми храна и имам легло, в което може да се побере бременна гаргантка. — Тя вирна брадичката си и посочи огърлицата. — Виждаш ли?

Погледът на Тави бе привлечен от меката, нежна кожа — но и огърлицата беше хубава.

— Ако знаех — продължи Кайтай, — досега да съм поискала да стана посланик.

Тави се закашля.

— Ами да. Искам да кажа, че ти си посланик, щом Първият лорд го казва, но, Кайтай...

— Запази мнението си за себе си, съобщителю — каза презрително тя. — Продължавай да четеш.

Тави я изгледа безизразно и прочете остатъка от писмото.

— „За да ви помогна да разберете по-добре вашите задължения, аз ви предлагам първо да се научите да четете и пишете. Тези умения ще са ви полезни за в бъдеще, ще ви позволят да записвате впечатленията и новите си знания, за да можете след това да ги предавате на вашия народ. За тази цел оставям на ваше разположение приносителя на това писмо, чието единствено задължение през следващите седмици ще бъде да ви научи на тези умения. Добре дошли в Алера Империя, посланик, и аз очаквам с нетърпение момента, в който ще можем да поговорим. Гай Секстус, Първи лорд на Алера.“

— На мое разположение — каза Кайтай. — Ха. Мисля, че това ще ми хареса. Ще мога да те карам да правиш всичко, което пожелаеш. Така каза твоят вожд.

— Не мисля, че точно това е имал предвид, като е...

— Тишина, приносителю! — каза тя и зелените ѝ очи проблеснаха пакостливо. — Тук има коне, нали?

— Ами да. Но...

— Значи, ще ме отведеш при тях и двамата ще излезем да пояздим — каза девойката, ухилена до уши.

Тави въздъхна.

— Кайтай... може би утре? Искам да проверя дали Макс е добре. И леля ми. Тази вечер сме канени на вечеря.

— Разбира се — отвърна веднага тя. — Първо важните неща.

— Благодаря ти — рече той.

Тя леко приближи глава към неговата.

— И аз на теб, алеранецо. Видях те как се изправи срещу канима. Никак не беше зле.

Изведнъж тя пристъпи напред, надигна се на пръсти и го целуна по устата.

Тави примигна изненадано и за секунда не можа да помръдне от мястото си. После тя вдигна ръце, обви ги около врата му и го притегли към себе си. Целият свят изчезна, останаха само устните и ръцете ѝ, ароматът и горещината на тялото ѝ. Когато след известно време двамата се откъснаха един от друг, Тави усети, че се олюлява. Кайтай го погледна със задоволство и каза:

— Никак не беше зле. За алеранец.

— Б-благодаря — заекна Тави.

— На мое разположение — повтори тя със задоволство в гласа. — Очертава се една много приятна пролет.

— Тъъ, к-какво? — рече Тави.

Кайтай тихо изсумтя, отчасти от нетърпение, отчасти от възмущение.

— Кога ще спреш да говориш, алеранецо? — изръмжа тя с нисък, гърлен глас и го целуна отново, придърпвайки го навътре в стаята.

Тави едва успя да протегне крак и да затвори с него вратата.

ГЛАВА 56

Амара стоеше до Бърнард, докато оцелелите в битката легионери се строяваха в спретнати редици пред могилата, която бяха издигнали на бойното поле. Наемниците и техният командир си бяха тръгнали веднага след като лечителите им си бяха свършили работата. Още преди да падне нощта, по заповед на Първия лорд пристигнаха двеста рицари, а на следващата сутрин се появи отряд от Втория легион, изпратен от лорд Рива, за да подсигури безопасността на гарнизона и долината. И те разказаха за едно малко чудо.

Лечителят Харгър бе успял да съхрани самообладание по време на неочакваното нападение на вордите над ранените, които бяха оставени в Арикхолт, и въпреки раните си бе успял да изведе от холта децата, останали след първата атака. Това беше малък лъч светлина в мрака от смърт и загуба, но Амара бе благодарна и за него.

Бърнард не беше давал такава заповед, но никой от оцелелите легионери не спомена за Вятърните вълци или техния командир разбойник. Те дължаха живота си на наемниците и го знаеха много добре.

Убитите бяха толкова много, че останалите живи не бяха способни да им изкопаят гробове, затова решиха да използват пещерата като място за вечен покой на загиналите. Легионерите и *взетите* селяни бяха отнесени в пещерата и подредени с възможно най-голямо достойнство. Падналите на бойното поле рядко посрещаха смъртта в пози, наподобяващи потънали в сън хора, но другарите им направиха за тях каквото можаха.

Когато телата бяха отнесени в пещерата, оцелелите в битката се събраха, за да се сбогуват със загиналите си познати, братя по оръжие и приятели. След мълчаливо бдение, продължило около час, Бърнард излезе пред строя и се обърна към хората си:

— Събрали сме се тук, за да отдадем последна почит на онези, които дадоха живота си за защитата на долината и Алера. Не само легионерите, които се биха с нас, а и онези селяни и войници, които

станаха жертва на врага и се изправиха срещу нас. — Той замълча. — Всички те заслужаваха по-добра участ. Но те загинаха, за да не позволят да се разпространи страшната заплаха, която би могла да унищожи цяла Алера, и по чиста случайност сега ние стоим пред гроба им, вместо те да стоят пред нашите.

Той отново замълча продължително.

— Благодаря ви — продължи Бърнард. — На всички вас. Вие се сражавате мъжествено и достойно, дори ранените не напуснаха бойното поле, когато положението ни се струваше безнадеждно. Вие сте сърцето и душата на алеранските легионери, а аз съм горд, че съм ваш командир. — Той се обърна към входа на пещерата. — А на вас — каза той — мога само да поднеса извиненията си за това, че не успях да ви защитя, и сега ви обещавам, че вашата смърт ще ме направи побдителен и самоотвержен за в бъдеще. И моля онези сили, които управляват света, да се грижат за нашите загинали другари и да се отнесат към тях със състрадание, милосърдие и благодет, каквито не проявиха убийците им.

След това Бърнард, сър Фредерик и още една дузина рицари Тера, които бяха пристигнали на помощ, коленичиха на земята и призоваха фуриите си. По земята премина бавна вълна, която се отправи към пещерата и се разнесе нисък тътен, докато хълмът започна да се променя. Движението беше бавно, почти недоловимо, но Амара усещаше как земята под краката ѝ трепери. Входът към пещерата започна да се затваря, докато накрая изчезна съвсем и остана само хълмът.

В долината настъпи тишина и призователите на земята едновременно се изправиха на крака. Бърнард се обърна към петдесетината оцелели ветерани от центурията на Джиралди.

— Легионери, свободно. Съберете си нещата и бъдете готови за връщане в гарнизона.

Джиралди издаде няколко допълнителни заповеди и изтощените мъже тръгнаха обратно към Арикхолт. Бърнард ги изпрати с поглед. Амара остана до него, докато войниците не се изгубиха от погледите им.

От близките дървета се появи Уокър. Дорога вървеше редом с него, праметнал тоягата си през рамо. Те се приближиха до Бърнард и Амара и маратът им кимна.

— Добре се би, Калдерон. Хората ти не са страхливци.

Бърnard се усмихна леко и каза:

— Благодаря ти за помощта, Дорога. Още веднъж. — После се обърна към Уокър. — И на теб благодаря, Уокър.

На широкото грозно лице на Дорога се появи широка усмивка.

— Може пък да успеят да научат нещо — каза той.

Уокър изпръхтя гръмогласно. Дорога се засмя.

— Какво каза той? — попита Бърnard.

— Нещо като... пффф. Нещо от сорта, че всички гнили плодове имат еднакъв вкус. Това означава, че моите и твоите хора имат общ враг. И че вие сте доста прилична замяна на моя клан *сабот-ха*, когато стане въпрос за битка.

— Само благодарение на него успяхме да устоим в пещерата — каза Бърnard. — Няма да го забравя.

Големият марат леко помръдна могъщите си рамене и се усмихна.

— Пратете му малко ябълки. Хубаво ще е да не са развалени.

— Давам ти думата си.

Бърnard протегна ръка на марата.

Дорога я стисна без колебание.

— А ти, ездачко на вихри — каза той, обръщайки се към Амара. — Мисля, че от теб няма да излезе добра алеранска съпруга.

Тя му се усмихна.

— Така ли?

Той поклати глава със сериозно изражение на лицето.

— Обзалагам се, че няма да тръгнеш да се занимаваш с чистене. Или да готвиш. Или да шиеш одеяла и други такива работи. Подозирам, че все ще се забъркваш в разни неприятности.

— Възможно е — съгласи се тя с усмивка.

— Но съдейки по онова, което чух, си добра в леглото.

Лицето на Амара пламна толкова силно, че тя бе сигурна, че от него се вдига пара.

— Дорога!

— Жена, която все се забърква в неприятности — продължи Дорога. — Но е приятно да я притиснеш в прегръдките си. Моята другарка беше такава. Бяхме щастливи. — Той се удари с юмрук в

гърдите по алерански и леко наведе глава в поклон. — Бъдете и вие. И нека загиналите ви другари да почиват в мир.

— Благодаря — отвърна Амара.

Бърнард също наведе главата си в поклон. Дорога и Уокър се отдалечиха бавно, без да се обръщат повече.

Амара ги гледаше, застанала до Бърнард. Тя не помнеше кога бе сплела пръсти с неговите, но това ѝ се струваше напълно естествено. Бърнард въздъхна. Тя усещаше болката в сърцето му, без дори да го поглежда, без да разменят нито дума.

— Направи каквото можа — каза тихо тя.

— Знаем — отвърна той.

— Не трябва да се обвиняваш за смъртта им.

— И това го знаем — рече той.

— Всеки добър командир ще се чувства като теб — продължи тя. — И няма да е прав. Но добрите винаги обвиняват себе си.

— Изгубих хората от цял един холт, който се намираще под моя защита — каза тихо той, — както и почти три четвърти от моите легионери. Едва ли съм от най-добрите.

— Ще мине време — отвърна Амара — и болката ти ще се притъпи.

Той леко стисна пръстите ѝ и не каза нищо повече. Погледна отново към хълма, където някога се беше намирала пещерата, после се извърна и се отдалечи. Амара тръгна с него. Двамата бяха изминали почти половината път до Арикхолт, когато тя рече:

— Трябва да поговорим.

Той издиша през носа си и каза:

— Говори.

— Бърнард — рече тя, търсейки нужните думи, за да изрази онова, което чувстваше. Но нищо не ѝ се стори подходящо, затова тя каза просто: — Обичам те.

— И аз теб — избоботи той.

— Но... дългът ми пред Короната и твоят... Нашите клетви определят живота ни. Те...

— Предпочиташ да се преструваме, че нищо не се е случило? — попита тихо той.

— Не — отвърна веднага Амара. — Не, не това. Но... имахме ли право да даваме нови клетви?

— Може би — рече той. — А може би не. Ако ми родиш деца...

— Не мога — отвърна бързо тя и сама се изненада от горчивината в гласа си.

— Откъде си толкова сигурна? — все така тихо попита Бърнард. Лицето ѝ пламна.

— Защото... ти и аз сме... проклети врани, Бърнард. Ако можех, съм повече от сигурна, че досега щях да съм заченала от теб.

— Може би — рече той. — А може би не. Успяваме да се видим веднъж или два пъти в месеца. В най-добрия случай. Това не е най-добрият начин за зачеване на дете.

— Но аз преболедувах чумата — каза тихо тя. — Макар белезите почти да не се виждат.

— Да — отвърна Бърнард. — Но е имало жени, които също са я преболедували, а после са родили деца. Не са много, но такива случаи са известни.

Тя въздъхна тъжно.

— Аз не съм от тях.

— Откъде знаеш? — попита Бърнард. — Как можеш да си сигурна?

Тя го погледна и поклати глава.

— Какво намекваш?

— Че поне съществува някаква вероятност да не си безплодна. И докато не се уверим в това, няма причина да не сме заедно.

Тя го погледна неуверено.

— Знаеш какви са законите. Ти имаш дълг пред държавата, Бърнард. Длъжен си да предадеш на децата си силата на призователката си дарба.

— И възнамерявам да го изпълня — каза той. — С теб.

Двамата продължиха да вървят мълчаливо, докато накрая тя каза:

— Наистина ли вярваш, че е възможно?

Той кимна.

— Смятам, че да. И искам да се случи. Но единственият начин това да стане, е да не спираме да опитваме.

Амара помълча известно време и отговори:

— Много добре. — Тя преглътна. — Но... Не искам Гай да разбира. Чак ако... — Тя се сепна и започна изречението отначало. — Чак *когато* зачена. Иначе той би могъл да ни заповяда да се разделим.

Но ако има дете, той няма да има законови или етически основания да възрази.

Бърнард я погледна изпитателно. После се спря, обхвана брадичката ѝ с широката си длан и я целуна, много бавно и много нежно, по устата.

— Съгласен съм — промърмори той след това. — Засега. Но ще настъпи ден, когато вече няма да можем да крием брачните си обети от останалите. И в този ден аз искам да съм сигурен, че ще застанеш до мен. Стигне ли се до това, ние ще се изправим заедно срещу волята на Първия лорд и закона.

— Заедно — каза тя и го целуна.

Той се подсмихна.

— Какво може да се случи в най-лошия случай? Да ни уволнят от служба. Да отменят гражданските ни привилегии. И в такъв случай просто няма да ни се налага да се притесняваме за никакви задължения.

— Ще бъдем разорени, но заедно — отвърна Амара с иронична усмивка. — Това ли имаш предвид?

— Щом си до мен, аз няма да съм разорен — отвърна той.

Амара обви с ръце врата на съпруга си и го притисна към себе си. Тя почувства как я обгръщат силните му грижовни ръце.

Може пък той да беше прав. Може би всичко щеше да бъде наред.

ГЛАВА 57

Фиделиас приключи с почистването на ботушите си и ги остави до леглото. До него лежеше вече приготвената раница. Огледа замислено стаята. В имението на семейство Акватайн той живееше в помещението за прислугата, което имаше същите размери като стаята, която обитаваше в Цитаделата. Леглото може би беше по-меко, чаршафите и одеялата — по-фини, лампите бяха малко по-качествени. Но иначе си беше почти същото.

Той поклати глава и се опъна на леглото. Беше твърде изморен, за да се съблича и да се пъха под завивките. Вместо това впери поглед в тавана и се заслуша в звуците, които се донасяха от съседните стаи и коридори.

Вратата изведнъж се отвори без предварително почукване. Нямаше нужда да поглежда, за да разбере кой е влязъл.

Лейди Акватайн помълча за миг, преди да каже:

— Вече си си събрал багажа, виждам.

— Да — отвърна той. — Ще тръгна преди изгрев-слънце.

— Няма ли да останеш за церемонията по представянето?

— Нямамте нужда от мен за това — каза Фиделиас. — Видях роклята, която сте купили за холтъра. Сигурен съм, че ще направи нужното впечатление. Мен ме чакат други дела.

— Така ли? — попита тя. — Все още не съм ти дала следващата ти задача.

— Ще ме изпратите в Калар — отвърна Фиделиас. — За да се свържа с хората ми там. Ще поискате да научите какви връзки има Калар с южните Върховни лордове и как да ги прекъснете.

Тя се засмя тихо.

— Трябва ли да се чувствам доволна заради това, че успях да си намеря такъв великолепен шпионин?

— Не си правете труда — отвърна той. — Аз избрах вас и вашия съпруг, а не обратното.

— Какъв циник — промърмори тя. — Един джентълмен никога не би говорил толкова откровенно за това.

— Все пак не сте ме наели за партньор по танци — рече тихо Фиделиас.

— Да. Не съм — Тя се поколеба за миг, преди да каже: — Ще вземеш ли вода от нашия извор?

— Да. За да не ожаднея много. Южните лета са горещи.

— Внимавай, Фиделиас — каза лейди Акватайн. — Ти си ценна придобивка. Но и моето търпение към непочтителността ти си има своите граници.

— На ваше място, Ваша светлост — каза Фиделиас, — аз щях да се погрижа да запазя своите източници на информация.

— Имаш предвид себе си? — попита тя.

— Имам предвид себе си.

— И защо?

В гласа ѝ се появи опасна нотка.

За пръв път от началото на разговора Фиделиас отмести поглед от тавана. Тя стоеше до вратата, висока, елегантна и прекрасна, наметната с широка сива пелерина и леки чехлички на краката. Тъмната ѝ коса бе прибрана с няколко костени гребена. Той се наслади за миг на красотата ѝ и усети как го изпълват едновременно желание и гняв. Разбира се, никой мъж не можеше да се изправи пред такава красота и да не изпита нищо. Но гневът му го изненада. Той се постара да го скрие от лейди Акватайн.

Вместо да ѝ отговори, той кимна към гардероба до вратата. Тя се намръщи и погледна вътре. Наклони леко главата си настрани, протегна ръка и извади износено пътническо наметало.

— Това е наметало — каза тя, показвайки, че търпението ѝ е на изчерпване. — Каква заплаха може да представлява то?

— Не е просто наметало — отвърна тихо Фиделиас. — Това е морски плащ. Шият ги в Калар, Форция и Парция. Използва се кожата на голям гущер, който се храни с луковици и корени в блатата и реките. Ако леко се намокри, плащът се раздува и става непромокаем. Всеки, който пътува, има нужда от такъв плащ. Обличат ги по време на морски пътешествия или в сезона на дъждовете. Без него човек се разболява лесно.

Лейди Акватайн кимна търпеливо.

— Все още не мога да разбера каква заплаха може да е той за нас, скъпи ми шпионино.

— Това е моето наметало — рече Фиделиас.

Тя продължаваше да го гледа мълчаливо.

— Оставих го в стаята ми в Цитаделата в деня, в който тръгнах на юг с Амара за последния ѝ изпит. Деня, в който напуснах Гай. — Той поклати глава. — Тази вечер го намерих тук.

Между веждите ѝ се появи лека бръчка.

— Но... това означава...

— Означава, че самият Гай е бил в имението ви, а вие сте нямали никаква представа за това. Означава, че той знае къде се намирам. Означава, че е наясно на кого служи. Означава, че той знае, че ще ме изпратите на юг, за да създам неприятности на Калар — и че имам неговата благословия за това. — Той скръсти ръце под главата си и отново се загледа в тавана. — Пазете се, милейди. Лъвът, който сте подгонили, може да е стар, но не е нито изкуфял, нито слаб. Достатъчно е веднъж да стъпите накриво и от ловци ще се превърнете в жертви.

Лейди Акватайн го изглежда, след което, без да каже нито дума, излезе и затръшна вратата зад гърба си. Докато се отдалечаваше, стъпките ѝ отекваха тихо, но много по-забързано от обичайното. Тя се страхуваше.

Незнайно защо, Фиделиас изпита задоволство от това, точно както му достави удоволствие да изкрещи предупреждението на алеранските гвардейци, когато вордите се приближаваха към тях. Той прекрасно разбираше колко опасни са тези мисли и чувства и съвсем не му се искаше да ги изследва задълбочено, тъй като това можеше да доведе до неприятни последици. Затова той просто ги остави да се реят по повърхността.

Доставяха му удоволствие.

Разбира се, те не бяха особено силни — но все пак беше по-добре от нищо.

Тази нощ той заспа лесно и бързо, за пръв път от близо трийсет години.

ГЛАВА 58

Исана отпусна ръце в скута си, за да се опита да скрие треперенето им. Намираще се в каретата, но не искаше да влезе в двореца в такова състояние.

Макар и да бе станала предателка на Короната — поне по дух.

Тя затвори очи, пое си бавно въздух и го издиша. Това беше само една вечеря и тя беше сигурна, че Първият лорд нямаше да я задържа след това. Освен това тя щеше да види Тави отново, цял и невредим.

... Беше си помислила, че гърдите ѝ ще я заболят от плач, толкова силно ревеше, когато го намери в дворцовата лечебница — ранен, изтощен и в безсъзнание, но жив. Тя прогони раздражено лечителите на Цитаделата и сама изцели раните му, по трудния начин, с парцали и вода — най-бавният и изморителен процес.

Остана край Тави до момента, в който самата тя не започна да клюма, и точно тогава се появи Гай. Първият лорд се движеше много бавно, като изморен от живота старец — макар и да не изглеждаше по-възрастен от мъж на средна възраст, с изключение на косата, която бе напълно побеляла след последния път, когато го бе видяла. Той ѝ предложи стая, но тя отклони поканата, съобщавайки му, че вече е отседнала у лейди Акватайн.

Гай я погледна с пронизващите си очи и Исана се досети, че той прекрасно разбира какво се крие зад думите ѝ. Първият лорд не възрази — дори я покани на вечеря заедно с племенника ѝ.

Той знаеше, че Исана щеше да приеме, дори само за да види Тави. На лейди Акватайн не можеше да се вярва, но имаше известна истина и в обвиненията ѝ, че Гай държи Тави за заложник, за да си осигури доброто поведение на Исана. Поне в този случай използваше момчето само за да я доведе в двореца.

Но поне бе получила онова, което искаше. Акватайнските наемници бяха съобщили, че брат ѝ е жив, макар хората от един цял холт да бяха избити заедно с много от войниците на Бърнард. Вордското гнездо беше унищожено...

Каретата спря, кочияшът пушна стълбичката и отвори вратата. Исана затвори очи и въздъхна дълбоко, опитвайки се да възвърне поне донякъде спокойствието си. След това слезе от каретата под бдителните погледи на суровите охранители на Акватайн и тръгна към двореца, съпроводвана от центурион от Кралската гвардия — твърде млад за тази длъжност, помисли си тя. Той я отведе до една уютна малка трапезария.

Тя бе по-обширна от голямата зала в Исанахолт, може би достигаше размерите на каменния хамбар. Огромната маса вече беше подредена; чиниите бяха разположени на голямо разстояние една от друга, но някой явно беше решил, че тази подредба не му харесва. Всичките столове бяха събрани в единия ѝ край, прислугата подреждаше чиниите на новите им места, а до ушите на Исана достигнаха весели гласове и смях.

Тя се спря за миг до вратата, оглеждайки сцената, която се разкри пред очите ѝ. Едрият младеж, който разказваше нещо, трябва да беше Антилар Максим, за когото Тави ѝ беше разказвал често в писмата си. Той имаше грубовата хубост, която го правеше да изглежда малко като калпазанин, но Исана знаеше, че с времето той ще се превърне в по-сериозен, но не по-малко привлекателен мъж. Младежът разказваше някаква забавна история, демонстрирайки уменията на опитен разказвач. До него седеше слаб юноша с интелигентен поглед и широка усмивка, макар в позата му да имаше нещо мишо, сякаш разчиташе, че никой няма да му обърне внимание. Това сигурно беше Ерен. Срещу Макс и Ерен седеше обикновено момиче с приятна външност, чиито бузи бяха порозовели от смях.

От другата страна на Тави седеше екзотична красавица и Исана не можа веднага да разпознае в нея Кайтай, дъщерята на маратския вожд. Тя беше облечена със скъпа копринена риза и тесни панталони, но белите ѝ нозе бяха боси. Кайтай бе заплела дългата си бяла коса на плитка, която падаше на гърба ѝ, а на шията и китките ѝ проблясваше сребро. А очите ѝ — които имаха същия цвят като на Тави, отбеляза Исана — проблясваха немирно.

Тави слушаше Макс. Исана веднага забеляза, че е пораснал, и то не само на ръст. Той седеше безмълвно, но от него лъхаше спокойствие. Той слушаше Макс с мълчалива усмивка, която се отразяваше в очите му, и се държеше с увереност, която преди

липсваше. Когато Макс спря, за да си поеме дъх, той вмъкна няколко коментара и масата отново избухна в смях.

Внезапно Исана усети присъствието на друг човек до себе си и Гай Секстус промърмори:

— Приятен звук. Така могат да се смеят само младите. Мина доста време, откакто тези стени за последен път са чували смях.

Исана се напрегна и се обърна към Първия лорд.

— Ваше Величество — каза тя и направи лек реверанс, както я беше научила Сирай.

„В деня, когато тя загина“, помисли си Исана.

— Холтър — каза той. Огледа я от глава до пети и каза с равен, учтив тон: — Каква прекрасна рокля.

Роклята, която лейди Акватайн ѝ беше подарила, бе ушита от същата скъпа екзотична коприна, каквато бе носила самата Върховна лейди на градинския прием в дома на Калар, макар тази да бе доста по-скромна. Тъмният пурпур на коприната преминаваше в черно на маншетите и по края на подгъва. Пурпурно и черно, цветовете на Акватайн.

Туниката на Гай, естествено, беше в червено и синьо — цветовете на кралския дом на Първия лорд.

— Благодаря — отвърна тя, стараяйки се гласът ѝ да прозвучи спокойно. — Получих я от моята домакиня. Нямах да е учтиво да не я облека.

— Напълно разбирам — отвърна Гай. Тонът му прозвуча едновременно резервирано и съчувствено. И тя отново остана с усещането, че той разбира много повече, отколкото му беше казала, и че тя самата на свой ред осъзнава двойния смисъл на думите му. — Сигурно ще ви е интересно да научите, че свалих от Максим всички обвинения, които му бяха предявени. Предложих на Калар да проведе щателно разследване на събитията от онази нощ и той веднага се отказа от думите си. Така че, при отсъствието на обвинител, получих възможността да закрия делото.

— И какво отношение има това към мен? — попита Исана.

— Към вас може би не, но някой от вашите познати би могъл да прояви интерес.

Той имаше предвид семейство Акватайн, разбира се.

— Ще се присъединим ли към тях? — попита тя.

Гай погледна към групата младежи, които продължаваха да се смеят. Изражението му беше неразгадаемо и макар уменията на Исана във водното призоваване да не бяха достатъчни, за да усети истинските му чувства, изведнъж я порази мисълта, че животът му като Първи лорд повече от всичко друго е ужасно самотен.

— Хайде да изчакаме още малко — каза той. — Щом се появим, и смехът ще секне.

Тя го изгледа за миг и кимна. Неизказаното напрежение между тях не изчезна, но поне малко отслабна.

Когато двамата най-после влязоха в залата, Исана дълго притиска Тави към гърдите си. Той настина беше пораснал много — ако преди тя беше с половин глава по-висока от него, сега той се извисяваше поне с половин фут над нея. И раменете му бяха станали доста широки, а гласът му се беше превърнал в стабилен баритон, вместо треперливия тенор отпреди.

Но и Амара беше права. Той си беше все същият Тави. Исана усещаше топлината и любовта му, когато той я прегръщаше. Искрите в очите му, чувството му за хумор, усмивката — макар и по-сериозна, по-замислена — все си бяха неговите. За годините, прекарани в Академията, той не бе изгубил нищо. Дори бе развил най-добрите си качества — ума, умениято бързо да преценява ситуациите и доброто си сърце.

Храната беше отлична, а разговорът — приятен, докато Първият лорд не помоли Тави да разкаже за случилото се през последните няколко дни. Исана веднага разбра защо събирането се провежда в толкова тесен кръг. Докато Тави говореше, дори слугите не бяха допускани в залата.

Тя не можеше да повярва на онова, което чува, но знаеше, че Тави казва истината. Поне това можеше да усети в него. Исана беше поразена от факта, че Тави е държал такава власт в ръцете си. Той беше просто един млад ученик, но съдбата на държавата беше зависила от неговите решения. Не само от неговите, разбира се, но велики фурии, той се бе държал като герой.

Исана седеше, смаяна от разказа му, без да се изненадва, че Тави се обучава за Курсор. Когато племенникът ѝ бе заминал за столицата, тя очакваше нещо подобно. Слушаше го внимателно, но също така се стараше да прецени израженията на лицата и емоциите на всички

останали, които се бяха събрали край масата. Освен това Исана подозираше, че Тави не разказва всичко, макар да не бе съвсем сигурна защо му е да прикрива част от маскарада на Макс като Първия лорд или смъртта на маестро Килиан.

Вече беше станало доста късно, когато Първият лорд реши, че е време да приключват. Скоро в залата останаха само Тави, Гай и самата Исана.

— Надявах се да мога да поговоря с Тави насаме — каза тя на Първия лорд.

Той повдигна изненадано вежди и известно време разглеждаше роклята ѝ. На Исана ѝ се наложи да прибегне до помощта на Ручей, за да не се изчерви, но тя успя да издържи погледа на Гай, без да трепне.

— Холтър — каза спокойно той, — това е моят дом. Аз ще чуя онова, което искате да кажете на един от моите Курсори.

Исана сви устни, но кимна леко. Тя не искаше да говори за тези неща пред него — но това бе част от цената, която трябваше да заплати, за да си осигури помощта на Акватайн. Така да бъде.

— Тави — каза тихо тя, — притеснява ме една твоя приятелка. Гаел — мисля, че така се казва. Не мога да кажа нищо определено, но в нея има нещо... не както трябва.

За голямо раздразнение на Исана, Тави погледна към Гай. Първият лорд му кимна.

— Знам, лельо Исана — отвърна младежът с тих и много сериозен глас. — Тя не е Гаел. Или поне не е истинската Гаел.

Исана се намръщи.

— Откъде знаеш?

— Защото мъжете, които отвлякоха мен и Кайтай от тунелите, бяха хора на Калар — рече той, — и те ни чакаха там. Преди да умре, маестро Килиан ми каза, че главният убиец на Калар е все още тук и че той е платил ужасна цена, за да вкара убиец в Цитаделата. Маестрото се престорил, че преминава на страната на Калар, с надеждата, че ще успее да научи повече за намеренията на врага, и се свързал с главния му убиец — жена, на име Рук. Която и да е Рук, тя трябва да може да общува с Килиан, без да предизвиква подозрения у никого. Освен това трябва да ме е виждала да влизам нощем в подземията и да знае, че оставям белези по стените, за да мога да намеря обратния път. Накратко, това просто трябва да е някой от учениците.

— И това е била цената, за която е говорил Килиан — прошепна Гай. — Момичето, което е било избрано за обучение, е било заменено от Рук, която чрез водно призоваване е променила външния си вид. Момичето сигурно е било убито няколко дни след това.

Исана поклати глава.

— Това е... Ваше Величество, вие знаете не по-зле от мен, че всеки, който е толкова силен в призоваването на вода, може да влияе на емоциите на околните.

— Съвсем не ѝ е било трудно да убеди всички около нея, че е просто безобидно младо момиче — промърмори Гай.

— Да. И ако някой убива твърде често, той със сигурност ще си изгуби ума.

— Най-вероятно — кимна Гай.

— И вие сте позволили да убият нещастното момиче, за да се сдобияте с известно преимущество? — попита Исана.

— Килиан никога не ми спомена подобно нещо — каза Гай. — Той е взел самостоятелно това решение.

Исана поклати отвратно глава.

— Няма значение. Това е чудовищно.

— Да — отвърна Гай без следа от срам в гласа. — Така е. Но Килиан е решил, че е необходимо.

Исана поклати глава.

— Тази убийца. Рук. Кога ще я задържите?

— Не можем — отвърна тихо Тави. — Поне не веднага. Точно сега Рук не знае, че сме наясно със самоличността ѝ. Можем да използваме това срещу нея и срещу Калар.

— Тя е убийца — рече тихо Исана. — И най-вероятно е луда. А вие ще я оставите на свобода?

— Ако Първият лорд я премахне — каза Тави, — ако я задържат или я изпратят в изгнание, Калар ще изпрати някой друг — и този път може да не успеем да го открием. Много по-опасно е да я задържим, отколкото да я оставим на свобода. Поне за момента.

— Чудовищно — повтори Исана.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя не си направи труда да ги изтрие.

Тави ги забеляза, изчерви се и наведе глава. После погледна Исана и каза:

— Надявам се, че не съм те разочаровал, лельо Исана.

Тя се усмихна леко.

— Надявам се, че аз не съм те разочаровала, Тави.

— Никога — отвърна тихо той. — Разбирам защо ти... — Той махна двусмислено с ръка. — Направила си го, за да защитиш хората, които обичаш.

— Да — отвърна тихо Исана. — Мисля, че не трябва да съм първата, която ще започне да хвърля камъни. — Тя се приближи до Тави, взе лицето му в шепите си, целуна го по челото и каза: — Обещай ми, че ще внимаваш.

— Обещавам — отвърна тихо той.

Тя го прегърна отново и двамата останаха притиснати един към друг. Гай се оттегли през един от страничните изходи, а Тави я изпрати до изхода, където я чакаше каретата на Акватайн. Исана вървеше, опирайки се на ръката му, и той ѝ помогна да се качи в каретата.

— Тави — каза тя, преди вратата да се затвори.

— Да, лельо Исана?

— Много те обичам.

Той се усмихна.

— И аз те обичам.

Тя кимна.

— И се гордея с теб. Никога не си мисли обратното. И се тревожа за теб. Това е всичко. А ти толкова си пораснал.

Той се ухили.

— На Първия лорд му излиза много скъпо да ме държи подръка — каза той.

Исана се засмя и той се наведе, за да я целуне отново по бузата. Тя разроши косата му и каза:

— Пиши ми по-често. Където и да се окажем, отношението ми към теб никога няма да се промени.

— Нито пък моето — увери я Тави. Той отстъпи назад и кимна на кочияша, който започна да прибира стълбичката и да затваря вратата. — Пиши ми колкото се може по-често. И се пази.

Тя кимна и му се усмихна, вратата се затвори и кочияшът седна на мястото си. Каретата бавно потегли. Исана се облегна назад и затвори очи. Тя се почувства ужасно самотна в каретата на Акватайн. Тя беше сама.

— Пази се — прошепна тя и затвори очи, запечатвайки в съзнанието си усмивката му. Ръката ѝ се вдигна към гърдите, напипвайки пръстена, който все още висеше на верижка на шията ѝ. — Пази се, сине мой.

ЕПИЛОГ

Майлс се спусна по последните стъпала и прекоси помещението, което се намираше пред залата за медитиране на Първия лорд. По пода все още имаше следи от пожара, който бяха запалили Тави и Кайтай, но следите от кръвта във всякакви цветове бяха почистени. Вратата към стаята беше открената, но Майлс се спря пред нея и тихо почука.

— Влизай, Майлс — разнесе се гласът на Гай.

Майлс бутна вратата и влезе. Гай седеше на стола пред бюрото си и със свити устни пишеше нещо на някакъв лист. После се подписа, спокойно го сгъна и го запечата с восък и личния си печат. — Какво те води тук?

— Обичайното — отговори Майлс. — Не намерихме нищо в подземията, извън странната пещера, където вордите си бяха направили гнездо. Никъде няма и следа от тях, но аз изпратих съобщения до легионите във всеки град да бъдат нащрек и веднага да ни съобщят, ако забележат нещо подозрително, което да подсказва присъствието на ворди.

— Добре — каза Гай и внезапно попита: — На теб известно ли ти е, че вордите, в една или друга форма, са пренебрегвали присъствието на Тави три пъти?

Майлс се намръщи.

— Видях го как се измъква от цяла вордска тълпа. Тогава реших, че просто е действал твърде бързо. А и те го нападнаха веднага след това.

— Но чак след като е ударил царицата им с копие — рече замислено Гай.

— Нали не смятате, че момчето е в съюз с тях? — попита Майлс.

Гай повдигна едната си вежда.

— Разбира се, че не. Но това е аномалия, която все още не мога да разбера. Възможно е да е чиста случайност — и на Тави просто да му е провървяло. Но ако не е така? Това би ни подсказало нещо важно за тях.

— Смятате ли, че все още са тук?

— Не съм съвсем убеден. Това е странно — отвърна Гай. — Опитвах се да ги намеря, но не усетих присъствието им.

— Според граф Калдерон те са много трудни за откриване чрез фурии, Ваше Величество.

Гай кимна и махна с ръка.

— Добре, и така са ни известни доста неща за тях. Ще бъдем нащрек. На този етап можем да направим само това.

— Да, Ваше Величество. — Майлс се огледа. — Добре са почистили.

Гай въздъхна.

— Не мога да повярвам, че онези двамата са използвали всичките ми напитки като оръжие срещу врага.

Майлс сви устни и се намръщи.

— Ваше Величество, мога ли...

— Говори откровено, да, да. — Гай махна раздражено с ръка. — Колко пъти да ти повтарям, че не трябва да ме питаш?

— Поне още веднъж, Секстус — каза Майлс. — Въобще не съжалявам за шкафа с напитките. Това си е жива благословия. Вие пиете твърде много.

Първият лорд се намръщи с тъга, но не възрази на капитана.

— Нарочно сте го направили, нали? — попита Майлс.

— Кое?

— Довели сте Фейд тук. Уредили сте Тави да дели стая с Антилар Максим. Искали сте да станат приятели.

Гай се усмихна леко, но не каза нищо.

— Той онзи ли е, за когото го смятам? — попита Майлс.

— Той е Курсор, Майлс. Бивш чирак пастир.

— Врани, Секстус — рече раздражено Майлс и погледна намръщено Първия лорд. — Знаете какво имам предвид.

Първият лорд погледна Майлс в очите.

— Той не владее призоваването, Майлс. И докато е така, той ще си остане такъв, какъвто е.

Майлс се намръщи и отмести поглед.

— Майлс — сгълча го Гай, — нима това, което е той сега, е толкова лошо?

— Разбира се, че не — отвърна с въздишка Майлс. — Просто...

— Търпение, Майлс. Търпение. — Гай взе писмото, което беше написал, и се изправи. Дватама тръгнаха заедно към вратата. — Между другото — каза Гай, — не ми възстановявай запасите от напитки. Даже махни отгук шкафа.

Майлс застина на място.

— Няма ли...

Той посочи с ръка мозайката.

Гай поклати глава.

— Трябва да си почина.

Майлс го погледна и леко се намръщи.

— Не разбирам.

— Трябва да издържа още известно време, Майлс. А за да го направя, трябва да съм здрав. — Той погледна към мозайката и лицето му изведнъж се натъжи. — Колко арогантно от моя страна да си мисля, че силите ми са безкрайни. Ако продължа в такъв дух... — Той вдигна рамене. — Следващия път може и да не се събудя.

— Да издържите още известно време? — попита Майлс.

Гай кимна.

— Да издържа. Да попреча на Акватайн и Калар да ни въвлекат във война за трона — а такава *ще* има, Майлс, щом си отида. Но поне мога да спечеля малко време.

— За какво?

— За момента, в който момчето се промени.

Майлс се намръщи.

— А ако не се промени?

Гай поклати глава.

— Значи, така е било писано. Ако нищо не се промени, то никой няма да научи за това. Дори слуховете и подозренията ще го направят мишена. Трябва да го защитим, да направим всичко по силите си.

— Да, Ваше Величество — отвърна Майлс.

Гай кимна и започна да се изкачва по стълбището.

Майлс тръгна след Първия лорд. Не каза нищо повече, но си помисли, че бъдещето го плаши.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.